Frank Herbert
Bill Ransom

PANDORA

Efectul Lazăr

(Titlul original: The Lazarus Effect

În Cronici se afirmă că un sistem binar este impropriu apariţiei şi dezvoltării vieţii. Dar iată că aici, pe Pandora, am descoperit creaturi vii. Deşi toate erau cumplit de periculoase şi — cu excepţia algelor — nu cunoşteau toleranţa, ele reprezentau totuşi forme de viaţă. Din cauză că am stârpit algele, stricând astfel echilibrul acestei lumi, pedeapsa Navei s-a abătut asupra noastră. Câţiva dintre noi, puţini la număr, am rămas în viaţă. Suntem însă la cheremul oceanului nesfârşit şi al capriciilor celor doi sori. Faptul că reuşim să supravieţuim pe fragilii noştri Cloni-plută este în ace-laşi timp o victorie şi un blestem. Trăim Perioada Delirului.

— Hali Ekel, Jurnale

DUQUE SIMŢI MIROS de carne arsă şi păr pârlit. Adulmecă aerul o dată, de două ori, apoi începu să bocească. Singurul său ochi sănătos lăcrima abundent. Încercă să-şi ridice pleoapa cu ajutorul degetului, însă durerea îl chinuia insuportabil. Mămica plecase undeva, afară. Afară era unul dintre cuvintele pe care le putea pronunţa, cum ar fi fierbinte, sau mami. Nu-şi dădea foarte bine seama unde se afla afară, şi ce formă avea. Nu ieşise niciodată din cubicul. Locuia pe un Clon-plută, ancorat de vârful unei stânci negre. Din fostele întinderi de uscat ale Pandorei, era singura care mai răsărea deasupra apei.

Frica puse stăpânire pe el. Mirosul de ars devenea din ce în ce mai puternic. Poate ar fi mai bine să spună ceva. De obicei nu vorbea; cuvintele se loveau de nasul imens care-i cădea peste gură. Se obişnuise să fluiere cu nasul. Mămica îl înţelegea, şi îi răspundea fluierând la rândul său. Stabiliseră între ei un limbaj format din peste o sută de cuvinte-fluierate. Încreţi fruntea; pielea se întinse, trăgând de nasul cărnos şi îndreptându-l. Fluieră, încercând mai întâi să afle dacă mămica se afla prin apropiere.
— Mami? Unde eşti, mami?
Ciuli urechile, încercând să distingă inconfundabilul scaff-slap... scaff-slap făcut de picioarele ei goale pe puntea pufoasă şi netedă a plutei.
Mirosul de ars îi umplu nările, făcându-l să strănute. De afară, dinspre coridor, se auzeau foarte mulţi paşi, mai mulţi decât auzise el vreodată; însă paşii lui mami nu erau printre ei. Se strigau cuvinte pe care nu le înţelegea. Trase aer pe gură, îşi adună puterile, apoi fluieră din rărunchi. Efortul făcut îi strecură durere în coastele fragile, iar vibraţia zgomotului îl lăsă năuc preţ de câteva clipe.
Nimeni nu îi răspunse. Nimeni nu deschise uşa. Nimeni nu îl scoase de sub păturile mototolite, pentru a-l strânge în braţe şi a-i alunga teama.
În ciuda usturimii produse de fum, duse o mână spre ochiul drept şi, cu cele două degete boante, reuşi să ridice pleoapa. În cameră era întuneric... ba nu, peretele organic dinspre coridor proiecta pe podea dansul hipnotic al unor raze portocalii, grele, înfricoşătoare. Fumul înţepător se adunase ca un nor deasupra lui, atingându-i faţa cu tentacule negre, insinuante. Afară, pe lângă strigăte şi slap-slap de picioare, începuseră să se facă auzite tot felul de zgomote... lucruri masive târâte pe coridor, lovindu-se din când în când de peretele strălucitor al cubiculului.
Teroarea îşi înfipse ghearele în el, făcându-l să se chircească, transformându-l într-o grămăjoară mută şi informă.

Cu câtva timp în urmă, cuptorul din cubicul arsese un perete organic. Şi atunci ieşise fum, însă fusese dulce-lipicios. Îşi aminti de gaura mare, cu marginile carbonizate, care deschisese un pasaj între cubicului lor şi cel alăturat; băgase capul prin ea şi fluierase la vecini. De data aceasta mirosul avea o aromă amară, iar peretele strălucitor nu se topea.
Un tumult ameninţător se auzi deodată. Ai fi zis că dăduse ceva în clocot pe cuptor, însă mama sa nu pusese nimic la gătit. În plus, era prea puternic, acoperind celelalte zgomote de pe coridor, chiar şi strigătele care se auzeau prin apropiere.
Duque aruncă păturile de pe el şi puse picioarele pe punte. Tresări, surprins.
Fierbinte!
Puntea se înclină fără veste, mai întâi în spate, apoi în faţă. Se trezi proiectat cu faţa în peretele dinspre coridor. Materia organică se rupse şi Duque ajunse afară, pe burtă, precum un tăieţel de supă. Picioarele tropăiau în jurul lui, le stătea în cale. Nu avea cum să deschidă ochiul sănătos, cu mâinile trebuia să-şi protejeze capul şi trupul. Puntea fierbinte îi ardea genunchii şi coatele. Valul brusc de durere îl făcu să scoată încă un fluierat strident. Cineva se împiedică de el. Simţi două mâini prinzându-l de subsuori şi ridicându-l. Câteva fragmente din podeaua organică fierbinte îi rămaseră lipite de piele. Ştia cine îl luase în braţe. Era Ellie, vecina, cea cu picioare scurte, groase, şi cu vocea minunată. O recunoştea după mirosul de iasomie al părului.
— Duque, spuse ea, hai s-o găsim pe mami.
Sesiză ceva anormal în vocea ei. O voce spartă, care ieşea cu forţa din gâtlejul uscat, zdrelindu-l.
— Mami, spuse el.
Duse un deget bont către pleoapă, ridicând-o. Văzu imagini de coşmar: panică şi limbi uriaşe de foc.

Ellie îşi croi drum cu umerii prin mulţime. Văzându-l pe Duque cum roteşte capul în toate direcţiile, îl pocni peste mână:
— Lasă asta acum! Ţine-te bine de gâtul meu.
Duque nu avu nevoie să i se repete ordinul. Ceea ce văzuse îi era suficient. Îmbrăţişă strâns gâtul lui Ellie şi scoase un scâncet slab. Ellie continua să-şi facă loc împingând şi icnind. Peste tot în jurul lui, Duque auzea cuvinte pe care nu le înţelegea. Frecându-se de ceilalţi, bucăţi din podeaua lipită de piele erau smulse. Îl durea.
Acea imagine a lui afară rămase neştearsă în memoria lui Duque. Focul ţâşnea din apa întunecată! Se înălţa în spirală, însoţit de un puternic zgomot de apă clocotindă. Peste tot erau aburi, încât oamenii păreau umbre informe plutind pe fundalul roşu al flăcărilor. Urletele şi strigătele nu încetaseră, speriindu-l, obligându-l să se agaţe şi mai strâns de gâtul lui Ellie. Sfere uriaşe de foc se rostogoleau spre cer, deasupra insulei. Duque nu înţelegea nimic din toate astea, însă auzea focul pornind din trupul insulei, lovind cu sălbăticie, croindu-şi drum spre libertate, şi sfârâind la contactul cu oceanul.
De ce arde apa? Ştia să fluiere cuvintele acestea, însă Ellie nu le-ar fi înţeles.
Pluta se înclină violent. Căzură, riscând să fie călcaţi în picioare. Duque era deasupra ei, protejat de contactul cu puntea fierbinte. Ellie blestema, gâfâind. Se prăbuşiră şi alţii în jurul lor. Duque o simţi pe Ellie cufundându-se în materia organică topită a punţii. Ea se zbătu la început — aidoma murenei proaspăt pescuite pe care mami i-o pusese mai de mult în braţe înainte de a o găti — însă obosi repede şi începu să scoată gemete de-abia auzite. Duque, care încă se mai agăţa de ea, simţi materia fierbinte lipindu-i-se de mâini. Îşi descleştă degetele şi trase. Ellie scoase un urlet. Duque încercă să se ridice, să scape, să plece de-acolo, însă presiunea trupurilor îngrămădite lângă ei îl

ţinea prizonier. Îşi simţi părul de pe ceafă zbârlindu-se. Fluieră pe nas, cerând ajutor, dar nimeni nu îi răspunse.
Puntea se înclină din nou şi câteva trupuri căzură peste el. Simţi carne fierbinte, umedă. Ellie gâfâi iarăşi, foarte adânc. Aerul deveni dintr-o dată altul. Oamenii care ţipau: „Ooo, nu! Ooo, nu!" amuţiră. Începură să tuşească. Tuşea şi el, sufocându-se cu praful fierbinte şi dens. Cineva în apropiere reuşi să scoată câteva cuvinte:
— Am găsit-o pe Vata! Ajutaţi-mă. Trebuie s-o salvăm!
Calmul o învălui pe Ellie. Gemetele ei încetaseră. Duque nu-i mai putea simţi pieptul ridicându-se şi coborând, în ritmul respiraţiei. Deschise gura şi pronunţă cele două cuvinte pe care le cunoştea cel mai bine:
— Mami! Fierbinte, mami! Mami!
Cineva, chiar lângă el, întrebă:
— Ce-a fost asta?
— Fierbinte, mami, spuse Duque.
Două mâini îl prinseră, îndepărtându-l de Ellie. Auzi o voce rănindu-i urechea:
— Un copil! Trăieşte!
— Adu-l încoace! strigă cineva, într-un acces de tuse. O avem pe Vata!
Duque se simţi purtat din mână în mână, printr-un pasaj, până ajunse într-un loc slab luminat. Ochiul sănătos zărea, printr-o ceaţă de praf, strălucirea unor luminiţe, suprafeţe strălucitoare, pârghii. Se întrebă dacă nu cumva acesta era afară unde plecase mami. Nu. Mulţi se înghesuiseră aici, într-un spaţiu foarte strâmt, însă nici urmă de mami. Cineva în faţa lui ţinea în braţe un copil mai mare, complet dezbrăcat. Ştia să recunoască un copil. Mami pleca din când în când afară şi venea cu câte unul; îl îngrijea, îl alinta... uneori îl lăsa şi pe el să-l mângâie. Copiii erau moi şi drăguţi. Deşi acesta avea dimensiuni mai mari

decât toţi cei pe care-i văzuse până atunci, Duque ştia că era totuşi un copil, după silueta dolofană şi figura imobilă.
Presiunea aerului se schimbă deodată şi auzi pocnituri în urechi.
Ceva începu să zumzăie. Tocmai când se decisese să lase la o parte frica şi neîncrederea şi să se bucure de căldura emanată de trupurile celorlalţi, izbucniră trei explozii gigantice, dând peste cap spaţiul strâmt în care se aflau cu toţii.
„Buummm! Buummm! Buummm!" se auziră exploziile, una după alta.
Oamenii fură făcuţi grămadă. Unul câte unul, încercară să iasă din învălmăşeală. O talpă atinse faţa lui Duque, apoi se retrase.
— Atenţie la copii, spuse cineva.
Două braţe puternice îl ridicară şi îl ajutară să deschidă ochiul.
Văzu o faţă albă şi lată, cu ochi căprui adânciţi în orbite. O faţă de bărbat.
— L-am găsit pe celălalt, vorbi bărbatul. Nu e o frumuseţe, însă trăieşte.
— Dă-mi-l mie, zise o femeie.
Cei doi copii ajunseră unul lângă altul. Erau ţinuţi în braţe de o femeie, căldura trupurilor lor amestecându-se. Duque se simţi invadat de un sentiment de siguranţă, care fu însă imediat alungat de vorbele femeii. Îi înţelegea cuvintele! Nu ştia cum reuşea să facă asta. Stătea cu capul lipit de pieptul ei şi sensul cuvintelor i se revela imediat ce vibraţia vocii îi atingea obrazul.
— Insula a explodat, anunţă ea. Am văzut prin hublou.
— Ne-am scufundat la o adâncime suficient de mare, spuse un bărbat. Am scăpat de pericolul imediat, însă nu putem rămâne aici multă vreme. O să ne sufocăm.
— Ne vom ruga Pietrei, propuse femeia.
— Şi Navei, sugeră altcineva.
— Pietrei şi Navei, căzură de acord cu toţii.
Duque auzea cuvintele ca din depărtare, în timp ce conştienţa îi era invadată de sentimentul că înţelege totul. Asta se datora

faptului că trupul său se atingea de cel al copilului. Îi aflase şi numele.
„Vata"
Un nume minunat. O cantitate enormă de informaţii îi înflorea în minte; ca şi cum cunoaşterea fusese dintotdeauna acolo, ascunsă, având nevoie doar de numele Vata-ei şi de atingerea ei pentru a i se răspândi în memorie. Acum ştia ce însemna afară, îl experimenta prin intermediul simţurilor umane şi explorând amintirile algelor. Deoarece Vata purta gene de alge în trupul ei uman. Duque îşi aminti: algele îşi aveau sălaşul în ocean, la mare adâncime, prinse de preţioasa piatră. Îşi aminti minusculele insule care acum nu mai existau deoarece algele fuseseră exterminate, furia oceanului scăpând astfel de sub orice control. Lucruri teribile se întâmplau pe Pandora, aşa spuneau amintirile oamenilor şi ale algelor. Planeta, străbătută în lung şi în lat de valuri uriaşe, devenise un bulgăre neregulat de materie solidă scufundat sub un strat neîntrerupt de apă. Duque ştia şi unde se aflau acum: într-un mic submersibil, care ar fi trebuit să fie legat de un dirijabil.
Afară era o ţară a minunilor.
Toate aceste informaţii fantastice îi fuseseră transmise direct de mintea Vata-ei, deoarece ea purta genele algelor, la fel ca şi el. La fel ca mulţi supravieţuitori umani. Gene... ştia şi despre aceste lucruri minunate, deoarece mintea Vata-ei era un depozit magic, revelându-i istoria, Războiul Clonilor, exterminarea algelor... totul. Simţi că între el şi Vata se stabilise o legătură directă, care rămase chiar şi după ruperea contactului fizic cu ea. Fu cuprins de o imensă recunoştinţă. Şi-o exprimă, însă nu primi răspuns. Înţelese atunci că Vata dorea să rămână doar cu amintirile profunde şi calme ale algelor. Nu vroia decât aşteptarea, refuza să aibă de-a face cu toate acele lucruri pe care le azvârlise în el. Se lepădase de ele ca de o piele descuamată, inutilă, dându-i-le lui. Duque se simţi încolţit de un

sentiment de ciudă, însă fericirea reveni aproape imediat. Devenise păstrătorul atâtor minuni!

Conştiinţă.

Asta va fi sarcina mea, gândi el. Trebuie să fiu conştient pentru amândoi. Eu sunt sistemul de păstrare a amintirilor. Eu sunt Poarta Bivolului, pe care doar Vata o poate deschide.

În vremurile acelea, pe Pământ existau uriaşi.

— Geneza,

Cartea Creştină a Morţilor

22 BUNRATTI, 468.

Oare de ce ţin acest jurnal? Este un hobby cam ciudat pentru Şeful Justiţiei şi Preşedintele Comitetului Formelor de Viată. Sper ca vreun istoric să scrie cândva o operă amplă, bazându-se pe mâzgăliturile mele? Parcă văd că peste mulţi ani cineva va da peste jurnalul meu. Unul ca Iz Bushka, de exemplu, plin de prejudecăţi, incapabil să accepte noul. Credeţi că Bushka mi-ar distruge jurnalul din cauză că teoriile mele intră în conflict cu ale lui? Probabil că aşa au păţit mulţi istorici din trecut. Altfel, pentru ce ne-ar fi obligat Nava să o luăm de la capăt? Da, eu sunt convins că asta a făcut Nava: ne-a obligat să o luăm de la-nceput.

Ooo, eu cred în Navă. Uite, înregistrez aici şi acum: Ward Keel crede în Navă. Nava este Dumnezeu şi ne-a adus pe Pandora. Acesta e testul decisiv: ori ne scufundăm, ori învăţăm să înotăm, în sensul cel mai strict. În sfârşit... aproape cel mai strict. Noi, Insularii, mai mult plutim. Tritonii sunt cei care înoată.

Pandora este terenul ideal pentru testare. Şi cât de inspirat i-a fost ales numele! Nici un petic de uscat nu a mai rămas deasupra apei. Pe vremuri, algele ţineau în frâu furia oceanului. Algele! Creatura nobilă, inteligentă, cunoscută de toate fiinţele acestei lumi sub numele de Avata, este astăzi o simplă plantă — mare, groasă, verde... şi mută. Strămoşii noştri au distrus Avata, lăsându-ne drept moştenire un ocean planetar.
Oare am mai făcut noi, oamenii, aşa ceva vreodată? Am mai distrus acele lucruri care împiedică manifestarea liberă a energiilor fatale vieţilor noastre? Nu ştiu de ce, însă am sentimentul că da. Cred că din cauza asta, Nava a lăsat pe orbită celulele acelea de hibernare! Nu putem ajunge la ele. Ne aţâţă curiozitatea şi neliniştile. Preoteasa-psihiatru e de aceeaşi părere. „Nimic nu este nou sub sori", aşa spune ea.
Stau şi mă întreb: oare de ce însemnul Navei ia mereu forma unui ochi în interiorul unei piramide?
Când am început acest jurnal, intenţia mea era să ţin o evidenţă a activităţii mele în cadrul Comitetului care hotărăşte ce forme noi de viaţă capătă permisiunea de a supravieţui şi de a se înmulţi. Noi, mutanţii, avem un adânc respect pentru modificările aduse zestrei genelor umane de către acel geniu nebun, Jesus Lewis. Din documentele incomplete care au mai supravieţuit, rezultă clar că pe vremuri uman avea o definiţie mult mai strictă. Mutanţii pe care îi acceptăm astăzi fără nici o rezervă ar fi provocat, nu cu mult timp în urmă, consternarea tuturor şi ar fi fost trimişi la moarte. Ca membru al unui Comitet ce trebuie să ia hotărâri asupra formelor de viaţă, îmi pun mereu întrebarea: Acest nou-născut ne va ajuta să supravieţuim? Şi sunt nevoit să găsesc un răspuns, folosindu-mă de puţinele mele cunoştinţe. Dacă există fie şi cea mai slabă speranţă ca el să-şi aducă o contribuţie benefică la ceea ce numim „societate umană", atunci votez pentru a fi lăsat în viaţă. Şi acel geniu disimulat sub o formă terifiantă, acea minte care

îşi are sediul într-un corp diform, acea realitate care ne dă ceea ce merităm, m-a răsplătit de foarte multe ori. Ştiu că am luat decizii corecte.

Însă jurnalul meu a căpătat tendinţa de a divaga. Trag concluzia că în mine se ascunde un filozof. Nu vreau să ştiu doar ce, ci şi de ce.

De-a lungul generaţiilor care s-au succedat după acea teribilă noapte, când ultimele insule de pământ ale Pandorei au explodat transformându-se în lavă topită, societatea noastră s-a polarizat. A căpătat un straniu caracter dual care — sunt convins — ne-ar putea distruge pe toţi. Noi, Insularii, cu oraşele noastre organice plutind la întâmplare pe suprafaţa oceanului, credem că formăm societatea perfectă. Ţinem unul la altul. Indiferent de forma sau de culoarea pielii, noi respectăm esenţa fiecăruia, ceea ce se află dincolo de aspectele fizice grosiere. Şi totuşi, există ceva în adâncul nostru care insistă să spună „noi" şi „ei". De ce? Avem vreun viciu ascuns, pe care nu-l putem conştientiza? Va răbufni într-o zi, pe neaşteptate, împingându-ne la violenţă şi intoleranţă?

Ooo, da, Insularii şi-au cultivat o formă de intoleranţă; lucrul acesta nu poate fi negat. Glumele ne trădează. Glume anti-Tritoni. Foci, aşa i-am poreclit. Sau Drăgălaşi. Iar ei ne spun nouă Muţi. De la mutanţi, bineînţeles. Cuvântul ăsta, oricum l-ai pronunţa, zici că e scos direct din intestine.

Suntem geloşi pe Tritoni. Asta este. Uite c-am scris-o. Geloşi. Fundul oceanului este al lor, cu toate formele de relief. Toate construcţiile şi instalaţiile lor sunt adaptate formelor tradiţionale ale trupului omenesc. Foarte puţini Insulari îşi pot găsi un mediu adecvat în clasa de mijloc a Tritonilor. Putem concura fie cu geniile, fie cu drojdia societăţii lor. Însă aceia dintre noi care migrează la ei se trezesc îngrămădiţi în comunităţi ale Insularilor... ghetouri. Şi totuşi, visul oricărui Insular este să ajungă la Drăgălaşi.

Pentru a supravieţui, Tritonii se străduiesc parcă să alunge oceanul din jur. Vor ca în spaţiul lor vital să păşească pe suprafeţe relativ stabile şi ferme. (Din punct de vedere istoric, trebuie să recunosc că oamenii şi-au dorit dintotdeauna să păşească pe suprafeţe stabile, să respire aer liber — deşi al Tritonilor este teribil de umed — şi să aibă lucruri solide în jurul lor.) Unii dintre ei au degetele de la mâini sau de la picioare unite printr-o membrană, însă acest lucru a intervenit destul de frecvent în evoluţia speciilor. Dacă e să ne luăm după documentele străvechi şi să facem o comparaţie, Tritonii au înfăţişare de oameni; măcar de atâta lucru ne putem da seama şi singuri. De fapt, toată lumea ştie că a existat Războiul Clonilor. Strămoşii noştri imediaţi au lăsat mărturii scrise despre el. Jesus Lewis ne-a făcut ceea ce suntem. Iată de ce între „noi" şi „ei" se trage aproape în mod firesc o linie de demarcaţie.
Însă eu vroiam să scriu aici despre caracterul Tritonilor. Şi-au autoimpus misiunea de a recrea algele. Dar vor avea oare conştiinţă? Cert este că algele au apărut din nou în ocean. Am văzut cu ochii mei efectele acestui lucru, şi sper că ultimele valuri imense, care fac atât prăpăd, vor dispărea în curând. Vom avea din nou insule de pământ. Şi totuşi, cum se împacă asta cu caracterul Tritonilor?
Readucând algele, ei încearcă să stăpânească oceanul. Aceasta este trăsătura definitorie a Tritonilor: dorinţa de a stăpâni.
Insularii plutesc în voia valurilor, a vântului şi a curenţilor. Stăpânind aceste forţe, Tritonii vor deţine controlul asupra noastră.
Insularii se pleacă în faţa unor lucruri care altfel i-ar distruge. Ei s-au obişnuit cu schimbarea, însă au cam obosit. Tritonii se opun anumitor schimbări... şi vor obosi, la rândul lor.
Acum vă pot explica tot ce cred eu că a făcut Nava cu noi. Cred că în universul nostru, este inevitabil ca viaţa să se confrunte cu o forţă teribilă, să suporte un test. Şi are de ales: ori se pleacă,

ori este distrusă. Tritonii s-ar frânge în faţa unei asemenea forţe. Insularii nu opun rezistenţă şi plutesc mai departe. Cred că noi ne vom dovedi cei mai buni supravieţuitori.

Păcatul original sălăşuieşte în trupurile noastre şi ne stă întipărit pe faţă.
— Simone Rocksack,
Preoteasă-psihiatru

SLAP.
Izbitura rece a valului îl trezi de-a binelea pe Queets Twisp.
Căscă, întinzând braţele anormal de lungi (le lăsase să atârne sub punte), apoi îşi şterse stropii de pe faţă cu dosul mânecii.
Observă că soarele încă nu răsărise. Primii fulgi ai zorilor se ridicau uşor, gâdilând burdihanul negru al orizontului. Nici un nor de ploaie nu se zărea pe cer. Cele două păsări ale sale, legate cu sfoară ca să nu scape, îşi dichiseau penele strălucitoare ciripind mulţumit. Îşi frecă braţele pentru a pune sângele în mişcare, şi pipăi pe fundul luntrii, căutând tubul cu suc de concentrate şi proteine.
Bleah!
Bău tot ceea ce mai rămăsese în tub şi o expresie de lehamite i se întipări pe faţă. Concentratul nu avea nici gust, nici miros.
Probabil din cauza asta era aşa de... greţos.
Dacă tot l-au făcut comestibil, ar fi trebuit să-i dea şi un pic de gust plăcut, gândi el. Bine că nu mai avem mult şi ajungem în port, acolo măcar o să găsim mâncare adevărată.

Muncea din greu întinzând şi strângând plasele pentru peşti, iar acest lucru îi provoca o imensă poftă de mâncare, pe care concentratele o puteau potoli, deşi nu o satisfăceau niciodată. Oceanul cenuşiu era străbătut de valuri mari, venind din toate direcţiile. Se căscau râpe adânci, urmate imediat de creste uriaşe. Vârful unui val inundă luntrea, însă pompa organică putea face faţă situaţiei. Se întoarse şi se aplecă peste margine, inspectând plasa de peşti. Aceasta desena la suprafaţa apei o reţea de linii înspumate. Trăgea uşor în jos, datorită încărcăturii grele. Lui Twisp îi lăsa gura apă gândindu-se la miile de kilograme de scilla — fierte, prăjite sau gătite cu sos de smântână şi servite cu chifle calde...

— Queets, n-am ajuns încă? răsună vocea spartă, adolescentină, a lui Brett.

Din trapa punţii ieşi la iveală o claie de păr blond, contrastând puternic cu blana de culoare neagră ce acoperea ţeasta lui Twisp. Brett Norton era destul de bine dezvoltat pentru cei şaisprezece ani ai săi. Hălăciuga ciufulită îl făcea să pară şi mai înalt decât era în realitate. Participa pentru prima oară la o campanie de pescuit, iar efectele începeau deja să se facă simţite în trupul său nematurizat.

Twisp sărise ca ars, luat prin surprindere. Inspiră adânc, încet, pentru a alunga ultimii fiori care îi mai alergau prin trup şi pentru a se înarma cu răbdare.

— Nu încă, spuse el. Dar suntem purtaţi de un curent bun. La scurtă vreme după răsărit, vom ancora în port. Mănâncă şi tu ceva.

Băiatul făcu o grimasă şi cotrobăi prin trusă după mâncare. Sub privirea lui Twisp înhăţă tubul aproape gol, îi scoase capacul, şi, cu înghiţituri mari, dădu pe gât lichidul maroniu care alunga senzaţia de foame.

— Brrrr!

Brett ţinea ochii închişi strâns. Un frison îl scutură din toate încheieturile.
Twisp zâmbi. Ar fi cazul să nu-l mai consider "băiat". Are şaisprezece ani, a trecut de vârsta copilăriei. În plus, o campanie de pescuit i-a asprit ochii şi i-a întărit braţele.
Se întreba adesea: ce-l făcuse pe Brett să aleagă meseria de pescar? Caracteristicile fizice ale băiatului se apropiau mult de standardele Tritonilor... putea coborî în adâncuri, putea duce acolo o viaţă confortabilă.
Are un complex din cauza ochilor. Însă e un lucru pe care foarte puţini oameni îl sesizează.
Ochii lui Brett erau mari, dar nu groteşti. Cu ei putea vedea într-un întuneric aproape absolut. Calitatea aceasta era deosebit de utilă, mai ales la pescuitul pe timp de noapte.
Iată un lucru de care Tritonii ar şti să profite din plin. Se pricep foarte bine să manipuleze oamenii.
Plasa se smuci brusc, clătinând luntrea şi dezechilibrându-i. Se treziră amândoi ţinându-se cu mâinile de margine. O nouă smucitură.
— Brett! strigă Twisp. Pilotează tu luntrea cât timp trag eu de plasă.
— Dar nu putem ridica plasa, protestă băiatul. Asta ar însemna să renunţăm la toată încărcătura de peşte...
— E un Triton acolo! S-a încurcat în plasă şi o să se înece dacă nu-l ridicăm la suprafaţă.
Twisp începuse deja să tragă vârtos de plasă. Muşchii puternici ai antebraţelor se încordau de parcă ar fi vrut să iasă prin piele. Era una dintre puţinele ocazii când se bucura că genele sale de mutant îl înzestraseră cu o forţă neobişnuită.
Brett nu se mai vedea. Stătea aplecat, încercând să manevreze motorul electric. Agitaţia frenetică de sub apă era transmisă firelor plasei, ca printr-un telegraf.

Triton, fără nici o îndoială! gândi Twisp, trăgând şi mai puternic. Se ruga să-l poată scoate până nu era prea târziu.
Sau poate este o Sirenă. Primul Triton pe care-l văzuse încurcat în plasa de pescuit era de fapt o femeie. Minunată. Se zbârli, scoţându-şi din minte reţeaua de răni, linii subţiri desenate de plasă pe pielea ei imaculată, albă... moartă. Acum se concentra asupra unui singur lucru: să tragă de plasă... să tragă cât putea de tare!
Încă treizeci de metri. Picături de sudoare îi cădeau în ochi, usturându-l, şi ace de durere îi ardeau spatele.
— Queets!
Întoarse capul spre Brett şi zări ochii albiţi de groază. Urmări privirea băiatului, şi ceea ce văzu la trei-patru sute de metri în dreapta îl făcu să încremenească. Păsările scoaseră un croncănit strident, confirmând ceea ce ochii de-abia puteau distinge.
— Nemiloşii au ieşit la vânătoare!
Rostise cuvintele în şoaptă şi fusese gata-gata să scape firele care îi lăsau urme adânci în palmele bătătorite.
— Ajută-mă! strigă el concentrându-se asupra zvâcnelilor disperate ale plasei. Cu coada unui ochi îl zări pe Brett prinzând de firele din stânga. Cu coada celuilalt ochi văzu spuma ridicată de înaintarea haitei de Nemiloşi.
Sunt cel puţin şase, aprecie el. La naiba!
— Ce-o să se întâmple? se auzi din nou vocea spartă a lui Brett.
Ştia că băiatul ascultase multe poveşti, însă doar realitatea îl putea face să înţeleagă cu adevărat. Înfometaţi sau nu, Nemiloşii vânau. Labele lor uriaşe şi caninii în formă de sabie uci-deau din plăcere. Nemiloşii aceştia îl căutau pe Triton.
Mult prea târziu, Twisp se repezi în cabină, după pistolul-laser învelit într-o pânză impregnată cu ulei. Îl apucă panicat, însă primii Nemiloşii loviră frontal plasa iar luntrea începu să se legene. Alţi doi se apropiară lateral şi Twisp simţi izbiturile tocmai când dădea să iasă pe punte cu pistolul. Văzu plasa

desfăcându-se larg, retezată de fălci şi dinţi ascuţiţi. Restul haitei atacă violent, năpustindu-se după hălcile de carne şi aşchiile de oase, transformând Tritonul într-un fel de spumă roşiatică. Doi Nemiloşi se ciocniră violent, unul dintre ei alegându-se cu o rană. Îmbătaţi de gustul sângelui, ceilalţi se aruncară asupra tovarăşului lor, făcându-l bucăţele. Sânge verde şi bucăţi de blană mânjiră partea laterală a luntrei.
N-avea nici un rost să irosească o încărcătură laser în mijlocul haitei dezlănţuite! Gândul îi aduse o undă de amărăciune. Insularii renunţaseră de mult la speranţa că ar putea extermina aceste creaturi îngrozitoare.
Tresări, lăsând gândurile la o parte. Căută cuţitul şi, cu o mişcare hotărâtă, reteză frânghiile plasei de pescuit, renunţând la ea.
— De ce...?
Nu răspunse protestului şi apăsă un buton aflat sub carcasa motorului. Unul dintre Nemiloşi îngheţă la nici un metru de partea superioară a parapetului. Se scufundă încet, plutind înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca un fulg care cade din înalturi într-o zi liniştită, fără vânt. Ceilalţi dădură târcoale luntrei, însă se retraseră imediat ce simţiră efectul paralizant al scutului. Se năpustiră asupra Nemilosului paralizat, apoi se îndepărtară în grabă, lăsând o linie înspumată în urma lor.
Twisp îşi înveli din nou pistolul-laser, adăpostindu-l sub banchetă.
Decuplă scutul, privind fix rămăşiţele zdrenţuite ale plasei de pescuit.
— De ce-ai renunţat la plasă?
Vocea lui Brett era aproape poruncitoare, în ea se făcea simţită iritarea. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Şocul, îşi spuse Twisp. Şi pierderea întregii încărcături.
— Au sfâşiat plasa ca să ajungă la... la el, îi explică Twisp. Oricum am fi pierdut toată încărcătura.

— Puteam salva ceva din ea, murmură Brett. O treime din încărcătură ajungea până aici.
Lovi parapetul care îi ajungea până la piept. Ochii săi erau doi nori cenuşii, ameninţători, pe un cer dureros de albastru.
Twisp oftă, conştient de faptul că adrenalina putea favoriza apariţia unor frustrări; trebuia ca ele să fie eliberate cât mai repede.
— Nu se poate activa scutul dacă firele plasei depăşesc raza sa de acţiune, spuse el. E preferabil ca plasa să fie ori înăuntrul scutului, ori afară. Modelul ăsta de scut este de tot rahatul, dar n-am ce-i face, nu eu l-am proiectat...
Izbi cu pumnul în banchetă.
Sunt la fel de şocat ca şi puştiul, gândi el. Inspiră adânc, îşi trecu degetele printre smocurile dese de păr negru, şi calmul puse stăpânire pe el înainte de a porni transmiţătorul radio. Cei de pe Vashon, preveniţi că în zonă se plimbă o haită de Nemiloşi, îşi vor putea lua măsuri de precauţie.
— După aceea s-ar fi repezit asupra noastră, spuse el. (Împunse cu degetul materialul aflat între două banchete.) Chestia asta este o membrană groasă de doi centimetri. Ţi se pare mult? Ce şanse crezi că am fi avut?
Brett coborî privirea, strânse din buze, iar apoi se bosumflă. Căutătura sa se aţinti în depărtare. Marele Soare apărea la orizont, ridicându-se pentru a-şi întâlni steaua-surată, aflată deja sus pe cer. Sub Marele Soare, în zare, o siluetă masivă răspândea reflexe portocalii pe suprafaţa apei.
— Acasă, şopti Twisp. Oraşul.
Erau purtaţi de unul dintre curenţii puternici de suprafaţă. Într-o oră sau două, aveau să ajungă la masa de oameni plutind pe marea insulă.
— Ce rahat am făcut! spuse Brett. Suntem ruinaţi.
Twisp zâmbi, lăsându-se pe spate pentru a se bucura de lumina sorilor.

— Ai dreptate, răspunse el. Şi suntem în viaţă.

Băiatul mormăi ceva printre dinţi, iar Twisp îşi strânse braţele — un metru şi jumătate fiecare — sub cap. Coatele ieşeau în afară ca două aripi stranii, aruncând umbre groteşti pe apă. Îşi privi un cot, reflectând la caracterul unic al calităţilor sale de mutant. În viaţa de toate zilele, se împiedica aproape în permanenţă de braţe — îşi putea atinge vârfurile picioarelor cu mâinile, fără a se apleca nici un pic. Însă membrele acestea ridicau plasa de pescuit de parcă pentru asta fuseseră proiectate.

Poate că într-adevăr, pentru asta fuseseră proiectate, cugetă el. Cine mai ştie? Erau utile pentru pescuit şi apucat, dar îl deranjau în timpul somnului. Femeile, totuşi, păreau să le apre-cieze forţa şi modul foarte original şi plăcut în care ştiau să îmbrăţişeze. Legea compensării!

Poate că le dă iluzia de siguranţă. Zâmbetul i se lăţi pe figură. Nu ducea deloc o viaţă sigură. Toţi cei care plecau pe mare erau pândiţi de primejdii cumplite. Cine îşi închipuia altfel, era ori nebun, ori mort.

— Ce ne va face Curtea Maritimă?

Vocea lui Brett de-abia se auzise pe fondul valurilor care lingeau luntrea şi a ciripitului arţăgos venind dinspre cele două păsări.

Twisp continua să se bucure de plutirea luntrei şi de lumina caldă, solară, care-i scălda faţa şi braţele. Îşi muşcă scurt buzele subţiri, apoi răspunse:

— Greu de spus. Ai zărit vreun ucenic Triton?

— Nu.

— Dar acum vezi?

Ascultă foşnetul paşilor care traversau luntrea şi îşi dădu seama că băiatul cerceta orizontul. Twisp îl alesese pentru ochii săi excepţionali. Şi pentru modul în care se comporta.

— Nici o urmă. Probabil că era singur.

— Nu prea-mi vine să cred, făcu Twisp. Foarte rar ai să întâlneşti Tritoni călătorind singuri. Însă acum pun pariu că totuşi cineva este singur.
— Chiar trebuie să ne prezentăm în faţa Curţii?
Twisp îndreptă privirea spre Brett şi îi surprinse buzele schimonosindu-i-se de teamă. Ochii săi erau două luni imposibile pe faţa-i nebărbierită.
— Cam da.
Brett căzu fără vlagă pe bancheta de lângă Twisp, clătinând luntrea atât de tare, încât spuma valurilor se prelinse pe punte.
— Şi dacă nu spunem? întrebă el. Cine va şti?
Twisp îşi mută privirea. Brett mai avea multe de învăţat despre ocean, despre cei care îşi petreceau viaţa pe suprafaţa şi în adâncul lui. Existau multe legi, majoritatea nescrise. Prima lecţie fusese dură, şocantă, însă ce puteai pretinde de la un băiat fără experienţă, care abia scosese nasul în lume? În Centru nu puteai trăi asemenea aventuri. Viaţa acolo era... comodă. Cei aflaţi în centrul insulei mâncau scilla şi murenă, dar trăiau departe de pericolele oceanului.
— Tritonii urmăresc totul, începu el calm. Nu le scapă nimic.
— Poate că Nemiloşii l-au prins şi pe celălalt Triton, insistă Brett. Dacă a existat un altul.
— Pielea Nemiloşilor are celule pneumatice. Pentru izolare termică şi flotaţie. Nu se pot scufunda.
Twisp îşi pironi ochii negri în cei ai lui Brett şi continuă:
— Te-ai gândit la familia lui, care îl aşteaptă acasă? Acum închide gura!
Ştia că puştiul se simţea jignit, dar ce naiba! Dacă vroia să trăiască pe ocean, trebuia să-i înveţe regulile. Nimănui nu-i plăcea să fie surprins sau abandonat aici. Nimănui nu-i plăcea să stea în barcă împreună cu o gură prea slobodă. În plus, Twisp începea să simtă apropierea unei dezagreabile şi inevitabile prezentări în faţa Curţii Maritime. Îşi spuse că ar cam fi timpul

să-şi pregătească pledoaria. Prinderea unui Triton în plasa de pescuit era un lucru grav, chiar dacă tu nu aveai nici o vină.

Cei cu firea slabă pot fi extrem de periculoşi atunci când capătă putere. Văzând viaţa peste tot în jurul lor, şi acţiunile ei imprevizibile, aceştia se lasă pradă unor influenţe demoniace. Văzând atât forţa, cât şi slăbiciunea, se concentrează numai asupra slăbiciunii.
— Învăţăturile Navei,
Cronici

CU EXCEPŢIA activităţii unor operatori şi comentariilor lor ocazionale, în dimineaţa aceasta Turnul de Control al Sondelor era dominat de linişte. Clădirea reprezenta o oază de tăcere, aflată la o sută de metri sub suprafaţa oceanului, izolată de lumina zilei prin zidurile groase ale complexului Tritonilor. Ceva, o realitate subtilă, îl nelinişte pe Iz Bushka. Ştia că simţurile îi erau asaltate de particularităţile ambientului tritonian — un mediu cu care majoritatea Insularilor nu era deloc obişnuită — însă nu reuşea să determine cauza exactă a anxietăţii.
Prea multă linişte, gândi el.
Faptul că avea deasupra capului o masă imensă de apă nu îl îngrijora deloc. Reuşise să alunge această frică în timpul serviciului obligatoriu pe submersibilele Insularilor. Atitudinea de superioritate pe care o sesiza la Tritonii din jur, asta îl deranja!
Întoarse privirea uşor spre stânga: colegii săi — Tritoni — stăteau la o oarecare distanţă, de parcă se fereau să intre în contact cu singurul Insular din echipă.

GeLaar Gallow se aplecă spre femeia de lângă el, Kareen Ale, întrebând-o:
— De ce întârzie lansarea?
Ale vorbi cu vocea sa blândă şi plăcută:
— Am auzit pe cineva spunând că s-a primit un ordin de la Preoteasa-psihiatru... ceva în legătură cu binecuvântarea.
Gallow încuviinţă. O şuviţă de păr blond îi căzu pe ochi şi o aranjă la locul ei, cu o mişcare firească. Gallow era cel mai frumos mascul pe care-l văzuse Bushka vreodată — un zeu grec, dacă istoria spunea adevărul. Fiind Insular, şi în timpul liber ocupându-se de istorie, Bushka era dispus să creadă în toate poveştile care abordau trecutul omenirii. Părul auriu al lui Gallow era lung şi uşor ondulat. Ochii de un albastru profund aruncau priviri cercetătoare asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor. Dinţii regulaţi, orbitor de albi, erau dezvăluiţi de zâmbete care nu depăşeau conturul gurii. Ai fi zis că unica destinaţie a zâmbetului se reducea la satisfacerea celor ce doreau să vadă nişte dinţi perfecţi pe o faţă perfectă. Unii spuneau că se operase pentru a-şi înlătura membranele de la mâini şi de la labele picioarelor, însă asta putea fi o simplă bârfă izvorâtă din gelozie.
Bushka îşi îndreptă discret atenţia spre Ale. Se zvonea că Tritonii o rugau să se împerecheze cu Gallow, pentru a da naştere unor urmaşi minunaţi, care să perpetueze frumuseţea părinţilor. Faţa Sirenei era superb proporţionată, un oval cu buze pline şi ochi albaştri, depărtaţi. Nasul, foarte uşor curbat în sus, avea o linie netedă şi dreaptă. Pielea — contrastând perfect cu părul roşu-întunecat — avea o transparenţă rozalie şi părea deosebit de fină. Probabil că atunci când îndatoririle o chemau la suprafaţă, sub lumina aspră a celor doi sori, ea trebuia să fie protejată prin aplicarea unor pomezi speciale.
Îşi aruncă privirea dincolo de cei doi, spre consola uriaşă cu tastatură grafică şi monitoare mari. Unul prezenta suprafaţa

oceanului, inundată de puternica lumină solară. Pe celălalt se putea vedea tubul submarin prin care urma să fie lansat un balon umplut cu hidrogen — o sondă. Sonda trebuia să pătrundă în atmosfera turbulentă a Pandorei. În fundal se zărea unduind un pâlc de alge.

La dreapta lui Bushka, prin tripla barieră protectoare construită din plasmasticlă, se puteau distinge Baza de Lansare a sondei şi câţiva Tritoni înotând în jurul ei. Unii purtau tuburi cu oxigen închise în costumele mulate pe corp. Alţii duceau în spate peşti-cu-aer, creaturi proiectate de bioinginerii Insulari pentru munca de lungă durată în mediul subacvatic.

Îi producem, însă nu avem accesul la mediul în care să-i putem folosi.

Bushka zări o pereche, Triton şi peşte-cu-aer. Gura lui ca de lipitoare era conectată la artera carotidă a Tritonului. Îşi imagină nenumăraţii cili pompând oxigen proaspăt în circuitul sanguin al înotătorului. Din când în când, Tritonul elimina dioxidul de carbon: prin colţul gurii îi ieşea un ciorchine de bule care se ridica încet spre suprafaţă.

Oare cum o fi să înoţi liber prin apă, dependent de simbioza cu un peşte-cu-aer? Gândul era tipic pentru un Insular plin de complexe. Insularii îi depăşeau pe Tritoni în domeniul bioingineriei. Dar toate produsele lor geniale se exportau, în schimbul unor materii absolut necesare.

Şi eu aş vrea să fiu ,,exportat" aici. Însă nu prea am şanse!

Bushka încercă să alunge sentimentul de gelozie care îi dădea târcoale. Îşi putea vedea imaginea oglindită în bariera de plaz. Comitetul Formelor de Viaţă îl considerase uman. Caracteristicile sale se aflau pe la extremitatea spectrului tritonian. Totuşi... trupul masiv, statura scundă, capul sferic cu fire de păr groase, castanii, sprâncenele bogate, nasul lat, gura mare, bărbia pătrată — nimic dintre acestea nu intrau în standardul de frumuseţe reprezentat de Gallow.

Comparaţia îl durea. Se întrebă ce gânduri or fi umblând prin capul Tritonului înalt, cu privire dispreţuitoare. Oare de ce mă priveşte atât de ironic?
Gallow îşi îndreptă atenţia către Ale, atingându-i umărul gol şi râzând la o remarcă a ei.
Activitatea deveni febrilă în jurul Bazei de Lansare. Lumini se aprinseră în interiorul tubului ce urma să dirijeze sonda în călătoria ei spre suprafaţă.
Responsabilul cu lansarea vorbi de la consola de comandă:
— Mai sunt câteva minute.
Bushka oftă din greu. Experienţa aceasta nu decurgea precum se aşteptase... precum sperase.
Vise! se autopersiflă el.
Când fusese anunţat că avea să fie reprezentantul Insularilor la această lansare în spaţiul în care evolua Nava, se simţise năpădit de un val de entuziasm. Prima sa călătorie în centrul civilizaţiei tritoniene! În sfârşit! Apoi veniseră iluziile: Poate... Poate voi reuşi să mă fac acceptat de societatea tritoniană, să scap de sărăcie şi de existenţa mizerabilă de la suprafaţă.
Aflând cine urma să facă parte din echipă, speranţele sale prinseseră aripi. GeLaar Gallow era preşedinte al Direcţiei Imigrărilor în teritoriul tritonian şi decidea dacă un Insular putea face parte sau nu din societatea sa. Însă Gallow părea să-l evite acum. Iar dispreţul din atitudinea sa devenise evident.
Doar Ale îi făcuse o primire călduroasă, însă ea era membră în guvernul tritonian, diplomat şi reprezentant plenipotenţiar în relaţiile cu Insularii. Bushka fusese surprins să descopere că şi ea era doctor în medicină. Umblau vorbe cum că se supusese rigorilor educaţiei medicale într-un gest de răzvrătire împotriva familiei, care avea o lungă tradiţie de serviciu în corpul diplomatic şi în guvernul tritonian. Desigur, familia câştigase în cele din urmă. Ale fusese plasată printre vârfurile ierarhiei sociale, deţinând probabil o putere mai mare decât oricare alt

membru al familiei sale. Vestea că devenise principalul moştenitor al proprietăţilor lui Ryan şi Elina Wang stârnise comentarii aprinse atât printre Tritoni, cât şi printre Insulari. Familia Wang dăduse naştere unei singure fetiţe, Scudi, iar Ale fusese numită tutorele ei. Nimeni nu reuşise să evalueze valoarea proprietăţilor Wang, însă directorul general al Comerţului Tritonian fusese probabil cel mai bogat om de pe Pandora. Elina murise la doar un an după dispariţia soţului şi nu avusese timp să introducă schimbări majore în afacerile Wang. Astfel încât Kareen Ale devenise o moştenitoare bogată, puternică şi frumoasă. În plus, ştia să găsească întotdeauna cuvintele potrivite.
Suntem încântaţi să te avem printre noi, Insular Bushka.
Cât de cald şi îmbietor sunaseră vorbele ei!
A fost pur şi simplu politicoasă... diplomată.
Un nou val de agitaţie trecu peste cei aflaţi la consola Turnului de Control al Sondelor. Monitoarele care prezentau suprafaţa apei începură să pâlpâie. Imaginea fu în cele din urmă înlocuită cu figura Simonei Rocksack, Preoteasa-psihiatru, care vorbea din centrul său de comandă aflat departe, la suprafaţă, pe Vashon.
— Vă binecuvântez în numele Navei.
Gallow pufni, de-abia reuşind să-şi mascheze dispreţul. Bushka sesiză fiorul care parcurse trupul Tritonului la vederea PP-ului. Obişnuit cu varietatea Insularilor, nu fusese niciodată contrariat de înfăţişarea Simonei Rocksack. Însă acum o privi prin ochii lui Gallow. Părul ei argintiu forma o coamă sălbatică ţâşnind din vârful capului, aproape sferic. Ochii lipsiţi de pig-ment ieşeau mult în afară, la nivelul celor două protuberanţe ale sprâncenelor. Gura, greu de remarcat sub un pliu de piele cenuşie, era o fantă roşie şi subţire rămasă fără bărbie. De sub ea pornea o bucată de carne, într-un unghi ascuţit, făcând joncţiunea cu gâtul gros.

— Să ne rugăm, începu Rocksack. Această rugăciune am spus-o acum câteva minute, în prezenţa Vatei. Acum o voi repeta. (Îşi drese vocea.) Nava, a cărei infinită putere ne-a trimis pe apele Pandorei, ne acordă iertarea Păcatului Original. Ne acordă...
Bushka lăsă cuvintele să curgă pe lângă el, neatent. Auzise de foarte multe ori rugăciunea aceasta, în diverse variante. Fără îndoială că şi colegii de echipă o ştiau. Toţi Tritonii prezenţi în Turnul de Control al Lansării Sondelor se foiau la posturile lor şi păreau plictisiţi.
Păcatul Original!
Pasiunea sa din timpul liber îl făcuse să se aplece mult asupra tradiţiilor. Iată ce descoperise: Tritonii credeau că Păcatul Original fusese săvârşit prin uciderea algelor pandorane conştiente. Penitenţa lor era să descopere algele în propriile gene şi să populeze încă o dată oceanul cu junglele de frunze şi tulpini uriaşe. Însă de data aceasta algele nu mai erau conştiente. Deveniseră simple alge... controlate de Tritoni.
La extrema cealaltă, fanaticii Adoratori din Insula Guemes pretindeau că Păcatul Original îl reprezenta abandonarea Adorării. Însă majoritatea Insularilor împărtăşea punctul de vedere al PP-ului: Păcatul Original era direcţia în care mergea bioingineria. Direcţie aleasă de Jesus Lewis, geniul malefic care iniţiase atâta diversitate în caracteristicile umane! Lewis crease Clonii şi "îi modificase pentru a se adapta cât mai bine supravieţuirii în mediul Pandorei".
Bushka dădu din cap. Vocea PP-ului îi zumzăia în urechi, ca din depărtări. Cine trăieşte cel mai bine pe Pandora? se întrebă el. Tritonii. Oamenii normali.
Tritonii erau de zece ori mai numeroşi decât Insularii. Desigur, numărul depindea de spaţiul vital. Capriciile Pandorei se atenuau mult în mediul acvatic. Oamenii se puteau desfăşura într-un spaţiu mai mare decât pe suprafaţa turbulentă şi periculoasă a oceanului.

— Fie ca Nava să ne protejeze, spuse PP-ul. Fie ca binecuvântările Sale să însoţească încercarea noastră, ştiind că ţintim cu gândurile curate spre cer. Fie ca gestul nostru să ne apropie şi mai mult de Navă.
PP-ul dispăru de pe ecranul monitorului, imaginea fiind înlocuită cu un prim-plan al tubului de lansare, ale cărui indicatoare semnalau prezenţa unui curent slab.
Aflat la o consolă în stânga lui Bushka, responsabilul cu lansarea spuse:
— Condiţie verde.
Datorită sumarului instructaj anterior, Bushka ştia despre ce era vorba: hotărâseră să lanseze sonda. Îşi aţinti privirea spre un alt monitor, care transmitea imagini primite prin cablu de la o platformă girostabilizată aflată la suprafaţă. Valurile erau lungi în acea zonă, cu crestele înspumate. Ochiul experimentat al lui Bushka aprecie că vântul sufla cu patruzeci de klick-uri, ceea ce în condiţiile Pandorei reprezenta o foarte slabă adiere. La ieşirea din ocean, traseul sondei urma să cunoască o deviaţie rapidă. Dar asta nu le va afecta foarte mult experimentul, deoarece viteza ascensională era impresionantă. În plus, ca o compensare, se produsese o spărtură în nori. Unul dintre aştri apăruse la marginea breşei, răspândind un mănunchi de raze argintii. Responsabilul cu lansarea se aplecă asupra unui indicator.
— Patruzeci de secunde, anunţă el.
Bushka înaintă câţiva paşi pentru a-l vedea mai bine pe cel care vorbise. Responsabilul cu lansarea îi fusese prezentat sub numele de Panille cel Negru — "Umbră", pentru prieteni. Nu sesizase nici o urmă de antipatie la el; poate doar un pic de nemulţumire, sentiment caracteristic la toţi specialiştii care se trezesc brusc cu vreun străin în spaţiul lor de lucru, fără a li se fi cerut în prealabil acceptul. Sesizase imediat că Panille avea gene de alge; şi nu era spân, ceea ce conform standardelor

pandorane reprezenta un adevărat noroc. Panille îşi purta părul lung legat cu o panglică — "e o tradiţie în familia mea", răspunsese el întrebării lui Bushka. Avea o înfăţişare tipic tritoniana. Genele algelor îi coloraseră cu nuanţe de verde pielea întunecată. Faţa ovală, cu trăsături ferme, pometţi înalţi, sprâncene drepte şi nas ascuţit. Privirea ochilor căprui trăda o inteligenţă deosebită. Gura, şi ea dreaptă, precum sprâncenele, iar buza de jos părea mai plină decât cea de sus. Apoi pornea o gropiţă adâncă, mergând până la despicătura bărbiei înguste şi bine conturate. Panille avea un trup bine legat, cu muşchi netezi caracteristici Tritonilor ce înotau mult în apa oceanului.
Bushka fiind pasionat de istorie, numele "Panille" îi trezise aproape imediat interesul. Strămoşul lui Panille avusese un rol esenţial pentru supravieţuirea oamenilor în timpul Războiului Clonilor şi după plecarea Navei. Era un nume faimos în Cronici.
— Lansat! spuse Panille.
Bushka privi prin bariera de plaz. Tubul de lansare urca mult de tot, spre suprafaţă, pierzându-se la un moment dat din vedere. În planul depărtat se zăreau câteva pâlcuri de alge înălţându-se aproape paralel cu tubul — trunchiuri de culoare roşu-închis punctate de luminiţe strălucitoare care se aprindeau într-o succesiune stranie, de parcă algele fuseseră cuprinse de agitaţie. Bushka îşi îndreptă atenţia către monitoare, aşteptându-se să vadă un spectacol impresionant. Însă imaginea asupra căreia se concentraseră ceilalţi arăta doar lenta ridicare a sondei în interiorul tubului. Luminile dispuse pe peretele tubului se aprindeau una după alta, marcând ascensiunea. Materialul balonului, la început plin de cute, se umfla progresiv... până ajunse la forma finală, triumfătoare: o sferă portocalie umplută cu hidrogen.
— Acum! exclamă Ale cu bucurie atunci când sonda ieşi pe gura tubului. Camerele montate pe un submersibil tritonian o

urmăreau ridicându-se spre suprafaţă. Datorită unui curent de apă, traiectoria sondei era uşor înclinată.
— Verificaţi monitoarele principale, ordonă Panille.
Monitorul mare aflat în centrul consolei schimbă imaginea. Acum primea informaţii de la echipamentul instalat pe sondă. Priviră cu toţii fundul verde al oceanului — plantaţii de alge, o formaţiune stâncoasă... Încetul cu încetul, detaliile deveniră neclare, întunecate. Un monitor din dreapta-sus începu să difuzeze imaginile luate de pe platforma girostabilizată. Camera de luat vederi se mişcă brusc spre stânga, cu o smucitură ameţitoare, apoi se stabiliză plutind pe valurile înspumate.
Bushka simţi o durere în piept. De-abia atunci realiză că-şi ţinuse respiraţia, aşteptând ca balonul să-şi facă apariţia la suprafaţă. Iată! O bulă mare se ridică din ocean, fără a se sparge. Vântul sufla dintr-o parte, aplatizând uşor forma balonului. Acesta urcă grăbit spre înalturi, împreună cu sonda. Camera de la suprafaţa apei îl urmări — era ca o floare portocalie plutind într-un vas cu apa de culoarea cerului. Imaginea se mări, dând detalii asupra sondei care încă se mai balansa la capătul cablului, împrăştiind picături de apă luate de vânt.
Întoarse din nou privirea spre monitorul central, unde erau difuzate imaginile luate de sondă. Se vedea oceanul de sub balon, o scenă plată, care nu reflecta câtuşi de puţin starea lor interioară. În locul prin care ieşise balonul la suprafaţă de-abia se mai distingeau câteva valuri micuţe.
Asta a fost tot?
Era puţin cam dezamăgit. Îşi frecă imediat ceafa groasă şi mâna i se umezi de transpiraţie. Aruncă pe furiş o privire spre cei doi observatori Tritoni. Aceştia discutau în linişte, inspectând din când în când monitoarele. Prin bariera de plaz se puteau zări câţiva Tritoni făcând curăţenie în jurul Bazei de Lansare.

Frustrarea şi gelozia luptau să pună stăpânire pe el. Îşi opri ochii asupra consolei principale, unde Panille dădea ordine operatorilor săi. Cât de bogaţi erau aceşti Tritoni! În minte îi reveniră computerele organice demodate cu care se mulţumeau Insularii, duhoarea de acolo, aglomeraţia şi grija disperată cu care se economisea fiecare fărâmă de energie. Insularii munceau până la epuizare pentru a face rost de câteva radiouri, receptoare de navigaţie prin sateliţi, sonare... Ce contrast ameţitor oferea acest Turn de Control al Sondelor! Cât de bine era înzestrat! Bushka ştia că dacă unii dintre Insulari îşi puteau permite luxul de a fi mai înstăriţi decât ceilalţi, acest lucru trebuia ţinut secret. Diferenţele de stare socială creau fisuri într-o comunitate care depindea în ultimă instanţă de unirea tuturor într-un efort comun. Insularii considerau că uneltele erau făcute pentru a fi folosite. Dacă totuşi cineva nu-şi folosea unealta, deşi era recunoscut ca proprietar al ei, oricine i-o putea lua... oricând.

— Uite un vântură-lume, spuse Gallow.

Bushka se zbârli. Ştia că în societatea tritoniană Insulele erau poreclite "vântură-lume". Insulele pluteau în voia curenţilor şi a vântului. Tritonilor nu le trebuise foarte mult timp pentru a găsi acest termen batjocoritor.

— Este Vashon, remarcă Ale.

Bushka încuviinţă. Insula sa natală nu putea confundată. Metropola organică avea o formă distinctă, bine cunoscută tuturor locuitorilor săi. Vashon era cea mai mare dintre Insulele plutitoare ale Pandorei.

— Vântură-lume, repetă Gallow. Cred că în marea majoritate a timpului cei de-acolo nici nu ştiu unde se află.

— GeLaar, nu eşti prea politicos cu oaspetele nostru, îl dojeni Ale.

— Adevărul este adesea neplăcut, spuse Gallow. (Zâmbi fad spre Bushka.) Am remarcat că Insularii nu au prea multe scopuri

precise în viaţă. Nu prea auzi pe vreunul zicând "vreau să ajung acolo!"
Are dreptate, blestematul! Efectele acestei plutiri fără vreo direcţie anume se imprimaseră adânc în psihicul Insularilor.
Văzând că Bushka nu răspunde, Ale îi luă apărarea din proprie iniţiativă:
— Având în vedere situaţia de la suprafaţa apei, trebuie ca Insularii să se preocupe mai mult de meteorologie, de supravegherea orizontului. Nimic surprinzător în asta. (Se uită întrebător spre Bushka.) Oamenii sunt modelaţi de mediul ambiant. Este adevărat, Insular Bushka?
— Insularii cred că a şti să mergi este tot atât de important ca a şti unde te afli, zise Bushka.
Îşi dădea seama că răspunsul său fusese cam slăbuţ. Se întoarse spre monitoare. Două dintre ele difuzau imaginile transmise de sondă. O cameră se concentrase asupra platformei stabilizate, care acum se scufunda încet-încet, revenind la calmul de sub suprafaţa oceanului. Cealaltă era fixată rigid de sondă şi în acel moment încadrase Insula Vashon. Bushka înghiţi cu noduri privindu-şi Insula natală. Nu o văzuse niciodată dintr-o asemenea perspectivă.
O privire scurtă spre indicatorul de sub monitor îl informă că imaginile erau luate de la optzeci de mii de metri altitudine. Conturul Vashon-ului umplea în întregime ecranul. O grilă se suprapuse peste imagine, oferind informaţii topometrice: Insula avea aproape treizeci de klick-uri în lungime şi ceva mai puţin în lăţime. Vashon era un gigantic oval cu ţărmuri neregulate, plutind pe apă. Bushka recunoscu portul în care ancorau bărcile de pescuit şi submersibilele. Doar câteva dintre ambarcaţiunile care alcătuiau flota Insulei puteau fi zărite în apele protejate.
— Ce populaţie are? întrebă Gallow.
— În jur de şase sute de mii, cred, răspunse Ale.

Bushka se încruntă, gândindu-se la aglomeraţia din Insulă... şi comparând-o cu libertatea de mişcare din habitatul Tritonilor. Vashon îngrămădea peste două mii de oameni în fiecare klick pătrat... de fapt, spaţiul lor vital putea fi estimat mult mai corect în termeni cubici. Se construiau cubicule peste cubicule, în blocuri care urcau mult deasupra apei şi coborau mult sub suprafaţa ei. Unele dintre Insulele micuţe îşi condensau şi mai mult locuitorii, realizând nişte aglomeraţii inimaginabile. Trebuia să le vezi ca să crezi că aşa ceva era posibil! Spaţiul se degaja doar atunci când rămâneau fără energie. Devenea un spaţiu mort, de nelocuit. Ca şi la oameni, materialul organic al Insulelor intra în descompunere după moarte. O Insulă moartă devenea o imensă carcasă plutitoare. Lucrul acesta se întâmplase de multe ori.
— Eu nu aş suporta o asemenea aglomeraţie, declară Gallow. Eu aş pleca imediat.
— Nu e chiar atât de rău acolo! izbucni Bushka. Om trăi noi în aglomeraţie, însă ne ajutăm unul pe altul.
— Sper! pufni Gallow. (Se roti uşor, privindu-l pe Bushka direct în ochi.) Ce pregătire profesională ai, Bushka?
Bushka se holbă la el, oarecum jignit. Un Insular nu ar fi pus o asemenea întrebare. Un Insular cunoştea ocupaţia tuturor prietenilor sau a celor cu care intra în contact. În plus, regulile nescrise ale respectării intimităţii permiteau foarte rar asemenea indiscreţii.
— Ce pregătire profesională ai? insistă Gallow.
Ale îl prinse blând de braţ.
— Pentru un Insular, astfel de întrebări pot reprezenta o ofensă, spuse ea.
— Nu, n-am să mă consider jignit, zise Bushka. La împlinirea vârstei potrivite, am devenit supraveghetor-de-valuri, Triton Gallow.

— Adică trebuia să anunţe din timp apropierea valurilor devastatoare, explică Ale.
— Cunosc termenul, o asigură Gallow. Şi după aceea?
— Păi... am ochi buni şi ştiu să apreciez distanţele, astfel încât am ajuns expert-în-evaluarea-direcţiei. După aceea am lucrat pe submersibile... apoi, pricepându-mă la navigaţie, am devenit calculator-de-timp.
— Aha, calculator-de-timp, făcu Gallow. Eşti unul dintre cei care estimează poziţia unei Insule. Nu foarte precis, aşa mi s-a spus.
— Suficient de precis, se înverşună Bushka.
Gallow râse înfundat şi schimbă subiectul:
— Insular Bushka, voi credeţi că Tritonii au furat sufletul algelor?
— GeLaar! interveni Ale.
— Nu, lasă-l să răspundă, spuse Gallow. Am auzit recent că unii dintre fundamentalişti, mai ales cei din Insula Guemes, au astfel de convingeri.
— Eşti imposibil, GeLaar! se supără Ale.
— Curiozitatea mea este imensă şi foarte greu de satisfăcut. Ce ai de spus, Bushka?
Bushka ştia că trebuie să răspundă, însă o făcu pe un ton mult prea strident:
— Mulţi Insulari cred că Nava se va întoarce, iertându-ne păcatele.
— Şi când se va întâmpla asta? întrebă Gallow.
— Atunci când vom redobândi Conştiinţa Colectivă!
— Aaaa, vechile Poveşti ale Tranziţiei, făcu dispreţuitor Gallow. Crezi în ele?
— Istoria este un hobby al meu. Conştiinţa umană a suferit o transformare majoră în timpul Războaielor Clonilor, aşa cred.
— Hobby?
— Meseria de istoric nu se bucură de recunoaşterea şi acceptul deplin al celor din Insule, îl lămuri Ale. Este considerată inutilă.
— Aha! Continuă, Bushka.

Bushka strânse pumnii, străduindu-se să-şi domolească mânia. Tritonul ăsta îşi dădea prea multe aere... se credea important. Însă era într-adevăr important... toate speranţele sale depindeau de Gallow.
— Nu cred că am furat sufletul algelor, spuse el.
— Bravo ţie! făcu Gallow, de data aceasta zâmbind sincer.
— Dar, adăugă Bushka, am convingerea că strămoşii noştri, poate chiar cu ajutorul algelor, s-au înălţat pentru foarte scurt timp la un alt nivel de conştiinţă... o fuziune între toate câmpurile mentale existente în acel moment.
Gallow duse mâna la gură, pe furiş, lucru destul de ciudat la el:
— Relatările par să se pună de acord. Însă putem avea încredere în ele?
— Nu există nici o îndoială: în zestrea noastră de gene umane au fost incluse şi genele algelor, grăi Bushka.
Sesiză că Panille îl privea cu atenţie.
— Şi cine ştie ce se poate întâmpla dacă readucem algele la nivelul lor de conştiinţă anterior? Cam asta ar fi problema, nu? întrebă Gallow.
— Cam aşa ceva, fu de acord Bushka.
— De ce crezi că ne-a abandonat Nava aici?
— GeLaar, te rog! îl întrerupse Ale.
— Lasă-l să răspundă. Insularul ăsta are o minte activă şi pătrunzătoare. Ar putea fi exact ceea ce ne trebuie.
Bushka înghiţi cu noduri, descoperind brusc că i se uscase gâtlejul. Ce însemna asta? Un test? Gallow îl punea la încercare, să vadă dacă era apt să se integreze în societatea tritoniană?
— Speram... (Bushka înghiţi din nou cu greutate.) Adică, dacă tot am ajuns aici... Speram că mi s-ar putea permite accesul la documentele descoperite de Tritoni în vechiul Fort. Probabil că răspunsul la întrebarea ta...
Lăsă fraza în suspensie. O tăcere grea se aşternu asupra încăperii.

Ale şi Gallow schimbară priviri furişe.
— Foarte interesant ceea ce spui tu! făcu Gallow în cele din urmă.
— Am auzit că aţi recuperat baza de date a Fortului... Adică... (Tuşi încurcat.)
— Istoricii noştri lucrează fără întrerupere, spuse Gallow. După Dezastru, totul — inclusiv ceea ce s-a găsit în Fort — a fost supus unei analize amănunţite.
— Aş vrea totuşi să studiez documentele, insistă Bushka. (Se înjură în gând. Sunase atât de plângăcios!)
— Bushka, ce-ai zice dacă din documente s-ar descoperi că Nava nu este Dumnezeu, ci o construcţie realizată de oameni?
Bushka strânse tare din buze, până se albiră:
— Erezia Imposturii? Dar nu s-a lămurit că...
— Nu ai răspuns la întrebare! vorbi Gallow cu asprime.
— Ar trebui să văd materialul şi să judec singur, spuse Bushka.
Rămase locului, ca o statuie. Nici un Insular nu avusese vreodată acces la documentele Fortului. Iar ceea ce insinua Gallow era de-a dreptul... exploziv!
— Sunt extrem de interesat să aud ce concluzii poate trage un istoric Insular din documentele Fortului, spuse Gallow căutând privirea Sirenei Ale. Vezi vreun motiv pentru care să nu-i satisfacem dorinţa?
Ea ridică din umeri şi întoarse capul în altă direcţie. Bushka nu reuşi să interpreteze expresia figurii ei. Dezgust?
Gallow îl gratulă cu zâmbetul său distant.
— Am înţeles însă că Fortul reprezintă pentru Insulari un fel de tărâm mistic. Nu mi-ar conveni să alimentez superstiţiile.
Mistic? gândi Bushka. Pământul care odinioară se înălţase deasupra oceanului. O construcţie ridicată pe un continent, o masă de uscat care nu plutea în voia valurilor. Ultimul loc inundat în cursul Dezastrului. Mistic? Lui Gallow îi ardea de joacă?

— Sunt un istoric competent, spuse el.
— Adineauri susţineai că istoria reprezintă un hobby pentru tine...
— Tot ceea ce s-a recuperat din Fort a fost în stare intactă? riscă Bushka o întrebare.
— A fost sigilat, rosti Ale întorcându-şi încă o dată privirea spre Bushka. Înainte de a tăia plastoţelul, strămoşii noştri au protejat Arhiva cu un clopot de aer, ca să nu intre apa.
— Am găsit totul exact aşa cum fusese lăsat de cei care au plecat ultimii, adăugă Gallow.
— Deci este adevărat, şopti Bushka.
— Încă nu sunt lămurit: ai fi în stare să întăreşti superstiţiile Insularilor? insistă Gallow.
Bushka adoptă o poziţie cât mai ţeapănă:
— Eu sunt un savant. Singura mea dorinţă este să ajut la aflarea adevărului.
— De unde vine interesul ăsta subit pentru Fort? întrebă Ale.
— Subit? (În privirea lui Bushka se oglindea consternarea.) Dintotdeauna am sperat să descoperim ce se află în baza de date a Fortului. Cei care au lăsat-o acolo ne sunt şi nouă strămoşi, nu doar vouă.
— Într-un fel, consimţi Gallow.
Bushka simţi sângele inundându-i obrajii. Majoritatea Tritonilor credea că doar Clonii şi mutanţii populaseră vreodată Insulele plutitoare. Oare Gallow era de acord cu acest nonsens?
— Poate că ar fi fost mai corect să întreb de ce s-a resuscitat acest interes? spuse Ale.
— Sper că ne înţelegi, am auzit tot felul de chestii despre Mişcarea din Guemes, o completă Gallow.
Bushka încuviinţă. Într-adevăr, Adorarea câştiga din ce în ce mai mulţi adepţi printre Insulari.

— Am primit rapoarte descriind obiecte neidentificate evoluând pe cer. Unii cred că Nava s-a întors deja, însă deocamdată se ascunde în spaţiu, nedorind să ni se arate.
— Tu crezi aşa ceva? întrebă Gallow.
— Ar fi posibil, admise Bushka. Până acum însă, singura certitudine este că PP-ul stă tot timpul şi ia declaraţii de la cei care pretind că au avut viziuni.
— Vai, vai! râse Gallow batjocoritor.
Încă o dată, Bushka se simţi încolţit de mânie. Tritonii ăştia îl considerau o simplă jucărie! Totul nu era decât un joc răutăcios.
— Ce-i aşa de amuzant? întrebă el.
— GeLaar, încetează! interveni Ale.
Gallow ridică o mână:
— Kareen, priveşte-l cu atenţie pe Insularul Bushka. Oare nu ar putea trece drept unul de-al nostru?
Privirea Sirenei alunecă rapid peste trăsăturile lui Bushka, întorcându-se apoi din nou spre Gallow:
— GeLaar, ce ai de gând?
Bushka inspiră adânc, ţinându-şi răsuflarea.
Gallow îl studie şi el preţ de câteva clipe, apoi se interesă:
— Bushka, ce-ai zice dacă ţi s-ar oferi un loc în societatea tritoniană?
Bushka expiră încet, inspiră din nou...
— Aş... aş accepta. Cu recunoştinţă, desigur.
— "Desigur", repetă Gallow, zâmbind spre Ale. Deci, din moment ce Bushka va fi de-ai noştri, nu se întâmplă nimic rău dacă îl lămuresc de ce sunt amuzat.
— Treaba ta, GeLaar, consimţi Ale.
Privirea lui Bushka fu atrasă de o mişcare la consola Turnului de Control al Sondelor. Deşi Panille nu îl mai privea îşi putea da seama, după poziţia umerilor, că asculta cu mare atenţie.
Salvează-ne, Navă! Erezia Imposturii era adevărată? Ăsta era marele secret al Tritonilor?

— Bushka, aceste viziuni care îi dau atâta bătaie de cap iubitului nostru PP sunt rachete tritoniene, spuse Gallow.
Bushka deschise gura... apoi o închise, incapabil să rostească vreun cuvânt.
— Nava nu a fost şi nu este Dumnezeu, începu Gallow. Documentele Fortului...
— Pot fi interpretate în mai multe moduri, interveni Ale.
— Doar de către idioţi! lătră Gallow. Bushka, noi lansăm rachete deoarece ne pregătim să aducem jos celulele de hibernare aflate pe orbită. Nava a fost şi este o construcţie mecanică realizată de strămoşii noştri. Multe alte construcţii şi lucruri ne-au fost lăsate în spaţiu, iar acum trebuie să le recuperăm.
Felul realist în care vorbise Gallow îl lăsă pe Bushka fără răsuflare. Poveştile despre celulele de hibernare cunoşteau o largă răspândire în societatea insulară. Oare ce se afla în containerele care orbitau în jurul Pandorei? Recuperarea acelor celule şi cercetarea conţinutului merita orice sacrificiu — chiar şi distrugerea credinţei în Nava-Dumnezeu.
— Eşti şocat, observă Gallow.
— Sunt... sunt copleşit, răspunse Bushka.
— Am fost prea mult îndoctrinaţi cu Poveştile Tranziţiei. Viaţa ne aşteaptă acolo sus, spuse Gallow ridicând degetul la verticală.
Bushka încuviinţă:
— Se presupune că în containere se află nenumărate forme de viaţă provenind de pe... de pe Pământ!
— Peşti, animale, plante, enumeră Gallow. Chiar şi oameni. Oameni normali, zâmbi el plimbându-şi mâna împrejur, arătând spre toţi ocupanţii Turnului de Control al Sondelor. Oameni ca noi.
Bushka luă o gură de aer. Într-adevăr, rapoartele strămoşilor afirmau că în celulele de hibernare se aflau fiinţe umane care nu fuseseră vreodată atinse de experienţele lui Jesus Lewis. Poate că pe orbită hibernau oameni provenind dintr-un alt sistem

solar. Oameni care aşteptau trezirea, neavând habar de realităţile îngrozitoare ale acestei lumi de coşmar.
— Acum ştii, spuse Gallow.
Bushka îşi drese vocea:
— Noi n-am bănuit că... adică, PP-ul n-a scos nici un cuvânt despre...
— PP-ul nu este la curent cu trimiterea rachetelor, îl lămuri Ale.
Vocea ei păruse îngrijorată. Bushka privi prin bariera de plaz, spre tubul de lansare a sondelor.
— Despre asta ştie, desigur, adăugă ea.
— Un lucru absolut inofensiv, făcu Gallow.
— Rachetele noastre nu au primit binecuvântarea, rosti Ale.
Bushka rămase cu privirea îndreptată spre lumea aflată dincolo de bariera de plasmasticlă. Niciodată nu se considerase o persoană profund religioasă, însă lucrurile auzite de la aceşti Tritoni îl zdruncinaseră puternic. Ale nu era de acord cu modul în care interpretase Gallow conţinutul documentelor din Fort, dar... binecuvântările însemnau ceva foarte obişnuit, de ce să le eviţi? Doar dacă nu cumva...
— Care este răspunsul tău, Triton Bushka? întrebă Gallow.
Triton Bushka!
Îndreptă o privire uluită spre Gallow, care aştepta răspunsul la o întrebare. O întrebare. Oare ce îl întrebase? Avu nevoie de câteva momente pentru a reconstitui conversaţia.
— Răspunsul meu... este da. Insularii... vreau să spun... n-ar trebui ca ei să afle despre aceste rachete?
— Ei?
Gallow râse, şi hohotele îi zguduiră minunatul trup.
— Ai văzut, Kareen? Foştii lui compatrioţi au devenit dintr-o dată "ei".

Atingerea copilului ne învaţă ce este naşterea. Mâinile noastre sunt martore la. această lecţie.
— Kerro Panille,
Cronici

VATA NU PENETRA SFERA CONŞTIENŢEI, plutind la periferia sa învăluită în umbre. Amintirile treceau unduind prin neuronii ei, precum tentaculele algelor. Uneori plonja în visurile lui Avata. În aceste visuri apăreau adesea grupuri mari de aerostate — baloane umplute cu hidrogen, care muriseră o dată cu algele iniţiale. Când visa astfel de lucruri, lacrimile îi curgeau din ochi, amestecându-se cu baia nutritivă; lacrimi mari în memoria acelor uriaşe sfere înfrăţite cu cerul, evoluând în brizele care mângâiaseră planeta timp de milioane de ani. Aerostatele din vis îşi ţineau cele mai lungi tentacule — două la număr — încolăcite în jurul unor bolovani, folosindu-i pe post de balast. Vata simţea atunci atingerea liniştitoare a Pietrei.
Pentru ea, gândurile erau aerostate, pânze mătăsoase şi portocalii plutind pe fundalul negru al minţii. Uneori fuziona cu conştienţa lui Duque, care plutea alături de ea. Afla toate evenimentele prin intermediul gândurilor lui. De nenumărate ori retrăise acea terifiantă noapte, când atracţiile gravitaţionale ale celor doi sori acţionaseră la unison distrugând ultima bază a oamenilor pe uscatul fragil al Pandorei. Duque îşi ancora adesea gândurile în acea experienţă. Iar Vata, prinsă de mutant precum doi parteneri Tritoni legaţi printr-un cablu de siguranţă, era obligată să recreeze visuri care să domolească şi să aline terorile lui Duque.
Duque a scăpat, şoptea ea minţii lui. Duque a fost dus departe, pe mare, unde Hali Ekel i-a oblojit arsurile.

Duque îşi trăgea nasul şi scâncea. Dacă ar fi fost conştientă, ar fi auzit cu propriile ei urechi, căci stătea împreună cu Duque în acelaşi ambient de susţinere a vieţii, în centrul Vashon-ului.
Vata era aproape scufundată într-o grămadă monstruoasă de carne roz-albăstrie cu caracteristici de femelă umană. Sâni enormi, cu sfârcuri gigantice, roz, se ridicau din baia nutritivă ca doi munţi dintr-un lac maroniu. Duque plutea pe lângă ea precum un satelit, fiind punctul ei de referinţă într-un infinit vid mental.
Timp de generaţii întregi, cei doi fuseseră hrăniţi şi veneraţi în complexul central al Vashon-ului — sediul Preotesei-psihiatru şi al Comitetului Formelor de Viaţă. Erau păziţi de gardieni Tritoni şi Insulari aflaţi sub directa comandă a PP-ului. Această supraveghere rituală eroda, încetul cu încetul, spaimele pe care pandoranii le deprindeau din fragedă copilărie de la părinţii lor.
"Cei doi sunt ca unul, şi vor fi mereu acolo. Ei reprezintă ultima noastră legătură cu Nava. Atât timp cât vor trăi, Nava va fi cu noi. Adorarea i-a ţinut în viaţă, şi îi va ţine mult timp de-acum încolo."
Deşi Duque se trezea din când în când, ridicându-şi pleoapa şi aruncând priviri spre gardienii cufundaţi în semiobscuritate, reacţiile Vatei rămâneau totuşi în afara conştienţei. Respira. Jumătate din zestrea sa genetică aparţinea algelor; în consecinţă, trupul masiv absorbea energie din soluţia nutritivă a piscinei vii. Analiza soluţiei dovedea existenţa reziduurilor umane, care erau însă repede aspirate de ventuzele unor peşti-gunoieri. Foarte rar, Vata scotea un sunet sforăitor şi ridica un braţ la suprafaţă, precum un monstru oceanic care se ivea din adâncuri, apoi îl scufunda din nou. Părul ei creştea mereu până când se răspândea ca nişte alge, învelind trupul spân al lui Duque şi împiedicând activitatea peştilor-gunoieri. Atunci venea PP-ul şi, cu o închinăciune în care se putea distinge totuşi lăcomia, îi tăia şuviţele. Firele de păr erau apoi spălate, triate, binecuvântate şi

vândute ca indulgenţe. Le cumpărau chiar şi Tritonii. De multă vreme, comerţul cu Vatapăr devenise o sursă majoră de venituri pentru PP. Duque era, mai mult decât oricine, conştient de conexiunea sa cu Vata. Atunci când Vata îi lăsa timp liber pentru gândire, reflecta la caracterul unic al acestei legături. Uneori vroia să vorbească gardienilor, să le împărtăşească nedumeririle sale, însă când încerca să asta se producea o mare agitaţie, chemau PP-ul, iar paza era întărită.

— Ea mă trăieşte, spusese el odată, iar cuvintele lui fuseseră înscrise pe containerele cu Vatapăr, ca slogan publicitar.

În momentele în care Duque era dispus să vorbească, PP-ul îşi pregătea întrebările. Apoi le rostea cu o voce uneori tunătoare, alteori plină de respect.

— Vorbeşti în numele Vatei, Duque?

— Vorbesc.

Mai mult nu reuşeau să obţină cu această întrebare. Ştiind cu toţii că Duque avea în trup gene autentice de alge (fiind unul dintre cei aproximativ o sută de mutanţi concepuţi prin intervenţia algelor), îl întrebau despre fiinţele care odinioară ţinuseră în frâu mânia oceanului nesfârşit.

— Îţi aminteşti de alge, Duque?

— Avata, îi corecta el. Eu sunt Piatra.

Răspunsul acesta stârnea discuţii interminabile.

"Avata a fost numele pe care algele l-au rezervat pentru ele însele. Referirile la Piatră au oferit un teren fertil pentru speculaţiile savanţilor şi teologilor."

"Conştiinţa lui Duque îşi are sediul pe fundul oceanului, acolo unde trăiesc algele, asta a vrut să spună!"

"Nu! Ţineţi cont că algele se ancorau întotdeauna de pietre, ridicându-şi tulpinile spre lumina solară. Iar aerostatele le foloseau ca balast..."

"Greşiţi cu toţii. Vata se agaţă de Duque pentru a rămâne în viaţă. El este Piatra ei."

Şi întotdeauna se găsea unul care revenea la argumentul cu Adorarea şi la acea planetă îndepărtată în spaţiu şi timp, unde cineva numit Petru dăduse acelaşi răspuns ca şi Duque. Discuţiile nu duceau la nici un rezultat, însă ori de câte ori Duque dădea semne de trezire, ei apăreau imediat cu întrebările.
"Duque, cum de nu muriţi, tu şi cu Vata?"
"Aşteptăm."
"Ce aşteptaţi?"
"Nici un răspuns."
Ultima afirmaţie provocase câteva crize, până când PP-ul din acea vreme dăduse ordin ca răspunsurile lui Duque să nu fie făcute publice decât cu permisiunea PP-ului. Desigur, acest lucru nu oprise răspândirea zvonurilor, însă tot ceea ce nu se apropia de versiunea oficială a PP-ului era categorisit drept erezie mistică. De două generaţii încoace, nici un PP nu-i mai pusese lui Duque întrebarea cu pricina. Interesul imediat se concentra asupra algelor pe care Tritonii reuşiseră să le cultive în întregul ocean planetar. Algele erau puternice şi sănătoase, însă nu dădeau nici un semn că ar fi dobândit conştiinţă. Orizontul marilor Insule plutitoare era din ce în ce mai des ocupat de zone mari, verzi, hipnotice. Acolo pluteau frunzele algelor. Se spunea c-ar fi un lucru bun. Algele formau adevărate crescătorii de peşti. Toţi erau de acord că peştii se înmulţiseră, deşi pescuitul devenise mult mai dificil. În zonele cu alge nu puteau fi folosite plasele. Frânghiile cu momeală se încurcau printre frunzele uriaşe şi nu mai puteau fi recuperate. Până şi murenele proaste învăţaseră să se retragă în sanctuarul algelor la apropierea pescarilor.
Foarte des se tot repeta şi întrebarea referitoare la Navă; Nava, care era Dumnezeu, şi care părăsise omenirea lăsând-o să se descurce singură pe Pandora.
"De ce ne-a abandonat Nava aici, Duque?"

Duque răspundea invariabil:
"Întrebaţi Nava."
Mulţi Preoţi-psihiatri îi urmaseră sfatul, înălţând rugăciuni mute, implorând un răspuns. Însă Nava nu le răspundea. Nici o voce, fie ea şi subtilă, nu le penetra conştienţa.
Întrebarea îi frământa fără încetare. Se va întoarce Nava? Le lăsase celulele de hibernare pe orbită în jurul Pandorei. O orbită stranie, care părea să desfidă legile gravitaţiei. Mulţi Tritoni şi Insulari spuneau că Vata aştepta coborârea celulelor de hibernare pentru a se trezi.
Nimeni nu punea la îndoială faptul că între Duque şi Vata exista o conexiune, deci de ce nu ar exista o legătură între Vata şi viaţa care aştepta adormită acolo, sus?
"Care este relaţia dintre tine şi Vata?" întrebase un PP.
"Care este relaţia dintre tine şi mine?" îi răspunsese Duque.
Afirmaţia fusese înregistrată imediat în Cartea lui Duque şi — normal — provocase multe discuţii. Se observase, totuşi, că ori de câte ori erau puse întrebări de genul acesta, trupul impunător al Vatei tresărea. Uneori violent, alteori de-a dreptul imperceptibil.
"Este precum cablul de siguranţă care leagă doi înotători", remarcase un Triton isteţ. "Întotdeauna îţi poţi găsi partenerul."
Conştienţa embrionară a Vatei trăgea de această legătură de parcă ar fi păstrat informaţiile genetice ale alpiniştilor. Urcau, ea şi Duque. De multe ori îl purtase spre înălţimi. Amintirile ei înfăţişau o lume spectaculoasă, pe verticală. O lume pe care Insularii nu şi-o puteau imagina, iar hologramele nu reuşeau să o redea cu exactitate. Vata nu se imagina în locul unui alpinist. Nu se gândea deloc la ea. Nu existau decât cablul şi urcarea.

Pentru început, a trebuit să ne obişnuim cu un stil de viaţă lipsit de fermitatea unui sol stabil; apoi ne-am străduit să păstrăm tehnologia şi echipamentele salvate de la Dezastru. Lewis ne-a lăsat o echipă de bioingineri — blestemul şi în acelaşi timp puterea noastră. Nu îndrăznim să lăsăm copiii noştri pe drumul ce ar conduce la o Epocă de Piatră.
— Hali Ekel,
Jurnale

WARD KEEL, aflat pe înaltul scaun judecătoresc, coborî privirea asupra celor doi solicitanţi din faţa sa. Bărbatul era un Triton înalt, având tatuat pe frunte însemnul de criminal, un "E" roşu, de la "Expatriat". Nu se mai putea întoarce vreodată în multinvidiata lume subacvatică; de asemenea, ştia că Insularii îl acceptau doar datorită genelor sale. Însă în cazul de faţă nu îşi dovediseră efectul stabilizator, şi Tritonul era probabil la curent cu verdictul ce urma să-l primească. Ţinea în mână o pânză umedă, tamponându-şi cu gesturi nervoase pielea goală.
Femeia, perechea Tritonului, scundă şi subţire, cu părul de un blond-spălăcit, avea două protuberanţe discrete acolo unde ar fi trebuit să se afle ochii. Purta un sari lung şi albastru. Atunci când mergea, Keel nu îi auzea paşii, ci doar un scrâşnet strident. Se legăna dintr-o parte în alta, murmurând.
De ce a trebuit ca tocmai ăsta să fie primul caz al zilei? se întrebă Keel. Ce soartă perversă! Tocmai în dimineaţa asta!
— Copilul nostru merită să trăiască! spuse Tritonul.
Vocea sa bubui în sală. Comitetul Formelor de Viaţă auzea deseori proteste răstite, însă de data aceasta Keel avu impresia că bărbatul se adresase femeii informând-o că vorbea el în numele amândorura.
Fiind Preşedinte al Comitetului, asupra lui Keel cădea sarcina ingrată de a semna hotărârea, de a vorbi direct solicitanţilor

disperaţi. De foarte multe ori era invers, şi sala purta ecoul râsetelor voioase ale vieţii. Însă astăzi, în acest caz, râsul avea să lipsească. Keel oftă adânc. Tritonul, deşi fusese declarat criminal de justiţia alor săi, transforma problema într-un delicat caz politic. Atunci când era vorba de Insulari, Tritonii nu priveau cu ochi buni copiii ce puteau fi consideraţi "normali", şi ţineau o evidenţă foarte exactă a naşterilor în care erau implicaţi părinţi Tritoni.
— Am studiat solicitarea voastră cu mare atenţie, vorbi Keel.
Privi în dreapta, apoi în stânga, spre ceilalţi membri ai Comitetului. Aveau cu toţii o atitudine impasibilă, cu atenţia îndreptată în altă parte — asupra curbelor tavanului bombat, asu-pra netedei podele organice, asupra maldărelor de documente... oriunde, numai asupra solicitanţilor nu. Trebuia ca Ward Keel să rezolve partea cea mai penibilă a cazului.
Dacă ar şti! gândi el. Chiar eu am fost examinat astăzi de un şi mai înalt Comitet al Formelor de Viaţă... La fel cum vor fi examinaţi şi ei, în cele din urmă. Simţi o profundă compasiune pentru cei doi solicitanţi, însă verdictul nu putea fi schimbat.
— Comitetul a hotărât că subiectul este o simplă gastrulă aberantă...
Nu "copilul", gândi el, ci subiectul.
— Vrem să avem acest copil! răcni bărbatul lovind cu pumnul în gratiile care îl despărţeau de scaunele membrilor Comitetului.
Gărzile din spatele sălii luară poziţie de drepţi, fiind pregătite să intervină. Femeia continua să se legene în contratimp cu ritmul melodiei care îi ieşea de pe buze.
Keel răsfoi un teanc de dosare învelite în plasmasticlă şi extrase câteva de foi pline cu diagrame şi poze.
— S-a descoperit că structura nucleară a subiectului adăposteşte o genă reactivă, le explică el. Materialul celular se va întoarce asupra lui însuşi, distrugându-şi învelişul protector...

— Dacă tot va muri, lăsaţi-ni-l până atunci! strigă bărbatul, ştergându-şi faţa cu pânza umedă. De dragul omenirii, măcar atât lăsaţi-ne.
— Domnule, spuse Keel, tocmai de dragul omenirii nu pot face una ca asta. Dacă subiectul va suferi o infecţie virală, această structură poate deveni transmisibilă...
— Copilul! Nu "subiectul"! Copilul nostru!
— Destul! lătră Keel.
Gărzile se apropiară încet de Triton, încadrându-l. Keel lovi clopoţelul de lângă el şi orice urmă de agitaţie se topi. Liniştea puse stăpânire pe sală.
— Am jurat să protejăm viaţa umană, să perpetuăm doar acele forme care nu ne pun în pericol existenţa.
Tritonul ridică privirea, copleşit de invocarea acestor teribile cuvinte. Până şi partenera sa încetă să se legene, deşi un slab murmur îi mai ieşea încă din gură.
Keel şi-ar fi dorit să urle la ei: "Mor, chiar aici în faţa voastră, mor!" Reuşi să se stăpânească. Dacă se va lăsa vreodată pradă isteriei, atunci o va face în locuinţa sa, departe de spectatori. Spuse:
— Am fost împuterniciţi să luăm măsuri extreme pentru ca omenirea să poată supravieţui balamucului genetic moştenit de la Jesus Lewis. (Se lăsă pe spate, domolindu-şi tremurul din voce.) Această decizie negativă nu ne provoacă nici un fel de satisfacţie. Du-ţi femeia acasă. Îngrijeşte-o...
— Vreau un...
Clopoţelul sună încă o dată, retezând vorbele Tritonului. Keel ridică tonul:
— Uşier! Scoate-i pe aceşti oameni de aici. Vor avea drept la priorităţile uzuale. Încheiaţi cazul, reţinând toate materialele specificate în Regulamentul Formelor de Viaţă, subparagraful B. Şedinţa se suspendă.

Keel se ridică în picioare şi trecu pe lângă membrii Comitetului fără a arunca vreo privire în dreapta sau în stânga. Gemetele şi zbaterile Tritonului deznădăjduit răsunau la nesfârşit în cotloanele minţii sale îndurerate.
Imediat ce ajunse în birou, destupă micuţa sticlă de boo, turnându-şi o porţie zdravănă. Luă o înghiţitură, simţi un fior străbătându-i trupul, şi aşteptă căldura pe care lichidul limpede trebuia să i-o strecoare în sânge. Apoi se aşeză în fotoliu şi închise ochii, sprijinindu-şi ceafa lungă şi subţire pe suportul special, eliberând-o de greutatea capului masiv.
Ori de câte ori lua o decizie negativă, ca în dimineaţa aceasta, îşi amintea de momentul în care, copil fiind, se prezentase înaintea Comitetului Formelor de Viaţă. Oamenii spuneau că era imposibil să-şi mai amintească scena acum, însă el chiar o ţinea minte — nu în fragmente şi idei, ci în totalitate. Memoria sa se putea întoarce mult în timp, ajungând până la protecţia caldă a pântecelui de mamă, naşterea fără probleme într-o cameră întunecoasă, şi trezirea fericită lângă ţâţele generoase. Da, îşi amintea verdictul Comitetului. Fuseseră îngrijoraţi de dimensiunile exagerate ale capului şi de lungimea gâtului subţire. Protezele l-ar fi ajutat cu ceva? Înţelesese cuvintele. Se născuse cu nişte gene speciale. Înţelesese limbajul încă din fragedă copilărie, cu mult înainte ca dezvoltarea fizică să îi permită rostirea vorbelor.
— Acest copil posedă caracteristici unice, spusese bătrânul Şef al Justiţiei citind din raportul medical. Intestinele sale au nevoie de un implant periodic de remoră, pentru a suplini lipsa bilei şi a enzimelor.
Şeful Justiţiei coborâse apoi capul. Părea un gigant în spatele imensei mese. Privirea sa se fixase asupra copilului gol, ţinut de mamă în braţe.
— Picioarele: scurte şi cioturoase. Labele picioarelor: deformate. Degetele de la picioare: în număr de şase, fără articulaţii.

Degetele de la mâini: şase. Trunchiul exagerat de lung, şoldurile înguste. Faţa foarte mică în acel... (Şeful Justiţiei făcuse o pauză pentru a-şi drege glasul) ...cap enorm.
Apoi privirea se mutase asupra mamei, remarcând şoldurile extrem de late. Bătrânul avea nişte nelămuriri în privinţa caracteristicilor anatomice, însă întrebările rămăseseră nerostite.
— În ciuda acestor inconveniente, subiectul nu prezintă deviaţii primejdioase.
Spusele Şefului Justiţiei fuseseră înregistrate fidel în raportul medical. Keel, după ce ajunsese membru în Comitet, făcuse rost de raport, citindu-i cu o detaşată curiozitate.
"Faţa foarte mică..." acestea erau cuvintele scrise în raport, exact aşa cum şi le amintea el. "Ochii: unul căprui şi celălalt albastru." Zâmbi. Ochii săi — "unul căprui şi celălalt albastru" — se puteau roti până spre tâmple, permiţându-i să arunce priviri înapoi fără a întoarce capul. Pleoapele erau lungi şi căzute; când se relaxa, vedea parcă prin ceaţă. Timpul trăsese riduri la colţurile buzelor lungi şi groase. Iar nasul turtit, lat cât o palmă, crescuse până aproape de gură. Ştia — din comparaţii — că întreaga sa faţă părea prea îngustă, de parcă cineva i-ar fi lipit-o la repezeală pe cap. Însă ochii plasaţi mult în lateral ofereau caracteristica dominantă a expresiei lui — atenţie şi înţelepciune.
M-au lăsat să trăiesc deoarece păream foarte ager.
Iată calitatea pe care şi el o căuta la subiecţii aduşi în faţa sa. Isteţime. Inteligenţă. De asta avea nevoie omenirea pentru a ieşi din încurcătură. Forţa fizică şi agilitatea erau utile, desigur, însă nu însemnau nimic fără o inteligenţă călăuzitoare.
Închise ochii, înfundându-şi adânc ceafa în suporţii elastici. Boo-ul îşi făcuse efectul dorit. Nu consuma niciodată boo fără a se gândi la cât de ciudată era situaţia: băutura provenea de la îngrozitoarele Tentacule Nervoase, care îi terorizaseră pe

strămoşii săi în zilele de pionierat pe Pandora, când uscatul se ridica deasupra apei.
"Hoarde de Viermi", aşa le numiseră primii exploratori. Hoardele de Viermi atacau tot ceea ce era viu, înaintând de-a lungul traseelor nervoase, mâncând celulele până ajungeau la creierul suculent unde îşi depuneau grămezile de ouă. Chiar şi Nemiloşii fugeau din calea lor. Apoi oceanul nesfârşit a pus stăpânire pe planetă, iar Tentaculele Nervoase se transformaseră într-un vector biologic subacvatic ale cărui reziduuri fermentate erau numite boo — "sucul fericirii", sedativ şi narcotic.
Mângâie păhărelul şi luă încă o înghiţitură.
Uşa se deschise şi auzi un zgomot de paşi — foşnetul binecunoscut al hainelor, mirosul familiar... Nu deschise ochii, gândindu-se câtă încredere îi ofereau toate aceste informaţii senzo-riale. Era ceva neobişnuit, chiar şi pentru un Insular.
Sau poate e vorba de o invitaţie.
Începutul unui zâmbet strâmb îi atinse colţurile gurii. Simţea gâdilătura boo-ului pe limbă şi în vârfurile degetelor. Ba chiar şi în degetele de la picioare.
Îmi pregătesc ceafa pentru securea călăului?
După o decizie negativă, îl copleşea invariabil un sentiment de vinovăţie. Dorinţa de a se face înţeles şi iertat. Desigur, acţiona conform regulamentului Comitetului, însă nu era chiar atât de idiot, încât se ascundă în spatele unei scuze răsuflate, de genul: "N-am făcut decât să respect regulamentul."
— Ai nevoie de ceva, domnule Judecător?
Vocea aparţinea asistentei şi uneori-amantei Joy Marcoe.
— Nu, mulţumesc, răspunse el.
Joy îl atinse uşor pe umăr:
— Comitetul ar dori o întrunire. Ora unsprezece, la sediu. Să le spun că eşti prea...?
— Nu, am să fiu prezent.
Închise ochii şi o auzi dând să plece.

— Joy, o strigă el, te-ai gândit vreodată...? Ce ironie! Tu, cu numele tău, să lucrezi pentru Comitet!
Femeia se întoarse lângă el, punându-i mâna pe braţ. Boo-ul avusese un efect straniu asupra lui Keel. Simţea mâna ei topindu-i-se în simţuri — era mai mult decât o simplă atingere... era mângâierea unui centru vital al Fiinţei sale.
— A fost o zi deosebit de grea, spuse Joy. Însă zile ca asta sunt din ce în ce mai rare, ştii bine.
Făcu o pauză, aşteptând probabil un răspuns. Neprimind nici unul, continuă:
— Cred că Joy este un nume perfect pentru slujba mea. Îmi aminteşte mereu cât de mult doresc să te fac fericit.
El reuşi să zâmbească anemic şi îşi potrivi mai bine capul pe suporţi. Îşi făcuse analizele medicale... Însă nu-i putea spune tocmai acum care era verdictul final.
— Mă faci fericit. Trezeşte-mă la zece patruzeci şi cinci.
Ea plecă diminuând lumina în cameră.
Sistemul mobil care îi sprijinea capul începuse să-l irite la baza cefei, acolo unde se monta în suporţii fotoliului. Băgă un deget sub perne, ajustând elementul de reglare. Acum îi venea mai bine pe partea stângă, însă îl deranja pe dreapta. Oftă, turnându-şi o altă porţie de boo.
Ridică paharul subţire. Lumina slabă de deasupra capului arunca scântei albastru-cenuşii în lichidul clar. Părea la fel de vitalizant ca un duş rece pe o vreme fierbinte, când perechea de sori îşi trimitea razele nemiloase prin stratul de nori.
Câtă plăcere se afla ascunsă în acel lichid! Admiră linia degetelor subţiri strânse în jurul paharului. Una dintre unghii stătea într-o poziţie nefirească (o agăţase mai devreme în pliurile robei). Era sigur că Joy o remarcase şi că la întoarcere o va tăia şi bandaja. Ar fi reparat-o pe loc, însă Keel nu era la prima unghie ruptă şi ştia bine că nu îl durea.

Sticla paharului îi reflecta imaginea, precum o oglindă. Se studie cu atenţie. Curbura exagera spaţiul larg dintre ochi. Pleoapele lungi care de obicei atingeau pomeţii deveniseră nişte puncte micuţe. Făcea eforturi să-şi focalizeze privirea asupra paharului aflat prea aproape de faţă. Nasul era de-a dreptul imens. Duse încet lichidul spre buze şi imaginea deveni neclară, dispărând apoi cu totul.

Nu e de mirare că Insularii evită oglinzile!

Totuşi, trăsăturile sale îl fascinau şi adesea se surprindea studiindu-le în vreo suprafaţă netedă şi lucioasă.

Era de-a dreptul ciudat că unei creaturi atât de diforme i se permisese să trăiască! Verdictul vechiului Comitet îl uimea şi acum. De unde ştiau membrii aceia că el va gândi, va răni şi iubi? Simţea că toate acele mici grămăjoare — adesea informe — aduse în faţa Comitetului său se înrudeau cu întreaga omenire prin simplul fapt că puteau gândi, iubi... şi, mai ales, puteau fi rănite.

Din vreun coridor aflat în spatele uşilor sau, poate, de undeva din străfundurile minţii sale, sunetul armonios al unor căderi de apă îl cuibări confortabil în pernele fotoliului, acoperindu-l cu voalul somnului.

Imagini incomplete apăreau şi dispăreau din conştiinţa sa, concretizându-se dintr-o dată într-un vis deosebit de plăcut. Se tăvălea împreună cu Joy Marcoe pe un pat. Roba ei se deschise, dezvelind netezimea delicată a cărnii înfierbântate, iar Keel îşi simţi trupul cuprins de o efervescenţă vulcanică — trupul din fotoliu şi trupul din vis. Ştia că era visul primei lor aventuri amoroase. Mâna se strecură pe sub robă, trăgând trupul femeii spre el. O mângâia pe spate, savurând plăcerea contactului cu căldura ei. Atunci descoperise de ce purta Joy haine foarte largi, prin care se puteau ghici formele tari ale şoldurilor şi coapselor, şi braţele scurte dar puternice. Sub subsuoara stângă îi crescuse

un al treilea sân. În vis, mâna lui găsi sfârcul mic şi tare, frământându-l între degete. Râsetele ei excitate îl întărâtau. Domnule Judecător.
Era vocea lui Joy, însă ceva nu se potrivea.
Nu asta spunea Joy în vis.
— Domnule Judecător.
O mână îl trăgea de braţul stâng. Simţi fotoliul şi sistemul de susţinere, apoi o durere la joncţiunea dintre ceafă şi capul masiv.
— Ward, a sosit timpul să te trezeşti. Comitetul se întruneşte în cincisprezece minute.
Clipi de câteva ori, dezmeticindu-se. Joy stătea aplecată deasupra lui, zâmbitoare. Continua să-l tragă de braţ.
— Am înţeles, spuse el. (Duse mâna la gură, căscând.) Te-am visat.
— Sper că a fost ceva frumos, murmură ea îmbujorându-se.
— Cum altfel ar putea fi un vis cu tine? surâse el.
Roşeaţa se accentuă pe obrajii ei. Ochii cenuşii răspândeau raze pline de lumină.
— Nimeni nu poate rezista complimentelor tale, domnule Judecător. (Îl bătu uşor pe braţ.) După şedinţa Comitetului, va trebui să-i trimiţi un mesaj lui Kareen Ale. Secretara ei ne-a comunicat că Ale va sosi aici la treisprezece treizeci. Am informat-o că agenda ta pe ziua de azi este plină şi...
— Am să mă întâlnesc cu ea.
Îşi îndreptă coloana, prinzându-se cu mâinile de marginea biroului. Boo-ul îi dădea întotdeauna o senzaţie de ameţeală când se ridica în capul oaselor. Ce caraghioşi, medicii ăia! După ce i-au comunicat că e condamnat la moarte, l-au sfătuit să renunţe la boo! Evită excesele, evită agitaţia.
— Kareen Ale profită de amabilitatea ta. Îţi pierzi timpul cu ea, spuse Joy.

Lui Keel nu-i plăcea deloc modul în care Joy pronunţa numele ambasadoarei Tritonilor: "ah-ley". Într-adevăr, era un nume care nu se prea potrivea la seratele corpului diplomatic, însă Sirena ştia să-şi susţină punctul de vedere, câştigând respectul şi aprecierea lui Keel.
Îşi dădu seama că Joy părăsea încăperea.
— Joy! o strigă el. Dă-mi voie să-ţi pregătesc eu cina, diseară.
Ea înţepeni în cadrul uşii. Se întoarse spre el zâmbind:
— Mi-ar face mare plăcere. La ce oră?
— Nouăsprezece?
Joy aprobă cu o mişcare hotărâtă a capului, apoi ieşi. Graţia şi economia ei în mişcări îl impresionau deosebit de plăcut. Nu avea nici pe jumătate vârsta lui, însă era deosebit de înţeleaptă. O înţelepciune fără vârstă. Oare cât timp trecuse de când şi-o făcuse amantă?
Doisprezece ani? Nu, treisprezece.
Întâlnirea aranjată pentru diseară i se părea din ce în ce mai promiţătoare. Trupul ei era suplu şi complet lipsit de păr, iar asta îl excita într-un fel pe care-l crezuse de mult uitat.
Oftă din rărunchi, apoi încercă să se concentreze asupra apropiatei întruniri a Comitetului.
Bătrâni băşinoşi, gândi el. Colţul gurii i se ridică a zâmbet, în ciuda voinţei lui. Cu toate astea, sunt nişte băşinoşi foarte importanţi.
Membrii Comitetului — cinci la număr — erau printre cei mai puternici oameni ai Vashon-ului. Keel era Şeful Justiţiei şi o singură persoană putea rivaliza cu el: Simone Rocksack, Preoteasa-psihiatru, care se bucura de un larg sprijin popular şi avea astfel puterea de a influenţa deciziile Comitetului. Simone putea mişca lucrurile în mod subtil, prin aluzii şi sugestii; Keel dădea ordine precise, directe, care erau imediat executate.
Îşi dădu seama, surprins, că deşi îi cunoştea foarte bine pe membrii Comitetului, nu-şi putea aminti figurile lor. În sfârşit...

figurile nu puteau fi chiar atât de importante. Mai important era ceea ce se ascundea în spatele figurilor. Duse un deget la nas, apoi la fruntea bombată... şi, ca şi cum acest gest avusese o încărcătură magică, îşi aminti foarte clar figurile celorlalţi patru judecători.

Alon, şaizeci şi şapte de ani, cel mai tânăr dintre ei. Alon Matts dirija de aproape treizeci de ani destinele bioingineriei pe Vashon.

Teodor Carp era cinicul grupului. Keel considera că numele i se potrivea perfect. Alţii îi spuneau "Omul Peşte", atât din cauza înfăţişării cât, şi a comportamentului. Carp semăna cu un peşte. Avea o piele albicioasă, translucidă, faţă îngustă, degete scurte şi groase. Manşetele robei îi ajungeau până aproape de vârful degetelor; la prima vedere, mâinile sale păreau nişte aripioare. Buzele pline şi late nu cunoşteau zâmbetul. Nimeni nu se gândise vreodată să-l propună Şef al Justiţiei.

Nu este o persoană potrivită pentru aşa ceva, gândi Keel. Indiferent cât de gravă ar fi situaţia, din când în când e necesar să mai şi zâmbeşti. Dădu din cap, râzând în sinea sa. Poate ar trebui introdus încă un criteriu la admiterea subiecţilor — capacitatea de a zâmbi, de a râde...

— Ward, se auzi o voce, aş putea jura că tu îţi petreci viaţa visând, chiar şi atunci când ai ochii deschişi.

Se întoarse, zărindu-le pe celelalte două membre ale Comitetului, în spate, pe culoar. Oare trecuse de ele şi nu le observase? Posibil.

— Carolyn... Gwynn, spuse el aplecând capul. Într-adevăr, cu puţin noroc mi-aş putea petrece restul vieţii visând. V-aţi mai înviorat după şedinţa de dimineaţă?

Carolyn Bluelove oftă, ridicând spre el o faţă lipsită de ochi.

— Grea dimineaţă, spuse ea. S-a terminat repede, a fost luată decizia corectă, însă a fost foarte grea...

— Ward, nu înţeleg pentru ce este nevoie de audierile astea, spuse Gwynn Erdsteppe. Nici ţie nu-ţi face bine, nici nouă. N-ar trebui să trecem prin astfel de încercări penibile. Mult mai simplu ar fi să le comunicăm verdictul în scris sau printr-un curier. De ce să aducem tragedia în sala de judecată?
— Pentru că au dreptul să fie ascultaţi... au dreptul să audă decizia nemiloasă şi irevocabilă din gura celor care au dat-o, răspunse el. Altfel, unde am ajunge? Puterea asupra vieţii şi morţii este copleşitoare, primejdioasă, şi e bine să o stăpânim prin orice mijloace. Nu ne putem juca... O astfel de decizie nu este uşoară, şi niciodată nu va trebui să fie uşoară.
— Deci ce suntem noi de fapt? insistă Gwynn.
— Zei! sări Carolyn, luându-l pe Keel de braţ. Domnule Judecător, fii amabil şi condu-le pe aceste două zeiţe bătrâne în sală!
— Cu plăcere, făcu el.
Îşi târşiră paşii pe culoar. Podeaua netedă scotea un oftat uşor la atingerea tălpilor goale.
În faţa lor, o echipă de muncitori murdari picta pereţii cu o vopsea nutritivă. Se foloseau de pensule late, trăgând linii albastre, galbene şi verzi. Peste o săptămână, vopseaua avea să fie complet absorbită, pereţii revenind la tonurile flămânde, cenuşiu-maronii.
Gwynn trecu în spatele Carolynei şi a lui Keel. Ritmul neregulat al paşilor ei le răsuna în urechi, grăbindu-i. Keel, absorbit de zgomotul care parcă ameninţa să-l calce în picioare, nu reuşea să se sincronizeze cu paşii micuţi ai Carolynei.
— Ştie vreuna dintre voi pentru ce ne întrunim acum? întrebă el. Probabil că este vorba despre ceva neplăcut... Joy mi-a comunicat doar ora, s-a ferit să-mi spună motivul.
— Tritonul de azi-dimineaţă a făcut recurs la Preoteasa-psihiatru, pufni Gwynn. Nu înţeleg de ce insistă!
— Foarte curios, comentă Carolyn.

Într-adevăr, Keel era şi el de aceeaşi părere: foarte curios. Trecuseră cinci ani de când ocupa funcţia de Şef al Justiţiei şi niciodată nu i se contestase decizia în faţa PP-ului. Însă anul acesta...

— Preoteasa-psihiatru este doar o figurantă, spuse Gwynn. De ce trebuie să pierdem — şi noi, şi ei — timpul cu o...

— Şi ea, o întrerupse Carolyn. Probabil că are multe altele de făcut, ca emisar al zeilor.

Deschiseseră din nou vechea şi bine cunoscuta discuţie. Keel mergea tăcut între ele, neatent la cuvinte. Învăţase şmecheria asta cu câţiva ani în urmă. Problemele oamenilor îi umpleau viaţa până la refuz, nu mai avea timp şi pentru zei. Mai ales acum... În această zi, când viaţa care ardea în trupul său devenise de două ori mai preţioasă.

Într-un singur sezon, opt decizii au fost contestate în faţa PP-ului. Şi în toate opt erau implicaţi Tritoni.

Da, foarte interesant. Întâlnirea cu Kareen Ale, programată pentru după-amiază, în urma şedinţei cu PP-ul, căpăta brusc un interes deosebit.

Cei trei judecători pătrunseră într-o sală mai mică. Era o cameră de informare — micuţă, bine luminată... plină cu cărţi, benzi magnetice, holograme şi diverse echipamente de comunicaţie. Matts şi Omul Peşte, cu ochii aţintiţi asupra monitorului principal, ascultau deja primele comentarii ale Simonei Rocksack. Bineînţeles, folosea reţeaua de intercomunicaţii a Vashon-ului. Rareori îşi părăsea sediul aflat lângă bazinul în care pluteau Vata şi Duque. Protuberanţele feţei sale se mişcau în ritmul cuvintelor. Mai ales cele ale ochilor erau deosebit de active.

Nou-veniţii luară loc în linişte. Keel îndreptă spătarul fotoliului pentru a uşura presiunea exercitată de cap asupra gâtului şi a protezei.

— ... mai mult, că nu li s-a permis să-şi vadă copilul. Nu este o atitudine cam dură din partea unui Comitet însărcinat cu protecţia formelor de viaţă?
Carp răspunse prompt:
— Simone, era o gastrulă! O simplă îngrămădeală de celule, cu o gaură mare în centru. Nu câştigam nimic dacă prezentam publicului acea creatură...
— Părinţii creaturei nu reprezintă publicul, domnule Judecător. Şi nu uita asocierea dintre Creator şi creatură. De asemenea, ţine seama că eu sunt Preoteasă-psihiatru. Deşi aveţi probabil unele îndoieli privind rolul meu religios, vă asigur că pregătirea de psihiatru este foarte temeinică. Atunci când i-aţi spus acelui tânăr cuplu că nu-şi poate vedea odrasla, i-aţi refuzat un "rămas-bun", o finalizare care îi putea ajuta să depăşească durerea, să-şi continue viaţa în mod normal. Acum se vor naşte discuţii, lacrimi şi coşmaruri inutile, care nu au nimic comun cu doliul firesc.
Gwynn profită de pauză:
— Ceea ce ai spus nu sună ca un recurs. Recursul are ca scop schimbarea deciziei pentru forma de viaţă aflată în discuţie. În consecinţă te rog să-ţi expui intenţiile. Încerci cumva să-ţi creezi o platformă politică folosindu-te de contestaţii?
Nodulii de pe figura PP-ului se retraseră de parc-ar fi fost loviţi în plin, apoi ieşiră din nou în vârful tulpinilor lungi.
Figura unui bun psihiatru nu se trădează niciodată. Probabil că Simone se preface.
Vocea PP-ului se auzi din nou, umedă şi poticnită:
— În această problemă voi ţine cont de părerea Şefului Justiţiei.
Keel tresări, cu toate simţurile puse în gardă. Recursul lua o întorsătură neaşteptată — dacă era într-adevăr un recurs. Îşi drese glasul, îndreptându-şi atenţia spre ecranul monitorului.
Cei patru noduli părură să ignore privirea Judecătorului,

concentrându-se intens asupra gurii sale. Keel îşi drese din nou glasul.
— Eminenţa Ta, spuse el, este clar că în acest caz nu am acţionat cu cea mai mare delicateţe. Vorbesc în numele întregului Comitet şi îţi suntem recunoscători pentru că ne-ai atras atenţia. Uneori, împovăraţi de deciziile grele pe care trebuie să le luăm, pierdem din vedere că şi ceilalţi sunt apăsaţi de o mare suferinţă. Critica ta — nu găsesc acum alt cuvânt — va fi luată în considerare. Totuşi, observaţia Judecătoarei Erdsteppe este justificată. Denaturezi recursul cu probleme care nu constituie argumente în favoarea unei creaturi aberante condamnate la moarte. Doreşti să susţii recursul?
Imaginea afişată pe monitor făcu o pauză, apoi suspină imperceptibil:
— Nu, domnule Judecător. Am văzut raportul şi, în acest caz, sunt de acord cu decizia voastră.
Carp şi Gwynn mormăiră nemulţumit, la unison, în spatele lui Keel.
— Cred că ar trebui să stabilim o întâlnire neoficială în care să discutăm problemele apărute, spuse el. Ce părere ai, Eminenţa Ta?
Capul se aplecă încet, iar vocea ieşi, revărsându-se:
— Da. Da. Ar fi foarte util. Voi aranja totul prin intermediul secretariatelor noastre. Mulţumesc membrilor Comitetului pentru timpul ce mi-a fost acordat.
Keel nu apucă să răspundă. Imaginea dispăru fără veste. Colegii săi şopteau, intrigaţi. Se întrebă şi el: Ce naiba pune la cale? Ştia că trebuia să fie ceva în legătură cu Tritonii, iar mâncărimea dintre omoplaţi îi spunea că afacerea era mult mai serioasă decât lăsa să se întrevadă conversaţia avută cu PP-ul. Vom afla destul de curând cât de serioasă este. Dacă e de rău, eu voi fi singurul chemat.

Ward Keel studiase psihiatria şi era dintre cei care ştiau să se folosească de cunoştinţele dobândite. Îşi spuse că trebuia să fie deosebit de atent la detaliile discuţiei pe care urma să o aibă mai târziu, cu Kareen Ale. Intervenţia PP-ului se sincronizase prea bine cu iniţiativa ambasadoarei. Cu siguranţă, nu era vorba de o simplă coincidenţă.
De fapt, gândi el, cred că am să anulez întâlnirea. Am nevoie de un plus de informaţii. Discuţia cu ambasadoarea trebuie să aibă loc pe terenul meu, la ora pe care eu o voi considera convenabilă.

Câtă cruzime din partea Navei! Tot ceea ce ne este util orbitează în jurul nostru, inaccesibil, în timp ce această teribilă planetă ne ucide, unul câte unul. Şase naşteri au avut loc ieri noapte; toţi copiii au fost mutanţi, însă nu au supravieţuit decât doi.
— Hali Ekel,
Jurnale

SIMŢIND CĂLDURA RAZELOR SOLARE pătrunzând prin trapa deschisă, Iz Bushka îşi frecă ceafa, dezmorţindu-se. Nu-şi permitea să se lase cuprins de fiori în prezenţa lui Gallow şi a altor doi Tritoni din echipajul submersibilului.
Mândria m-a făcut să accept propunerea lui Gallow, îşi spuse el. Mândria şi curiozitatea — hrana ego-ului. I se părea ciudat ca totuşi cineva — chiar dacă era vorba de superegocentricul Gallow — să-şi dorească un "istoric personal". Bushka simţi că trebuie să fie prudent, atent la tot ceea ce îl înconjura.

Submersibilul îi era destul de familiar. Urcase de multe ori la bordul unor submersibile tritoniene ancorate în portul Vashon-ului şi se deprinsese cu ele. Erau maşini stranii, cu echipamente compacte şi complicate — butoane, manete, instrumente strălucitoare... Ca istoric, Bushka ştia că aceste maşini tritoniene nu difereau prea mult de submersibilele primilor colonişti ai Pandorei, construite înainte de acea groaznică Perioadă a Delirului, pe care unii o denumiseră "Noaptea de Foc".

— Sunt un pic diferite faţă de submersibilele voastre insulare, nu? întrebă Gallow.

— Într-adevăr, sunt diferite, răspunse Bushka, însă nu într-atât încât să nu le pot manevra.

Gallow încruntă o singură sprânceană, privindu-l de parcă i-ar fi luat măsurile. Avea de gând să-i ofere o uniformă?

— Am fost o dată pe un submersibil insular, spuse el. Puţea îngrozitor.

Bushka recunoscu în sinea sa că, într-adevăr, materia organică folosită la construirea şi acţionarea submersibilelor insulare avea un miros de reziduuri. Din cauza substanţelor nutritive, desigur.

Gallow stătea la consola de comandă, undeva în diagonală faţă de Bushka, menţinând submersibilul la punct fix. Aveau în jurul lor mai mult spaţiu decât pe oricare submersibil insular, dar trebuia să se ferească de muchiile dure. Bushka făcuse deja câteva vânătăi, de la marginile trapelor, braţele scaunelor şi mânerelor de la uşile dintre compartimente.

Hula oceanului era astăzi lungă, iar orice Insular ar fi considerat-o blândă. Foarte rar primeau câte o izbitură din lateral.

Nu trecuse mult din această "mică excursie" — cum o numise Gallow — şi Bushka intră la idei. Intuia o primejdie cumplită. Avea sentimentul că oamenii aceştia îl vor ucide dacă nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor. Trebuia să descopere singur, cât mai curând, ce anume însemna "la înălţimea aşteptărilor".

Din şoaptele discrete ale echipajului, trase concluzia că Gallow plănuia un fel de revoluţie împotriva guvernului tritonian. "Mişcarea", aşa i se spunea. Gallow, împreună cu "Nemiloşii Verzi" şi Baza de Lansare Numărul Unu. "Îmi aparţin", spusese el. Totul era atât de evident, încât Bushka simţi urcând în el acea frică ancestrală a celor care îndrăzneau să consemneze istoria în chiar miezul evenimentelor. Aceasta era faţeta periculoasă a meseriei de istoric.
Gallow şi oamenii lui erau nişte conspiratori care îşi trădaseră intenţiile în prezenţa unui ex-Insular.
Oare de ce?
Nu pentru că că l-ar fi considerat devotat cauzei lor — prea multe elemente subtile demonstrau contrariul. Nici nu îl cunoşteau suficient de bine pentru a avea încredere în el, chiar dacă era istoricul personal al lui Gallow. Bushka putea fi sigur de asta. Răspunsul fusese clar, sărea în ochi. Cunoştea prea multe precedente istorice pentru a trage concluzia corectă.
Mi-au întins o cursă!
Restul era la fel de evident. Dacă se implica în complot — oricare ar fi fost acesta — atunci va fi de-a pururi omul lui Gallow, pentru că nu va avea de ales. Gallow îşi dorea cu siguranţă un istoric personal, sau poate chiar mai mult. Îşi dorea să rămână în istorie. O istorie scrisă după bunul lui plac. Vroia să fie istoria! Dăduse de înţeles că îl căutase mult pe Bushka — "cel mai bun istoric Insular".
Tânăr şi lipsit de experienţă practică — aşa îl considerase Gallow, gândi Bushka. Ceva ce putea fi modelat fără efort. În plus, intervenea şi tentaţia irezistibilă a celeilalte propuneri.
"Noi suntem adevăraţii oameni", spusese Gallow.
Şi îl comparase cu norma, punct cu punct, după care decisese: "Eşti de-al nostru. Nu eşti Mut."

De-al nostru. Afirmaţia avea un magnetism, o forţă teribilă... mai ales pentru un Insular, şi mai ales dacă lui Gallow îi reuşea complotul.
Însă eu sunt un istoric, îşi zise Bushka. Nu un personaj romantic într-o poveste de aventuri. Istoria îl învăţase ce pericole îl păşteau pe scriitorul care dorea să se identifice cu personajele sale. La fel stăteau lucrurile şi în relaţia istorici-personalităţi istorice.
Submersibilul se înclină fără veste. Bushka îşi dădu seama că tot se străduia cineva să deschidă trapa exterioară.
— Eşti sigur că poţi conduce submersibilul ăsta? îl întrebă Gallow.
— Da. Comenzile sunt foarte simple.
— Chiar aşa?
— Te-am urmărit. Submersibilele insulare au sisteme organice echivalente. Şi ţine seama că am o calificare înaltă, Gallow.
— Spune-mi GeLaar, te rog, vorbi Gallow. (Îşi desprinse centurile, se ridică din scaunul pilotului, apoi păşi în lateral.) Suntem tovarăşi, Iz. Tovarăşii îşi spun pe nume.
Bushka se strecură în scaunul pilotului, la invitaţia lui Gallow, şi făcu o scurtă trecere în revistă a comenzilor. Arăta pe rând spre ele, indicând funcţia fiecăreia:
— Tangaj, balast, propulsie, comanda înainte-înapoi, maneta de gaz, amestecul de combustibil, conversia hidrogenului, injectorul de umiditate şi reglarea ambientului... Celelalte indicatoare de bord au etichete. Alte detalii?
— Foarte bine, Iz, îl lăudă Gallow. Eşti un om mult mai preţios decât sperasem la început. Pune-ţi centurile. De-acum încolo, tu vei fi pilotul nostru.
Dându-şi seama că fusese atras şi mai adânc în conspiraţia lui Gallow, Bushka se conformă. Golul din stomac începea să ocupe un spaţiu din ce în ce mai mare.

Submersibilul se înclină din nou. Bushka atinse un buton, comutând pe un senzor aflat deasupra trapei exterioare. În imaginea de pe ecranul monitorului apăru mai întâi Tso Zent... apoi, în spatele său, figura plină de cicatrice a lui Nakano. Cei doi aveau o înfăţişare ce te putea induce uşor în eroare. Zent îi fusese prezentat drept primul strateg al lui Gallow, şi, desigur, asasinul-şef.
Bushka se holbase la asasinul-şef, luat prin surprindere de titlul acestuia. Zent avea pielea netedă şi înfăţişarea unui elev inocent... Însă impresia dura doar atâta vreme cât nu-i zăreai ochii mici şi căprui, care contrastau izbitor cu trăsăturile feţei. Muşchii puternici dovedeau că înotase mult la viaţa lui. La gât se zărea cicatricea lăsată de un peşte-cu-aer. Zent era unul dintre aceia care preferau peştii, renunţând la tuburile cu oxigen — un indiciu foarte interesant.
Apoi venea Nakano — un gigant cu umeri pe măsură şi braţe tot atât de groase ca şi trupul unui om. Faţa era diformă şi plină de cicatrice, de la arsurile unei rachete tritoniene care explodase înainte de lansare. Bushka era la curent cu întâmplarea. Gallow i-o povestise deja de două ori şi probabil avea să o repete. Nakano permisese câtorva mănunchiuri de fire să-i crească pe post de barbă; în rest, era complet lipsit de păr, rănile arsurilor ieşind în evidenţă pe creştet, ceafă şi umeri.
"I-am salvat viaţa", spusese Gallow, vorbind în prezenţa lui Nakano de parcă acesta n-ar fi fost acolo. "Face orice pentru mine."
Însă Bushka descoperise sentimente calde şi umane ascunse în Nakano; la o înclinare bruscă a submersibilului, întinsese mâna spre noul tovarăş, prinzându-l ca să nu cadă. Avea chiar şi simţul umorului.
"Experienţa fiecăruia se vede după numărul vânătăilor", spusese Nakano, zâmbind cu timiditate. Avea o voce aspră şi un pic neclară.

Zent nu poseda nici sentimente calde, nici umor.
"Scriitorii sunt periculoşi", afirmase el după ce Gallow îl prezentase pe Bushka. "Vorbesc în doi peri."
"Scrierea istoriei pe parcursul desfăşurării evenimentelor este întotdeauna o chestie periculoasă", fusese de acord Gallow. "Însă avem avantajul că nimeni nu va vedea ceea ce a scris Iz, decât atunci când vom dori noi."
În acest moment, Bushka sesiză pericolul în care se băgase. Erau închişi într-un submersibil, la şaptezeci de klick-uri depărtare de orice bază tritoniană, ancoraţi la marginea unui uriaş pâlc de alge. Atât Gallow, cât şi Zent aveau obiceiul enervant de a vorbi despre el ca şi cum nu s-ar fi aflat de faţă. Aruncă o privire spre Gallow, care stătea în spatele scaunului pilotului, supraveghind printr-un hublou ceea ce făceau Zent şi Nakano în exteriorul submersibilului. Graţia şi frumuseţea lui Gallow căpătaseră un nou sens în ochii ex-Insularului. Tritonul se temea îngrozitor de accidentele care îl puteau desfigura. Nakano era materializarea celor mai profunde spaime ale sale. Încă un psalm îşi câştigă locul în "istoria adevărată" a lui Bushka, cea pe care o ţinea ascunsă în minte, conform vechii tradiţii insulare. Mare parte din istoria Insularilor fusese scrisă în psalmi — versuri care izvorau în mod natural, frază după frază. Hârtia era considerată efemeră, se putea degrada repede. Toate containerele organice mâncau hârtie! Documentele permanente se păstrau în dosare din plaz şi în memoria oamenilor. Doar administraţia şi cei foarte bogaţi îşi permiteau dosare din plaz. În schimb, oricine putea ţine minte un psalm.
"GeLaar se teme de cicatricele Timpului", rosti Bushka în sinea sa. "Timpul este Bătrâneţea iar Bătrâneţea este Timpul. Nu moartea, ci actul de a muri."
Dacă ar şti! gândi el. Scoase un carneţel din buzunar şi mâzgăli pe el câteva versuri inofensive pentru istoria oficială a lui Gallow — data, ora, locul, participanţii...

Zent şi Nakano pătrunseră în cabină fără a scoate un cuvânt. Luară loc pe scaune, lângă Bushka; sub ei se adună o baltă de apă sărată. Inspectară toţi senzorii submersibilului, mişcându-se lent şi tăcut. Erau două siluete groteşti în costumele lor de scafandru lipite pe corp, traversate de dungi verzi. "Camuflaj", răspunsese Gallow întrebării nerostite a lui Bushka, atunci când le zărise pentru prima oară.
Gallow îi privi cu un aer aprobator până terminară inspecţia, apoi spuse:
— Pregăteşte-te pentru imersiune, Iz. Cap trei sute douăzeci şi cinci de grade. Ai grijă să rămânem imediat sub turbulenţa valurilor.
— Înţeles.
Bushka îndeplini ordinul, încercând să "simtă" forţa maşinii, aducând-o lin în poziţia cerută. Economisirea energiei era a doua natură la un Insular, şi manevră submersibilul mai mult din instinct decât cu ajutorul instrumentelor.
— Perfect, îl lăudă Gallow. (Aruncă o privire întrebătoare spre Zent.) Nu ţi-am spus eu?
Zent nu răspunse, însă Bushka primi un zâmbet din partea lui Nakano:
— Va trebui să mă înveţi şi pe mine şmecheria asta. Manevrezi cu multă eleganţă.
— Sigur.
Bushka se concentră asupra comenzilor, obişnuindu-se cu ele, simţind influenţa apei asupra suprafeţelor de comandă şi, prin intermediul acestora, asupra mâinilor. Puterea care zăcea, adormită, în acest submersibil tritonian îl ispitea. Îşi imagina cum ar putea răspunde maşina dac-ar fi împins maneta de gaze la maximum. Însă consumul de combustibil ar fi fost de-a dreptul exagerat, iar motoarele cu hidrogen s-ar fi supraîncălzit. Ajunse la concluzia că prefera totuşi submersibilele insulare, suple, vii. Erau mai mici, desigur, şi mai vulnerabile la accidente,

însă îţi creau o senzaţie de interdependenţă. Ele depindeau de tine, tu depindeai de ele. Insularii nu făceau greşeli când se aflau sub apă. Un submersibil insular putea fi asemuit unei valve sau unui ţesut muscular... sau, mai precis, unei caracatiţe fără creier şi fără intestine. Avea o trepidaţie, un puls tăcut cu efect calmant... aici, pe maşinile astea reci, se auzeau zumzete, pocnete, zgomote de metal lovind metalul. Şi simţeai vi-braţiile până în rădăcina dinţilor!
Gallow se aplecă spre el, şoptindu-i la ureche:
— Iz, ce-ar fi să introduci nişte umezeală în aer? Vrei să ne uscăm de tot?
— Uite aici! spuse Nakano, arătând spre cadranul unui indicator digital aflat deasupra lui Bushka, pe plafonul curbat. ("21" era înscris acolo, cu cifre roşii.) Nouă ne place să fie peste patruzeci la sută.
Bushka mări umiditatea în mai multe etape, gândindu-se că acesta era un alt punct slab al Tritonilor. Trebuia ca toţi cei care urcau la suprafaţa oceanului — cu diverse misiuni în corpul di-plomatic sau în unele societăţi comerciale — să se adapteze existenţei de acolo, altfel erau crunt loviţi de aerul uscat; crăpături ale pielii, boli de plămâni, răni sângerânde ale ţesuturilor sensi-bile... asta îi aştepta de obicei.
Gallow îl prinse pe Zent de umăr:
— Dă-ne coordonatele Insulei Guemes.
Zent studie instrumentele de navigaţie, sub privirile discrete ale lui Bushka. Ce însemna asta? De ce vroiau să localizeze Insula Guemes? Era una dintre Insulele cele mai micuţe şi sărace — cei zece mii de locuitori ai săi duceau o existenţă precară, la limita subnutriţiei. Ce interes putea prezenta pentru Gallow?
— Grila vectorială numărul cinci, anunţă Zent. Două sute optzeci de grade, opt kilometri. (Apăsă un buton.) Am marcat-o!

Pe ecranul de navigaţie din partea superioară a tabloului de bord apăru o grilă verde şi o pată micuţă, informă, în unul dintre careuri.
— Cap compas două sute optzeci de grade, Iz, porunci Gallow. Mergem la pescuit.
La pescuit? se miră Bushka. Unele dintre submersibile puteau fi adaptate şi trimise în larg, să pescuiască. Însă acesta nu era dotat cu echipamentul necesar. Nu-i plăcu deloc felul în care râsese Zent auzind vorbele lui Gallow.
— Mişcarea este pe cale să-şi facă intrarea triumfală în istorie, declară Gallow. Fii atent şi înregistrează totul, Iz.
Mişcarea. Gallow o pronunţa întotdeauna cu "M", şi foarte adesea între ghilimele, de parcă o vedea deja înscrisă într-un dosar din plasmasticlă. Atunci când Gallow vorbea despre "Mişcare", Bushka vedea parcă toate resursele şi eşafodajul din spatele ei, cu sprijinitori anonimi şi influenţe politice în punctele esenţiale.
Îndeplinind ordinele lui Gallow, Bushka bracă eleroanele, se asigură că nu le stătea nici un obstacol în cale, verifică asieta longitudinală şi monitorul principal. Întreaga procedură devenise aproape un automatism. Submersibilul coborî uşor, îndreptându-se spre cursul stabilit.
— Vectorul de profunzime se apropie de valoarea corectă, spuse Zent, zâmbind spre Bushka.
Bushka sesiză surâsul acela oglindit în ecranele monitoarelor şi îşi notă în minte. Zent probabil ştia foarte bine cât de mult puteai irita un pilot dacă îi citeai instrumentele fără a-i cere permisiunea. Nimănui nu-i plăcea să i se spună ceea ce ştia deja.
Aerul din cabină a devenit sufocant şi lipicios, observă el. Plămânii săi de Insular nu se împăcau prea bine cu atmosfera dorită de Tritoni. Reduse puţin umiditatea, întrebându-se dacă ei

vor fi de acord cu treizeci şi cinci la sută. Înscrise submersibilul pe curs.
— Cap compas două sute optzeci de grade! spuse din nou Zent, afişând acelaşi zâmbet.
— Zent, ce-ar fi să te joci în altă parte? îl întrebă Bushka.
Aduse eleroanele în plan orizontal, blocându-le în această poziţie.
— Nu primesc ordine de la scriitori, se stropşi Zent.
— Potoliţi-vă, băieţi! interveni Gallow, însă în vocea sa se distingea clar amuzamentul.
— Cărţile spun minciuni, murmură Zent.
Nakano era ocupat cu hidrofonul. Ridică o cască de pe ureche şi grăi:
— Activitatea este foarte intensă. Am numărat peste treizeci de bărci de pescuit.
— Aha, un punct fierbinte! făcu Gallow.
— Am detectat trafic radio spre şi dinspre Insulă, continuă Nakano. Şi muzică. Muzica Insularilor o să-mi lipsească foarte mult.
— E bună? întrebă Zent.
— N-are cuvinte, da' se poate dansa pe ea, îl asigură Nakano.
Bushka se uită întrebător spre Gallow.
Ce vrea să spună Nakano? Cum adică o să-i lipsească muzica Insularilor?
— Menţinem cursul, hotărî Gallow.
Zent îşi puse pe cap căştile lui Nakano:
— GeLaar, parcă ziceai că Insularii din Guemes sunt nişte idioţi amărâţi. Nu mă aşteptam să aibă atâtea echipamente radio.
— În ultimul an, de când am început s-o supraveghez, diametrul Insulei Guemes a scăzut cu aproape o jumătate de kilometru, spuse Gallow. Bolovanul lor plutitor moare de foame. Sunt atât de săraci, că nici măcar n-au cu ce să-şi hrănească Insula.

— Ce căutăm noi aici? întrebă Bushka. Dacă nu găseşti altceva decât echipamente radio demodate şi subnutriţie, cu ce poate fi de folos Mişcării?
Avea o presimţire neagră. O presimţire foarte neagră. În ce vor să mă bage ăştia? Au de gând să facă din Insulari nişte marionete care să pună în aplicare toate intenţiile lor murdare?
— Va fi o primă demonstraţie, rosti Gallow. Sunt tradiţionalişti, fanatici înrăiţi. Acum, când toate celelalte Insule sugerează că a cam venit vremea pentru o migrare spre adâncimi, Guemes trimite tot felul de delegaţii pentru a opri tendinţa.
Acesta era secretul lui Gallow? se întrebă Bushka. Dorea ca toţi Insularii să rămână la suprafaţă?
— Tradiţionalişti, repetă Gallow. Asta înseamnă că aşteaptă să le aducem noi suprafeţele de uscat. Au impresia că îi iubim atât de mult, încât o să le facem cadou vreo două continente. Luptă-te cu piatra! Bagă-te în mocirlă! Plantează algele!
Cei trei Tritoni râseră. Bushka zâmbi şi el. Nu-i prea ardea de zâmbit, însă nu avea de ales.
— Ar fi mult mai bine dacă Insularii ar învăţa să trăiască la fel ca noi, îşi dădu Nakano cu părerea.
— Toţi? întrebă Zent.
Nakano nu răspunse, iar Bushka sesiză încordarea crescândă din cabină.
— Doar cei care merită, măi, Matahală! izbucni Gallow.
— Doar cei care merită, fu de acord Nakano, însă fără prea multă convingere.
— Fanatici religioşi blestemaţi! urlă Gallow. Aduc numai necazuri! I-ai văzut pe misionarii din Guemes, Iz?
— Da, atunci când Insulele noastre au plutit suficient de aproape una de alta, spuse Bushka. Prilejurile pentru a face o vizită sunt întotdeauna bine venite. Împerecherea şi vizitele sunt momentele cele mai plăcute ale vieţii.

— Şi mereu trebuie să vă scoatem bărcuţele din adâncuri sau să vă remorcăm, adăugă Zent. Pentru asta vreţi să muncim noi în mocirlă!
— Tso, făcu Gallow prinzându-i de umăr, Iz este acum unul de-al nostru.
— Ar trebui să punem cât mai curând lucrurile la punct, se îmbăţoşă Zent. Toată lumea trebuie să trăiască sub apă. Viaţa la suprafaţă nu-şi are nici o justificare. Foarte clar!
Bushka notă aceste cuvinte, însă îl uimeau peste măsură. Gallow îi ura din tot sufletul pe cei din Guemes, însă în acelaşi timp era de acord că ar fi bine ca toţi să trăiască în adâncuri. Toată lumea să se bucure de bogăţiile lumii Tritonilor? Gândul acesta îi aducea o undă de tristeţe. Ce pierdem dacă renunţăm la viaţa de Insulari?
Ridică privirea spre Gallow:
— Şi cu cei din Guemes...?
— A fost o greşeală să se înalţe un guemesian la rangul de PP, spuse Gallow. Guemesienii nu văd lucrurile la fel ca noi.
— Insulă în raza vizuală, raportă Zent.
— Reducem viteza la jumătate, ordonă Gallow.
Bushka se conformă. Reducerea vitezei domoli vibraţia care îi agresa coloana vertebrală.
— Care este poziţia noastră pe verticală? întrebă Gallow.
— Suntem la aproximativ treizeci de metri sub chila Insulei, răspunse Zent. La naiba! N-au nici măcar un singur supraveghetor. Ia uitaţi-vă! Nici o barcă pe direcţia de plutire.
— Este o adevărată minune că a mai rămas întreagă, spuse Nakano.
Bushka sesiză o nuanţă stridentă în vocea lui Nakano, însă nu reuşi să şi-o explice.
— Du-ne exact sub chilă, Iz, ceru Gallow.
Ce facem noi aici? se întrebă Bushka în timp ce executa ordinul. Ecranul monitorului principal afişa extremitatea cea mai de jos a

Insulei — o protuberanţă de un roşu-maroniu, spongioasă, cu porţiuni flămânde pornind din ea. Într-adevăr, Guemes se afla într-o stare de-a dreptul deplorabilă. Părţile ei esenţiale mureau de foame. Respiraţia lui Bushka devenise din ce în ce mai sacadată. Submersibilul tritonian era prea aproape pentru o simplă misiune de supraveghere. Şi nu aşa te apropiai de Insulă pentru a o vizita.

— Coborâm încă cincisprezece metri, porunci Gallow.

Bushka îndeplini ordinul, folosind sistemul de propulsie pe verticală şi reglarea automată a asietei longitudinale. Se simţea mândru că menţinuse submersibilul în poziţie orizontală pe întreg parcursul coborârii. Pe ecranul superior apărea întreaga Insulă, ca o umbră întunecată într-o baie de lumină. Un şir de bărcuţe înconjura ţărmul ca mărgelele unui colier. Bushka făcu un scurt calcul, estimând că, la nivelul de plutire, diametrul Insulei Guemes nu era mai mare de şase klick-uri. Punctul cel mai de jos al chilei se afla la trei sute de metri adâncime. Fâşii lungi de substanţă organică pluteau halucinant, agitate de curenţii din jurul Insulei. Grămezi imense de materie spongioasă putrezită înnegreau apa din jur. Găurile erau peticite cu o membrană subţire.

Probabil pânze de Fusuri.

Observă undeva, în dreapta, o valvă prin care se scurgeau reziduurile, semn clar că fabrica de elemente nutritive din Guemes suferise o avarie importantă.

— Îţi dai seama cum miroase pe-aici? întrebă Zent.

— Trebuie să fie ceva minunat, mai ales într-o zi călduroasă, spuse Gallow.

— Guemes are nevoie de ajutor, propuse Bushka.

— Şi îl vor primi.

— Priviţi peştii, făcu Nakano. Pun pariu că ăsta-i cel mai bun moment pentru pescuit.

Arătă cu degetul spre monitorul superior. Un uriaş peşte-gunoier, lung de aproape doi metri, plutea în vecinătatea senzorului. Jumătate din mustăţile peştelui atârnau fără vlagă, în plin proces de descompunere, iar orbita singurului ochi vizibil era goală şi albă.
— Este atâta putreziciune aici, încât până şi peştii-de-rahat îşi dau duhul, spuse Zent.
— Dacă Insula este în halul ăsta de bolnavă, îţi dai seama că oamenii sunt şi ei într-o formă destul de proastă, adăugă Nakano.
Bushka simţi un val de roşeaţă în obraji şi făcu eforturi să nu deschidă gura.
— Bărcile alea din jurul Insulei poate că nu pescuiesc, spuse Zent. Poate că Insularii s-au mutat acolo.
— Insula este o ameninţare, concluzionă Gallow. Cine ştie câte boli colcăie pe ea! Epidemia a cuprins probabil toată materia organică.
— Cine poate trăi în rahat fără să se îmbolnăvească? întrebă Zent.
Bushka dădu din cap. Credea că descoperise motivul acestei "mici excursii".
Gallow s-a apropiat până aici ca să confirme nevoia lor disperată de ajutor.
— Oare ochii lor nu văd ceea ce este evident? întrebă Nakano. (Bătu cu palma în învelişul tare al cabinei.) Submersibilele noastre nu au nevoie de lăturile alea nutritive. Nu putrezesc, nu se oxidează. Nu se îmbolnăvesc, nu ne îmbolnăvesc pe noi...
Gallow, cu ochii asupra monitorului superior, îl prinse pe Bushka de umăr.
— Coborâm încă cincisprezece metri, Iz. Avem suficient spaţiu sub noi.
Bushka încuviinţă şi coborârea fu încă o dată lină, perfectă, stârnind admiraţia lui Nakano.

— Nu văd cum pot trăi Insularii în condiţiile alea, spuse Zent clătinând capul. Înfruntă ravagiile climei, se zbat să facă rost de mâncare, sunt atacaţi de Nemiloşi, se îmbolnăvesc... au toate motivele să se care de-acolo şi să vină pe fundul oceanului.
— Greşeala au comis-o deja, nu-i aşa, Tso? întrebă Gallow.
Nakano arătă spre un colţ al monitorului superior:
— În locul expertului-în-evaluarea-direcţiei nu se află decât un fel de membrană.
Bushka privi şi văzu o pânză de Fusuri, neagră la culoare. Acolo ar fi trebuit să fie o sferă cu perete transparent, cornos, adăpostind un observator care îi coordona pe cei de la suprafaţă. Pe Guemes, nici urmă de aşa ceva — probabil îşi pierduseră şi sistemul de corecţie a direcţiei. Erau într-o situaţie groaznică! Guemes ar da probabil oricât pentru a primi o mână ajutor.
— Sfera cornoasă a murit, le explică Bushka. Au acoperit-o cu pânză de Fusuri ca să împiedice infiltrarea apei.
— Cât timp crezi că pot pluti aşa, orbeşte? Cât timp crezi că mai durează până se vor duce cu toţii la fund? murmură Nakano, cu mânie în glas.
— Probabil că stau acolo sus şi se roagă în disperare la Navă să vină şi să le dea ajutor, îşi bătu joc Zent.
— Sau se roagă să domolim noi oceanul şi să le dăm înapoi minunatele continente, spuse Gallow. Şi după ce o să reuşim, ne vor acuza că din cauza noastră au eşuat pe cine ştie ce suprafaţă de uscat. N-au decât să se roage. Să se roage la noi!
Gallow se apleca peste umărul lui Bushka, acţionând un comutator.
Bushka trecu toţi senzorii în revistă — sus, jos, înainte, înapoi... peste tot, din compartimentele aflate pe suprafaţa exterioară a submersibilului ieşeau ca nişte ţepi de arici scule speciale strălucitoare, ascuţite. Şi ucigătoare.

Deci asta meşteriseră Zent şi Nakano! îşi dădu el seama. Verificaseră manipulatoarele şi braţele mecanice. Le privi încă o dată: excavatoare, foreze, berbeci, cuttere şi un heliarc pentru sudură montat în faţă, pe braţul său mobil. Toate străluceau puternic sub razele luminii exterioare.
— Ce vrei să faci? întrebă Bushka.
Încercă să înghită în sec, însă gâtul era prea uscat, în ciuda umezelii exagerate din cabină.
Zent pufni dispreţuitor. Bushka se simţi puternic atins de zâmbetul acestuia — un zâmbet schiţat la marginea buzelor. Nici un pic de simpatie nu se întrezărea în ochii abisali!
Gallow îi cuprinse umărul într-o strânsoare puternică, dureroasă.
— Du-ne sus, Iz.
Bushka privi în stânga, apoi în dreapta. Nakano îşi legăna braţele puternice, cu ochii pe ecranul unui monitor. Zent ţinea în mână un mic perforator-laser, cu ţeava îndreptată neglijent spre... Bushka.
— Sus! repetă Gallow, strângându-l şi mai puternic de umăr.
— Dar o să le tăiem Insula, o să le-o distrugem! protestă Bushka. (Îşi simţea inima bătând disperat chiar la baza gâtului, sufocându-l. Abia acum îşi dăduse seama care erau intenţiile lui Gallow.) Fără Insulă, nu vor avea nici o şansă. Cei care nu se vor îneca pe loc vor muri de foame, plutind aiurea în bărcile lor!
— Insula şi-a pierdut deja sistemul de filtrare. Au mari şanse să moară de sete, şi nu de foame, spuse Gallow. Oricum vor muri. Uită-te la ei şi-ţi vei da seama! Sus!
Zent agită în joacă perforatorul laser, apăsându-şi casca pe urechea stângă.
Bushka nu luă în seamă ameninţarea perforatorului.
— Ori vor fi prinşi de Nemiloşi! protestă el. Sau de furtuni îngrozitoare!

— Staţi aşa! spuse Zent, aplecând capul spre stânga, ca pentru a auzi mai bine. Am prins un fel de bruiaj sonic… o vibraţie care provine de la membrană, cred…
Se ridică brusc în picioare, urlând, smulgându-şi casca şi aruncând-o într-un colţ. Din nări i se prelingea un firicel de sânge.
— Du-ne sus, blestematule! zbieră Gallow.
Nakano decuplă sistemul de blocare a eleroanelor şi se întinse peste Bushka pentru a porni sistemul reactiv de aducere la suprafaţă. Submersibilul se înclină cu vârful în sus.
Instinctele de pilot ale lui Bushka reacţionară prompt. Alimentă motoarele şi încercă să aducă submersibilul în poziţie orizontală. Însă maşina deveni deodată o creatură vie, repezindu-se ca o săgeată spre chila întunecată a Insulei Guemes. În nici două clipite ajunse la destinaţie. Submersibilul se zdruncina din toate încheieturile, pe măsură ce sculele exterioare tăiau, pătrundeau, zdrobeau, sub comanda lui Nakano şi a lui Gallow. Zent rămăsese pe vine, apăsându-şi palmele pe urechi. Perforatorul-laser îi zăcea în poală.
Bushka se lipi cu spinarea de spătarul scaunului, privind îngrozit ravagiile produse de cei doi Tritoni. Era inutil să mai acţioneze comenzile. Nu ar fi făcut decât să amplifice dezastrul.
Ajunseseră deja în centrul Insulei, acolo unde trăiau locuitorii cei mai influenţi, unde îşi adăposteau echipamentele cele mai sensibile, unităţile chirurgicale şi celelalte facilităţi medicale…
Masacrul sângeros şi rece continua fără întrerupere — vizibil pe orice monitor, simţit în fiecare zdruncinătură a submersibilului. Era de-a dreptul ciudat să vezi atâta durere, fără să auzi măcar un ţipăt. Ţesutul moale, viu, nu putea opune rezistenţă metalului rece, ascuţit şi nemilos, pe care submersibilul îl introducea în aceste scene de coşmar. Fiecare izbitură sau răsucire provoca răni cumplite. Pe monitoare apăruseră deja fragmente de corp omenesc — un braţ, un cap retezat.

— Sunt oameni, murmură îndurerat Bushka. Sunt oameni.
Tot ceea ce învăţase despre caracterul divin al vieţii îl îndemna acum la revoltă. Tritonii aveau aceleaşi credinţe! Cum puteau ucide o întreagă Insulă? Îşi dădu seama că Gallow l-ar ucide fără remuşcări, la primul semn de rezistenţă. Aruncă o privire spre Zent, care părea în continuare buimăcit. Îşi recuperase perforatorul-laser şi nu îi mai curgea sânge din nas. Nakano acţiona ca un mecanism automat, dirijând energia acolo unde se dovedea necesară. Cutterele şi aparatul de sudură continuau să măcelărească Insula muribundă. Submersibilul începuse să evolueze fără asistenţă umană, rotindu-se de la un capăt la altul în jurul unui pivot imaginar aflat în centrul de greutate.
Gallow se ghemui în colţ lângă Zent, cu privirea fixată pe ecranele monitoarelor, admirând felul în care aparatul de sudură topea ţesutul organic al Insulei.
— Nava nu există! izbucni el. Aţi văzut! Credeţi că i-ar permite unui simplu muritor să comită o asemenea crimă? (Îşi întoarse privirea exaltată spre panoul de comandă, acolo unde Bushka zăcea trântit în scaunul pilotului.) Ţi-am zis! Nava este o construcţie mecanică, ridicată de oameni ca noi. Dumnezeu! Ha! Nu există Dumnezeu!
Bushka încercă să scoată câteva cuvinte, însă gâtleju-i era prea uscat.
— Du-ne înapoi jos, Iz, ordonă Gallow.
— Ce-ai făcut? reuşi să pronunţe Bushka în cele din urmă.
— Am provocat Nava! spuse Gallow. Mi-a dat vreun răspuns? Nu!
Hohote sălbatice îi ieşiră printre buze. Numai Zent i se alătură.
— Ţi-am zis să ne duci înapoi jos! repetă Gallow.
Mânat de frică, Bushka acţionă comenzile, schimbând poziţia balastului, reglând suprafeţele de comandă. Dacă plecăm repede de aici, unii dintre Insulari ar putea reuşi să supravieţuiască, gândi el. Coborî încetişor, printre bucăţi de

materie organică, rămăşiţe ale îngrozitorului masacru. Prin hublourile din plaz se zărea apa însângerată; avea o culoare murdară în razele aruncate de luminile exterioare ale submersibilului.
— Să rămânem aici! porunci Gallow.
Bushka ignoră ordinul, cu privirea aţintită asupra priveliştii de coşmar — trupuri inerte şi membre secţionate plutind în amestecul oribil de apă şi sânge. Peste tot în jur, o imagine greţoasă. O rochiţă de dans cu manşete dantelate... hainele din garderoba cuiva... portretul iubitului lângă capacul unei casete cu amintiri: zâmbetul buzelor pe o faţă lipsită de ochi... Dincolo de razele luminoase ale submersibilului, sângele curgea în cascadă, răspândind o ceaţă cenuşie purtată de curenţi.
— Ţi-am zis că rămânem aici! strigă Gallow.
Bushka nu-l luă în seamă nici de data aceasta, continuând să coboare. O cascadă de lacrimi stătea să izbucnească din spatele pleoapelor.
Nu trebuie să plâng! se rugă el. La naiba! Nu trebuie să fac o criză în faţa acestor... acestor... Memoria sa nu găsea cuvinte potrivite. Abia acum se produse în el o schimbare profundă. Cei trei Tritoni deveniseră creaturi aberante, primejdioase. Trebuia ca ei să fie aduşi în faţa Comitetului. Să fie judecaţi şi pedepsiţi!
Nakano se întinse, punând mâna pe comenzile lui Bushka. Reglă balastul şi submersibilul se opri. Ochii săi luceau ameninţător.
Bushka îl privi printr-o perdea de lacrimi, apoi îşi îndreptă ochii spre Zent. Acesta încă se mai ţinea de ureche, însă îşi revenise, lipindu-şi pe faţă zâmbetul rece ca oţelul. Buzele se mişcară încet, fără a scoate un sunet: "Aşteaptă să ieşim de aici, şi-apoi ai să vezi tu!"
Gallow se îndreptă spre comenzile heliarcului.
— Mergem drept înainte! ordonă el.
Scoase un ecran de protecţie polarizat, ridicându-l până la nivelul ochilor, apoi roti electrozii heliarcului.

Bushka îşi puse centura de siguranţă, care mergea de la umăr până la talie. Mişcările sale deveniseră ferme, atrăgând privirile curioase ale lui Zent. Înainte ca Zent să poată acţiona în vreun fel, Bushka bracase la maximum eleroanele, acţionase suprafeţele de comandă dinspre tribord, golise compartimentele cu balast şi deschisese vanele din faţă. Submersibilul căzu cu nasul în jos, rotindu-se ca un burghiu şi scufundându-se din ce în ce mai rapid. Sub influenţa forţei centrifuge, Nakano fu aruncat în stânga. Zent încercă să se prindă de ceva şi pierdu perfo-ratorul-laser. În cele din urmă se dezechilibră, lovindu-l şi pe Gallow în cădere. Singur Bushka era stăpân pe mişcările sale, legat în scaunul pilotului.
— Tâmpitule! urlă Gallow. Ai să ne omori pe toţi!
Bushka stinse pe rând toate luminile din interior şi exterior, lăsând aprins doar farul din faţă. Ce excepţia acelui con de lumină, întunericul se aşternu în jurul lor. Apa devenise o mocirlă neagră, prin care se putea distinge totuşi plutirea unor fragmente de corp omenesc.
— Tu nu eşti Nava! zbieră Gallow. Mă auzi, Bushka? Tu faci asta, nu Nava!
Bushka nu îl luă în seamă.
— Nu ai scăpare, Bushka, se auzi din nou Gallow. Până la urmă tot va trebui să ieşi la suprafaţă, şi atunci punem noi mâna pe tine!
Acum se întreabă probabil dacă am de gând să murim cu toţii.
— Ai înnebunit, Bushka!
Bushka privi prin parbriz, încercând să distingă fundul oceanului. La viteza pe care o căpătase, submersibilul avea să se înfigă adânc. Temerea lui Gallow era întemeiată: nici plast-oţelul şi nici plasmasticla nu puteau rezista unui impact cu roca, mai ales la o asemenea viteză.
— Chiar eşti hotărât să o faci, Bushka?

Vorbise Nakano, cu o voce puternică însă bine stăpânită. Şi parcă printre cuvinte se strecurase un sentiment de admiraţie.
Drept răspuns, Bushka micşoră panta de scufundare însă menţinu raliul la o valoare ridicată, ştiind că avea un simţ al echilibrului mult mai bine dezvoltat decât cei trei Tritoni.
Nakano începu să vomite, tuşind şi înecându-se cu conţinutul lichid al propriului său stomac. Un miros oribil puse stăpânire pe cabină.
Bushka apăsă câteva clape, cerând să afle repartiţia gazelor în interiorul submersibilului. Containerele cu balast se goleau cu ajutorul dioxidului de carbon. Privirea urmări traseele afişate. Într-adevăr, aerul expirat de plămânii ocupanţilor cabinei era trimis spre containerele cu balast. Bineînţeles, pentru economisirea energiei.
Gallow continua să mormăie înfuriat, străduindu-se să învingă forţa centrifugă:
— Nu e Nava! E un mâncător-de-rahat. Las' că-l omor eu. Niciodată nu trebuie să ai încredere într-un Insular!
Urmărind indicaţiile diagramei, Bushka apăsă o serie de clape, acţionând sistemele de avarie. În faţa lui apăru imediat o mască de oxigen. Celelalte rămaseră la locul lor. Cu o mână îşi puse masca pe faţă, în timp ce cu cealaltă comandă aducerea dioxidului de carbon în cabină, direct din containerele cu balast.
Zent începu să gâfâie, neajutorat.
Gallow murmură de-abia auzit:
— Nu eşti Navaaa!
Vocea lui Nakano ieşea cu greu printre buze, gâlgâită, însă cuvintele erau clare:
— Aerul! Idiotul ăsta... vrea... să ne... sufoce!

Justiţia nu este un act aleator; într-adevăr, ar fi fost posibil ca totuşi ceva atât de subiectiv să nu se producă vreodată.
— Ward Keel,
Jurnale

TRIBUNALUL MARITIM luă o decizie la care Queets Twisp nu se aşteptase absolut deloc. Moartea unui Triton în plasa de pescuit nu intrase niciodată în categoria "accidentelor" scuzabile, chiar dacă toate dovezile arătau că fusese ceva inevitabil şi că pescarii nu aveau nici o vină. Întotdeauna era scoasă în evidenţă tragedia decedatului şi a familiei pe care acesta o lăsa în urmă. Tritonii se foloseau de orice prilej pentru a atrage atenţia asupra numărului mare de Insulari pe care îl salvau ei în fiecare an cu ajutorul echipajelor de căutare şi intervenţie.
Twisp ieşi din birourile Tribunalului, mergând printr-un coridor lung decorat cu fresce deformate, scărpinându-se în cap. Brett, lângă el, aproape ţopăia de fericire; figura lui era toată numai un zâmbet.
— Ai văzut? spuse el. Ştiam eu că ne facem griji de pomană! Au zis că în plasa noastră de pescuit nu s-a încurcat nimeni. Nici un Triton nu a fost dat dispărut. Deci nici un Triton nu a fost omorât.
— Nu mă mai enerva cu rânjetul ăla al tău! se răsti Twisp.
— Dar Queets...
— Nu mă întrerupe. Am fost tot timpul foarte atent la plasă. Am văzut sânge. Roşu. Sângele Nemiloşilor este verde. În plus, nu ţi se pare că au scăpat cam repede de noi?
— Probabil că au o zi foarte încărcată, iar cazul nostru era prea puţin important, argumentă Brett. Chiar ai văzut sânge?
— Prea mult. Nu putea fi de la câţiva peşti răniţi.
Culoarul îi conduse afară, în aglomeraţia celui de-al treilea nivel al unei galerii. Din loc în loc erau dispuse hublouri prin care se

putea zări marea agitată, cu valuri înspumate. Serviciul Meteorologic anunţase un vânt de cincizeci de klick-uri şi şanse de ploaie. Norii atârnau greoi, plumburii, ascunzând soarele care se îndrepta spre asfinţit. Celălalt soare plecase deja la culcare. Ploaie?
Serviciul Meteorologic făcuse o estimare greşită, ceea ce se întâmpla foarte rar. Simţurile sale de pescar îi spuneau că vântul se va înteţi înainte de apariţia ploii. Era sigur că se va însenina înainte de asfinţit.
— Tribunalul Maritim are şi alte treburi de făcut, nu-şi pierde timpul cu nişte amărâţi... (Brett se întrerupse, zărind expresia întunecată a lui Twisp.) Vreau să spun că...
— Ştiu ce vrei să spui! Acum chiar că suntem amărâţi. Pierderea încărcăturii mă costă imens: trebuie să fac rost de echipamente de detecţie la mare adâncime, plase, baterii pentru scutul de protecţie, hrană, rame...
Twisp mergea cu paşi mari şi hotărâţi; Brett răsufla din greu încercând să nu rămână în urmă.
— O putem lua de la capăt dacă...
— Cum? întrebă Twisp, agitându-şi neliniştit braţele lungi. Nu pot cumpăra echipamente. Ştii ce sfat am să primesc de la Uniunea Pescarilor? Să-mi vând barca şi să mă înrolez din nou pe vreun submersibil, ca simplu membru al echipajului.
Galeria se termina cu o rampă lungă şi lată. Coborâră în tăcere până la terasa de la nivelul al doilea, unde aproape întreg spaţiul era destinat cultivării legumelor. Un labirint format din culoare de acces conducea spre parapetul înalt. De acolo se putea zări primul nivel al construcţiei, mult mai întins ca suprafaţă. Până să ajungă la parapet, în stratul de nori apărură câteva breşe prin care unul dintre sorii Pandorei îşi trimise razele aurii binefăcătoare. De data aceasta, meteorologii se făcuseră de ruşine.
Brett îl prinse pe Twisp de mânecă:

— Queets, dacă faci rost de un împrumut nu va mai trebui să-ţi vinzi barca şi...
— M-am săturat de împrumuturi până aici! izbucni Twisp ridicându-şi palma la nivelul gâtului. Ştii când am reuşit să scap de datorii? Cu foarte puţin timp înainte de a te angaja pe tine. Nu vreau să trec încă o dată prin asta! Am hotărât. Renunţ la barcă. Asta înseamnă că va trebui să vând şi contractul tău.
Se aşeză la baza parapetului, pe o ridicătură de materie organică, privind spre întinderea oceanului. Presupunerile sale se adeveriseră: viteza vântului scăzuse simţitor. Valurile izbeau în continuare cu putere, însă spuma se ridica la verticală, nedepăşind ţărmul Insulei.
— De mult n-am mai avut aşa o vreme bună pentru pescuit, şopti Brett.
Twisp recunoscu în sinea sa că puştiul avea dreptate.
— Cum se face că am scăpat atât de uşor de la Tribunalul Maritim? se întrebă el. În plasa noastră s-a încurcat un Triton. Ştii şi tu foarte bine, puştiule. E ceva necurat la mijloc.
— Important este că ne-au lăsat în pace. Mă aşteptam să te bucuri.
— Maturizează-te, puştiule.
Twisp închise ochii, sprijinindu-se cu spatele de parapet. Îşi simţi ceafa mângâiată de briza răcoroasă. Deşi soarele se îndrepta rapid spre asfinţit, razele sale erau încă puternice, încălzindu-i ţeasta.
Prea multe probleme, gândi el.
Brett se ridică în picioare, înfruntându-l cu privirea:
— Mereu îmi spui să mă maturizez. Însă am impresia că că sfatul ăsta ţi s-ar potrivi foarte bine şi ţie. Dacă ai face rost de un împrumut şi de...
— Puştiule, dacă nu vrei să te maturizezi, atunci taci din gură!
— Poate că totuşi n-a fost vorba de un Triton. Dacă prinseserăm un biet peşte triped? insistă Brett.

— În nici un caz! Un peşte triped reacţionează cu totul altfel. Ăla a fost un Triton şi Nemiloşii l-au sfârtecat. (Twisp înghiţi în sec.) Sau, cine ştie, poate că a fost o Sirenă. După toate aparenţele, avea intenţii dubioase.
Twisp îşi ţinea în continuare ochii închişi, ascultându-i pe celălalt cum îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.
— Din cauza asta vrei să vinzi barca? întrebă Brett. Din cauză că am omorât din greşeală un Triton care nu avea ce căuta pe-acolo? Crezi că Tritonii vor să pună mâna pe tine?
— Nu ştiu ce să mai cred, spuse Twisp deschizând ochii şi ridicându-i spre Brett.
Privirea puştiului ţâşnea prin fanta foarte subţire a pleoapelor, ţintuindu-l pe Twisp.
— Observatorii Tritoni ataşaţi Tribunalului Maritim nu s-au împotrivit deciziei judecătorilor.
— Ai dreptate. (Twisp ridică degetul mare spre nivelul al treilea, unde se aflau birourile Tribunalului.) În cazuri ca al nostru fac mult tărăboi şi cer pedepse foarte aspre. Mă întreb ce se petrecea de fapt acolo, jos... În ce secrete de-ale lor ne-am băgat noi nasul?
Brett se aşeză şi el lângă Twisp. Ascultară o vreme şoapta valurilor care se loveau de ţărm: slap-slap-slap.
— Mă aşteptam să fim trimişi în adâncuri, făcu Twisp. Aşa se întâmplă de obicei. Mergi să lucrezi pentru familia Tritonului decedat. Şi nu întotdeauna te mai întorci la suprafaţa apei.
Brett mormăi ceva în barbă, iar apoi adăugă:
— Pe mine m-ar fi trimis, însă nu şi pe tine. Toţi ştiu că am ochi deosebiţi, că pot vedea cu ei chiar şi pe întuneric. Tritonii ar vrea să aibă unul ca mine printre ei.
— Îţi dai prea multă importanţă, puştiule. Tritonii sunt foarte prudenţi atunci când se pune problema acceptării vreunei gene străine. Ştii bine cum ne-au poreclit: Muţi. N-au pus nici un pic de simpatie sau căldură sufletească în porecla asta. Puştiule, în

ochii lor noi nu suntem decât nişte mutanţi. Ne tolerează acolo doar pentru că trebuie să suplinim lipsa vreunui Triton dispărut... nu căuta alte motive.
— Poate că Tritonul nu desfăşura o activitate prea importantă, şi au considerat că nu e cazul să umplem golul produs prin dispariţia lui, îşi dădu Brett cu părerea.
Twisp lovi cu pumnul în materialul elastic al parapetului:
— Sau poate nu doresc ca noi, Insularii, să aflăm cu ce se ocupa Tritonul acela.
— Asta-i o nebunie!
Nu primi răspuns. Tăcerea îşi făcu loc între ei, în timp ce soarele singuratic dispărea, încetul cu încetul. Twisp privi peste umăr, spre larg. Linia orizontului era întunecată şi lată, neputându-se face o delimitare precisă între apă şi cer. Ai fi zis că oceanul pusese stăpânire pe întreg spaţiul.
— Fac eu rost de echipamente, rupse Brett tăcerea.
Twisp tresări, însă nu scoase nici un cuvânt. Se mulţumi să arunce o privire spre puşti. Acesta avea şi el ochii îndreptaţi spre orizont. Pielea sa pierduse paloarea bolnăvicioasă pe care o avea atunci când se urcase pentru prima oară pe luntre. Acum căpătase o nuanţă întunecată, de adevărat pescar. Părea mai slab... şi mai înalt.
— M-ai auzit? întrebă Brett. Am zis că...
— Te-am auzit. Eşti foarte nerăbdător să te întorci în largul oceanului. Mi se pare suspect, ţinând seama că în campania noastră de pescuit te-ai pişat şi te-ai văicărit aproape tot timpul.
— Nu m-am văicărit...
— Glumeam, puştiule. (Twisp ridică împăciuitor o mână, pentru a opri torentul de proteste.) Nu mai fi şi tu aşa de sensibil.
Brett îşi simţi obrajii cuprinşi de flăcări şi coborî privirea spre vârful încălţărilor.
— Cum ai de gând să obţii împrumutul? întrebă Twisp.

— Părinţii mei mă împrumută pe mine, iar eu te împrumut pe tine.
— Părinţii tăi au bani?
Se uită la el cu mai multă atenţie. Nu era foarte surprins. Totuşi, în tot timpul petrecut împreună, Brett nu vorbise nici o dată despre familia sa. Iar Twisp, discret, nu întrebase. Asta era regula printre Insulari.
— Da, veni răspunsul. Părinţii mei sunt foarte aproape de Centru. Primul inel după Laborator şi Comitet.
Twisp fluieră printre dinţi:
— Atât de aproape! Cu ce se ocupă?
Brett zâmbi fals:
— Cu reziduuri. Au făcut avere din rahat.
Twisp râse, dându-şi deodată seama:
— Norton! Brett Norton! Ai tăi sunt acei Nortoni?
— Doar Norton, îl corectă Brett. Echipa Norton. Amândoi consideră că împreună alcătuiesc un singur artist. Un artist complet.
— Picturi cu rahat, chicoti Twisp.
— Au fost primii. Şi e vorba de nutriment, nu de rahat. Reziduuri prelucrate.
— Deci ai tăi scurmă în rahat, îl tachină celălalt.
— Haide, termină! protestă Brett. Împunsături din astea am primit doar de la colegii de şcoală. Credeam că am scăpat de ele. Maturizează-te, Twisp!
— În regulă, puştiule. Ştiu ce este nutrimentul. (Bătu cu palma peste podeaua organică.) Ştiu cu ce hrănim Insula.
— Nu e chiar atât de simplu. Eu ştiu mai bine, că doar am trăit în mijlocul lor. Este vorba de ceea ce rămâne după prelucrarea peştelui, compost din grădinile cu legume, resturi de mâncare şi… cam totul. (Zâmbi.) Inclusiv rahat. Mama a fost primul chimist care a reuşit să coloreze nutrimentul fără a dăuna materiei organice.

— Iartă-l pe bătrânul pescar, glumi din nou Twisp. Ne-am obişnuit cu materia organică moartă, cum ar fi de exemplu membrana care acoperă carcasa bărcilor. Noi, cei aflaţi la periferie, procedăm mai simplu: punem mâna pe un sac cu nutriment, îl amestecăm cu un pic de apă şi îl împrăştiem pe pereţi atunci când aceştia capătă o tentă ceva mai cenuşie.
— N-ai încercat niciodată să dai pereţilor culoare? întrebă Brett. Să îi pictezi?
— Nu, chestiile astea le las pe seama artiştilor, răspunse Twisp. Eu n-am crescut în acelaşi mediu ca şi tine. În copilărie mâzgăleam pereţii, nu îi pictam. Combinaţia de culori era foarte simplă: maroniu pe cenuşiu. Nutrimentul nu putea căpăta şi altă culoare din cauză că ar fi dăunat podelelor, pereţilor, întregii materii organice. Şi ştii foarte bine, dacă materia organică moare... (Ridică din umeri.) Cum au rezolvat problema părinţii tăi?
— Pentru ei n-a fost o problemă. Mama era chimist, iar tata avea talent la desen. Într-o bună zi s-au alăturat unei echipe care hrănea zidurile, şi au pictat o frescă pe clădirea radarului, spre ţărmul unde se depozitează reziduurile. Asta a fost înainte să mă nasc eu.
— Două mari evenimente istorice, îl luă Twisp peste picior. Prima pictură realizată cu rahat şi naşterea lui Brett Norton. (Scutură din cap, devenind puţin mai serios.) Şi ţi-ai găsit o slujbă permanentă, pentru că nici o frescă nu rezistă mai mult de o săptămână.
— Dar să ştii că ţin o evidenţă a tuturor lucrărilor, făcu Brett pe un ton de scuză. Au holograme, şi alte chestii din astea. Unii dintre prietenii lor au compus piese muzicale pentru expoziţiile de la galerie şi teatru.
— Şi cum se face că ai renunţat la toate astea? vru Twisp să ştie. Bani cu grămada, prieteni importanţi?...

— Probabil că pe tine nu te-a mângâiat niciodată cineva pe creştet, spunând: "Iată-l pe viitorul nostru pictor."
— Deci nu ţi-a plăcut?
Brett îi întoarse spatele cu violenţă. Cu siguranţă ascundea ceva.
— Nu te-a satisfăcut felul în care am muncit pentru tine?
— Ba da, puştiule. Eşti un pescar destul de bun. Puţin cam necopt, însă acesta fiind primul tău contract, ţi se poate trece cu vederea.
Brett nu îi răspunse. Twisp îşi dădu seama că puştiul privea fresca aflată pe peretele celui de-al doilea nivel. Era mare şi atrăgea atenţia mai ales acum, scăldată de ultimele raze ale soarelui. Răspândea o lumină caldă, roşie.
— Ei au pictat-o?
Brett încuviinţă fără a întoarce capul.
Twisp îşi aruncă încă o dată privirea spre peretele cu pricina, gândindu-se cu câtă uşurinţă trecea astăzi de-a lungul frescelor care decorau coridoarele, zidurile şi podelele, fără a acorda atenţie culorilor. Unele aveau forme geometrice precise, contrastând puternic cu muchiile rotunjite şi moi caracteristice vieţii pe Insule. Câteva mai faimoase, cele care făceau din Nortoni un cuplu atât de des solicitat — şi pentru care se plătea atât de bine — abordau subiecte istorice. Acestea nici nu apucau să se termine că şi începeau să fie absorbite de pereţii înfometaţi. Fresca pe care o priveau acum reprezenta un element nou în creaţia echipei Norton — ceva abstract, un studiu care combina roşul-aprins şi fluiditatea mişcărilor. În lumina soarelui la apus, creaţia părea să emane o mare forţă interioară, clocotind precum un monstru înfuriat sau o furtună de sânge.
Soarele se scufundase aproape cu totul, lăsând suprafaţa oceanului pradă întunericului. Două dungi subţiri luminoase pâlpâiră la marginea de sus a frescei, apoi astrul dispăru dincolo

de orizont. În atmosferă mai plutea încă o slabă strălucire, dovadă a recentului asfinţit.
— Brett, de ce nu-ţi cumpără părinţii tăi contractul? întrebă Twisp. Dacă te-ai folosi de agerimea ochilor, cred că ai deveni un foarte bun pictor.
Brett se întoarse... o siluetă neagră, de-abia conturată pe fundalul ceva mai luminos al frescei.
— Nu mi-am oferit niciodată contractul pentru vânzare.
Twisp întoarse privirea, profund mişcat de răspunsul primit. Era ca şi cum deveniseră dintr-o dată prieteni mult mai apropiaţi. Implicaţiile nerostite ale acestei mărturisiri constituiau un liant pentru experienţele trăite împreună în largul oceanului... acolo unde fiecare depindea de celălalt pentru a putea supravieţui.
Nu vrea să-i vând contractul. Ce tâmpit sunt! gândi Twisp. Nu era doar plăcerea de a pescui. După ucenicia alături de Queets Twisp, valoarea contractului lui Brett crescuse în mod simţitor. Putea găsi de lucru oriunde, ca pescar. Nu... puştiul nu vrea să stea departe de un prieten.
— Încă nu mi-am pierdut creditul la Asul de Cupă, spuse el. Hai să mergem acolo... bem o cafea şi... mai vedem noi...
Ciuli urechile, ascultând foşnetul paşilor lui Brett pe fondul mătăsos al nopţii. Luminile dispuse pe întreg ţărmul Insulei se aprinseră, servind drept faruri de noapte. La început aruncară asupra valurilor raze fosforescente verzi-albăstrii, apoi licăririle deveniră din ce în ce mai puternice, pe măsură ce tot mai multă materie organică intra în faza de combustie. Cu coada ochiului, Twisp îl zări pe Brett ştergându-şi pe furiş obrajii.
— Hei, la naiba, deocamdată n-am de gând să stric o echipă atât de bună! spuse el. Hai să mergem să ne bem cafeaua.
Era pentru prima oară când îl invita pe puşti să petreacă împreună o seară la Asul de Cupă, deşi toată lumea ştia că era localul preferat al pescarilor. Brett scoase bărbia din piept. Era un semn încurajator şi Twisp se ridică în picioare.

— Mi-ar face plăcere, acceptă Brett.
Merseră în tăcere pe pasarelă, apoi de-a lungul culoarelor luminate de raze albastre, fosforescente. Intrară în cafenea printr-o boltă îmblănită. Twisp îl lăsă pe Brett să arunce privirea roată, după care arătă cu degetul spre ceea ce adusese faima Asului de Cupă în toată Insula: peretele care dădea spre exterior. De la podea şi până în tavan era o blană continuă, albă şi strălucitoare. Blană creaţă de oaie.
— Cum o hrănesc? întrebă Brett.
— În spatele ei se află un coridor folosit pentru depozitare. Nutrimentul este aplicat din acea parte.
Cafeneaua nu se aglomerase încă, era prea devreme. Puţinii clienţi nu le acordară prea mare atenţie nou-veniţilor. Brett îşi înfundă uşor capul între omoplaţi, încercând să observe totul fără a da impresia că este indiscret.
— De ce au ales tocmai blana?
Îşi croiră drum printre mese spre peretele cu pricina.
— Pentru că este un bun izolator fonic în timpul furtunilor, răspunse Twisp. Ne aflăm foarte aproape de ţărm.
Ocupară scaune la o masă lângă perete — atât masa, cât şi scaunele erau confecţionate din aceeaşi membrană care folosea la protejarea carcasei bărcilor. Membrană moartă, uscată şi apoi prelucrată. Brett se aşeză cu precauţie, iar Twisp îşi aminti de primele momente ale puştiului la bordul luntrei.
— Nu-ţi place mobila moartă, rosti el.
Brett ridică din umeri:
— Încă nu m-am obişnuit.
— Pescarilor le place. Stă acolo unde o pui, e stabilă, nu-şi schimbă forma şi nu trebuie s-o hrăneşti. Ce comanzi?
Twisp ridică mâna făcându-i semn lui Gerard, proprietarul, aflat în nişa din spatele barului. Gerard îşi săltă mai întâi umerii apoi capul enorm, cu o privire întrebătoare întipărită pe figură. Smocuri de păr negru îi încadrau faţa simpatică.

— Am auzit că au ciocolată adevărată, şopti Brett.
— Dacă vrei, Gerard o să-ţi strecoare în ea şi câteva picături de boo.
— Ăăăh... nu. Nu, mulţumesc.
Twisp ridică două degete, punând deasupra lor palma celeilalte mâini — codul pentru ciocolată — apoi făcu scurt cu ochiul — adică în băutura lui să intre şi o porţie de boo. Gerard îi făcu semn că înţelesese comanda. Toţi clienţii localului erau la curent cu problema lui Gerard: picioarele sale fuzionau într-o singură coloană terminată cu labe fără degete. Proprietarul Asului de Cupă era obligat să se mişte cu ajutorul unui scaun motorizat cumpărat de la Tritoni, ceea ce îi asigura o popularitate mare în rândul Insularilor. Twisp se ridică, îndreptându-se spre bar pentru a lua băuturile.
— Cine-i puştiul? întrebă Gerard aşezând două cupe pe tejghea. Boo-ul este în cupa albastră.
Puse degetul pe cupa albastră, ca să fie sigur că şi celălalt înţelege.
— Noul meu angajat, răspunse Twisp. Brett Norton.
— Serios? Din Centru?
Twisp încuviinţă.
— Părinţii lui fac artă din rahat, reluă Gerard.
— Cum oare de ştia toată lumea de asta, numai eu nu? se miră Twisp.
— Din cauză că nu scoţi capu' din plasele alea ale tale de prins peşte, îl lămuri Gerard.
Fruntea sa ridată coborî peste sprâncene, iar în ochii verzi începură să strălucească luminiţe jucăuşe, amuzate.
— Eu nu-mi dau încă seama ce l-a făcut să aleagă meseria de pescar, spuse Twisp. Dacă aş crede în noroc, aş zice că puştiul ăsta mi-a adus ghinion. Însă e foarte simpatic.

— Am auzit că ai pierdut şi peştele, şi echipamentul. Ce-ai de gând să faci? (Gerard înclină capul spre Brett, care îi privea.) Părinţii lui au bani.
— Aşa zice şi el. (Twisp luă cele două cupe, pregătindu-se să plece spre masă.) La revedere.
— Succes la peşte! îi ură Gerard. (Vorbele ieşiseră automat din gură, evitând filtrul gândirii. Se încruntă, dându-şi seama că le adresase unui pescar rămas fără plasă de pescuit.)
— Mai vedem noi.
Twisp se întoarse la masă. Sesiză o creştere uşoară în pulsaţia punţii organice de sub picioare. S-ar putea să vină o furtună.
Îşi sorbiră în linişte băuturile, iar Twisp simţi boo-ul mângâindu-i traseele nervoase, domolindu-le agitaţia. De undeva din spatele tejghelei cineva începu să cânte la flaut. În scurt timp altcineva i se alătură, susţinând ritmul melodiei cu ajutorul unor tobe cu apă.
— Despre ce aţi discutat? întrebă Brett.
— Despre tine.
Băiatul roşi puternic în lumina palidă a cafenelei.
— Ce... ce anume? insistă el.
— Se pare că numai eu nu eram la curent că vii din Centru. De-asta nu-ţi plac mobilele moarte.
— Totuşi, m-am obişnuit cu luntrea.
— Nu oricine îşi poate permite să aibă materie organică... Şi nu oricine vrea, spuse Twisp. Costă foarte mult să întreţii o mobilă bună. Iar materia vie nu e cea mai fericită soluţie în construirea ambarcaţiunilor mici, pentru că dacă ar da peste un banc de peşti ar lua-o razna. Submersibilele sunt special concepute ca să reziste tentaţiei.
Brett schiţă un zâmbet:
— Ştii, când ţi-am văzut pentru prima oară barca şi am auzit că o numeşti "luntre", mi-am zis că "luntre" înseamnă "hoit".
Râseră amândoi, Twisp un pic cam strident din cauza boo-ului.

Brett îl privi fix:
— Te-ai îmbătat.
Twisp răspunse imitându-i expresia şi tonul vocii:
— Puştiule, ai dreptate, sunt pe cale să mă îmbăt. Ba s-ar putea chiar să mai comand un boo.
— Ai mei fac chestia asta după fiecare expoziţie.
— Iar ţie nu-ţi place. Ei bine, puştiule, eu nu sunt părinţii tăi — nici unul dintre ei.
Sunetul puternic al unei alarme izbucni chiar în vecinătatea intrării, făcând zidurile cafenelei să vibreze.
— Val seismic! strigă Brett. Putem salva luntrea?
Porni spre ieşire, făcându-şi drum printr-o aglomeraţie de pescari speriaţi.
Twisp se ridică şi el în picioare, clătinându-se şi făcându-i semn lui Gerard să nu acţioneze încă mecanismul de blocare al porţii. Brizanţii spălau deja culoarele din apropierea ţărmului. Oamenii disperaţi de-abia se mai ţineau pe picioare, îndreptându-se spre cele mai apropiate adăposturi. Urlă spre Brett, care ajunsese deja departe:
— Puştiule! Nu mai e timp! Vino înapoi!
Dar Brett nu-l ascultă.
Twisp găsi un cablu de siguranţă şi, ţinându-se de el, înaintă până la ţărm. Luminile străluceau, scoţând în evidenţă siluete cuprinse de panică, figuri îngrozite. Peste tot în jur se auzeau urlete. Oamenii se strigau unii pe alţii. Brett era deja pe chei, aruncând echipamentul în cală şi slăbind parâmele. Când Twisp ajunse în dreptul luntrei, Brett tocmai slăbea cablul prorei.
Vântul urla sălbatic iar valurile se năpusteau mânios asupra calei. Întreg portul era acoperit de spuma albă a oceanului.
— O scufundăm acum şi o ridicăm mai târziu la suprafaţă! răcni Brett.
Twisp i se alătură, spunându-şi că puştiul auzise sfaturile unor pescari bătrâni. Asta era singura şansă — nu prea mare — de

salvare a luntrei. De-a lungul cheiului puteau fi zărite multe ambarcaţiuni zdrobite, gata-gata să se scufunde. Twisp găsi în apropiere câţiva bolovani ce puteau fi folosiţi drept balast. Îi ridică, unul câte unul, şi-i puse în braţele lui Brett, care îi trântea în cală. Apa ajunsese deja până la marginea parapetului. Brett coborî pe puntea luntrei, aruncând o copertină peste balast.

— Deschide valvele şi sări! strigă Twisp.

Brett se ghemui, pipăind cu mâna, şi nu după multă vreme din centrul bărcii ţâşni un jet puternic de apă. Twisp întinse braţul spre partenerul său, exact atunci când valul seismic ajungea în port izbind cu brutalitate toate obstacolele întâlnite. Luntrea se scufundă, lovită în plin. Simţi atingerea degetelor încleştate ale puştiului... nu reuşi să le prindă. Cablul prorei trecu şuierând la câţiva centimetri de el. Îl apucă strâns, încercând să ridice luntrea la suprafaţă, zdrelindu-şi palmele, urlând:

— Brett! Puştiule!

Portul era deja un iad, pradă spumei turbate a valurilor. Twisp se simţi apucat de două perechi de braţe şi dus spre adăpost. Se împotrivi, ud leoarcă, urlând din răsputeri, însă cei doi pescari îl târâră de-a lungul culoarului până la Asul de Cupă. Intrară în cafenea. Gerard, în scaunul său motorizat, acţionă mecanismul de închidere. Valurile loveau mânios în poartă.

Twisp se agăţă de blana elastică a peretelui:

— Nu! Puştiul e încă acolo!

Cineva îi aduse în dreptul buzelor o porţie caldă de boo pur. Lichidul îi intră cu forţa în gură, repezindu-se pe gâtlej, inundându-i trupul cu o stare plăcută de oboseală, de detaşare... Însă nu reuşi să şteargă amintirea degetelor lui Brett alunecând printre degetele sale.

— Aproape îl prinsesem, suspină el.

Spaţiul este habitatul natural al omenirii. La urma urmelor, planeta nu e altceva decât un obiect în spaţiu. Cred că oamenii manifestă tendinţa firească de a se mişca liber în habitatul lor.
— Raja Toma,
Cronici

IMAGINEA PREZENTĂ pe micuţul pergament organic înfăţişa un tub argintiu înălţându-se spre cer. Tubul nu avea aripi şi nici nu părea legat de vreun alt mijloc de transport. În capătul de jos se distingea o strălucire portocalie, destul de palidă pe fondul albastru-argintiu al cerului Pandorei. Procedeul prin care se realizase pictura nu permitea o stabilitate pe termen lung a imaginii; culorile începuseră deja să capete o tentă cenuşie. Insularii preţuiau foarte mult acest gen de artă, admirând atât caracterul efemer al picturilor, cât şi frumuseţea lor intrinsecă. Peste membrana organică netedă se aplica un film subţire de microorganisme fotosensibile. Apoi, cu ajutorul unei lentile speciale, se focaliza un joc de lumini asupra membranei; microorganismele căpătau astfel culoare, realizând desenul dorit. Ward Keel, studiind cu atenţie pergamentul, îşi spuse că artistul dorise să încarce minunata compoziţie cu o semnificaţie religioasă.
Să fie oare Nava, sau vreun obiect creat de Ea?
Omul n-ar fi vrut să se despartă de pictura pe care o realizase, însă Keel se folosise de poziţia sa importantă în societate pentru a-l convinge. Abordase discuţia cu blândeţe, fără grabă, vorbind în fraze lungi şi complicate, făcând aluzie la bunăstarea Insulelor şi la încrederea reciprocă pe care fiecare trebuia să o manifeste faţă de semenii săi, lăsându-l şi pe celălalt să-şi spună părerea, aprobându-l prin înclinarea capului masiv. Amândoi erau conştienţi că pictura avea să dispară în curând, lăsând

membrana organică cenuşie şi flămândă, gata să primească o nouă imagine. Artistul plecă în cele din urmă, nemulţumit dar resemnat. Un individ cu picioare subţiri şi braţe prea scurte. Artist, totuşi.
Era încă dimineaţă, însă căldura îşi făcuse deja simţită prezenţa. Keel rămase câteva momente în pijama savurând briza răcoroasă adusă de sistemul de ventilaţie. Joy făcuse un pic de ordine înainte să plece, aranjând cuvertura pe pat şi punându-i hainele pe un suport transparent din plaz. Pe măsuţă zăceau rămăşiţele micului dejun pe care ea i-l pregătise — murenă şi ouă de pasăre. Dădu la o parte farfuria şi beţigaşele pentru mâncat, aşezând în locul lor pergamentul cu imaginea stranie. Îl privi îndelung, gândind cu febrilitate. Ajunse la o concluzie şi ceru legătura cu Departamentul Securităţii Insulei.
— Am să vă trimit doi oameni. În două ore vor fi la dumneavoastră, spuse Şeful Securităţii. Rezolvăm imediat problema.
— Două ore nu înseamnă "imediat", veni replica lui Keel. Până atunci, imaginea va dispărea de tot.
Figura cu riduri adânci prezentă pe ecranul monitorului se încruntă. Individul vru să spună ceva, dar se răzgândi. Îşi frecă nasul cărnos, apoi ridică privirea. Părea să consulte un raport pe care Keel nu-l putea vedea.
— Domnule Judecător, rosti el deodată, cineva se va prezenta la dumneavoastră peste câteva minute. Unde vă găseşte?
— În apartamentul meu. Presupun că ştii unde se află.
— Desigur, domnule, răspunse Şeful roşind.
Keel întrerupse legătura, regretând asprimea cu care vorbise. Cei de la Securitate erau întotdeauna enervanţi, însă reacţia sa fusese determinată de cu totul altceva: de gândurile născute în urma contemplării imaginii care în curând avea să dispară. Gânduri tulburătoare. Artistul văzuse acel obiect pe cer, dar nu raportase PP-ului. Era dovada întoarcerii Navei, afirmase el. Şi

cu toate acestea venise la Şeful Justiţiei, nu la PP, cum ar fi fost normal.
Cum ar trebui să procedez? se întrebă Keel. De fapt, nici eu nu am informat-o pe Simone.
Simone Rocksack avea să se supere, desigur. Va trebui să îi relateze întâmplarea, şi asta chiar foarte curând. Însă deocamdată... au mai rămas câteva detalii nelămurite.
Clopoţelul de la uşa apartamentului zdrăngăni o dată... de două ori...
Au şi venit cei de la Securitate?
Luând cu el imaginea cilindrului avântat spre cer, Keel pătrunse în camera principală, închizând uşa de la bucătărie. În general, Insularii nu-i priveau cu ochi buni pe cei bogaţi, care-şi permiteau să mănânce separat, sustrăgându-se aglomeraţiei şi zgomotului din cantine.
Ajuns la intrare, atinse membrana organică sensibilă. Aceasta răspunse prompt, retrăgându-se. Kareen Ale stătea în cadrul deschiderii arcuite. Tresări surprinsă, apoi zâmbi.
— Doamna ambasador Ale, rosti el, mirat de propriile sale cuvinte ceremonioase.
De obicei, atunci când nu se aflau la vreo întâlnire oficială, îşi spuneau firesc: Kareen şi Ward. Însă atitudinea ei crispată îl avertiză că vizita era de fapt oficială.
— Scuză-mă că am venit la tine acasă fără să te anunţ în prealabil, începu ea. Avem de discutat ceva important, Ward.
Aruncă o privire asupra pergamentului şi încuviinţă, de parcă presupunerile ei se adeveriseră.
Keel făcu un pas în lateral, permiţându-i să intre, apoi acţionă mecanismul de blocare a uşii. Ale îşi alese un fotoliu şi se aşeză cu graţie, sub privirile admirative ale bărbatului. Ca întotdeauna, era captivat de frumuseţea ei deosebită.
— Am auzit despre..., declară Ale arătând spre pergament.
— Acesta este motivul vizitei tale?

Kareen tăcu preţ de câteva clipe, păstrând o expresie impasibilă. Apoi ridică din umeri:
— Bănuiai, probabil, că ţinem sub observaţie câteva dintre activităţile de la suprafaţă.
— M-am întrebat adesea care o fi sistemul vostru de spionaj, răspunse el. Kareen, încep să nu mai am încredere în tine.
— De ce mă ataci, Ward?
— Asta este o rachetă, nu? se interesă el, plimbându-i imaginea prin faţa ochilor. O rachetă tritoniană!
Ale făcu o grimasă, însă nu părea câtuşi de puţin surprinsă că estimarea lui Keel era corectă.
— Ward, aş vrea să vii cu mine în adâncuri. Trebuie să-ţi arăt ceva. Să spunem că va fi o... "vizită de informare".
Deşi nu răspunsese întrebării puse, din atitudinea ei se putea deduce că recunoştea adevărul celor afirmate de Keel. Indiferent ce puneau la cale, Tritonii nu doreau implicarea Insularilor sau a comunităţilor religioase.
— Vreţi să puneţi mâna pe celulele de hibernare! De ce nu aţi cerut binecuvântarea PP-ului pentru o astfel de iniţiativă?
— Unii dintre noi... (Ale ridică încă o dată din umeri.) Cei mai de seamă dintre Tritoni consideră că este o problemă politică.
— Vreţi să creaţi încă un monopol tritonian, o acuză el.
Ea îşi feri privirea, fără să răspundă.
— Şi cât va dura această "vizită de informare"? vru Keel să ştie.
Ale se ridică în picioare:
— Poate o săptămână... poate mai mult...
— Care este motivul vizitei?
— Vei descoperi la faţa locului.
— Adică îmi ceri să mă pregătesc pentru o vizită în adâncuri, care nu se ştie cât va dura, şi al cărei scop nu-l voi afla decât după ce voi ajunge acolo?
— Te rog, Ward, ai încredere în mine!

— Sunt sigur că eşti loială intereselor Tritonilor, tot aşa cum şi eu sunt loial intereselor Insularilor.
— Îţi jur că nu vei păţi nimic.
Keel zâmbi în sinea sa, amuzat. Ce încurcături le-ar pricinui Tritonilor dacă ar muri în adâncuri! N-ar fi deloc exclus. Medicii nu precizaseră când anume va avea loc trecerea sa în nefiinţă.
— Dă-mi un răgaz de câteva minute, să-mi fac bagajul şi să las pe umerii altora îndeplinirea sarcinilor mele cele mai urgente, spuse el în cele din urmă.
— Îţi mulţumesc, Ward, făcu ea, simţindu-şi inima mai uşoară. Nu vei regreta.
— Întotdeauna m-au interesat secretele politice, replică el.
Îşi spuse că trebuia să ia o tabletă nouă pentru jurnalul său. Era sigur că va avea multe lucruri interesante de consemnat în această vizită de informare. Cuvinte pe plaz şi versuri în memorie. Va fi martor la desfăşurarea unor evenimente importante, nu la discuţii filosofice sterile.

O întreagă conştiinţă planetară a pierit o dată cu algele, marcând începutul dezvoltării unei conştiinţe colective a oamenilor. Acesta să fi fost motivul pentru care am ucis algele?
— Kerro Panille,
Opere Alese

PANILLE UMBRĂ SE ÎNDREPTA spre Controlul Curenţilor, alergând pe coridoarele lungi ale clădirii. Părul său negru şi des, legat cu o panglică, îi biciuia ceafa în ritmul paşilor. Tritonii se dădeau la o parte, făcându-i loc să treacă. Ştiau cu toţii că era vorba de o urgenţă. Prin întregul complex central se răspândise

deja zvonul: aveau probleme cu o Insulă importantă. Probleme grave.
Ajuns la dubla trapă a Controlului Curenţilor, acţionă imediat, fără a-şi trage măcar răsuflarea. Deblocă lacătul, după care se aplecă şi deschise trapa exterioară în timp ce cu cealaltă mână rotea deja mecanismul trapei interioare. Într-o contradicţie flagrantă cu Regulamentul de Proceduri.
Apoi intră în babilonia sălii. De-a lungul a doi pereţi, în lumina slabă, străluceau instrumente şi afişaje. Activitatea febrilă şi imaginile monitoarelor îi arătară imediat că oamenii săi se confruntau cu o problemă gravă. Pe opt dintre monitoare se vedea fundul oceanului, presărat cu materie organică sfâşiată şi cu alte rămăşiţe ale Insulei. Senzorii de la suprafaţă trimiteau imagini tulburătoare: resturi de bărci împrăştiate ici-colo, toate umplute până la refuz cu supravieţuitori.
Făcu o scurtă pauză, încercând să înregistreze în minte toate detaliile. O bărcuţă rezista cu greu la suprafaţa apei. În jurul ei, pe o rază foarte mare, pluteau fragmente de epave. Insularii supravieţuitori erau profund zdruncinaţi şi pe feţele lor se putea citi disperarea. Mulţi dintre ei fuseseră răniţi. Cei capabili să se mişte încercau să oprească sângele care curgea şiroaie din carnea rănită. Unii se zvârcoleau şi gemeau, chinuiţi de arsuri. Majoritatea bărcilor păreau gata-gata să se scufunde, iar una chiar fusese umplută cu cadavre. O femeie bătrână, cu părul cenuşiu şi membre cioturoase, se zbătea în braţele unor Insulari care o ţineau să nu se arunce în valuri. Imaginile nu erau însoţite de sunet, însă Panille vedea foarte bine că sărmana urla.
— Ce s-a întâmplat? întrebă el. O explozie?
— Poate că a existat o defecţiune la instalaţia lor de hidrogen, dar deocamdată nu suntem siguri, răspunse Lonson.
Lonson era santinela numărul doi a lui Panille. Vorbise fără a întoarce capul.

Panille se apropie de focarul activităţii din sală:
— Ce Insulă a fost asta?
— Guemes. Dezastrul s-a produs la foarte mare distanţă de noi, însă am alertat Salvarea şi toate echipajele de intervenţie aflate în vecinătatea lor. Şi, după cum vezi, am adus câţiva senzori la suprafaţă.
— Guemes, repetă Panille, amintindu-şi conţinutul celor mai recente rapoarte.
Chiar şi cele mai rapide submersibile de intervenţie aveau nevoie de câteva ore pentru a ajunge la locul tragediei.
— Când vor sosi primii supravieţuitori?
— Mâine dimineaţă la prima oră, zise Lonson.
— La naiba! Ne trebuie hidroptere, nu submersibile de intervenţie! izbucni Panille. Ai cerut?
— Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut. Însă dispecerul mi-a zis că n-are de unde să ne dea, deoarece Controlul Spaţiului are prioritate. (Lonson se strâmbă.) Ca de obicei!
— Calmează-te, Lonson. Ni se va cere un raport, de asta poţi fi sigur, şi ai să spui acolo cine şi de ce ţi-a pus piedici. Acum află dacă prima echipă de intervenţie care va ajunge la faţa locului poate pune la dispoziţie câţiva oameni pentru a-i interoga pe supravieţuitori.
— Crezi că s-au ciocnit de vreo stâncă mai înaltă?
— Nu, nu poate fi asta cauza. Ce dezastru! (Buzele subţiri ale lui Panille se strânseră una în alta, devenind o linie subţire. Îşi mângâie gropiţa din bărbie.) Câţi au supravieţuit?
Răspunsul veni de la o tânără aflată la baza computerizată de date:
— Sub o mie.
— Ultimul recensământ a înregistrat peste zece mii de locuitori, spuse Lonson.
Nouă mii de morţi?

Panille clătină din cap, gândindu-se cu groază la amploarea pe care o va avea misiunea de recuperare şi eliminare a cadavrelor. Trebuia ca ele să fie eliminate, altfel exista riscul de contaminare a spaţiului tritonian. Iar când pluteau la suprafaţa apei, atrăgeau Nemiloşii şi alţi demoni agresivi. Se simţi parcurs de un fior. Nimic nu deranja mai tare un Triton decât să adune cadavrele umflate ale Insularilor.
Lonson îşi drese glasul:
— Ultimul nostru raport spunea că Guemes era foarte săracă, iar materia organică de la margine începuse să se desprindă.
— Nu asta a fost cauza. (Panille îşi pironi ochii într-un monitor, citind coordonatele locului în care se aflau supravieţuitorii şi sesizând apropierea primelor echipe de intervenţie.) Probabil că a fost o explozie.
O luă spre stânga, de-a lungul şirului de monitoare. Dacă se oprea în dreptul vreunui operator, cerând informaţii speciale, respectivul prelucra imaginea întocmai.
— Insula asta nu s-a dezmembrat pur şi simplu, spuse el.
— Parcă ar fi fost străpunsă şi arsă, îşi dădu cu părerea un operator. Oare ce s-a întâmplat acolo?
— Vom afla de la supravieţuitori.
Uşa principală se deschise şuierând uşor, permiţându-i Sirenei Ale să intre. Panille îi văzu imaginea reflectată pe suprafaţa unui ecran şi se încruntă. Ce ironie a sorţii! Tocmai pe ea o trimiseseră să îi ceară raportul preliminar! Pe vremuri, ei doi... În sfârşit, acum era de domeniul trecutului.
Kareen se opri lângă Panille, aruncând o privire şirului de monitoare. Trăsăturile ei se crispară la vederea imaginilor transmise.
Deschise gura să spună ceva, însă Panille i-o luă înainte:
— După primele estimări se pare că avem de adunat cel puţin nouă mii de cadavre. Iar curentul le poartă spre una dintre cele

mai mari plantaţii de alge. Va fi un adevărat chin să le scoatem de-acolo!
— Am primit un raport de la Controlul Spaţiului, zise ea.
Buzele lui Panille se arcuiră, mimând un ahh-ha! Fusese informată în calitate de membră a corpului diplomatic sau de directoare a Comerţului Tritonian? De fapt, ce importanţă mai avea?
— Noi n-am reuşit să primim nici un raport de la sonde, vorbi Lonson din celălalt capăt al sălii.
— Toate rapoartele au fost blocate, îl înştiinţă Sirena.
— Şi ce-ai văzut? o întrebă Panille.
— Guemes a avut un colaps interior şi s-a scufundat.
— Nu s-a produs o explozie?
Pe Panille nu îl mira faptul că rapoartele sondelor fuseseră blocate. Se mai întâmplase lucrul acesta, din diverse motive. El avea acum o altă nelămurire: cum adică nu s-a produs nici o explozie? Structura de rezistenţă a Insulelor mari nu ceda aşa, pur şi simplu.
— Nu, nu s-a produs o explozie, spuse Ale. A fost un fel de... frământare în centrul Insulei, după care s-a rupt în bucăţi şi s-a scufundat aproape toată.
— Probabil putrezise, rosti operatorul din faţa lui Panille.
— Nu, este exclus, replică Panille arătând cu degetul spre supravieţuitorii schilodiţi înfăţişaţi pe monitoare.
— Dezastrul ăsta putea fi provocat de un submersibil? dori Ale să ştie.
Panille nu scoase nici un cuvânt, şocat de implicaţiile întrebării.
— Îmi răspunzi sau nu? insistă Sirena.
— Da, este posibil, murmură el. Însă cum putea un accident ca ăsta să...
— Mulţumesc, m-am lămurit, îl opri ea. Acum te rog să uiţi ce te-am întrebat.

Rugămintea sunase mai degrabă a ordin. Asprimea cuvintelor fusese amplificată şi de expresia ei autoritară. Panille se simţi încolţit de mânie. Oare ce imagini transmisese sonda?
— Când vor ajunge aici primii supravieţuitori? întrebă Ale.
— Mâine dimineaţă. Însă am cerut primei echipe de intervenţie să-i interogheze pe supravieţuitori. Ne-am putea lămuri...
— Să-ţi dea raportul doar pe frecvenţe codificate.
— Dar...
— Vom trimite un hidropter, hotărî ea. (Se îndreptă spre consola de comunicaţii şi dădu câteva ordine în şoaptă, apoi reveni lângă Panille.) Submersibilele de intervenţie sunt prea lente. Trebuie să acţionăm în foarte mare viteză.
— Nu ştiam că există hidroptere disponibile.
— Am stabilit alte priorităţi. (Făcu un pas în spate, apoi se adresă întregii săli.) Ascultaţi, cu toţii! Tragedia s-a produs într-un moment nepotrivit. Tocmai l-am invitat pe Şeful Justiţiei să facă o vizită la noi şi suntem angajaţi în negocieri foarte... delicate. Zvonurile şi rapoartele insuficient fundamentate ne pot provoca mari necazuri. Nu trebuie să vorbiţi nimănui despre ce auziţi sau vedeţi în această sală.
Se auziră câteva şoapte înfundate. Ştiau cu toţii că Ale ocupa una dintre cele mai importante poziţii în societatea tritoniană. Iar faptul că venise aici dând ordine peste capul lui Panille — care conducea Controlul Curenţilor — sugera clar gravitatea situaţiei. Kareen Ale era o diplomată şi de obicei se pricepea să prezinte aspectele neplăcute într-o lumină favorabilă.
— Circulă deja vorbe, o informă Panille. Le-am auzit pe culoare, în timp ce mă îndreptam încoace.
— Iar oamenii te-au văzut alergând.
— Mi s-a spus că era o urgenţă.
— Da... În sfârşit, acum nu mai contează. Important este să nu încurajăm răspândirea zvonurilor.

— N-ar fi mai bine să anunţăm că s-a scufundat o Insulă şi că am început operaţiunile de salvare a supravieţuitorilor? întrebă Panille.
Ale se apropie de el, şoptindu-i:
— Pregătim un anunţ, însă deocamdată avem probleme cu formularea lui. Trăim un adevărat coşmar politic... care vine tocmai într-un asemenea moment! Trebuie să fim foarte prudenţi.
Panille inspiră parfumul ei îmbătător... amintiri plăcute îl chemară să vină şi să se odihnească în mijlocul lor. Le respinse brutal, revenind la realitate. Desigur, Ale avea dreptate.
— PP-ul s-a născut pe Guemes, îi aminti ea.
— Poate că Insularii au provocat dezastrul, se aventură el.
— Poate. Cei din Guemes şi-au atras multe antipatii, din cauza fanatismului lor. Totuşi...
— Pe de altă parte, dacă Insula a fost atacată de un submersibil... numai un Triton ar fi putut face asta. Submersibilele insulare folosesc doar la pescuit, nu sunt dotate cu echipament care să producă asemenea pagube.
— Nu contează al cui a fost submersibilul, îl întrerupse ea. Cine ar pune la cale o atrocitate ca asta? Şi cine ar înfăptui-o?
Sirena îşi îndreptă încă o dată privirea spre monitoare, cu o expresie de adâncă îngrijorare întipărită pe faţă.
E convinsă că a fost un submersibil, gândi Panille. Raportul acelei sonde probabil că oferă informaţii relevante... şi periculoase. Mai mult ca sigur, a fost un submersibil tritonian!
Simţea deja apropierea unei furtuni politice. Guemes! Dintre toate Insulele, tocmai Guemes! Intre Insulari şi Tritoni exista o interdependenţă care putea fi ruptă de tragedia Insulei Guemes. Hidrogenul Insularilor, obţinut din apa oceanului prin intermediul unor procedee organice, era mai bogat şi de mai bună calitate... iar asaltul asupra spaţiului crescuse cererea de hidrogen pur.

Mişcările unor înotători, vizibile prin hublou, îi atraseră privirea şi atenţia. Tritonii trăgeau după ei o platformă hidrostabilizată. Costumele lor se mulau pe corp ca o a doua piele, scoţându-le în evidenţă muşchii puternici.
Costumele de scafandru, îşi spuse el.
Chiar şi acestea puteau constitui subiectul unor conflicte. Insularii produceau cele mai bune costume de scafandru, însă piaţa era controlată de Tritoni. Plângerile Insularilor, care ar fi vrut să aibă şi ei ceva de spus în privinţa preţurilor, nu prea se luau în seamă.
Ale, urmărindu-i privirea şi crezând că-i ghiceşte gândurile, arătă spre noua plantaţie de alge:
— Asta e doar o parte a problemei.
— Poftim?
— Algele. Fără acordul Insularilor, proiectul algelor s-ar putea opri.
— Politica secretului este greşită. Ar fi trebuit ca Insularii să fie informaţi de la bun început.
— Însă nu au fost. Şi cu cât ridicăm deasupra apei mai multe porţiuni de uscat...
Ridică din umeri.
— ... cu atât creşte pericolul ca Insulele să se scufunde, o completă Panille. Ştiu. Nu e nevoie să-mi spui tocmai mie asta. Sau ai uitat că aici suntem la Controlul Curenţilor?
— Mă bucur că înţelegi dificultăţile politice. Sper să îi convingi şi pe oamenii tăi că trebuie să fim foarte atenţi la ce facem şi ce spunem.
— Mă voi strădui, o asigură el. Însă mă tem că situaţia ne-a scăpat deja de sub control.
Ale rosti ceva, însă prea încet Panille aplecă discret urechea spre ea:
— N-am auzit ce-ai spus.

— Am spus aşa: cu cât sunt mai multe alge, cu atât vor fi mai mulţi peşti. Spre avantajul Insularilor.
Desigur, gândi Panille. Studia de multă vreme manevrele de culise ale politicii şi devenise din ce în ce mai cinic. Proiectul algelor nu mai putea fi oprit, desigur, însă putea fi încetinit dramatic... În consecinţă, realizarea visului Tritonilor ar fi fost amânată. Nu era înţelept să scoţi în evidenţă acest lucru. Nu... trebuia ca toţi să vadă în primul rând avantajele. Să fie cu ochii pe alge şi pe celulele de hibernare. Mai întâi recuperăm celulele de hibernare aflate pe orbită, apoi ne ocupăm de visători.
Panille înţelegea că în politică se acţiona practic şi eficient, vorbindu-se în acelaşi timp despre visuri.
— Da. Vom încerca să fim cât mai practici, mormăi el.
— Sunt sigură.
— De fapt, e în interesul nostru. Am înţeles de ce ai amintit de proiectul algelor. Fără alge, Controlul Curenţilor nu-şi mai justifică existenţa.
— Am impresia că dramatizezi, Umbră.
Era pentru prima oară de când intrase în Controlul Curenţilor că i se adresase astfel. Însă el nu dori să insiste asupra semnificaţiilor. Rosti cu voce slabă:
— Acolo au pierit peste nouă mii de oameni. Dacă de vină este unul dintre submersibilele noastre...
— Vom stabili cu precizie cine este vinovatul. Să nu rămână loc pentru interpretări sau dubii...
— Bineînţeles, toată lumea trebuie să fie convinsă că Insularii au făcut-o.
— Am impresia că mă iei peste picior, Umbră. Ştim amândoi că mulţi Tritoni vor considera distrugerea Insulei Guemes drept o adevărată binecuvântare pentru Pandora.
Panille aruncă o privire în sală, la oamenii care păreau să se concentreze asupra muncii lor fără să ia în seamă conversaţia. Însă o auzeau. Se îngrozi dându-şi seama că printre cei de faţă

puteau exista unii care să gândească aşa cum spusese Ale. Ceea ce până acum considerase a fi simple speculaţii la un pahar de băutură, discuţii de cafenea şi vorbe sterile, căpătase dintr-o dată o nouă dimensiune. Simţi acest lucru ca pe o maturizare nedorită, cum ar fi moartea unui părinte. Realitatea crudă nu mai putea fi trecută cu vederea. Stupefiat, îşi dădu seama că până acum câteva momente se îmbătase cu iluzii despre bunele intenţii care stau la baza tuturor relaţiilor interumane. Trezirea îl umplea cu un sentiment de furie.

— Am să aflu chiar eu cine este criminalul, spuse el cu înverşunare.

— Să sperăm că a fost un accident oribil, încercă ea să îl potolească.

— Nu eşti chiar atât de naivă, încât să crezi una ca asta. Nici eu nu cred. (Îşi plimbă privirea peste imaginile tulburătoare prezente pe ecranele monitoarelor.) A fost un submersibil de-al nos-tru — un S-douăzeci sau poate chiar mai mare. A scăpat plonjând adânc, punându-se la adăpost sub rămăşiţele Insulei?

— Din raportul sondei nu se poate trage o concluzie definitivă.

— Deci aşa a procedat.

— Umbră, n-are rost să te bagi singur în necazuri, îl sfătui Ale. Îţi vorbesc ca prieten. Păstrează bănuielile pentru tine... Camera asta nu trebuie să ajute la răspândirea zvonurilor.

— Înţeleg de ce eşti îngrijorată, făcu el. Evenimentul ăsta o să aibă o influenţă negativă asupra afacerilor.

Ea deveni deodată rigidă, iar vocea căpătă o tonalitate fermă, precisă:

— Trebuie să plec, să aranjez primirea supravieţuitorilor. Discutăm mai târziu.

Se întoarse şi părăsi încăperea.

Uşa se închise în urma ei cu un şuier slab. Panille rămase cu amintirea paşilor furioşi şi a parfumului îmbătător.

Bineînţeles că trebuia să plece, îşi spuse el. O asemenea catastrofă presupunea implicarea întregului personal calificat. Dar Ale era mai mult decât un simplu medic. Politica! Oare de ce am impresia că în spatele tuturor crizelor politice stau la pândă comercianţii?

Conştienţa este darul Speciei-Zeu făcut individului. Conştiinţa este darul Individului-Zeu făcut speciei. În conştiinţă găseşti structura, forma conştienţei, frumuseţea.
— Kerro Panille,
Avata, Traduceri
Cronici

— MĂ VISEAZĂ, se plânse Duque.
Vocea sa răsunase puternic, venind din penumbra care învăluise marea piscină organică.
Un supraveghetor alergă în grabă să o anunţe pe Preoteasa-psihiatru.
Într-adevăr, Vata începuse să viseze. Erau vise concrete. Vise proprii sau moştenite de la alge. Memoria lui Avata includea amintiri ale omenirii, unele dobândite cu ajutorul aerostatelor, altele nu ştia cum... Însă erau despre moarte şi durere. Visa chiar şi amintiri de-ale Navei, cele mai stranii dintre toate. De generaţii întregi, în conştiinţa umană nu mai penetraseră astfel de informaţii.
Nava! gândi Duque.
Nava traversa neantul precum un ac pliurile unei stofe: intra într-un loc şi în aceeaşi clipă ieşea în altul, mult mai departe.

Nava crease odată o planetă paradisiacă, populând-o cu oameni cărora le-a cerut:
,,Hotărâţi-vă asupra modului în care Mă veţi Adora!"
Apoi adusese oamenii pe Pandora, care nu era un paradis, ci o planetă acoperită aproape în întregime de un ocean imens. Valurile se mişcau sub influenţa ciclurilor neregulate ale celor doi sori. Ar fi fost o imposibilitate, dacă Nava n-ar fi creat-o. Nava se situa mult deasupra legilor fizicii. Visele agitate ale Vata-ei erau străbătute de fulgere, permiţându-i lui Duque să vadă.
"De ce adus Nava oamenii la mine?" întrebase Avata.
Nu răspunseseră nici oamenii, nici Nava. Apoi Nava plecase, iar oamenii rămăseseră. Noile alge — fostul Avata — nu stăpâneau acum decât un petic din fundul oceanului, iar visele lor inundau conştiinţa lui Duque.
Vata visa la nesfârşit.
Duque experimenta visele ei ca pe nişte reproduceri vizuale impuse simţurilor. Le cunoştea sursa. Tot ceea ce venea de la ea avea un parfum anume, inconfundabil, imposibil de respins. Vata visa despre o femeie numită Waela, şi despre o alta, Hali Ekel. Visul-Hali îl tulbura profund. Îl simţea foarte real, ca şi cum propriul lui trup urca toate acele pante şi suporta durerile; ca şi cum Nava îl deplasa pe el prin timp, spre alte dimensiuni, pentru a fi martor la crucificarea unui om. Ştia că Hali Ekel vedea toate acestea. Însă senzaţiile ei erau acum senzaţiile lui. Oare de ce unii dintre spectatori îl răneau scuipându-l, în timp ce alţii îl mângâiau cu lacrimile lor?
Omul dezbrăcat ridică privirea spre Cer, strigând: "Iartă-i, Tată!" Duque avu impresia că aude mai degrabă un blestem. Cuvintele îl zguduiră profund, îl copleşiră cu un sentiment teribil, terifiant. Să ceri iertarea criminalului, şi nu răzbunare! Să fii iertat pentru crimă, şi nu blestemat!

Preoteasa-psihiatru ajunse în sală. Robele lungi şi paşii mari nu reuşeau să ascundă linia plăcută a coapselor zvelte şi sânii generoşi. Trupul său era de două ori fascinant: o dată pentru că Simone deţinea funcţia de PP şi apoi pentru că trebuia să poarte acea faţă guemesiană. Îngenunche lângă Duque şi în cameră se lăsă imediat liniştea. Nu se mai auzea decât gâlgâitul sistemelor de întreţinere a vieţii.

— Spune, Duque!

— Este real. (Vocea lui Duque era deformată, copleşită.) S-a întâmplat cu adevărat.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

Duque auzi o voce estompată, ca din depărtare, mult mai puţin prezentă decât visul. Simţea suferinţa lui Hali, trupul îmbătrânit trimis de Navă pe acel cumplit Munte al Crucii; îi simţea nedumeririle.

Ce vor oamenii aceştia? De ce m-a adus Nava aici?

Întrebările ei erau şi ale lui, însă răspunsurile rămâneau învăluite în mister.

PP-ul repetă întrebarea:

— Ce s-a întâmplat, Duque?

Vocea îndepărtată era ca o insectă enervantă bâzâindu-i în ureche. I-ar fi plăcut s-o strivească, să scape de ea.

— Nava, spuse el.

Supraveghetorii tresăriră. Însă nu şi Simone:

— Se întoarce Nava?

Cuvintele ei îl umpleau de mânie. Vroia să se concentreze asupra visului-Hali. Dacă l-ar lăsa în pace, poate că ar reuşi să afle răspunsul la întrebări.

— Se întoarce Nava, Duque? Trebuie să răspunzi!

— Nava este pretutindeni! răcni el.

Strigătul alungă definitiv visul-Hali. Ce fiinţă enervantă! Dacă l-ar fi lăsat în pace... ar fi putut găsi răspunsul. Fusese atât de aproape!

Vata visa acum un poet pe nume Kerro Panille... şi mai era tânăra aceea din visul anterior, Waela. Faţa ei se se lăsa mângâiată de algele care pluteau la suprafaţa oceanului, însă trupu-i ardea în flăcări alături de Panille... orgasmul lor puse stăpânire pe Duque, din tălpi până-n creştet, zguduindu-l ca o explozie, înlăturând toate celelalte senzaţii.
PP-ul îşi întoarse ochii roşii spre supraveghetori, rostind sumbru:
— Nu veţi povesti nimănui ceea ce aţi auzit aici.
Încuviinţară cu toţii, însă unii dintre ei se gândeau deja cui i-ar putea împărtăşi aceste revelaţii — unui prieten de încredere sau fiinţei iubite. Era ceva mult prea important pentru a fi ţinut sub lespedea tăcerii.
Nava este pretutindeni!
Este oare prezentă şi aici, în sală, sub o formă subtilă şi misterioasă? gândi Simone. Îi ceru lămuriri lui Duque, care aproape că adormise savurând efectul relaxării postcoitale.
— Pretutindeni este pretutindeni, murmură el.
Logica răspunsului nu putea fi pusă la îndoială. Preoteasa-psihiatru privi în jur cu teamă, scrutând ungherele umbrite ale încăperii. Supraveghetorii o imitară. Amintindu-şi motivul pentru care fusese chemată, Simone întrebă:
— Cine te visează, Duque?
— Vata!
Vata tresări. Sânii săi tulburară suprafaţa întunecată a nutrimentului.
PP-ul se aplecă spre urechea clăpăugă a lui Duque:
— Vata se trezeşte?
Vorbise atât de încet, încât doar cei din apropiere reuşiră să distingă susurul slab al cuvintelor, fără însă a înţelege ceva.
— Vata mă visează pe mine, şopti Duque.
— Vata visează Nava?
— Daaaaaaa.

Le-ar spune orice, numai să plece odată, să-l lase în pace. Să-l lase singur, pradă viselor. Vise teribile... şi minunate.
— Nava ne trimite vreun mesaj? întrebă PP-ul.
— Plecaţi! gemu el.
Simone se lăsă pe spate:
— Acesta este mesajul?
Duque nu răspunse.
— Unde să plecăm? continuă ea.
Însă Duque visa acum despre naşterea Vata-ei. Auzi vocea Waelei: "Copilul meu se va naşte în ocean."
Repetă şi el cuvintele.
— Duque, Nava ne porunceşte să mergem în adâncuri? mormăi PP-ul. (Duque nu fusese niciodată atât de coerent.)
Tăcere. Duque contempla umbra Navei proiectată peste un deşert însângerat şi auzi vocea Ei ineluctabilă: "Traversez Poarta Bivolului!"
Simone repetă întrebarea. Vocea ei devenise aproape un suspin. Însă îşi dădu seama că nu mai avea rost să insiste. Semnele erau foarte clare: Duque transmisese mesajul şi îşi pusese lacăt la gură. Se ridică încet în picioare, simţindu-se deodată rigidă, bătrână şi obosită, deşi nu avea decât treizeci şi cinci de ani. Gândurile îi umblau alandala prin cap. Care era semnificaţia mesajului? Trebuia să fie analizat cu multă precauţie. Cuvintele fuseseră clare, precise... Însă nu puteau fi oare interpretate şi în alt mod?
Suntem copiii Navei?
Asta era o întrebare esenţială. Ridică încet privirea, plimbându-şi-o pe deasupra tuturor celor prezenţi:
— Ţineţi minte ce v-am poruncit!
Ei încuviinţară încă o dată, însă după câteva ore întreg Vashon-ul fierbea: Nava se întorsese. Se trezea Vata. Nava le poruncise tuturor să meargă în adâncuri.

Până la căderea nopţii, alte şaisprezece Insule aflaseră — prin radio — despre mesajul transmis de Duque. Tritonii, care spionau comunicaţiile radio de la suprafaţă şi aveau oameni de încredere printre supraveghetorii Vata-ei, cerură PP-ului să le dea lămuriri:

— Este adevărat că Nava a aterizat pe Pandora, în apropierea Vashon-ului? Este adevărat că le-a poruncit Insularilor să migreze spre adâncuri?

Întrebările nu se opreau aici. Preoteasa-psihiatru, dându-şi seama că printre supraveghetorii Vata-ei se aflau numeroşi spioni şi că ordinele ei fuseseră încălcate, abordă ţinuta cea mai protocolară, răspunzând categoric:

— Toate revelaţiile Vata-ei necesită o analiză foarte atentă şi trebuie să fie însoţite de rugăciunile PP-ului. Atunci când va fi nevoie să ştiţi, vi se va spune.

Era cel mai nepoliticos răspuns pe care-l dăduse vreodată Tritonilor, însă cuvintele rostite de Duque o întorseseră pe dos. În plus, tonul folosit de Tritoni merita — poate nu chiar cu vârf şi îndesat — mustrările ei oficiale. Obiecţiile lor puteau fi considerate de-a dreptul jignitoare. Desigur, ştia prea bine că o migrare rapidă şi masivă a Insularilor spre adâncuri era imposibilă! Foarte mulţi dintre ei s-ar fi confruntat cu probleme de adaptare fizică şi psihică. De aici trase concluzia că mesajul lui Duque trebuia să primească o altă interpretare. Şi, încă o dată, admiră înţelepciunea străbunilor care se gândiseră să combine funcţia de preot cu cea de psihiatru.

Cei care se aventurează cu navele lor pe valuri, Cei care îşi câştigă existenţa în apele oceanului, Aceia văd lucrările Domnului Şi minunile Sale în adâncuri.

— Cartea Creştină a Morţilor

BRETT NU REUŞI să mai sară pe chei. Simţind bulina* înfăşurându-i-se în jurul gleznei, înţelese că se va scufunda. Trase repede o gură de aer înainte de a atinge apa şi căută cu disperare ceva de care să se apuce. Găsi degetele lui Twisp, însă le pierdu fără să-şi dea seama. Luntrea — adevărată ancoră care îl trăgea spre adâncuri — lovi la un moment dat o proeminenţă a Insulei şi se dădu peste cap. Zmucitura îl proiectă spre centrul lagunei şi preţ de o clipă avu impresia că scăpase din laţ. Ieşi la suprafaţă, la aproximativ zece metri depărtare de chei. Deşi valurile uriaşe vuiau îngrozitor, îl auzi pe Twisp strigându-l. Insula devenea tot mai mică, ceea ce însemna că luntrea se desprinsese de cablul care o ţinea legată de chei. Inspiră puternic, umplându-şi plămânii până la refuz, şi simţi bulina trăgându-l spre Insulă. Se încovoie încercând să se elibereze, însă cablul făcuse un nod în jurul gleznei. Zbaterea sa tulbură echilibrul fragil al luntrei care se rostogoli de pe platforma unde îşi găsise un refugiu precar. Simţi cablul întinzându-se din nou şi trăgându-l la fund.

*Parâmă pentru manevrarea pânzelor inferioare ale unei nave

O rachetă de avertisment coloră apa cu reflexe portocalii. Suprafaţa părea liniştită, însă nu era decât calmul de dinaintea unui alt val seismic. Apoi totul deveni o ceaţă, simţi masa imensă de apă răsucindu-i cu sălbăticie... cablul care îl ducea încet dar sigur spre adâncuri... presiunea care îi strivea nările, fruntea şi pieptul.

Am să mă înec!

Deschise larg ochii. Ce straniu! Vedea totul foarte clar, imaginile fiind chiar mai bune decât cele de noapte. Culorile dominante erau roşul şi albastrul, în nuanţe întunecate. Durerea din piept devenea insuportabilă, însă nu dădu drumul aerului din plămâni,

încercând să prelungească ultimele mângâieri ale vieţii. Îl îngrozea gândul să ia o gură de apă, să moară sufocat...
Întotdeauna am crezut că am să mor sfâşiat de un Nemilos.
Primele bule de aer îi scăpară printre buze, lăsându-l pradă panicii. Simţi un torent cald pe pântece şi îşi răsuci capul, ca să vadă. Era propria lui urină, care se lipise de el ca un giulgiu, respingând presiunea rece a apei.
Nu vreau să mor!
Ochii urmăreau ascensiunea bulelor de aer, surprinzându-l în continuare cu claritatea imaginilor. Suprafaţa însă nu se mai vedea, devenise o amintire inaccesibilă.
În acel moment, când îşi dădu seama că pierduse orice speranţă, prinse cu coada ochiului o străfulgerare întunecată... mişcarea unei umbre pe fundalul negru. Întoarse capul spre ea şi zări o femeie înotând sub el. Purta un costum atât de fin şi de transparent, încât părea dezbrăcată. Avea ceva în mână. Brett simţi întinderea cablului, o smucitură bruscă, apoi deveni liber.
Sirenă!
O văzu răsucindu-se, băgând cuţitul la loc în teaca lipită de picior şi ridicându-se apoi spre el. Ochii ei mari şi albi contrastau cu faţa închisă la culoare.
Presiunea din plămâni învinse în cele din urmă bariera buzelor, împingând bulele de aer afară într-un şuvoi de nestăvilit, arzându-i în trecere gâtlejul şi gura. Sirena îl prinse de subsuoară şi acum reuşi să o vadă mai bine: era tânără, suplă, cu o musculatură superbă. Îl trase spre ea. Lipsa de oxigen îl făcea să-şi simtă ţeasta inundată de fulgere orbitoare. Apoi gura ei se lipi de a lui, turnându-i viaţă pe gâtlej.
Savură senzaţia minunată, expiră, apoi primi din nou o gură de viaţă. Văzu peştele-cu-aer lipit de gâtul sirenei şi îşi dădu seama că primea jumătate din excesul pe care circulaţia sanguină îl aducea plămânilor ei. Auzise de chestia asta, însă nu crezuse că o va experimenta vreodată.

Ea se retrase puţin, trăgându-l de braţ. Brett expiră şi din nou primi aer.
Zări o echipă de Tritoni lucrând pe culmea unei înălţimi submerse. Algele uriaşe unduiau în spatele lor şi faruri mici străluceau pe stâncile ascuţite.
Panica dispăru, puţin câte puţin. Văzu că salvatoarea sa purta un şnur în jurul taliei, de care erau prinse greutăţi. Peştele-cu-aer legat de gâtul ei era albicios, brăzdat de vene negre şi avea branhii pe tot corpul. Contrasta puternic cu pielea fină, netedă şi întunecată a Sirenei.
Durerea plecase din plămâni, mutându-se în urechi. Scutură capul şi începu să se tragă de o ureche. Ea îl văzu şi îl strânse de braţ pentru a-i atrage atenţia. Îşi prinse nările cu două degete, mimând o expirare puternică. Apoi arătă spre nasul lui. El o imită şi simţi o pocnitură în urechea dreaptă. Neplăcută, însă durerea dispăru. Repetă procedura şi pentru urechea stângă.
Când îi dădu următoarea gură de aer, Sirena rămase mai mult timp lipită de el. După care se desprinse şi îi surâse. Brett fu inundat de căldura unui val de fericire.
Trăiesc! Trăiesc!
Privi dincolo de peştele-cu-aer, admirând felul în care Sirena lovea apa cu picioarele, muşchii puternici încordându-se pe sub costumul lipit de piele. Farurile de pe stânci rămaseră în urmă.
Fără veste, fata îl trase de braţ, oprindu-l în spatele unui tub metalic strălucitor, lung de aproape trei metri. Zări câteva mânere, o cârmă micuţă şi sistemele de propulsie. Recunoscu obiectul, îl mai văzuse şi în holograme: era un cal tritonian. Ea îi puse mâinile pe mânerele din spate, apoi îi dădu o nouă gură de aer. O văzu desprinzând un cablu legat de partea din faţă a obiectului şi cu o mişcare lejeră se ridică deasupra. Îi aruncă o privire, cerându-i să o imite. El se conformă şi strânse picioarele în jurul metalului rece, ţinându-se bine de mânere. Ea încuviinţă

şi meşteri ceva. Brett simţi o vibraţie uşoară gâdilându-i picioarele. Văzu farul din faţă aprinzându-se şi un tub ieşind dintr-un compartiment al calului. Sirena îl prinse şi i-l duse spre gură. Şi ea purta unul, pentru a da răgaz peştelui-cu-aer să se întremeze după efortul depus. Acesta părea mai micuţ şi mai scofâlcit decât la început.
Brett prinse muştiucul în gură şi scoase buzele în afară, strângându-le în jurul tubului.
Inspiră pe gură, expiră pe nas.
Fiecare Insular era obligat să se deprindă cu viaţa pe submersibile şi cu echipamentul de salvare tritonian.
Expiră, inspiră.
Plămânii se umpleau cu aer rece, bogat şi binefăcător.
Simţi apoi o zmucitură şi ceva îi atinse uşor glezna stângă. Sirena îl apucă de genunchi, trăgându-l mai aproape, şi îl invită să o prindă cu mâinile de talie. Brett nu mai văzuse niciodată o femeie dezbrăcată, iar costumul ei transparent lăsa să se vadă totul. Oricât de de lipsită de romantism ar fi fost situaţia, trupul ei îl impresiona deosebit de plăcut.
Calul începu să urce, apoi plonjă spre adâncuri. Părul Sirenei se învolbura în curentul fluid, acoperind peştele-cu-aer şi mângâindu-i obrajii.
Îi admira umerii netezi şi şuviţele printre care reuşea să distingă, în umbrele îndepărtate, un fantastic joc de lumini: mari, mici, difuze... nenumărate. Începură să apară forme vizibile: ziduri şi turnuri, platforme netede, pasaje întunecate şi peşteri. Luminile deveniră ferestre din plaz, iar Brett îşi dădu seama că intrau într-o metropolă tritoniană. Probabil că era un centru foarte important, judecând după iluminaţie şi întindere.
Dansul scânteietor îl captiva, oferind ochilor de mutant imagini încântătoare. Era copleşit de senzaţii pe care nu se crezuse capabil să le experimenteze vreodată. Unele se datorau

miracolului că supravieţuise, iar cealaltă era oferită de priveliştea grandioasă, cu totul nouă pentru el.
Calul intră într-o zonă turbulentă, începând să se răsucească în toate direcţiile. Brett avea dificultăţi cu păstrarea echilibrului; la un moment dat, piciorul pierdu contactul cu punctul de sprijin. Salvatoarea sa reacţionă prompt, întorcându-se spre el şi invitându-l să o cuprindă din nou pe după talie. Piciorul ei îl căută pe al lui, încolăcindu-l. Apoi se concentră asupra comenzilor, conducând calul spre o aglomerare vastă de blocuri şi cupole.
Mâinile lui Brett pipăiau pântecele Sirenei. Propria sa îmbrăcăminte i se păru dintr-o dată ridicolă şi pentru prima oară înţelese de ce preferau Tritonii costumele de scafandru sau nuditatea. Atunci când desfăşurau o activitate de lungă durată într-un mediu ceva mai rece purtau costume de scafandru, dar dacă nu erau obligaţi să stea mult timp în apă, sau acolo unde circulau curenţi calzi, se simţeau foarte bine în pielea goală. Pantalonii largi fluturau şi îi biciuiau coapsele, iritându-l.
Ajunseseră deja în apropierea complexului de clădiri; Brett începu să le vadă dintr-o perspectivă cu totul nouă. Turnul din faţă, de exemplu, se ridica maiestuos, pierzându-se în ceaţa neagră de deasupra. Îi căută vârful cu privirea şi descoperi că la suprafaţă se lăsase noaptea.
Probabil că nu ne aflăm la o adâncime prea mare, gândi el. Turnul ăsta s-ar putea înălţa deasupra apei!
Însă nici un Insular nu raportase descoperirea unei structuri de acest fel.
Ferească Nava ca vreuna dintre Insule să se ciocnească de un astfel de lucru!
Lumina care venea dinspre clădiri era pentru el mai mult decât suficientă. Dar cum de găsise salvatoarea lui drumul? Ştia foarte bine că distanţa fusese parcursă într-un întuneric aproape deplin — pentru un ochi normal. Apoi pricepu că Sirena se dirijase după

farurile fixate pe fundul oceanului, care defineau coridoare colorate în roşu şi verde.
Deasupra apei se simţise întotdeauna în largul său, chiar şi noaptea. Însă aici, suprafaţa devenise o pată neagră şi îndepărtată. Luă o gură mare de aer din tub şi se trase mai aproape de tânăra femeie, strângând-o de mijloc. Ea îl mângâie uşor pe mână şi conduse maşina printr-un labirint de canioane abrupte. La un moment dat execută un viraj şi ajunseră într-un spaţiu larg, bine luminat, încadrat de câteva clădiri înalte. Chiar în faţă se contura o structură în formă de cupolă, din care ieşeau platforme pentru acostare. În jurul lor, scăldaţi într-o lumină puternică, trebăluiau mulţi oameni. Brett zări un şir de sasuri prin care intrau sau ieşeau înotătorii. Sirena manevră încet spre o platformă, acostând. Un Triton prinse calul de mânerul montat în spate şi fata îi făcu semn lui Brett să inspire adânc. El se conformă. Ea îi înlătură cu delicateţe aparatul de la gură, apoi îşi scoase peştele-cu-aer şi îl aşeză în colivia plasată lângă sas.
Trecură mai departe, pătrunzând într-o cameră unde apa dispăru repede, fiind înlocuită cu aer respirabil. Brett se trezi într-o mică băltoacă, faţă-n faţă cu Sirena. Apa îi curgea pic-pic de pe haine. Ea era aproape uscată, de parcă atât pielea cât şi costumul de scafandru fuseseră unse cu o substanţă uleioasă.
— Eu mă numesc Scudi Wang, rosti ea. Tu?
— Brett Norton. (Râse, stingherit.) Mi-ai... mi-ai salvat viaţa.
Râse din nou, dându-şi seama cât de ridicolă şi inutilă fusese ultima afirmaţie.
— Eram în turul de căutare şi intervenţie, spuse Sirena. Atunci când se produc valuri seismice şi suntem în apropierea unei Insule, intrăm întotdeauna în alertă maximă.
Brett auzea pentru prima oară de aşa ceva, însă nu se miră. Pentru el, viaţa era preţioasă şi i se părea normal ca toţi să gândească la fel. Chiar şi Tritonii.

— Eşti ud leoarcă, glăsui ea privindu-l din cap până-n picioare. Ai pe cine să anunţi că trăieşti?
Trăiesc! Gândul îl făcu să respire mai repede. Trăiesc!
— Da. Aş putea trimite un mesaj?
— Desigur. Dar mai întâi trebuie să îndeplinim nişte formalităţi.
Brett sesiză că Sirena, la rândul ei, îl privea cu interes. Estimă că avea aproximativ aceeaşi vârstă ca şi el — şaisprezece, cincisprezece ani. Era minionă, cu sânii mici şi un ten bronzat caracteristic mai degrabă Insularilor. Ochii verzi cu pete aurii îi aruncau priviri calme. Nasul cârn îi dădea un aer ştrengăresc — pentru o clipă, avu senzaţia că semăna cu orfanii de pe coridoarele Vashon-ului, care îl impresionau cu ochii lor larg deschişi şi sinceri. Umerii ei erau bine proporţionaţi şi înzestraţi cu muşchi menţinuţi într-o formă perfectă. Cicatricea peştelui-cu-aer ieşea în evidenţă la baza gâtului: o linie rozalie contrastând cu şuviţele negre de păr ud.
— Eşti primul Insular pe care l-am salvat vreodată, glăsui ea.
— Eu... ăăăhh...
Scutură din cap, dându-şi seama că nu găsea cuvintele pentru a-şi exprima recunoştinţa. Spuse, cu o voce nesigură:
— Unde suntem?
— Acasă, răspunse ea firesc. Aici locuiesc eu. (Îşi desprinse centura cu greutăţi înfăşurată în jurul taliei, agăţând-o de umăr.) Vino. Să-ţi fac rost de haine uscate.
Fata deschise o poartă, iar el porni după ea lăsând în urmă o dâră de apă. Pătrunseră într-un culoar. Era frig, dar asta nu îl împiedica să admire mersul vioi al lui Scudi. Se grăbi să o prindă din urmă. Culoarul îi dădea o senzaţie stranie — podea fermă, ziduri dure luminate de tuburi fluorescente. Culoarea argintie a pereţilor era întreruptă din loc în loc de uşi pe care fuseseră pictate diverse simboluri colorate — unele verzi, altele galbene, mai rar albastre.

Scudi se opri în dreptul unei intrări cu coduri albastre şi o deschise. Intrară într-o sală spaţioasă, cu multe sertare înşirate de-a lungul pereţilor. În centru se găseau patru rânduri de bănci. Pe peretele opus, Brett zări o altă poartă. Sirena deschise un sertar şi îi aruncă un prosop albastru, apoi îngenunche, deschise un alt sertar şi începu să cotrobăie prin el. În cele din urmă găsi o cămaşă şi pantaloni, se ridică în picioare şi le întinse încercând să-şi dea seama dacă se potriveau măsurilor lui Brett.
— Astea cred că au să-ţi vină bine. Dacă nu, le vom înlocui mai târziu, spuse ea punându-le pe o băncuţă apropiată.
Pantalonii aveau o culoare verde-pal iar cămaşa se trăgea pe cap asemenea unui tricou. Ambele fuseseră confecţionate dintr-un material fin şi uşor pe care Brett nu îl mai văzuse până atunci. Se şterse pe faţă şi pe păr, apoi rămase locului, nehotărât. Din haine încă îi mai picurau stropi de apă. Ştia că Tritonii erau obişnuiţi cu nuditatea. Însă el nu... mai ales că acum se afla în compania unei femei superbe.
Ea îşi scoase cu mişcări foarte naturale costumul de scafandru, găsi o salopetă bleu într-un alt sertar, apoi se aşeză pe o băncuţa şi începu să se şteargă cu un alt prosop. Brett împietrise, incapabil să-şi dezlipească ochii de pe trupul ei.
Cum să-i mulţumesc? se întrebă el. Mi-a salvat viaţa, dar se poartă de atât de natural, de parcă ar fi fost o nimica toată. De fapt, ea făcea totul cu naturaleţe. O privea în continuare, fascinat, şi la un moment dat simţi o efervescenţă plăcută în pantalonii reci, urmată de erecţie. Obrajii îi fură cuprinşi de flăcări. Îşi roti privirea, căutând cu disperare o cămăruţă sau măcar un paravan în spatele căruia să se ascundă şi să-şi schimbe hainele. Nimic.
Încordarea lui era atât de evidentă, încât Sirena o sesiză în cele din urmă. Îşi plimbă, amuzată, dinţii pe deasupra buzei inferioare:

— Îmi pare rău, am uitat. Se spune că Insularii sunt foarte ruşinoşi. Aşa este?

Obrajii lui Brett se colorară şi mai puternic:

— Da.

Scudi îşi puse repede salopeta şi trase fermoarul.

— Am să întorc capul. După ce te îmbraci mergem să mâncăm.

Locuinţa ei avea aceeaşi culoare argintie ca şi culoarele, măsurând aproximativ patru metri pe cinci. Brett încă nu reuşise să se acomodeze cu colţurile drepte şi muchiile ascuţite. Din pereţi ieşeau două paturi-canapele înguste, acoperite cu pături de roşii şi galbene, pe care fuseseră imprimate motive geometrice dispuse în spirală. Un colţ al camerei era ocupat de o măsuţă de bucătărie, iar în cel opus se găsea o toaletă. Uşa de acolo stătea deschisă, lăsând să se vadă baia, cu duş şi o cadă micuţă afundată în podea. Totul — podea, tavan, pereţi — părea construit din acelaşi material. Brett îşi plimbă mâna peste un perete, simţindu-l rece şi rigid.

Scudi găsi o saltea verde sub un pat şi o aşeză pe cel de lângă.

— Fă-te comod, îl îndemnă ea.

Se îndreptă spre măsuţa de bucătărie, atinse un buton şi camera se umplu de vibraţiile unei melodii stranii.

Brett luă loc pe pătuţ. Se aşteptase să dea din nou peste un material tare însă, surprinzător, descoperi că suprafaţa era elastică şi făcea un compromis acceptabil cu formele trupului. Se întinse cât era de lung.

— Ce-i cu muzica asta?

Ea deschisese un dulăpior. Întoarse capul, răspunzându-i:

— Balene. Ai auzit de ele?

Brett îşi pironi ochii în tavan:

— Mi s-a spus că în lista cu inventarul celulelor de hibernare apar şi balenele. Mamifere pământene uriaşe, care trăiesc în adâncuri.

Ea făcu semn cu capul spre difuzorul aflat deasupra butonului:

— Cântecul lor este deosebit de liniştitor şi plăcut. Mi-ar plăcea să le ascult după ce vor fi coborâte de pe orbită.
Brett se lăsă învăluit de succesiunea armonioasă a sunetelor, când înalte, când joase. Aveau un efect calmant, la fel ca şi suprafaţa oceanului într-o după-amiază liniştită şi târzie. Nu reuşea să se concentreze asupra cuvintelor rostite de fată. În ciuda cântecului balenelor, sau poate datorită lui, în cameră se instalase o pace adâncă, infiltrându-i-se prin toţi porii, dându-i o senzaţie unică.
— Cu ce te ocupi? întrebă Scudi.
— Sunt pescar.
— Foarte bine, spuse ea, foindu-se pe lângă masă. Înseamnă că eşti aproape tot timpul deasupra valurilor. Valurile şi curenţii furnizează energia.
— Da, am auzit. Tu cu ce te ocupi... atunci când nu eşti în misiunile de supraveghere şi intervenţie?
— Matematizez valurile. Asta este ocupaţia mea de bază.
Matematizează valurile? Habar n-avea ce însemna asta. De fapt, abia acum îşi dădu seama cât de puţine lucruri ştia despre viaţa Tritonilor. Aruncă o privire prin cameră. Pereţii erau tari. După experienţa din sala-cu-sertare se aşteptase să fie şi reci. Însă aprecierea lui fusese greşită, aceştia radiau o căldură confortabilă. Nici Scudi nu părea rece. În drum spre cameră întâlniseră mulţi oameni pe culoare. Mulţi o salutaseră, continuându-şi apoi discuţia cu prietenii sau colegii de muncă. Toţi se deplasau grăbiţi, cu un pas sigur, iar culoarele nu erau peste tot blocate de aglomeraţii în care trebuia să strângi din umeri ca să poţi trece mai departe. Unii umblau dezbrăcaţi, purtând doar o centură de lucru în jurul taliei. Totuşi, nimic din agitaţia exterioară nu penetra în această cameră. (Pe Insule, pereţii organici transmiteau până şi cele mai mici zgomote.) Aici puteai alege între căldura şi agitaţia zgomotului sau luxul unei oaze de linişte aflate la doar câţiva metri depărtare.

Scudi meşteri ceva şi pereţii fură inundaţi de culori strălucitoare, galbene şi verzi, care se succedau precum valurile. Panglici lungi unduiau sub influenţa unui curent. O compoziţie abstractă. Brett era fascinat de felul în care succesiunea tentelor pe pereţi se armoniza cu cântecul balenelor.
Ce-aş putea să-i spun? Stau singur în cameră cu o fată superbă şi nu-mi trece nimic prin minte. Excelent, Norton! Te pricepi de minune să faci conversaţie!
Oare cât timp trecuse de când erau împreună? La suprafaţă ţinea evidenţa timpului studiind variaţia luminii. Aici, luminozitatea era constantă. Se simţea dezorientat.
Scudi lucra cu spatele la el. Apăsă un buton montat pe perete, iar Brett o auzi şoptind ceva într-un transfon tritonian. Toate aceste sisteme de comunicaţie îl impresionară puternic, reamintindu-i de prăpastia tehnologică dintre Insulari şi Tritoni. Uite, Tritonii aveau de exemplu chestia asta, transfonul; Insularii nu îl găseau pe lista de produse comercializate. Era sigur că putea fi procurat pe piaţa neagră, însă la ce bun dacă nu puteai vorbi decât cu Tritonii! Submersibilele insulare aveau în dotare echipamente de comunicaţie portabile care prindeau câteva canale transfonice, dar asta se întâmpla doar pentru că folosea atât Tritonilor, cât şi Insularilor. Primii deveneau foarte snobi atunci când venea vorba despre bogăţiile sau realizările lor!
Se auzi un şuierat slab, pneumatic, în dreptul măsuţei de bucătărie. Scudi se întoarse spre el, ţinând în mână o tavă cu câteva cupe şi tacâmuri. Puse tava pe podea, între cele două paturi, şi îşi aranjă o pernă la spate.
— Eu nu prea gătesc, îi explică ea. Bucătăria centrală este mai rapidă, însă adaug condimentele cu mâna mea. Celor de-acolo le cam lipseşte imaginaţia!
— Da?
Scudi descoperi două cupe, lăsând mirosurile aromate să-i încânte nările.

— Oamenii sunt curioşi să afle mai multe date despre tine, continuă ea. Am primit câteva apeluri, dar le-am spus să mai aştepte. Mi-e foame şi sunt obosită. Tu nu?
— Ba da, şi mie mi-e foame, recunoscu el.
Îşi plimbă din nou privirea prin cameră. Nu erau decât aceste două pătuţuri. Fata se aştepta cumva ca el să doarmă aici... cu ea?
— Tata m-a învăţat să gătesc, făcu ea, punându-şi o cupă în poală şi mestecând cu linguriţa.
Brett o imită, alegând cupa cea mai apropiată. Ritualul Insularilor era diferit, observă el. Scudi îndreptase deja lingura spre gură. Pe Insule erau serviţi întâi oaspeţii, apoi gazdele mâncau ceea ce mai rămânea. Auzise că nu era indicat să-i tratezi pe Tritoni în acelaşi fel — ei mâncau adesea totul şi nu mai lăsau nimic gazdelor. Scudi îşi linse câteva picături de supă de pe dosul palmei.
Duse şi el lingura la gură.
Delicioasă!
— Aerul ţi se pare suficient de uscat? îl întrebă ea.
El încuviinţă cu gura plină de supă.
— Camera este cam mică, însă îmi este mai uşor să o aclimatizez aşa cum îmi place mie. Şi o pot păstra mai curată. Eu lucrez mult la suprafaţă şi m-am obişnuit cu atmosfera uscată, ba chiar îmi place. Umiditatea din pasaje şi locurile publice încep să mă deranjeze.
Bău direct din cupă.
Brett o imită, apoi dori să ştie:
— Ce se va întâmpla cu mine? Când am să mă întorc la suprafaţă?
— Discutăm despre asta după ce terminăm de mâncat.
Luă capacele de pe alte două cupe, lăsând să se vadă bucăţelele de peşte plutind într-un sos negru. Una i-o întinse lui Brett, împreună cu o pereche de beţigaşe confecţionate din os.

— Bine, după ce mâncăm, acceptă el.
După care mestecă o îmbucătură. Era foarte picantă. Îi dădură lacrimile, însă rămase cu un gust plăcut în gură.
— Aşa e obiceiul la noi, explică Scudi. Mâncarea aduce linişte în corp. Ţi-aş putea spune: "Brett Norton, ai scăpat de orice pericol şi te simţi bine." Însă ştiu cât de străin îţi este mediul nostru. În plus, ai trecut printr-o aventură cumplită. Trebuie să-i vorbeşti trupului tău cu limbajul pe care-l înţelege cel mai bine pentru ca apoi să poţi lua o decizie corectă. Hrană şi odihnă — cu astea trebuie să începi.
Brett aprecie înţelepciunea sfatului şi continuă, savurând fiecare bucăţică. Deşi era mai scundă decât el, Scudi mânca tot atât de mult. Îi plăcea să o urmărească pescuind cu beţigaşele prin cupă şi ridicându-le apoi spre buze.
Ce gură minunată are! gândi el, amintindu-şi prima porţie de viaţă pe care o primise de la ea.
Privirile lor se întâlniră, iar Brett îşi coborî ochii asupra cupei.
— Oceanul ne absoarbe energia şi căldura, spuse ea. Eu port cât mai puţin posibil costumul de scafandru. Duşuri fierbinţi, hrană fierbinte, paturi calde... ne sunt indispensabile. Ai lucrat pe submersibilele insulare, Brett?
Întrebarea ei îl prinse pe nepregătite. Tocmai începuse să creadă că persoana lui nu o interesa deloc.
Poate că eu reprezint pentru ea un fel de obligaţie, îşi spuse. M-a salvat şi acum trebuie să aibă grijă de mine.
— Lucrez ca pescar la un contractor pe nume Twisp. Mai ales pe el aş vrea să-l înştiinţez că n-am murit. E un bărbat ciudat, dar n-am văzut un alt pescar mai bun.
— La suprafaţă, rosti ea. E foarte periculos, nu? Din cauza Nemiloşilor. Ai văzut vreodată Nemiloşi?
Brett înghiţi cu noduri:
— Luăm păsări cu noi, pe barcă. Ele ne avertizează.
Spera din suflet ca ea să nu-i fi remarcat ezitarea.

— Noi ne temem de plasele voastre, zise Scudi. Uneori vizibilitatea este foarte slabă şi nu reuşim să le evităm. Mulţi Tritoni au pierit din cauza lor.
El încuviinţă, amintindu-şi de Nemiloşi, de sânge, şi de ceea ce îi spusese Twisp despre Tritonii prinşi în plase. Ce-ar fi dacă i-ar povesti lui Scudi întâmplarea trăită pe luntre? Sau despre reacţia ciudată a Tribunalului Maritim? Mai bine nu... Probabil că nu ar înţelege. Şi s-ar crea o barieră între ei doi.
— Nu-ţi place să lucrezi în submersibilele insulare? îi aruncă ea, în grabă. Ştiu că sunt moi, organice, nu seamănă cu ale noastre, dar...
După felul în care vorbise, Brett îşi dădu seama că Scudi sesizase şovăiala lui.
— Cred... cred că mi-ar plăcea să rămân cu Twisp, în caz că nu se întoarce pe submersibile. Aş vrea să-l ştiu liniştit, să nu-şi mai facă probleme din cauza mea.
— Întâi ne odihnim şi după aceea mergem să discutăm cu cineva care ne poate ajuta. Tritonii călătoresc departe, cutreieră întreaga planetă. Vei afla ce mai face Twisp şi îi vei trimite un mesaj... dacă asta vrei.
— Cum adică, dacă vreau? (Se holbă la ea, încercând să înţeleagă.) Adică aş putea alege să... dispar?
Sprâncenele lui Scudi se ridicară, accentuându-i aerul ştrengăresc.
— Acolo unde vrei să fii, acolo vei ajunge. Ceea ce vrei să fii, aia vei deveni. E simplu, nu?
— Nu poate fi chiar atât de simplu.
— Dacă nu ai încălcat legea, există şanse să rămâi aici. Lumea Tritonilor este mare şi încăpătoare. N-ai vrea să stai?
Tăcu brusc, asaltată de un acces de tuse, iar Brett se întrebă dacă nu cumva ar fi vrut să spună "să stai aici, cu mine?" Scudi părea dintr-o dată mai matură, mai tăcută. Trăgând cu urechea la discuţiile purtate printre Insulari, Brett rămăsese cu impresia

că Tritonii erau mai sofisticaţi, se simţeau pretutindeni în largul lor, ştiau mai multe decât Insularii.
— Stai singură? întrebă el.
— Da. Aici locuia mama. Şi este foarte aproape de locul în care trăia tata.
— Membrii unei familii tritoniene stau separaţi?
— Părinţii mei... erau nişte încăpăţânaţi, amândoi, făcu ea încruntându-se. Nu puteau trăi unul lângă altul. Eu am locuit multă vreme cu tata, dar... ăăhhh... a murit.
Scutură din cap, şi Brett înţelese că amintirile o dureau.
— Îmi pare rău, glăsui el. Mama ta unde este?
— A murit şi ea. (Îi evită privirea.) S-a încurcat într-o plasă de pescuit... n-a trecut nici un an de-atunci. (Întoarse din nou capul spre el, încercă să înghită, însă nu reuşi. Nodul era prea mare.) A fost greu... mama şi-a găsit un amant, pe GeLaar Gallow. Asta a fost după...
Dădu iarăşi din cap. Cuvintele parcă nu vroiau să iasă.
— Iartă-mă, Scudi. N-am avut intenţia să-ţi trezesc amintiri dureroase.
— Dar eu vreau să vorbesc despre ele! Aici n-am pe nimeni cu care să... Adică... cei mai buni prieteni ai mei ocolesc subiectul şi eu... (Îşi trecu palma peste obrazul stâng.) Tu eşti un prieten nou, şi mă asculţi.
— Bineînţeles, însă nu văd ce...
— După ce a murit tata, mama a preluat... Ştii că tatăl meu a fost Ryan Wang, stăpân peste o avere incredibilă?
Wang! tresări Brett. Comerţul Tritonian. Salvatoarea sa era o moştenitoare extrem de bogată!
— Eu n-am... n-am bănuit că...
— Nu trebuie să te simţi jenat. În sfârşit, Gallow urma să-mi devină tată vitreg. Înainte să moară, mama i-a cedat controlul asupra celei mai mari părţi din moştenirea lăsată de părintele meu.

— Deci ţie nu ţi-a mai rămas nimic.
— Poftim? Aaa, adică din partea tatei. Nu asta este problema mea. În plus, noul meu tutore este Kareen Ale. Tata i-a lăsat... multe. Erau foarte buni prieteni.
— Dar care este problema ta?
— Toţi fac presiuni asupra lui Kareen, să se mărite cu Gallow. Iar Gallow abia aşteaptă.
Brett observă că buzele ei se albeau ori de câte ori rosteau numele lui Gallow.
— Ce nu-ţi place la Gallow ăsta? întrebă el.
— Mă înspăimântă! şopti Scudi.
— De ce? Ce-a făcut?
— Nu ştiu. Însă făcea parte din echipaj atunci când a murit tata... şi când a murit mama.
— Bine, dar... mama ta... parcă spuneai că era vorba de o plasă de pescuit.
— O plasă de pescuit a Insularilor. Aşa mi-au spus.
Brett coborî privirea în podea, amintindu-şi de recenta întâmplare cu Tritonul prins în plasă şi sfârtecat de Nemiloşi. Zărindu-i expresia stânjenită, Scudi încercă să-l liniştească:
— Nu-ţi port pică. Văd că-ţi pare rău. Toţi Tritonii ştiu că trebuie să se ferească de plasele de pescuit. Mama cunoştea pericolele la care se expunea.
— Ai spus că Gallow era cu părinţii tăi atunci când au murit. Crezi că...?
— N-am spus nimănui asta. Nu ştiu de ce-ţi mărturisesc ţie, dar îmi inspiri încredere. Şi... vreau să spun...
— Îţi sunt dator.
— Nu, nu! Nu m-am gândit la aşa ceva. Pur şi simplu... îmi placi. Îmi place figura ta şi felul în care asculţi.
Brett ridică ochii şi privirile lor se întâlniră.
— Nu te poate ajuta nimeni? Ai amintit despre Kareen Ale... Toţi o cunosc. Ea nu poate...

— Niciodată nu i-aş putea spune asemenea lucruri!
O privi atent câteva clipe, remarcând şocul şi teama întipărite pe faţa ei. Poveştile Insularilor vorbeau despre pasiunile malefice care condimentau viaţa societăţii tritoniene. Violenţa era aici la ea acasă. Însă ceea ce sugera Scudi...
— Te întrebi dacă nu cumva Gallow a fost implicat în moartea părinţilor tăi?
Ea încuviinţă, fără a scoate un cuvânt.
— Ce te face să bănuieşti asta?
— Mi-a cerut să semnez mai multe documente, însă eu am zis că nu mă pricep şi am rugat-o pe Kareen să mă sfătuiască. Nu cred că Gallow i-a arătat aceleaşi hârtii pe care mi le-a pus mie în faţă. Ea încă nu s-a pronunţat.
— Te-a... (Brett îşi drese glasul.) Vreau să spun că... tu eşti... adică, ştii, uneori Insularii se căsătoresc foarte tineri.
— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta, cu excepţia faptului că-mi spune mereu să mă maturizez mai repede. Este o glumă. Zice că a cam obosit aşteptându-mă.
— Ce vârstă ai?
— Împlinesc şaisprezece luna viitoare. Tu?
— Eu voi împlini şaptesprezece peste cinci luni.
Scudi îi studie palmele bătătorite, remarcând urmele adânci lăsate de sforile plasei de pescuit.
— Palmele tale spun că munceşti cam mult, pentru un Insular.
Îşi acoperi imediat gura cu mâna şi făcu ochii mari. Dar era prea târziu, cuvintele scăpaseră.
Brett auzise multe bancuri de-ale Tritonilor, despre Insulari care trândăveau bronzându-se la soare în timp ce Tritonii construiau o lume subacvatică. Se încruntă.
— Am o gură cam slobodă, care adesea vorbeşte fără mine, se scuză ea. Uite ce prostii fac. De-abia am găsit pe cineva care îmi poate fi cu adevărat prieten, şi l-am şi jignit.
— Insularii nu sunt leneşi.

Scudi se aplecă spre el, luându-i palma într-ale sale:
— E suficient să mă uit la tine ca să-mi dau seama că e vorba de scorneli răutăcioase.
Brett îşi trase mâna. Încă se mai simţea tulburat şi jignit. Realitatea crudă şi amară ieşise la suprafaţă. Degeaba încerca Scudi să o acopere.
Muncesc cam mult, pentru un Insular!
Scudi se ridică în picioare, strângând cupele goale şi resturile de mâncare. Le băgă într-o fantă pneumatică practicată în peretele de lângă masa de bucătărie, apăsă un buton şi totul dispăru cu un şuier discret.
Brett privi fanta. Muncitorii care se ocupau cu chestia asta erau probabil Insulari. Nimeni nu-i vedea vreodată, nimeni nu-i lua în seamă.
— Bucătărie centrală şi spaţiu la discreţie! rosti el. Tritonii au viaţa uşoară, nu noi!
Ea se întoarse spre el, cu o expresie încordată:
— Aşa cred Insularii?
Băiatul îşi simţi faţa cuprinsă de flăcări.
— Nu-mi plac bancurile mincinoase, continuă ea. Sunt sigură că nici ţie.
Brett înghiţi cu noduri. Scudi era atât de directă, spre deosebire de Insulari! Cu toate acestea, naturaleţea ei îl atrăgea în mod deosebit.
— Queets nu spune niciodată bancuri din astea. Nici eu, adăugă el.
— Queets este tatăl tău?
Întrebarea îl făcu să se gândească la părinţii săi şi la viaţa boemă pe care o duceau între două şedinţe de pictură. Îşi aminti de apartamentul lor central, de lucrurile la care ţineau — mobilă, artă, ba chiar şi aparatură tritoniană. În schimb, Queets nu avea decât ceea ce putea pune în barcă: strictul necesar supravieţuirii.

— Îţi este ruşine de tatăl tău? îl întrebă Scudi.
— Queets nu este tatăl meu. Este pescarul care m-a angajat. Queets Twisp.
— A, da. Nu eşti foarte înstărit, nu-i aşa, Brett? Te văd mirat de tot ceea ce vezi aici şi... (Ridică din umeri.)
— Hainele de pe mine erau ale mele, spuse el. Atunci când mi-am vândut contractul lui Queets, m-a luat ucenic şi mi-a oferit tot ceea ce aveam nevoie. Pe o luntre nu ai loc să îndeşi lucruri inutile.
— Queets este zgârcit? Se poartă urât cu tine?
— Queets este un om bun! Şi este puternic. N-am întâlnit pe nimeni mai puternic decât el. Are braţe lungi de nici nu-ţi vine să crezi, îi ajung până la tălpi. Perfecte pentru meseria lui.
Un fior de-abia perceptibil scutură umerii Sirenei.
— Îl apreciezi foarte mult pe Queets, remarcă ea.
Brett îşi feri privirea. Fiorul acela involuntar spusese totul. Insularii îi făceau pe Tritoni să se înfioare. Le provocau repulsie. Simţi durerea dezamăgirii înfigându-i-se ca un cuţit dureros în pântece.
— Voi, Tritonii, sunteţi toţi la fel, vorbi el. Mutanţilor nu le pasă dacă există diferenţe mari între ei.
— Nu te-am considerat mutant, Brett. Oricine poate vedea că eşti normalizat.
— Aha! sări el, străpungând-o cu privirea. Ce-i aia "normal"? Da, am auzit spunându-se că printre Insulari au loc astăzi tot mai multe naşteri normale... şi desigur, există varianta chirurgiei genetice. Te deranjează că Twisp are braţe lungi? Şi ce dacă? Nu e un monstru! E cel mai bun pescar de pe Pandora, pentru că fizicul lui se potriveşte de minune cu ceea ce face.
— Văd că am învăţat multe lucruri greşite, şopti Scudi. Queets Twisp trebuie să fie un om foarte bun, din cauză că a reuşit să cucerească admiraţia lui Brett Norton. (Un zâmbet strâmb îi

flutură pe buze, apoi dispăru.) Tu n-ai învăţat lucruri greşite, Brett?
— Eu... după tot ce-ai făcut pentru mine, n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc în felul ăsta.
— Tu nu m-ai salva dacă m-aş încurca în plasa ta de pescuit? N-ai...
— Aş sări după tine, şi nici nu mi-ar păsa de Nemiloşi!
Ea îi zâmbi atât de plăcut, încât Brett simţi că se topeşte, zâmbind la rândul lui.
— Ştiu că aşa ai face, Brett. Îmi placi. Am aflat de la tine lucruri pe care nu le cunoşteam. Eşti diferit, însă...
Zâmbetul dispăru iarăşi de pe faţa lui.
— Ochii mei sunt foarte buni, exclamă el, crezând că asta era diferenţa la care se referise Scudi.
— Ochii tăi? (Îl privi cu atenţie.) Sunt minunaţi! I-am remarcat de la bun început. Sunt mari şi... greu de evitat. (Îşi coborî privirea.) Îmi plac ochii tăi.
— Credeam... credeam că...
— N-am văzut doi Insulari care să semene perfect, însă nici Tritonii nu sunt identici.
— Nu cred că Tritonii vor gândi vreodată astfel, acuză el întreaga societate subacvatică.
— Unii vor arunca priviri mai insistente, recunoscu Scudi. Curiozitatea este ceva normal la o fiinţă umană, nu?
— Au să mă poreclească Mut, protestă Brett.
— Majoritatea n-o va face.
— Cuvintele nu sunt decât vibraţii nostime ale aerului sau mâzgăleli pe hârtie. Aşa spune Queets.
— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc pe Queets ăsta, râse Scudi. Pare un înţelept.
— Ştie din ce unghi trebuie să fie privite lucrurile. Nu cred că ar exista ceva care să-l tulbure... decât, poate, pierderea bărcii.
— Dar faptul că te-a pierdut pe tine nu-l tulbură?

Brett se întunecă la faţă:
— Aş vrea să afle că trăiesc. Se poate?
Scudi atinse butonul transfonului şi formulă cererea lui Brett. Prin grila din perete veni un răspuns atât de slab, încât nu îl auzi decât ea.
Fusese atât de naturală! Brett îşi spuse că spontaneitatea marca diferenţa dintre ei mai mult decât ochii săi mari care vedeau perfect pe timp de noapte.
— Vor încerca să ia legătura cu Vashon-ul, zise ea. Apoi se întinse, căscând.
Chiar şi atunci când cască este minunată, gândi el. Sesiză că paturile erau foarte apropiate.
— Locuiai aici împreună cu mama ta? întrebă el. (Se înjură în sinea sa, văzând tristeţea revenind pe faţa lui Sirenei.) Îmi pare rău, Scudi. N-ar trebui să-ţi aduc tot timpul aminte de ea.
— Nu face nimic, Brett. Noi suntem aici, ea nu mai este. Viaţa merge mai departe... iar eu continui munca mamei mele. (Zâmbetul ştrengăresc îi lumină din nou trăsăturile.) Ştii că eşti primul băiat cu care împart camera?
El se scărpină pe gât, stânjenit, neştiind care erau convenţiile între sexe aici, în lumea tritoniană. Oare ce însemna "să împarţi camera"? Încercă să câştige puţin timp:
— Care este munca pe care tu o continui?
— Ţi-am mai spus. Matematizez valurile.
— Nu înţeleg.
— Merg acolo unde apar configuraţii noi de valuri. Cu asta se ocupa mama mea... şi ambii ei părinţi. Este un talent natural transmis genetic.
— Şi ce anume faci?
— Forma valurilor şi felul în care se deplasează ele ne dau informaţii despre mişcarea sorilor şi influenţa pe care o are această mişcare asupra Pandorei.

— Da? Doar uitându-vă la valuri vă daţi... Păi, valurile apar şi dispar, uite-aşa! făcu el pocnind din degete.
— Noi simulăm valurile într-un laborator, îi explică ea. Ai avut de-a face cu valurile seismice, sunt sigură. Unele dintre ele înconjoară de mai multe ori planeta.
— Deci îţi poţi da seama când apar?
— Uneori.
Brett tăcu, intimidat de vastitatea cunoştinţelor Tritonilor.
— Ştii că avertizăm Insulele atunci când putem, reluă Scudi.
El încuviinţă.
— Pentru a matematiza valurile, trebuie să le interpretez. (Se bătu cu palma peste frunte.) "Interpretare" este un cuvânt mai potrivit decât "matematizare". Şi, desigur, transmit ceea ce interpretez.
Desigur! gândi el. O moştenitoare! O salvatoare! Iar acum, o expertă în valuri!
— Cui transmiţi? (Se întrebă dacă ar putea învăţa şi el ceea ce făcea ea. Cât de benefice ar fi pentru Insule aceste cunoştinţe!)
— Algelor! răspunse ea. Interpretez valurile ca să poată fi înţelese de alge.
Brett încremeni sub efectul şocului. Glumea, îşi bătea joc de ignoranţa unui Insular?
Ea îi sesiză nedumerirea şi se grăbi să adauge:
— Algele acumulează cunoştinţe. Pot fi învăţate să controleze curenţii şi valurile... Atunci când vor umple din nou oceanul, vor şti mai multe lucruri. Acum se deprind cu lucrurile esenţiale de care au nevoie pentru a supravieţui pe Pandora.
— Glumeşti, nu-i aşa?
— Poftim? făcu ea, uluită. Nu ştii despre alge? Se hrăneau singure, asigurau schimbul de gaze între ocean şi atmosferă. Aerostatele! Oh, ce mult mi-aş fi dorit să le văd! Algele ştiau atâtea lucruri, controlau curenţii şi stăpâneau întreg oceanul. Da, asta s-a întâmplat odată, demult!

Brett rămăsese cu gura căscată. Îşi aminti de lecţiile de la şcoală, despre algele conştiente... o fiinţă trăind prin toate componentele sale, înglobându-le într-o unică identitate. Însă asta era istorie străveche, din vremurile în care uscatul se înălţa deasupra oceanului pandoran.

— Şi crezi că va redeveni ceea ce era odată? întrebă el.

— Deocamdată învaţă. Îi arătăm cum să creeze curenţi şi să neutralizeze valurile.

Brett se gândi ce-ar însemna asta pentru viaţa Insulelor — să navighezi cunoscând dinainte direcţia curenţilor şi adâncimea apei! Să-ţi alegi traseul în funcţie de condiţiile meteo, de prezenţa peştilor... Gândurile îi ieşiră deodată din minte, iar locul le fu luat de un altul, pe care-l consideră aproape nedemn, însă cine putea şti cu siguranţă ce intenţii are o inteligenţă nonumanoidă?

Scudi, remarcându-i expresia, îl scoase din reverie:

— S-a întâmplat ceva?

— Dacă poţi învăţa algele cum să controleze valurile şi curenţii, atunci vor şti şi cum să le creeze. Vom ajunge la cheremul lor. Cum le-am putea împiedica să ne distrugă?

Cuvintele îi ieşiseră pe gură aproape mecanic. Răspunsul veni pe un ton de compătimire:

— Algele vor alcătui o fiinţă raţională. Nu va fi în avantajul lor să distrugă Insulele, sau pe noi. Deci, logic, nu ne vor distruge.

Căscă pe ascuns şi Brett îşi aminti că Scudi trebuia să meargă în curând la muncă.

Totuşi, ideile pe care i le vârâse ea în cap clocoteau, se ciocneau, făceau zgomot nelăsându-l să doarmă. Tritonii făceau atât de multe lucruri! Ştiau atât de multe!

"Algele vor gândi din nou." Îşi aminti că auzise undeva cuvintele acestea, la o conversaţie în apartamentul părinţilor săi — unde se adunaseră oameni importanţi ca să discute probleme importante.

"Însă acest lucru nu se poate realiza fără ajutorul Vata-ei," răspunsese cineva. "Vata este esenţială pentru alge."
Apoi conversaţia devenise mult mai aprinsă, sub efectul boo-ului, desigur, oscilând între pure speculaţii şi paranoia.
— Am să fac întuneric în cameră, dacă eşti ruşinos, spuse Scudi. (Chicoti şi diminuă luminaţia până când toate formele deveniră umbre. El o privi cum căuta drumul spre pat.)
Pentru ea este întuneric, gândi el. Pentru mine, de-abia s-a mai redus strălucirea. Se trase la marginea patului.
— Ai vreo prietenă, la suprafaţă? întrebă ea, curioasă.
— Nu... nu în adevăratul sens al cuvântului.
— Ai mai împărţit camera cu vreo fată?
— Pe Insule, totul se împarte cu ceilalţi. Două fiinţe pot sta singure într-o cameră doar dacă formează un cuplu proaspăt căsătorit sau doresc să facă dragoste. Şi costă foarte scump.
— Vai! făcu ea. (Ochii lui Brett zăreau degetele ei dansând nervos pe suprafaţa patului.) Aici împărţim camerele pentru a face dragoste, desigur, dar şi pentru multe alte motive. Pentru a sta împreună cu un coleg de serviciu sau de şcoală, cu prietenii... Ţi-am spus asta ca să te poţi odihni cum se cuvine. Mâine vei întâlni oameni, ţi se vor pune întrebări, te vei plimba... va fi multă agitaţie.
Degetele ei dansau în acelaşi ritm nervos.
— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că te-ai purtat atât de frumos cu mine.
— Aşa e obiceiul la noi. Dacă un Triton te salvează, te poţi bucura de tot ceea ce are el, până... până te hotărăşti să pleci. Trebuie să am grijă de toate sufletele pe care le aduc aici, în cameră.
— Ca şi cum aş fi copilul tău?
— Cam aşa ceva.

Scudi oftă, apoi începu să se dezbrace. Brett simţi că nu poate pătrunde în intimitatea ei fără a primi cât de cât o încurajare, şi îşi acoperi ochii.
Poate că ar trebui să-i spun. Nu e cinstit să o pot vedea astfel şi ea să nu ştie.
— N-aş vrea să-ţi tulbur viaţa, rosti el.
— Nu mi-o tulburi deloc. (O auzi strecurându-se sub pătură.) Este unul dintre cele mai frumoase lucruri care mi s-au întâmplat. Eşti prietenul meu; îmi placi. Nu-i suficient?
Brett se dezbrăcă, întinzându-se pe pat şi trăgându-şi pătura până la gât. Queets spunea mereu că nu-ţi poţi da seama ce se află în mintea unui Triton. Prieteni?
— Suntem prieteni, nu? insistă ea.
El îi întinse mâna peste spaţiul dintre paturi. Dându-şi seama că ea nu o putea vedea, îi atinse degetele. Simţi strângerea caldă şi plăcută. Apoi auzi un oftat. Scudi îşi retrase mâna cu delicateţe.
— Trebuie să dorm, se scuză ea.
— Da, şi eu.
Scudi pipăi cu degetele pe perete până găsi butonul, şi cântecul balenelor încetă.
Brett se simţi inundat de o linişte deosebită, de un calm inimaginabil. Urechile se relaxară, apoi, deodată, o stare de alertă… oare ce să fi fost? Nu-şi dădu seama. Trebuia să doarmă, totuşi. Somnul era absolut necesar. Mintea îi spunea: "Chiar în acest moment, se întreprinde ceva pentru a-i informa pe părinţii tăi şi pe Queets." Trăia. Familia şi prietenii se vor bucura după atâta nelinişte şi tristeţe. Cel puţin, aşa spera el.
După câteva minute, îşi spuse că somnul nu venea din cauză că lipsea mişcarea. Descoperirea îi permise să se relaxeze şi mai mult, să respire mai uşor. Îşi aminti cum era la suprafaţă, când valurile-i legănau trupul. Se concentră intens, încercând să

păcălească mintea, închipuindu-şi că se afla pe o luntre şi apa îl ridica blând, apoi îl cobora, apoi îl ridica iar...

— Brett? (Vocea lui Scudi era aproape o şoaptă.)

— Da?

— Dintre toate creaturile aflate în celulele de hibernare, cel mai mult aş vrea să văd păsările. Păsările care cântă.

— Am ascultat şi eu câteva înregistrări din arhivele Navei, rosti el cu o voce somnoroasă.

— Cântecul lor este ca al balenelor. Atât de frumos, încât îmi dau lacrimile. Şi zboară.

— Avem şi noi păsări.

— Păsările voastre sunt raţe şi nu cântă.

— Dar fluieră atunci când zboară şi sunt foarte caraghioase.

Scudi se întoarse pe o parte, cu spatele la el. Se auziră păturile foşnind.

— Noapte bună, prietene, şopti ea. Somn uşor.

— Noapte bună. (Şi acolo, la graniţa dintre somn şi veghe, îşi imagină zâmbetul ei minunat.)

Aşa începe dragostea? se întrebă el. Simţea o apăsare pe piept, care nu dispăru decât după ce pătrunse pe valurile unui somn agitat.

Când algele şi aerostatele au pierit, copilul-Vata a intrat în catalepsie. Au trecut trei ani de atunci, şi starea ei nu s-a schimbat. Întrucât în zestrea ei genetică intră atât gene umane, cât şi de alge, sperăm că ne poate ajuta să readucem algele la conştienţă. Doar ele sunt în stare să potolească acest ocean dezlănţuit.

— Hali Ekel,

Jurnale

WARD KEEL PERCEPEA LINIŞTEA mai mult prin intermediul senzaţiilor tactile. Prin jocul evenimentelor, întreaga sa viaţă şi-o petrecuse la suprafaţa oceanului. E drept, nici nu-şi dorise în mod special să ajungă vreodată în adâncuri.
Fii cinstit, îşi spuse el. Recunoaşte că te-au speriat poveştile despre sindromul presiunii şi şocul intrării într-un mediu străin.
Acum, pentru prima oară în viaţă, nu reuşea să perceapă pulsul podelei sub picioarele goale, sunetele activităţii oamenilor, vocile lor, frecarea pereţilor organici de tavanul organic — nici una dintre omniprezentele fricţiuni cu care Insularii se obişnuiau de mici copii pe culoarele aglomerate. Era atât de linişte încât îl dureau urechile.
Kareen îl lăsase singur în cameră, "câteva clipe, ca să te acomodezi". Lângă el se afla un perete mare din plasmasticlă care dezvăluia privirii un bogat peisaj oceanic dominat de tonuri roşii, albastre şi verzi. Delicateţea umbrelor necunoscute îl fascină o bună bucată de vreme.
Ale îi spusese: "Eu voi fi prin apropiere. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă."
Tritonii cunoşteau foarte bine senzaţiile de slăbiciune cu care se confruntau Insularii — vizitatori sau emigranţi — atunci când ajungeau în adâncuri. Unii dintre aceştia intrau în panică la gândul că deasupra capului aveau o imensă masă de apă. Iar izolarea (chiar dacă venea din proprie iniţiativă) ajungeau să o tolereze de-abia după o lungă acomodare. Toată viaţa lor se obişnuiseră cu pereţii organici subţiri, ştiind că imediat dincolo de ei se aflau oameni, surprinzându-le chiar şi şoaptele. Desigur, nu se auzeau gemetele şi mângâierile atunci când făceau dragoste, certurile de familie, necazurile. Decât dacă erai invitat să le auzi.
Schimbarea îl năucea.

Lăsându-l aici singur, Ale încercase să facă presiuni asupra lui? Să-i influenţeze deciziile? Cine ştie, poate îl urmărea cu ajutorul unui sistem de supraveghere tritonian? Era sigur că Ale, cu pregătirea ei medicală şi experienţa dobândită în societatea insulară, era la curent cu problemele unui nou-venit.
De-a lungul ultimilor ani, o studiase atent în misiunile ei diplomatice şi ajunsese la concluzia că Sirena acţiona aproape întotdeauna în cunoştinţă de cauză. Conform unui plan. Era sigur că Ale urmărise ceva lăsând un Insular singur în astfel de împrejurări.
Liniştea era teribil de apăsătoare.
Un imperativ i se înfipse în minte: Gândeşte, Ward! La asta eşti foarte bun. Tresări puternic. Parcă auzise vocea mamei sale — acum dusă dintre cei vii — atingându-i atât de puternic centrii auditivi, încât privi în jur, temându-se să nu zărească o fantomă îndreptând spre el un deget mustrător.
Inspiră adânc o dată, de două ori, şi îşi simţi muşchii pieptului relaxându-se uşor. Încă o inspiraţie şi ceaţa din minte dispăru. Liniştea nu îi mai chinuia urechile şi pieptul.
Coborâseră cu un submersibil şi pe toată durata călătoriei Ale nu pusese nici o întrebare, nu oferise nici un răspuns. Ciudat, nu? Era renumită pentru întrebările ei dificile, care deschideau calea argumentelor decisive.
Oare m-au adus aici doar ca să mă ţină departe de Comitet? se întrebă el. Fusese invitat într-o vizită al cărei scop rămăsese deocamdată învăluit de mister. Ingenioasă metodă! Mult mai simplă şi mai puţin periculoasă decât o răpire brutală. Se simţea ciudat, gândindu-se că ajunsese în postura unui obiect de schimb cu valoare neprecizată. Totuşi, nu era neliniştit; însemna că nu va fi tratat cu violenţă.
De ce-mi trec gândurile astea prin minte?
Îşi dezmorţi braţele, picioarele, apoi se îndreptă spre canapeaua plasată în faţa peretelui transparent. O găsi elastică şi

confortabilă, în ciuda faptului că era făcută dintr-un material anorganic. Bătrâneţea îi înţepenise trupul, convingându-l să aprecieze fotoliile moi şi comode. Îşi simţea remora obosită, luptând cu disperare să nu moară. Evită neliniştile, îl sfătuiseră medicii. Era o glumă bună, având în vedere funcţia lui în societatea insulară. Remora producea în continuare hormoni, însă avertismentul îi revenea insistent în memorie: "O putem înlocui, deşi înlocuitorii ei nu vor avea viaţă lungă. Timpul lor de supravieţuire va deveni din ce în ce mai scurt. Organismul tău îi respinge, înţelegi?" Auzi agitaţie în stomac. Îi era foame şi luă acest lucru drept un semn bun. În cameră nu descoperi nimic care să semene cu o bucătărie. Nici monitoare, nici difuzoare. Tavanul era înclinat, urcând din dreptul canapelei spre peretele din plaz, care părea înalt de şase sau şapte metri.
Câtă extravaganţă! îşi spuse. O singură persoană într-un spaţiu atât de mare! Camera aceasta putea adăposti o familie insulară numeroasă. Aerul era un pic mai rece decât îi plăcea lui, însă se obişnuise. Peretele din plasmasticlă proiecta umbre verzui asupra podelei, iar lumina din tavan era fosforescentă şi strălucitoare. Îşi dădea seama, după razele care veneau de afară, că nu coborâseră la o adâncime foarte mare. Totuşi, deasupra lui se afla multă apă: milioane de kilograme, care apăsau structura de rezistenţă a camerei. Gândul acesta îl înfioră. Îşi plimbă palma umedă peste peretele din spatele canapelei — tare şi ferm; niciodată nu văzuse atât de mult plastoţel. Începu să respire cu mai multă uşurinţă. Intrase în spaţiul Tritonilor: toate construcţiile erau solide. Deodată, camera i se păru o adevărată fortăreaţă. Pereţii erau uscaţi, datorită unui sofisticat sistem de ventilaţie. Tritonii care veneau în misiune la suprafaţă menţineau atâta umezeală în locuinţele lor! Oare cum de nu se sufocau? Desigur, Ale făcea excepţie... Însă ea era deosebită, nu cunoscuse nici un om — Triton sau Insular — care să-i semene. Îşi dădu seama că aerul din cameră

fusese condiţionat conform standardelor insulare. Se simţi mai în siguranţă.
Bătu canapeaua cu palma şi îşi aminti de Joy. Ce mult i-ar plăcea o canapea ca asta! Da, Joy era o adevărată hedonistă. Şi-o imagină odihnindu-se lângă el şi se simţi deodată singur, tânjind după prezenţa ei reconfortantă. Întreaga lui viaţă fusese un singuratic, nu întreţinuse decât câteva legături ocazionale. De unde venea sentimentul acesta neliniştitor? Apropierea sfârşitului provoca în el o schimbare? Gândul îl dezgustă. Ce rost avea să se amestece în viaţa lui Joy? Doar aşa, pentru ca peste puţin timp să o împovăreze cu durerea unei pierderi ireparabile? În curând am să mor.
Comitetul trebuia să aleagă pe cineva în locul lui, pentru funcţia de Şef al Justiţiei. Pe cine? El ar fi ales-o pe Carolyn, însă cel mai potrivit din punct de vedere politic ar fi fost Matts. Nu-l invidia pe succesor, oricare ar fi fost acesta. Era o funcţie ingrată. Totuşi, înainte de a-şi pregăti ieşirea definitivă de pe scenă, mai avea câteva probleme de rezolvat. Se ridică, ţinându-se de canapea. Ceafa îl durea, ca de obicei, iar picioarele se înmuiaseră ca o gumă. Avu nevoie de o intensă concentrare pentru a rămâne pe poziţie. Poftim! Un nou simptom. Ce bine că podeaua era încălzită, ca şi pereţii! Aşteptă puţin ca să-şi recapete puterile, apoi, sprijinindu-se de perete, porni spre stânga, în direcţia uşii. Lângă ieşire se aflau două butoane. Îl apăsă pe cel de jos şi auzi un şuierat în spate, în dreptul canapelei. Îşi roti ochii în direcţia sunetului, ca să vadă... şi inima îi tresări de parcă ar fi vrut să iasă din piept.
O porţiune a peretelui alunecase în lateral, dezvăluind un desen. Îl privi, spunându-şi că îi crea o înfricoşătoare senzaţie de realitate. Parcă ar fi fost o fotografie. Imaginea înfăţişa o aşezare omenească, ridicată pe uscat, pe jumătate distrusă, înconjurată de flăcări... şi oameni zbătându-se în tentaculele aerostatelor ce pluteau deasupra.

Aerostatele au murit o dată cu algele, gândi el. Ceea ce vedea acum era ori o pictură veche... ori reconstruirea istoriei de către o persoană cu foarte multă imaginaţie. Ar fi înclinat spre prima ipoteză. Asfinţitul grandios vizibil în fundal, detaliile foarte exacte ale aerostatelor... totul se focaliza asupra unui muncitor aflat în centrul compoziţiei, cu degetul îndreptat spre privitor. Avea o expresie acuzatoare, dominată de ochi negri şi strălucitori.

Locul ăsta îmi este cunoscut. De ce oare? Îl copleşise o senzaţie de familiaritate care nu avea nimic comun cu un simplu déjà-vu. Era o amintire, un lucru real. Da! Memoria îi spunea că undeva, în această cameră — sau prin apropiere — se afla o mandala de culoare roşie.

De unde ştiu asta?

Cercetă de jur-împrejur cu atenţie. Canapeaua, peretele transparent, fresca, pereţii goi, uşa ovală. Mandala nu se afla nicăieri. Merse spre plaz, atingându-i. Era rece, singura suprafaţă rece din cameră. Ce ciudat, acest sistem de instalare a plasmasticlei! Pe Insule nu găseai aşa ceva. De altfel, ar fi fost imposibil, plasmasticla ar fi rănit sau distrus materialul organic în timpul unei furtuni. Materialul cornos ce adăpostea experţii-în-evaluarea-direcţiei era mult mai sigur, chiar dacă pretindea hrană şi îngrijire.

Peretele din plasmasticla era incredibil de transparent. Nimic nu sugera grosimea lui sau densitatea extrem de mare. Un peşte-gunoier cu mustăţi lungi adulmecă partea exterioară, cu-răţând suprafaţa. Apărură şi doi Tritoni, conducând o sanie mare şi grea, încărcată cu bolovani şi nămol. Apoi dispărură în spatele unui povârniş vizibil în partea dreaptă.

Din curiozitate, Keel lovi cu pumnul în plaz. Tump-tump! Peştele-gunoier îşi continuă impasibil activitatea. Curenţii perturbau anemonele, ferigile, iarba şi bureţii. Zeci de peşti, într-o varietate de culori, curăţau frunzele algelor care creşteau în

apropiere. Alţii, mai mari, cercetau mâlul împrăştiind nori de sedimente cenuşii. Keel mai văzuse asemenea imagini în holograme, însă realitatea era mult diferită. Recunoştea unele specii de peşti — creaturi aduse de la laborator în faţa Comitetului, pentru a li se permite înmulţirea în mediul oceanic natural.
Un peşte-arlechin apăru sub gunoier, împingând cu botul în plaz. Keel îşi aminti de ziua în care PP-ul binecuvântase primul arlechin înainte de a-i da drumul în apă. Era ca şi cum revedea un vechi prieten.
Se apucă din nou să cerceteze camera, încercând în acelaşi timp să-şi dea seama ce era cu amintirea aceea incompletă. De ce i se părea totul atât de cunoscut? Memoria îi spunea că man-dala ar fi trebuit să se afle la dreapta frescei. Se îndreptă spre peretele cu pricina şi îşi plimbă degetul pe el, căutând un buton. Nu descoperi nici unul însă un alt panou alunecă puţin în lateral şi se auzi un clic. Privi panoul cu mai multă atenţie. Nu era construit din plastoţel, ci dintr-un material compozit, mai puţin dens. Descoperi pe perete o denivelare uşoară, verticală. Aşeză palma pe suprafaţa din dreapta ei, împinse, şi panoul alunecă în spate, dezvăluind în pasaj. Keel simţi imediat miros de mâncare. Dădu panoul la o parte şi pătrunse pe coridor, care făcea un viraj brusc la stânga. Zări lumini. Kareen Ale stătea în bucătărie, cu spatele la el. Nările îi fură asaltate de izuri îmbietoare — ceai negru şi supă de peşte. Inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească, însă zări mandala roşie şi se opri. Desenul aşezat undeva deasupra umărului Sirenei îl făcu să ofteze, aspirându-i conştienţa acolo, printre cercuri şi linii şi forme răsucite, ca într-un vârtej, până-n centru, unde un ochi — unul singur — privea spre Univers. Un ochi fără pleoapă, aşezat deasupra unei piramide aurii.
Asta nu poate fi memoria mea, gândi el. Trăia o experienţă teribilă. Amintirile Navei i se infiltrau în minte — cineva mergând

printr-un pasaj lung, curbat... un agrarium scăldat în lumină violetă apăru undeva la dreapta. Nu se putea împotrivi fluxului de imagini. Algele crescând pe fundul oceanului se unduiau spre el... zări bancuri de peşti a căror existenţă fusese respinsă de Comitetul său.
Ale se întoarse şi surprinse expresia fascinată a lui Keel, concentrarea intensă asupra mandalei.
— Te simţi bine? întrebă ea.
Vocea ei îl readuse cu brutalitate la realitatea din bucătărie. Expiră tremurând din tot corpul, apoi îşi umplu plămânii cu aer.
— Eu... mi-e foame, spuse.
Nici nu-i trecu prin minte să-i povestească despre amintirile ciudate din care abia revenise. Cum ar putea pricepe ea ceea ce nu înţelegea nici măcar el?
— Ia loc, îl invită Ale, arătând spre o măsuţă pentru două persoane, plasată într-un colţ, lângă un mic perete din plaz. Măsuţa era scundă, conform standardelor tritoniene. Îl dureau genunchii numai gândindu-se că trebuia să se aşeze acolo.
— Ţi-am gătit chiar eu, rosti ea.
Sesizând că Insularul încă nu ieşise din starea de buimăceală, adăugă:
— Uşa din camera alăturată duce spre o încăpere cu duş şi baie. Dincolo de ea, dacă ai nevoie, găseşti un birou cu toate cele necesare. Accesul spre exterior este tot acolo.
Keel îşi îngrămădi genunchii sub masă şi se aşeză cu coatele pe suprafaţa ei, sprijinindu-şi capul în palme.
A fost un vis? se întrebă el.
Avea mandala roşie chiar în faţă. Aproape că îi era frică să o privească din nou.
— Îţi place mandala, observă Ale trebăluind prin bucătărie.
El îşi lăsă privirile să se plimbe peste liniile desenate cu multă vreme în urmă. De data aceasta, nimic nu îl absorbi spre interior. Încet-încet, fragmente din propriile amintiri i se furişară

în minte, aducând imagini efemere în spatele ochilor. Întârziau puţin, apoi dispăreau ca un abur. Călători înapoi în timp, până la una dintre primele lecţii de istorie. În centrul clasei juca o holo-dramă documentară pentru copii. Insularii adorau efectele teatrale, iar aceasta fusese cu adevărat fascinantă. Nu-şi mai amintea titlul, însă ţinea minte că era vorba despre ultimele zile ale continentelor Pandorei — care în holograme nu păreau deloc mici — şi despre moartea algelor. Atunci aflase pentru prima oară că algelor li se spunea "Avata". Actorii se agitau într-un post de comandă, iar în fundal se zărea un perete... şi acea frescă teribilă care acum ajunsese în camera alăturată. Lângă ea se afla mandala roşie, exact aşa cum o vedea acum. Nu vroia să ştie cu cât timp în urmă văzuse holo-drama — oricum, trecuseră peste şaptezeci de ani de-atunci. Îşi îndreptă atenţia spre Ale.
— Este mandala originală sau o copie?
— Mi s-a spus că este originalul, răspunse ea. Este foarte veche, mai veche decât orice aşezare de pe Pandora. Se pare că te-a fascinat.
— Am mai văzut-o undeva, împreună cu fresca de dincolo. Pereţii aceştia şi spaţiul din bucătărie au fost construiţi mai recent, nu?
— Locuinţa a fost remodelată după preferinţele mele. Întotdeauna m-au atras camerele astea. Mandala şi fresca au rămas în poziţia iniţială. Am grijă de ele.
— Înseamnă că ştiu unde mă aflu, spuse el. Copiii Insularilor învaţă istorie cu ajutorul holo-dramelor şi...
— Cunosc holo-drama la care te referi. Într-adevăr, aceasta este o parte a vechiului Fort. Pe vremuri ieşea falnic deasupra apei şi era protejat de munţi înalţi.
Aduse mâncarea într-o tăviţă, apoi aşeză cupele şi beţigaşele pe măsuţă.

— Dar Fortul nu a fost distrus în întregime? întrebă el. Documentarele holografice au fost probabil refăcute după cele de dinaintea lor...
— Secţiuni întregi ale Fortului au supravieţuit intacte. Era dotat cu sasuri automate, care s-au închis imediat ce a pătruns apa. Le-am restaurat cu foarte multă grijă.
— Sunt impresionat.
Keel dădu din cap, realizând că trebuie să reevalueze importanţa Sirenei Ale. Tritonii remodelaseră o parte a vechiului Fort conform preferinţelor ei! Trăia într-un adevărat muzeu, se simţea bine şi nu părea deloc afectată de valoarea istorică a obiectelor şi a clădirilor înconjurătoare. Am făcut o greşeală neinteresându-mă din vreme cum trăieşte un Triton în mediul lui natural. Încercă să se relaxeze, să lase toate problemele deoparte. Pentru un om aflat pe pragul morţii, acest loc reprezenta un adevărat avantaj. Nu mai era obligat să decidă asupra acceptării sau respingerii diverselor forme de viaţă. Mame sfâşiate de durere sau taţi înnebuniţi de mânie nu aveau să-i mai prezinte creaturi pentru care Comitetul trebuia să spună "nu". Lumea asta era departe de Insule.
Ale îşi sorbi ceaiul. Mirosea a mentă şi Keel îşi simţi deodată stomacul arzând de foame. Începu să mănânce, ca Insularii, punând deoparte porţii egale pentru gazda sa. Prima înghiţitură îl convinse că era cea mai bună şi mai aromată supă de care se bucurase vreodată. Aşa mâncau Tritonii de obicei? Încă o dată, regretă că îi lipsea experienţa vieţii subacvatice. Sesiză că Ale dusese şi ea cupa aburindă la buze, savurându-i conţinutul, şi se simţi insultat.
Însă îşi reveni repede. Alţi oameni, alte obiceiuri. Ce ciudat! Nişte simple diferenţe ale modului în care se serveşte masa pot conduce la un dezastru între naţiuni dacă nu sunt percepute aşa cum trebuie. Întrebări la care nu primise răspuns îi bâzâiau încă prin ţeastă. Probabil că trebuia să născocească o nouă

modalitate de abordare... un amestec între francheţea Tritonilor şi discreţia Insularilor.
— Aerul din această cameră este foarte plăcut pentru mine, începu el. Însă văd că nici tu nu ai nevoie de burete sau de unguente. M-am întrebat adesea: cum reuşeşti să te descurci în mediul insular?
Ale îşi luă ochii de pe figura lui şi înălţă cupa cu ceai, folosindu-se de ambele mâini.
Îmi ascunde ceva, gândi el.
— Ward, eşti o persoană foarte imprevizibilă, rosti ea după ce coborî cupa. Recunosc că nu mă aşteptam la întrebarea asta.
— Dar la ce întrebare te aşteptai?
— Deocamdată aş prefera să-ţi răspund. Vezi tu, avem locuinţe în care se menţin permanent condiţiile de la suprafaţă. Eu am fost crescută în astfel de locuinţe. M-am adaptat mediului insular. Şi mă adaptez foarte rapid cu umiditatea din mediul Tritonian — atunci când este nevoie.
— Vrei să spui că... încă din copilărie ai fost aleasă şi pregătită pentru misiuni în Insule?
Vocea lui fusese ezitantă şi şocată.
— Într-adevăr, rosti ea. Câţiva dintre noi am fost... puşi deoparte şi pregătiţi să îndeplinim cerinţele fizice şi mentale.
Keel o fixă îndelung, uimit. Nu auzise vreodată de aşa ceva! Soarta unui om putea fi tratată cu atât dispreţ? Ale nu îşi alesese singură drumul în viaţă! Şi, spre deosebire de majoritatea Insu-larilor, avea un trup care îi permitea îndeplinirea oricăror aspiraţii. Îşi aminti cum îşi pregătea ea mişcările — o persoană planificată care făcea planuri. Ale fusese... deformată. Ea vedea probabil totul ca pe o simplă formare şi pregătire, dar în realitate fusese deformată!
— Însă măcar duci o viaţă... tritoniană? o întrebă el. Le respecţi obiceiurile, înoţi, şi...
— Priveşte.

Sirena desfăcu salopeta în dreptul gâtului şi o lăsă să alunece, descoperindu-şi sânii. Apoi se întoarse cu spatele la Keel, arătându-i umerii. Pielea ei era albă şi netedă ca un os fără carne lăsat să se usuce la soare. Din dreptul omoplaţilor pornea — paralel cu coloana vertebrală — o cicatrice micuţă, urma lăsată de peştele-cu-aer. Însă de obicei nu era plasată acolo. El înţelese imediat semnificaţia.
— Dacă ar fi vizibilă pe gât, cicatricea i-ar putea tulbura pe unii dintre Insularii cu care te întâlneşti, nu?
Apoi îşi spuse că Ale suferise probabil o intervenţie chirurgicală complicată, în scopul modificării traseelor arteriale.
— Ai o piele minunată, adăugă el. Păcat că ţi-au pus semnul tocmai acolo.
— Operaţia mi-a fost făcută la o vârstă foarte fragedă. Nici măcar nu mă mai gândesc la ea. Nu este decât un simplu... accesoriu.
Keel îşi dori intens să-i mângâie umărul, spatele neted şi puternic... Însă reuşi să se abţină.
Fii atent, smintitule! se apostrofă el.
Sirena se îmbrăcă, acoperindu-şi sânii şi umerii. De-abia când îi întâlni privirea Keel îşi dădu seama că se holbase la ea cu o insistenţă aproape neruşinată.
— Eşti foarte frumoasă, Kareen. În vechile holograme, toţi oamenii arată... cam ca tine, însă tu eşti... (Ridică din umeri, deranjat de presiunea protezei montate pe ceafă.) Nu te supăra pe un biet Mut, dar întotdeauna te-am considerat un ideal de frumuseţe.
Ea se încruntă, nedumerită:
— N-am pomenit niciodată un Insular spunându-şi singur... Mut. Aşa te consideri?
— Nu chiar. Deşi nu ne-ai auzit, folosim destul de des termenul. De cele mai multe ori în glumă. Uneori, mama îşi atenţionează odrasla: "Mutulică, nu-mi strica tortul cu lăbuţele tale soioase."

Sau: "Omule, dacă mă mai superi o dată, te trimit în paradisul Muţilor." Dacă vine din partea unuia de-al nostru, nu-i nici o problemă. Însă atunci când ne numeşte un Triton astfel, nu-ţi pot descrie cât de jigniţi ne simţim. Fii sinceră, când discutaţi între voi nu ne spuneţi Muţi?
— Tritonii mai bădărani aşa fac, şi... În sfârşit, termenul apare din când în când în conversaţii. Mie personal nu îmi place. Dacă trebuie neapărat să facem o distincţie între noi şi voi, prefer "Clon", sau "Lon", cum spuneau strămoşii noştri. Probabil că locuind aici, în camerele astea, am căpătat înclinaţii spre cuvintele învechite.
— Deci niciodată nu ai vorbit despre noi numindu-ne Muţi.
Mai întâi gâtul şi apoi faţa Sirenei căpătară o culoare purpurie. Keel o găsea de-a dreptul încântătoare, însă reacţia fusese foarte elocventă. Simţi mâna ei fină şi bronzată atingându-i degetele îmbătrânite, presărate cu pete galbene.
— Ward, trebuie să înţelegi că o persoană pregătită atâta vreme pentru diplomaţie... vreau să spun, atunci când eşti în compania altor oameni...
— Da, înţeleg ce vrei să spui. "Atunci când te afli pe o Insulă, trebuie să te comporţi ca un Insular."
Ea îşi retrase mâna, făcându-l să tânjească după căldura plăcută a atingerii:
— Cam aşa ceva, recunoscu el.
Luă cupa cu ceai şi sorbi ultimele picături. Keel sesiză caracterul defensiv al gestului. În mod cert era tulburată, nu o mai văzuse niciodată astfel. Nu avea în el atâta vanitate — şi prostie — încât să-şi închipuie că asta se putea pune pe seama celor câteva cuvinte schimbate până în acel moment. Trase concluzia că singurul lucru care o putea scoate pe Ale din starea ei de echilibru era o situaţie total neprevăzută şi fără vreun precedent diplomatic. Un eveniment pe care nu îl putea ţine sub control.

— Ward, tatonă ea, cred că există un punct asupra căruia noi doi am căzut întotdeauna de acord.
Nu-şi ridicase încă privirea din cupa cu ceai.
— Serios? făcu el pe un ton neutru, refuzând să-i întindă o mână de ajutor.
— "Uman" se referă mai puţin la aspectele anatomice şi mai mult la cele mentale, declară Ale. Inteligenţă, compasiune... umor, nevoia de a împărţi cu ceilalţi...
— Şi de a stabili ierarhii? o completă el.
— Probabil că da. (De-abia acum îi înfruntă privirea.) Tritonii se mândresc cu trupurile lor. Se mândresc cu faptul că au reuşit să se menţină aproape de standardul original.
— De-asta mi-ai arătat cicatricea de pe spate?
— Am vrut să îţi dai seama că nu sunt perfectă.
— Adică eşti deformată, ca şi mine?
— Ward, nu vrei să mă ajuţi deloc!
— Tu şi ai tăi vă bucuraţi de luxul că puteţi alege mutaţia dorită. Genetica are, desigur, legile ei uneori dezagreabile, însă pe voi nu vă afectează prea tare. Cicatricea pe care mi-ai arătat-o nu te face să semeni cu mine... poate mai degrabă pistruii tăi. Dar trebuie să recunoşti că pistruii sunt mult mai uşor de suportat decât asta. (Se bătu cu palma peste proteza din ceafă.) Fii liniştită, nu mă plâng. Am considerat că puţină pedanterie nu strică. Bun, acum spune-mi, în ce problemă nu vreau să te ajut deloc?
Se lăsă pe spate, satisfăcut. Anii lungi şi plicticoşi petrecuţi în funcţia de Judecător îi oferiseră totuşi lecţii utile.
Ea îl privi drept în ochi. Keel zări teama întipărită pe trăsăturile delicate.
— Există Tritoni fanatici care vor să extermine toţi... Muţii de pe planetă.
Brutalitatea cuvintelor şi tonul lor sec îl prinseră pe nepregătite. Atât Insularii cât şi Tritonii ştiau să preţuiască viaţa. Remarcase

acest fapt de nenumărate ori. Ideea unei crime provoca greaţă aproape tuturor pandoranilor. Deciziile sale judecătoreşti împotriva creaturilor cu mutaţii aberante şi periculoase îl transformaseră într-o persoană retrasă, însă legea cerea ca cineva să decidă asupra oamenilor, monştrilor aberanţi şi... altor lucruri. Suferinţa îl copleşea de fiecare dată când lua o decizie negativă.
Dar să extermini sute şi sute de mii... Rămase cu ochii pironiţi în gol, reanalizând comportamentul Sirenei — mâncarea preparată de ea însăşi, găzduirea în această locuinţă deosebită. Şi, desigur, cicatricea.
Sunt de partea ta, încerca ea să-i comunice. Simţea premeditarea în acţiunile ei, însă mai era ceva dincolo de mesajul concis şi rece. Altfel, de ce s-ar fi simţit stingherită? Cu siguranţă, Ale dorea să îi împărtăşească un anumit punct de vedere. Care punct de vedere?
— De ce? întrebă el.
Ea inspiră adânc. Simplitatea reacţiei lui Keel o surprinsese.
— Din cauza ignoranţei, veni răspunsul.
— Şi cum se manifestă această ignoranţă?
Ale lovea nervos şi ritmic cu degetele într-un colţ al feţei de masă. Flip-flip-flip. Ochii săi căutară o pată pe tăviţă, o găsiră, şi o fixară cu insistenţă.
— Închipuie-ţi că sunt un copil, insistă Keel. Explică-mi. "Să extermine toţi Muţii de pe planetă." Ştii foarte bine cum gândesc eu despre protejarea vieţii umane.
— La fel gândesc şi eu, Ward. Te rog, crede-mă.
— Atunci, explică-mi, ca să putem întreprinde ceva. De ce ne vrea cineva moartea doar pentru că suntem... extranormali?
Niciodată în viaţă nu fusese mai conştient de nasul imens, de ochii plasaţi aproape de tâmple, atât de îndepărtaţi unul de altul, încât urechile percepeau zgomotul — clic-clic — făcut de fiecare clipire.

— Este vorba de politică, îi răspunse ea. Şi de puterea ascunsă în instinctele josnice. Şi, desigur, de situaţia algelor.
— Care situaţie a algelor?
Vocea îi suna sec în propriile sale urechi, îndepărtată, şi... da, încărcată de teamă. Să extermine toţi Muţii de pe planetă.
— Te simţi în stare să faci o plimbare? îl întrebă ea cu ochii îndreptaţi spre hublou.
Ward îi urmări privirea:
— Unde, afară?
— Nu, nu afară. A fost un val seismic la suprafaţă şi multe dintre echipele noastre au raportat distrugerea unor terenuri înalte pe care le-am construit recent.
Keel îi privi în continuare buzele. Nu-i venea să creadă că într-adevăr cineva putea vorbi cu atâta detaşare despre un val seismic.
— Şi Insulele? făcu el încercând să-şi înghită nodul din gât. Cât de mari sunt pierderile?
— Minime. Din câte ştim noi, nimeni nu a murit. Valurile seismice vor ţine în curând de domeniul trecutului.
— Nu înţeleg.
— Acest val seismic a fost mai mic decât furtunile pe care le înfruntaţi în fiecare iarnă. Am reuşit să înălţăm deasupra apei o reţea de terenuri. Porţiuni de uscat. Cândva, ele vor fi insule... insule adevărate, stabile, din solul Pandorei. Care nu vor mai fi purtate aiurea de curenţii oceanului. Şi sper că unele dintre ele vor deveni continente.
Uscat, gândi el simţind un gol în stomac. Uscat înseamnă adâncime mică. La adâncime mică o Insulă se poate lovi de fundul apei, scufundându-se. Istoria dovedea că toate aceste dezastre erau cumplite. Dar Ale vorbea totuşi despre creşterea intenţionată a riscului de scufundare, cea mai mare teroare pentru un Insular.

— Cât de numeroase sunt porţiunile de uscat? întrebă el încercând să păstreze un ton calm.
— Nu foarte multe. Oricum, este un început.
— Dar va dura la nesfârşit să...
— Va dura mult, dar nu la nesfârşit, Ward. Muncim de generaţii întregi. Şi în ultimul timp primim ajutor. Vom trăi să ne vedem visul realizat, nu te bucuri?
— Ce legătură are asta cu algele?
Nu vroia să se lase molipsit de entuziasmul ei.
— Algele sunt cheia, aşa cum au spus dintotdeauna oamenii — Tritoni şi Insulari. Cu ajutorul algelor şi al câtorva bariere artificiale inteligent plasate, putem controla curenţii oceanului. Toţi curenţii.
Controlul, gândi el. Asta urmăresc Tritonii, este în firea lor. Avea dubii că vor putea stăpâni oceanul, dar dacă vor manipula curenţii, chiar că vor controla mişcarea Insulelor.
Cât de mult control?
— Trăim într-un sistem binar, spuse el. Distorsiunile gravitaţionale provoacă inevitabil valuri seismice, cutremure...
— Asta nu se întâmpla pe vremea când algele erau stăpâne pe această planetă. Acum avem destule alge ca să putem remarca o diferenţă. Vei vedea cu ochii tăi. Iar curenţii îşi vor înceta acţiunea de degradare, contribuind la acumularea sedimentului, nu la împrăştierea lui.
Degradarea. O privi, minunându-se de frumuseţea ei. Cunoştea oare sensul cuvântului? O simplă definiţie tehnică nu era suficientă.
Interpretând greşit tăcerea lui, Ale se grăbi să continue:
— Avem o documentaţie completă, putem reconstrui totul. Planeta poate redeveni aşa cum era înainte de moartea algelor.
Nu chiar totul, îşi spuse Keel. Privi încă o dată spre grădina aflată dincolo de plasmasticlă. Vegetaţia era atât de luxuriantă, încât acoperea aproape în întregime mâlul. Nu se zărea nici un

bolovan. Pe când era copil, niciodată nu-i plăcuseră misiunile de supraveghere a derivei, din cauză că nu vedea altceva decât piatră... şi mâl. Asta în cazul în care apa era suficient de puţin adâncă sau de clară pentru a se putea vedea ceva. Orice Insular simţea fiori de gheaţă pe spinare atunci când distingea fundul apei.
— Cât de înalte sunt aceste "bariere artificiale"? întrebă el.
Ale îşi drese glasul, ferindu-şi privirea:
— În zona în care ne aflăm au început să se formeze brizanţi. Supraveghetorii din Vashon probabil că le-au remarcat deja. Valul acela seismic i-a adus atât de aproape, încât...
— În centrul său, Vashon are adâncimea de o sută de metri, protestă el. Două treimi din populaţie trăiesc sub linia de plutire a Insulei — o jumătate de milion de suflete! Vieţile lor sunt în pericol! Cum poţi vorbi cu atâta indiferenţă despre...?
— Ward! îl întrerupse ea cu o voce dură, metalică. Cunoaştem pericolele care ameninţă Insulele şi le-am luat în calcul. Nu suntem criminali. Peste puţin timp vom finaliza cele două proiecte monumentale la care muncim de generaţii întregi: refacerea completă a algelor şi ridicarea continentelor.
— Proiecte pe care le-aţi ţinut secrete, fără să ne avertizaţi şi pe noi asupra pericolelor. Vreţi să ne sacrificaţi pentru...
— Nimeni n-a pus problema astfel!
— Nimeni, cu excepţia prietenilor tăi care vor să extermine toţi Muţii de pe planetă! Aşa vreţi să ne ucideţi? Transformând Insulele în epave eşuate la marginea barierelor şi a continentelor voastre?
— Ştiam că aşa ai să reacţionezi, făcu ea. Însă trebuie să înţelegi că, spre deosebire de oameni, Insulele nu mai au nici un viitor. Sunt de acord că ar fi fost bine să vă dezvăluim mai devreme planurile noastre, să vă implicăm şi pe voi, dar... uite că n-am făcut-o. (Ridică din umeri.) O facem acum. Misiunea mea este să-ţi explic cum trebuie să acţionăm împreună pentru

a evita dezastrele. Să te conving că este necesar să cooperezi la...
— La exterminarea în masă a Insularilor!
— Haide, Ward, ce naiba! La salvarea în masă a Insularilor... şi a Tritonilor. Trebuie să ridicăm continentele şi să le populăm încă o dată, împreună.
Părea sinceră, însă Keel nu avea încredere în ea. La urma urmelor, era o ambasadoare, antrenată să debiteze minciuni pe un ton cât mai convingător. Iar enormitatea propunerii făcute...
Ale arătă spre grădina exterioară:
— Algele se dezvoltă excelent, după cum vezi. Însă nu seamănă deloc cu fiinţa ucisă de strămoşii noştri. Acum sunt simple plante, lipsite de conştiinţă. Desigur, au fost recreate din genele anumitor oameni care...
— Ai uitat că vorbeşti cu Şeful Justiţiei? mormăi Ward. Nu-mi explica tocmai mie cum este cu genetica. Ştiu despre "stupidoalgele" voastre.
Rămase surprins, văzând-o pe Ale roşind. Era pentru prima oară. Fără îndoială, o astfel de şmecherie trebuia să facă parte din arsenalul unui bun diplomat. Oare cum de nu o folosise până acum... ori situaţia o copleşise, făcând-o să nu-şi mai poată controla reacţiile? Se hotărî să-i studieze cu mai multă atenţie comportamentul, pentru a-şi da seama de adevăratele ei sentimente.
— "Stupidoalge" este un termen copilăresc şi ridicol, protestă ea. Nu reflectă deloc realitatea.
— Încerci să-mi distragi atenţia, o acuză Ward. Spui că Vashon s-a apropiat de linia brizanţilor. Cât de mult?
— Peste câteva minute plecăm. Vei avea posibilitatea să-ţi dai seama singur. Însă trebuie să înţelegi că noi vrem să...
— Nu. Nu trebuie să înţeleg — tu vrei de fapt să accept — un plan care pune în pericol viaţa atâtor oameni. Am zis oameni. Punct. Vorbeşti de control. Ai vreo idee — oricât de vagă —

despre energia colosală a unei Insule aflate în mişcare? Ştii câte eforturi — îndelungate şi minuţioase — se depun pentru manevrarea unui obiect cu o asemenea masă? Termenul ăsta al tău, "control", nu ia în considerare energia cinetică a...
— Ba o ia, Ward. Să nu crezi că te-am adus aici doar pentru a-ţi oferi un ceai. Sau ca să discutăm în contradictoriu. (Se ridică în picioare.) Hai! Avem mult de mers, sper că ţi-ai luat picioarele cu tine.
Se săltă şi el, încetişor. Îl dureau genunchii, iar piciorul stâng îi amorţise puţin. Era adevărat tot ceea ce-i spusese Ale? Teama ca Insula să nu se zdrobească la contactul cu fundul apei avea rădăcini adânci în orice Mut. Nici Keel nu reuşea să scape de ea. Atunci când zăreai o linie albă la orizont, te pregăteai pentru moarte. Ştiai că vei întâlni fie un val seismic, fie spuma brizanţilor spărgându-se într-o apă puţin adâncă. Da, linia albă aducea moartea, şi nimeni nu putea schimba situaţia.

Cum fac dragoste Tritonii?
De fiecare dată la fel.
— Glumă insulară

CELE DOUĂ BĂRCI — una dintre ele pe post de remorcă — se legănau duse de apa oceanului. Nimic nu se zărea la orizont, cu excepţia valurilor cenuşii, tăvăluguri înalte şi lungi purtând pe creastă o linie intermitentă de spumă. Vashon dispăruse de mult, rămânând în urmă. Twisp păstra cursul cu ajutorul vântului şi al instinctelor sale de pescar încercat, care puteau sesiza evoluţia luminozităţii pe cerul Pandorei. Aştepta încordat,

aruncând din când în când priviri spre radio sau goniometru. Toată noaptea se pregătise pentru ca dis-de-dimineaţă să poată porni în căutarea lui Brett — ridicând bărcile de sub apă, reparând stricăciunile provocate de valul seismic, încărcând hrana şi echipamentele necesare.
Doar Soarele Mic se afla pe cer, o pată difuză dincolo de perdeaua subţire de nori. Vreme ideală pentru navigaţie!
Expertul-în-evaluarea-direcţiei îi dăduse coordonatele la care valul seismic lovise Vashon-ul, şi pe la mijlocul amiezii va putea începe să scotocească prin adâncul apelor.
Dacă ai supravieţuit până acum, băiete, nu-ţi fie frică, te găsesc eu!
Un sentiment descurajant puse deodată stăpânire pe el. Sentimentul că se agita degeaba. Trecuse aproape o zi de când oceanul îl furase pe Brett... ca să nu mai punem la socoteală haitele de Nemiloşi! Apa era străbătută de un curent ciudat, care desena o linie argintie printre valuri. Din fericire, se îndrepta în aceeaşi direcţie ca şi el. Îi putea măsura viteza cu ajutorul radarului doppler. Păstrase radioul acordat pe frecvenţele Vashon-ului, sperând să audă că puştiul fusese salvat.
Exista, desigur, posibilitatea ca Tritonii să-l fi găsit pe Brett. Twisp stătea la pândă, încercând să descopere urme ale prezenţei Tritonilor: geamandura, care marca existenţa unei echipe de lucru, sau un hidroglisor, ori suprafaţa metalică şi lucioasă a unui submersibil ieşind din adâncuri.
Însă nimic nu apărea în raza sa vizuală.
Plecarea din Vashon — executată în mare grabă şi pe furiş — se dovedise un adevărat tur de forţă. Pe parcursul pregătirilor avusese tot timpul senzaţia că ofiţerii de Securitate vor veni să-l oprească. Însă Insularii se ajutau între ei, chiar şi atunci când intenţiile unuia păreau de-a dreptul disperate şi lipsite de şansă. Gerard îi făcuse un pachet mare cu hrană de la prieteni şi de la

bucătăria Asului de Cupă. Securitatea fusese informată că Brett căzuse pradă valurilor. Informatorii lui Gerard aflaseră că părinţii puştiului lansaseră un apel ca "cineva să facă totuşi ceva." Dar nu i se adresaseră lui Twisp. Ciudat! Folosiseră doar canalele oficiale. Twisp îi bănuia pe cei de la Securitate că ştiuseră de pregătirile lui, însă în mod deliberat îl lăsaseră în pace — în parte pentru că purtau pică familiei Norton, şi în parte pentru că... pentru că Insularii se ajutau între ei. Toţi ştiau că era de datoria lui să-l caute pe Brett.

Când coborâse pe chei să vadă ce putea face pentru a-şi recupera ambarcaţiunea, găsise o agitaţie frenetică. Pescarii se apucaseră să-şi repare bărcile. Totuşi, în ciuda faptului că aveau mult de lucru, îşi făcuseră timp să-i dea o mână de ajutor. Brett era singura persoană dispărută. În sinea lor, erau de acord cu tentativa curajoasă a lui Twisp.

Toată noaptea primise daruri — echipamente, sonar, barcă de rezervă, motor, baterii cu celule de ţipar... Nimeni nu rostise vreun cuvânt, însă în ochii lor se putea citi: "Ştiu. Sunt de acord cu tine. Dacă aş fi în locul tău, aş face la fel."

La sfârşit, gata de plecare, Twisp aşteptase nerăbdător întoarcerea lui Gerard, care îl sfătuise să nu plece până nu vorbeşte cu el. Barmanul sosise în scaunul motorizat, ţinându-şi piciorul în faţă ca pe o lance boantă. Fiicele sale gemene ţopăiau în spate. În urma lor veneau cinci clienţi permanenţi ai Asului de Cupă, trăgând câteva cărucioare pline cu hrană.

— Ai aici haleală pentru douăzeci şi cinci sau treizeci de zile, îi spusese Gerard, oprind scaunul lângă bărcile care aşteptau semnalul de plecare. Te cunosc bine, Twisp. Ştiu că n-ai să te dai bătut.

Un văl de tăcere penibilă se aşternuse deasupra pescarilor prezenţi pe chei. Gerard rostise cu voce tare ceea ce gândeau cu toţii. Cât timp putea supravieţui puştiul acolo, în oceanul ostil?

În timp ce prietenii încărcau hrana în barca-remorcă, Gerard îl informase:
— Au fost trimise mesaje către Tritoni. Imediat cum află ceva, ne vor da de ştire. Nu-ţi pot spune de pe acum cât are să te coste.
Twisp făcu o ultimă verificare a bărcilor, apoi căută privirea prietenilor care-l ajutaseră cu daruri şi cu contribuţia lor fizică. Le era îndatorat. Iar la întoarcere — se va întoarce, împreună cu puştiul — datoria sa va fi cu mult mai mare. Şi când te gândeşti că de-abia trecuseră câteva ore de când cocheta cu ideea de a schimba viaţa independentă de pescar cu cea de pe submersibile! Ce să-i faci... asta e!
Gemenele lui Gerard îl rugaseră să le mai învârtă o dată. Bărcile erau gata şi toţi fură cuprinşi de sentimentul îndoielii... chiar şi Twisp. Desfăcu larg braţele oferind câte o mână fiecărei fete, apoi se roti, mai repede, din ce în ce mai repede, ridicându-le în aer. Spectatorii se retraseră din calea acestei adevărate elice. Fetele scoaseră ţipete ascuţite atunci când tălpile lor se îndreptară spre orizont. Twisp se opri, împleticindu-se, ameţit şi transpirat. Gemenele căzură în fund, pe chei, cu privirea total dezorientată.
— Să te întorci, mă auzi? îi strigase Gerard. Altfel, să ştii că fetele mele nu ne-o vor ierta niciodată!
Twisp păstra cursul folosindu-se de vântul pe care-l simţea în obraji, fiind atent şi la curentul apei. Continua să rememoreze acea tăcută şi stranie plecare. Vechea zicală a flotelor de pescari îl însoţea în singurătate: Cel mai bun prieten al tău este speranţa.
Barca-remorcă era supraîncărcată şi lovea luntrea atunci când se înălţau deasupra unui val mai mare. Zumzetul de fond al radioului se suprapunea peste şoaptele apei care lingeau carcasa ambarcaţiunilor. Slap-slap. Aruncă o privire peste umăr, spre remorcă. Doar antena de sarcină electrostatică ieşea de

sub prelată. Simţea sub picioare vibraţia calmă şi liniştitoare a motorului cel nou. Bateriile cu celule de ţipar nu începuseră încă să-şi schimbe culoarea, însă era cu ochii pe ele. Dacă antena nu "prindea" un fulger, va fi nevoit să le hrănească înainte de căderea nopţii.
Formaţiuni masive de nori cenuşii se desfăşurau în faţă. În curând avea să plouă. Întinse peste punte membrana transparentă primită de la un pescar, lăsând neacoperită doar o mică fantă prin care să adune apă potabilă. Încă nu terminase de strâns ultimele noduri, când indicatorul de curs scoase un sunet de alarmă. Deviase cu puţin peste cinci grade de la traseul prestabilit. Redresă în grabă situaţia, apoi se adăposti sub membrană, nemulţumit că în acest fel vizibilitatea se va reduce dramatic. Însă ştia că nu trebuie să se ude.
Cu hainele uscate, n-am să mă simt niciodată cuprins de deznădejde.
Dar, cu toate acestea, deznădejdea îl încolţise, agresivă şi rea. Avea vreo şansă — oricât de mică — să-l mai găsească pe puşti? Ori făcea totul doar pentru a-şi asigura propria sa pace interioară?
Sau poate că nu mai am alte scopuri în viaţă...?
Alungă din minte acest ultim gând, considerându-l inacceptabil. Încercă să iasă din vârtejul îndoielilor şi se apucă de treabă. Prinse un peştişor argintiu şi îl agăţă în capătul unei sfori. Legă sfoara de pârghia unui clopoţel aflat la tribord, iar celălalt capăt — cel cu momeala — îl lăsă să plutească pe apă. Apoi trase de ea pentru a se asigura că instalaţia funcţionează. Auzi clinchetul subţire al clopoţelului.
Exact asta-mi trebuia! gândi el. Să trag după mine un peşte mort, ca să atrag Nemiloşii. Deşi Nemiloşii preferau prăzile cu sânge cald, acceptau totuşi orice atunci când le era foame.
La fel ca şi oamenii.

Lăsându-se pe spate şi prinzând pârghia cârmei cu subsuoara, încercă să se relaxeze. Radioul nu transmisese nici un mesaj pe frecvenţele destinate cazurilor de urgenţă. Întinse mâna şi comută pe programul normal, unde în acel moment se difuza o emisiune muzicală.
Un alt aparat primit în dar — sonda de navigaţie cu sonar încorporat şi posibilităţi de memorare a poziţiei — zăcea pe punte, la picioarele sale. Îl activă pentru a verifica poziţia şi com-pară rezultatul cu cifra înscrisă pe aparatul doppler. Destul de aproape.
Undeva în urmă, Vashon plutea parcurgând în mod constant şapte klick-uri pe oră. Luntrea sa era capabilă să atingă douăsprezece klick-uri pe oră. La viteza asta, nu putea pescui nimic cu o simplă sfoară.
Radioul întrerupse programul muzical pentru câteva comentarii legate de persoana Şefului Justiţiei, Ward Keel. Comitetul nu dăduse până acum nici o declaraţie oficială, însă observatorii considerau că această vizită în adâncuri — fără precedent — putea avea "o profundă semnificaţie pentru Vashon şi celelalte Insule."
Ce semnificaţie? se întrebă Twisp.
Keel era o persoană importantă, însă lui Twisp îi venea greu să-şi imagineze că această importanţă depăşea limitele Vashon-ului. Comunităţile insulare murmurau uneori, nemulţumite de vreo decizie, însă de la instalarea lui Keel în funcţia de Şef al Justiţiei se produseseră foarte puţine tulburări. Ceea ce dovedea că omul nu ducea lipsă de înţelepciune.
Însă de data aceasta tresări curios: Preoteasa-psihiatru fusese rugată să comenteze misiunea lui Keel. Ce legătură putea avea religia cu o călătorie a Şefului Justiţiei? Dintotdeauna, Twisp nu acordase decât o atenţie superficială atât politicii, cât şi religiei. Erau subiecte bune de discuţie atunci când te aflai la Asul de Cupă, în faţa unui pahar cu băutură, însă nu înţelesese niciodată

de ce oamenii se înfierbântau în polemicile despre "adevăratul scop al Navei."
Cine să ştie care fusese adevăratul scop al Navei? Poate că nu avusese nici unul, de fapt!
Totuşi, era posibil ca vechea religie să câştige teren printre Insulari. Dintotdeauna, aceasta reprezentase o sursă — nemediatizată — de controverse între Tritoni şi Insulari. Exista deja o polarizare suficient de accentuată între ei şi diplomaţii discutau mereu în contradictoriu despre "abilităţile funcţionale" ale fiecărei părţi. Insularii pretindeau că deţin supremaţia în agricultură, textile şi meteorologie. Tritonii se lăudau că trupurile lor erau cel mai bine adaptate vieţii pe uscat.
Ceartă stupidă! Twisp avea convingerea că inteligenţa unui grup de oameni — fie el insular sau tritonian — scădea o dată cu creşterea numărului.
Dacă oamenii vor rezolva problema asta, înseamnă că vor rezolva totul, gândi el.
Avea sentimentul că se punea la cale ceva foarte important.
Însă aici, în mijlocul oceanului, cât de îndepărtate i se păreau toate frământările celorlalţi! Nici Navă, nici PP, nici fanatici religioşi... doar un agnostic călit în lupta cu viaţa.
Nava era Dumnezeu? Dar cui îi păsa? Fuseseră abandonaţi şi influenţa Ei nu îi mai putea atinge.
Un val lung şi de aproape două ori mai înalt decât celelalte săltă luntrea. Ajuns pe coamă, Twisp aruncă o privire împrejur şi distinse ceva masiv plutind pe apă în depărtare. Indiferent ce era, stătea în calea curentului argintiu care purta cele două ambarcaţiuni. Îl ţinu sub o supraveghere atentă şi după ce se mai apropie puţin îşi dădu seama că era vorba de mai multe obiecte îngrămădite. Câteva minute mai târziu, le recunoscu. Nemiloşi!
Însă păsările nu croncăniseră absolut deloc! Îşi îndreptă privirea spre ele, apoi atinse butonul care activa scutul de protecţie,

pregătindu-se să respingă atacul haitei. Nemiloşii pluteau fără a face vreo mişcare.

Ciudat, îşi spuse el. N-am mai văzut niciodată Nemiloşi stând liniştiţi.

Înălţă capul prin fanta practicată în membrana transparentă, şi privi mai cu atenţie. Apropiindu-se de centrul haitei, numără şapte adulţi şi un grup compact de tineri Nemiloşi. Pluteau pe valuri ca nişte fragmente întunecate de materie organică moartă.

Morţi, îşi dădu el seama. O întreagă haită de Nemiloşi, morţi cu toţii! Din ce cauză oare?

Încetini puţin, însă rămase cu degetul pe buton... pentru orice eventualitate. Dar Nemiloşii nu se prefăceau, încercând să-l atragă în cursă... Erau morţi de-a binelea, dispuşi într-un cerc de protecţie: fiecare adult îşi înlănţuise membrele posterioare cu cele ale vecinilor săi, îndreptând labele din faţă şi colţii ascuţiţi spre ameninţarea ce venea din exterior. Animalele tinere rămăseseră în interiorul cercului.

Twisp se roti în jurul lor, privindu-i cu atenţie. Cât timp trecuse de când muriseră? Ar fi dorit să se oprească şi să jupoaie măcar unul. Pielea de Nemilos era foarte valoroasă. Însă asta ar fi însemnat să întârzie şi să renunţe la o parte din spaţiul disponibil la bord.

Unde mai pui că au să pută îngrozitor!

Se apropie şi mai mult. Acum înţelegea cum de se adaptaseră Nemiloşii atât de rapid vieţii în mediul acvatic. Blana lor era formată din fire groase şi goale pe dinăuntru. Nenumăratele celule de aer formau astfel un foarte eficient sistem de plutire. Legendele spuneau că odinioară Nemiloşii se temeau de apă; firele goale pe dinăuntru le ofereau protecţie atât împotriva frigului din timpul nopţii, cât şi a căldurii insuportabile atunci când razele necruţătoare ale sorilor se abăteau deasupra deşertului. Blana de Nemilos — uşoară şi călduroasă — folosea

la confecţionarea celor mai apreciate pături. Fu din nou tentat să jupoaie unul, deoarece se păstraseră într-o stare perfectă. Dar pentru asta ar fi trebuit să renunţe la o parte din încărcătură. Îşi putea permite?
Unul dintre Nemiloşi avea o glugă care plutea precum o mantie pe lângă capul spân şi hidos. Experţii spuneau că era o reminiscenţă ancestrală. Cei mai mulţi se lepădaseră de glugă, devenind maşini ucigaşe cu dinţi ca sabia şi gheare ascuţite care puteau atinge cincisprezece centimetri.
Dând la o parte un colţ al prelatei, înfipse cangea în Nemilosul respectiv, înălţându-l suficient de mult pentru a putea vedea că fusese ars. De la piept şi până la pântece avea o cicatrice profundă, acoperită cu crustă tare. Bestia atârna fără vlagă, ceea ce însemna că murise de câteva ore. Poate chiar cu o jumătate de zi în urmă. Retrase cangea şi aranjă prelata la loc. Arşi? se miră el. Oare ce surprinsese şi ucisese această haită? Orice ar fi fost, venise din adâncuri.
Manevră cu grijă cârma, reluând cursul de-a lungul curentului argintiu, apoi îşi notă în minte capul compas şi direcţia în care se afla Vashon. La radio se difuza în continuare muzică populară. În curând, misterioasa haită de Nemiloşi rămase în urmă, ca o pată de-abia vizibilă la orizont.
Norii se ridicaseră uşor, iar ploaia întârzia să cadă. Twisp naviga folosindu-se de informaţiile incerte oferite de compas, de direcţia rafalelor de vânt şi de poziţia petei luminoase proiectate de soare pe stratul de nori. Vântul desena linii paralele pe membrana transparentă, oferindu-i o informaţie precisă referitoare la direcţia relativă.
Gândurile i se întoarseră la Nemiloşi. Era convins că fuseseră omorâţi de Tritoni, însă cum? Probabil cu un submersibil. Dacă Tritonii posedau astfel de arme, Insulele nu aveau nici o şansă împotriva lor!
De unde mi-a venit gândul ăsta, cum că Tritonii ne vor ataca?

Între Tritoni şi Insulari existau multe diferenţe, într-adevăr, însă războiul era o poveste aproape uitată, cunoscută doar din arhivele salvate în urma Războiului Clonilor. Iar Tritonii depuneau mari eforturi pentru a salva vieţile Insularilor.
Cu toate acestea, cei care trăiau sub apă aveau o întreagă planetă la dispoziţie pentru a se ascunde, în caz că erau stăpâniţi de gânduri necurate. Iar Tritonii doreau ca Vata să vină în lumea lor. Mereu înaintau petiţii cerând ca ea să fie mutată "într-un sediu mult mai sigur şi confortabil, construit în adâncuri".
"Vata este elementul-cheie prin care algele îşi pot redobândi conştiinţa," spuneau ei. Declaraţia aceasta repetată la nesfârşit devenise aproape un clişeu, însă PP-ul părea de acord cu ea.
Twisp nu credea chiar tot ce ieşea din gura PP-ului, dar nu era atât de prost, încât să-şi trâmbiţeze suspiciunile.
În opinia lui, era vorba de o luptă pentru putere. Vata, care trăia de generaţii întregi alături de tovarăşul ei nedespărţit, Duque, devenise pentru pandorani un fel de "sfânt viu." Era foarte uşor să inventezi tot felul de poveşti pentru a explica de ce stătea ea acolo fără a da oamenilor nici un răspuns.
— Aşteaptă întoarcerea Navei, lansase cineva.
Însă Twisp avea un prieten teh pe care PP-ul îl chemase în câteva rânduri pentru a întreţine piscina cu nutriment în care trăiau Vata şi Duque. Când auzise una ca asta, râsese.
— Nu face altceva decât să trăiască, afirmase el. Şi pun pariu că nici măcar nu e conştientă de ceea ce face!
— Însă are gene de alge, nu-i aşa? întrebase Twisp.
— Bineînţeles. Am pândit momentul când fanaticii religioşi şi observatorii Tritoni nu au fost atenţi, şi am efectuat teste. Nu ne-au trebuit decât câteva celule. Dacă ar afla de "blasfemia" noastră, PP-ul ar leşina de furie. Îţi spun cu mâna pe inimă că Vata are gene de alge.
— Deci Tritonii ar putea avea dreptate în privinţa ei?

— Cine naiba să ştie? (Prietenul său zâmbise.) Foarte mulţi dintre noi le avem în zestrea genetică. Şi, cu toate acestea, suntem foarte diferiţi. Poate că ea a nimerit totuşi combinaţia feri-cită. Sau, cine ştie, Jesus Lewis a fost Satana, aşa cum afirmă PP-ul. Iar Pandora a reprezentat terenul lui de joacă.
Dezvăluirile prietenului nu schimbaseră aproape deloc părerile lui Twisp.
Totul este politică. Iar politica are ca motivaţie instinctul de posesiune.
În ultima vreme, oricum o întorceai ajungeai tot acolo: la impozite şi la susţinerea grupului politic care îţi promova cel mai eficient interesele. Dacă aveai un prieten în interiorul sistemului, lucrurile mergeau bine — averea nu te costa foarte mult Altfel...
Nemulţumire, gelozie, invidie. Iată sentimentele care guvernau Pandora. Şi teama. Recunoscuse multă teamă pe trăsăturile unor Tritoni puşi în faţa unor Insulari cu mutaţii genetice drastice. Oameni pe care până şi Twisp i-ar fi denumit Muţi. Teamă amestecată cu oroare şi dezgust. Într-adevăr, sentimentele conduceau viaţa pe această planetă, iar politica se sprijinea pe cele mai josnice dintre ele. "Dragă Navă," rosteau feţele sincer îngrozite ale Tritonilor, "nu-mi da mie sau unei fiinţe iubite un trup oribil ca ăsta!"
Sonarul porni alarma, întrerupându-i gândurile întunecate. În zonă, adâncimea apei era mai mică de o sută de metri. Aruncă o privire în jur. Curentul argintiu fusese încadrat de alţi curenţi secundari, venind din ambele părţi. Simţea vibraţia lor sub picioare. La suprafaţă pluteau tot felul de resturi — în majoritate frunze de alge, însă şi câteva oase subţiri. Probabil că aparţinuseră unor păsări, altfel n-ar fi plutit.
O sută de metri! tresări el. Foarte puţin adânc. Vashon probabil că ar fi atins fundul apei. Îşi aminti că Tritonii preferau să construiască pe terenuri apropiate de suprafaţă. Să fi fost aceasta o zonă tritoniană? Căută cu privirea un semn distinctiv:

platforme de scufundare, bule de aer care să trădeze prezenţa unui submersibil sau un hidropter. Nimic din toate acestea. Doar oceanul şi curentul care îl purta mai departe. Cam multe resturi. Probabil că era o zonă în care Tritonii se străduiau să revigoreze plantaţiile de alge. De multe ori, în discuţiile de la Asul de Cupă, Twisp le luase apărarea în privinţa proiectului respectiv. Algele ofereau hrană peştilor, ajutând la înmulţirea lor. Erau adevărate crescătorii de peşti. Iar mai mult peşte însemna mai multă hrană pentru Insulari şi Tritoni. În locuri cunoscute dinainte.
Sonarul îl informă că adâncimea apei se menţinea la valoarea de nouăzeci de metri. Tritonii aveau motive întemeiate să prefere apele puţin adânci. În primul rând, favorizau creşterea algelor. Apoi, comerţul cu Insulele se făcea mult mai uşor; bineînţeles, cu condiţia ca plutirea acestora să nu fie stânjenită. Şi mai erau şi proiectele acelea prin care vroiau să ridice suprafeţe de uscat deasupra oceanului. Twisp spera să descopere prin apropiere vreun punct de supraveghere sau de schimb comercial. Poate că totuşi cei de-acolo aflaseră ceva despre Brett. Iar puţinul pe care-l ştia despre Tritoni îl făcea să-şi dorească un contact — oricât de efemer — cu această lume fascinantă.
Începu să viseze cu ochii deschişi, închipuindu-şi că puştiul fusese salvat de Tritoni. Culese o mână de alge şi în visul său se făcea că Brett fusese găsit de o Sirenă tânără şi superbă. Apoi sufletele celor doi adolescenţi fuzionaseră într-o dragoste fierbinte.
La naiba! Ce m-a apucat? mârâi el. Visul se stinse, însă îşi mai trimitea din când în când spre el fragmente disparate. Twisp se străduia din răsputeri să le alunge.
Una e să speri, alta e să cazi pradă fanteziei. Cea de-a doua se putea dovedi de-a dreptul... fatală.

Aceasta ar putea fi cea mai bună epocă pentru Credinţă, dar în nici un caz nu este o epocă a Credinţei.
-Flannery O'Connor,
Corespondenţă, Arhivele Navei

CEI CARE ÎN ACEA ZI o supravegheau pe Vata au spus că părul ei prinsese viaţă, înfăşurându-se în jurul capului şi al umerilor. Agitaţia sa crescândă începuse să semene din ce în ce mai mult cu nişte convulsii. Firele lungi şi groase ale părului o învăluiră în cele din urmă precum un giulgiu.
Convulsiile se domoliră şi încetară după două minute şi douăsprezece secunde. La patru minute şi douăzeci şi patru de secunde după aceea, lianele redeveniră păr, răspândindu-se ca un evantai pe suprafaţa apei. Timp de trei schimburi rămase în acea poziţie, încordată şi rigidă.
Preoteasa-psihiatru nu a fost nici prima şi nici ultima care a corelat agitaţia din piscina Vata-ei cu scufundarea Insulei Guemes. Cu toate acestea, a fost singura pe care vestea nu a surprins-o.
Nu acum! se răzvrăti, de parcă dacă ar fi fost după ea s-ar fi priceput să aleagă un moment mult mai potrivit pentru moartea a mii de oameni. De aceea avusese nevoie de Gallow. Putea trăi ştiind că se putuse înfăptui o astfel de oroare, însă nu ar fi fost în stare să participe activ la săvârşirea ei. Cu toate acestea, nimic nu putea estompa imaginile îngrozitoare care îi asaltau imaginaţia în timp ce Vata se zvârcolea în piscină.
Învăluită astfel în propriul ei păr! Gândul acesta o cutremura pe Simone.
La primele semne de agitaţie ale Vata-ei, Duque tresărise, se încordase puternic, apoi intrase brusc într-o profundă stare de

şoc. Singurul mesaj coerent pe care-l scotea cu voce ascuţită şi panicată era: "Mami!"
Toţi medicii-tehnicieni aflaţi în încăpere — atât Insulari, cât şi Tritoni — se repeziră în piscină pentru a acorda primul ajutor.
— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă o tânără funcţionară.
Era lipsită de bărbie şi avea un nas coroiat, dar pe ansamblu crea o impresie acceptabilă. PP-ul remarcă ochii ei verzi, mari, precum şi genele albe care clipeau des în timp ce rostea cuvintele.
În cele din urmă, Simone Rocksack arătă cu degetul spre indicatoarele centrului de monitorizare, aflat în partea opusă piscinei:
— Inima îi bate neregulat şi repede, este agitat, respiră superficial, presiunea sanguină a scăzut brusc. :oc! Nu a fost atins de nimic şi toţi medicii-tehnicieni au confirmat că nu a suferit leziuni interne. (Îşi drese glasul.) Soc psihogenic. Ceva i-a provocat o spaimă care aproape l-a ucis!

Negarea brutală a trecutului este modalitatea prin care laşul se fereşte de informaţiile incomode.
— Cronici

AVERSELE SPORADICE ÎNCETASERĂ, făcând loc cerului senin, în vreme ce un vânticel plăcut încălzea obrajii lui Twisp. Micul Soare se îndrepta spre asfinţit. Experimentatul pescar aruncă o privire spre apa potabilă adunată în recipiente — aproape patru litri. Dădu prelata transparentă la o parte rulând-o şi legând-o astfel încât să o poată trage repede înapoi peste punte în caz că vremea se schimba din nou.

În minte continuau să-i revină frânturi din visul cu Brett şi frumoasa Sirenă. Ce prostie! Tritonii doreau copii normali. În lumea lor, puştiul nu putea găsi decât dezamăgirea. Era suficientă o singură privire spre ochii săi şi părinţii îşi vor ţine fiicele departe de el. Deşi pe Insule se năşteau copii din ce în ce mai normali — cum ar fi de exemplu gemenele lui Gerard sau chiar Brett — atitudinea celor două grupuri rămânea aceeaşi. Tritonii erau Tritoni iar Insularii erau Insulari. Dar, cu toate acestea, Insularii veneau tare din urmă: foarte rar mai apăreau devianţi primejdioşi. În plus, durata vieţii crescuse în mod sensibil.
Auzi semnalul sonor al sondei de navigaţie. Apoi încă o dată. Îşi îndreptă privirea spre aparat şi stabili o nouă limită inferioară. Apa devenea din ce în ce mai puţin adâncă; în momentul de faţă, şaptezeci şi cinci de metri. De la cincizeci se putea zări fundul apei. Prietenii îi oferiseră în dar un minunat senzor-de-derivă, care la unul dintre capete avea materialul cornean ce se focaliza în funcţie de dorinţa utilizatorului. La celălalt, o fantă în formă de gură se adapta formei ochilor. Aparatul organic nu putea supravieţui decât scufundat în nutriment marea majoritate a timpului. După cum era de aşteptat, nu după multă vreme avea să crească, devenind incomod pentru o băr-cuţă de pescuit, trebuind să fie transferat pe o ambarcaţiune mai mare.
Twisp îşi plimbă mâna peste tubul organic, simţind răspunsul reflex. Oftă. Ce spera el să găsească pe fundul apei, chiar dacă era suficient de puţin adâncă? Lăsă deoparte senzorul-de-direcţie şi îşi concentră atenţia asupra împrejurimilor.
Aerul era călduţ, aproape înmiresmat, şi foarte umed în urma ploii de scurtă durată. Valurile se liniştiseră. Singura prezenţă agresivă o constituia curentul acela capricios care se întindea până în zare şi avea o lăţime de peste doi kilometri. Ciudat. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, însă Pandora le rezerva mereu noi şi noi surprize. Singura constantă rămânea vremea: se schimba neîncetat fără a da cuiva de veste. Se uită

cercetător spre bancul de nori dinspre est, remarcând că Micul Soare nu mai avea mult până să atingă linia orizontului. În curând urma să răsară Marele Soare, învăluind totul într-o lumină mai puternică. Studie din nou banda albastră care marca orizontul. Într-adevăr, se însenina. Norii se îndepărtau de el cu o viteză mai mare decât cea a luntrei, deşi aceasta era ajutată şi de curentul rapid. Razele îi mângâiau obrajii, braţele... Se sprijini de pârghia cârmei, primind căldura ca pe un vechi prieten. Era ca şi cum Pandora privea cu ochi buni încercarea sa. Ştia că ajunsese foarte aproape de locul în care valul seismic lovise Insula Vashon, iar vizibilitatea se îmbunătăţise. Îşi plimbă privirea de jur-împrejur, căutând o pată neagră la suprafaţa oceanului.
Am sosit, puştiule!
Apoi, spre dreapta, distinse o linie înspumată. La vederea ei simţi un fior rece urcând pe şira spinării şi ridicându-i părul de pe ceafă. Încremeni în poziţie de drepţi.
O linie albă pe ocean!
Val seismic? Nu... nici nu creştea, nici nu se îndepărta. Era fixă, poziţionată un pic spre stânga şi ceva mai în faţă raportat la direcţia de înaintare a celor două ambarcaţiuni. Sonarul îl avertiză că adâncimea era acum de cincizeci de metri. Scoase senzorul-de-direcţie din învelitoare, fixându-l pe carcasa luntrei cu capătul cornean în apă. Îşi lipi fruntea de fanta în formă de gură şi se apucă să caute.
Ochii se adaptară repede şi în curând reuşiră să distingă forme. Ceea ce vedea nu semăna deloc cu întinderile deluroase pe care le zărise adeseori de la bordul submersibilelor. Nici cu peisajele suprarealiste ameninţătoare din zonele periculoase. Fundul apei urca hotărât spre suprafaţă. Aruncă încă o privire sonarului: douăzeci de metri!
Îşi îndreptă din nou atenţia spre fundul apei. Adâncimea era atât de mică, încât putea distinge urme delicate de paşi şi terase

acoperite cu alge, mărginite de ziduri şi stâlpi din piatră. Totul părea artificial... făcut de mâna omului.
Unul dintre terenurile pe care se definitivează proiectul algelor!
Văzuse multe amenajări destinate proiectului, însă cea de aici era foarte diferită. Şi probabil mult mai vastă. Nu avea nici o îndoială că inginerii Tritoni făceau experimente cu algele. Se dorea ca unele culturi să supravieţuiască şi să evolueze chiar şi pe uscat — dacă aşa ceva va fi vreodată posibil. Cu acest exemplu în faţă, îi venea mult mai uşor să creadă: Tritonii erau hotărâţi să ducă la bun sfârşit tot ceea ce pretindeau că începuseră. Văzuse kilometri întregi de latice întinse pe fundul oceanului, structuri care ofereau algelor posibilitatea de a se fixa şi a se dezvolta. Zidurile din piatră protejau culturile. Insularii se plânseseră că submersibilele lor se vor încurca printre latice. Twisp se îndoia de valabilitatea acestui argument, amintindu-şi de Tritonii prinşi în plasele de pescuit. Oricum, plângerile Insularilor nu opriseră proiectul.
Renunţă să mai cerceteze fundul apei şi privi spre linia de spumă. Curentul argintiu care îl adusese până aici făcea un viraj spre dreapta, ocolind acea zonă misterioasă, aflată probabil la cinci klick-uri depărtare. Prezenţa ei era însoţită de un vuiet surd.
Ar putea fi o latice de care se sparg valurile?
Cele două bărci se clătinară lovite de un val lateral, iar remorca începu să se zbată făcându-l să muncească din greu la cârmă.
Brizanţi! se lămuri el. Acolo sunt brizanţi.
Insularii raportaseră asemenea fenomene, însă nu prea erau crezuţi. Probabil din cauză că incidentele se produceau foarte rar. Insula Everett, aproape la fel de mare ca şi Vashon, semnalase o linie de brizanţi chiar înainte de a se zdrobi purtată de curenţii oceanului spre una dintre misterioasele zone puţin adânci. Evenimentul avusese loc cu treizeci de ani în urmă.

Everett se scufundase şi nici un locuitor al său nu reuşise să supravieţuiască.
Indicatorul de curs lansă un semnal de avertizare.
Twisp puse senzorul-de-direcţie la loc în învelitoare, opri semnalul de avertizare şi trase puternic de pârghia cârmei. Luntrea intrase în curba care se îndrepta spre linia de brizanţi. Cu-rentul căpătase acum alte caracteristici, apa sa învolburată alungând valurile din cale. Ai fi zis că prinsese viaţă şi avea de atins o ţintă anume, spre care se îndrepta cu hotărâre, măturând orice obstacol. Twisp îşi dorea să iasă, nu fusese niciodată confruntat cu o asemenea forţă. Crescu turaţia motorului cu încă o sută de cicli, riscând să-l distrugă. Însă nu avea altă soluţie, trebuia să scape de acest curent.
Bărcile se învârtiră pe loc la marginea curentului, obligându-l să manevreze disperat cârma. Apoi, dintr-o dată, se trezi în apa brăzdată de valuri. Linia de brizanţi era în continuare periculos de aproape de el, însă acum se simţea stăpân pe sine şi ştia că o putea evita. Crescu din nou turaţia motorului, ajungând la viteza maximă. Marginea argintie a curentului se subţia pe mă-sură ce se îndepărta de ea. O zări ocolind brizanţii şi dispărând.
Şi dacă puştiul a fost prins în capcana asta? se întrebă. Ar putea fi oriunde.
Se aplecă asupra instrumentelor, citi pe radarul doppler distanţa care îl separa de Vashon, apoi se pregăti să observe poziţia soarelui pentru a trimite semnale de avertizare. Insulele nu aveau ce căuta în zona aceasta. Un indicator roşu începu să clipească pe suprafaţa radioului — era vorba de un semnal de la o altă Insulă. Roti aparatul în direcţia cerută şi identifică Insula Vul-turului. O Insulă micuţă, care în acest moment plutea undeva spre nord-est, mult prea departe pentru a-i putea determina poziţia şi distanţa. Sonarul de adâncime nu îi mai putea servi la nimic deocamdată, deoarece nu avea în memorie un prag atât de scăzut al adâncimii apei. Efectuă în minte un

calcul estimativ, folosindu-se de poziţia soarelui şi de distanţa până la Vashon, şi trase concluzia că din cauza curentului deviase cel puţin zece klick-uri spre vest faţă de cursul dorit. Asta însemna că nu câştigase nici un pic de timp: deşi fusese purtat cu viteză mare, trebuia acum să compenseze deriva pentru a ajunge la locul unde valul seismic lovise Vashon-ul. Transformă coordonatele în coduri, apoi porni transmiţătorul automat. Semnalul se răspândi în toate direcţiile: "În zona aceasta apa este foarte puţin adâncă! Am detectat brizanţi! Pericol!"
Miji ochii şi îşi făcu mâna streaşină deasupra lor, căutând un semn cât de mic la suprafaţa apei. Nimic care să trădeze prezenţa Tritonilor — nici o geamandură, nici o baliză radio... nimic. Curentul acela înspăimântător devenise un firicel subţire strălucind printre valuri. Stabili un nou curs şi se pregăti pentru o perioadă ceva mai grea de navigaţie la vedere. Peste câteva momente avea să intre în starea de concentrare din care nu putea fi scos decât de un eveniment foarte neobişnuit.
De undeva din spate auzi un şuier şi un zgomot de apă clocotindă. Zumzetul calm al motorului şi şoaptele valurilor fură înghiţite de o erupţie violentă.
Twisp se răsuci, la timp pentru a zări un submersibil tritonian ţâşnind din apă cu nasul în sus şi prăbuşindu-se apoi pe o parte. Metalul vopsit în auriu şi verde strălucea în lumina razelor solare. Apucă să distingă sculele montate pe carcasa aparatului, toate active, zvârcolindu-se şi lovind orbeşte. Submersibilul se scufundă din nou la nici o sută de metri depărtare, provocând un val mare care se insinuă pe sub cele două bărci, înălţându-le. Twisp se strădui să le stabilizeze, supraveghind în acelaşi timp monstrul. Acesta se roti de câteva ori în jurul axei longitudinale, apoi rămase nemişcat.
Fără a sta pe gânduri, Twisp împinse cu abdomenul în pârghia cârmei, grăbindu-se să sară în ajutor. Nici un submersibil nu

executa în mod normal asemenea evoluţii, fiind extrem de periculoase pentru echipaj. Mai ales că era vorba de un aparat tritonian, construit din metal.
Încă nu ajunsese suficient de aproape când trapa aparatului se deschise larg, lăsând să apară un bărbat îmbrăcat doar cu nişte pantaloni verzi, de lucru. Turnul de supraveghere intrase deja sub apă, submersibilul înclinându-se cu nasul în jos. În curând avea să dispară în adâncuri. Bărbatul fu dezechilibrat de un val puternic şi începu să înoate orbeşte, dând viguros din braţe. Dar nu se îndrepta spre barca lui Twisp, de parcă nici nu o văzuse. Submersibilul fu înghiţit de ape, lăsând în loc un vârtej micuţ şi o mulţime de bule de aer.
Twisp manevră barca pentru a-l intercepta pe înotător. Îşi duse mâinile pâlnie la gură, strigând:
— Hei! Aici! Sunt aici!
Înotătorul continua să înainteze neabătut în aceeaşi direcţie. Twisp făcu un ocol larg pentru a ajunge lângă bărbat, opri motorul şi întinse braţul.
Acoperit de umbra ambarcaţiunii, înotătorul răsuci capul şi aruncă spre Twisp o privire înfricoşată. De-abia cum zărise braţul întins în ajutor.
— Urcă la bord, îl invită pescarul.
Era o expresie tradiţională printre Insulari, călduroasă şi simplă. Nu implica nici măcar o curiozitate de genul: "Ce cauţi pe-aici?"
Înotătorul prinse mâna şi încercă să se caţere la bord. Mişcările sale erau atât de stângace, încât fu gata-gata să răstoarne barca. Twisp îl trase până în mijlocul punţii, apoi se întoarse la cârmă.
Bărbatul rămase neclintit câteva momente în băltoaca formată sub el, privind speriat în jur. Deşi pielea de pe piept şi de pe faţă era palidă, nu prea semăna cu cea a Tritonilor.
O fi vreun Triton care trăieşte mult la suprafaţă? se întrebă Twisp. Şi ce naiba s-a întâmplat cu el?

Înotătorul părea mai în vârstă decât Brett dar mai tânăr decât Twisp. Pantalonii verzi lăsau să se scurgă şiroaie de apă sărată. Pescarul aruncă o privire spre locul în care se scufundase submersibilul. Doar câteva bule de aer mai marcau locul în care dispăruse.
— Ai avut probleme? se interesă el.
Din nou o laconică expresie insulară, care spunea: "Cu ce te pot ajuta?"
Bărbatul se sprijini cu spatele pe parapet şi inspiră de câteva ori, adânc.
Îşi revine după şoc, gândi Twisp, studiindu-l. Era scund, îndesat, şi avea o căpăţână mare.
Insular? Rosti întrebarea cu voce tare, sperând ca francheţea ei să-l readucă la normal.
Omul nu scoase nici un cuvânt, însă se încruntă.
Oricum, bine că reacţionase. Twisp examină pe îndelete această stranie apariţie din valurile oceanului: şuviţe umede de păr castaniu lipite de fruntea lată; ochi căprui acoperiţi de sprâncene groase; nas lat, gură mare şi bărbie pătrată; umeri largi, braţe puternice continuate cu antebraţe subţiri şi palme delicate. Deşi păreau fine, degetele se terminau cu vârfuri groase şi bătătorite. Twisp mai văzuse asemenea degete la oameni care petreceau mult timp la consolele instrumentelor.
Arătând cu degetul mare peste umăr, spre locul în care se scufundase submersibilul, întrebă:
— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?
— Am fugit, se auzi vocea subţire a bărbatului.
— Trapa era deschisă atunci când s-a scufundat, remarcă Twisp.
O simplă observaţie, dar celălalt o putea interpreta după cum dorea.
— Submersibilul era bine protejat în rest, veni răspunsul. Nu va fi inundat decât compartimentul motoarelor.

— A fost un submersibil tritonian, continuă Twisp. (Din nou, o simplă afirmaţie.)
Bărbatul se îndepărtă de parapet:
— Am face foarte bine să plecăm repede de aici!
— Vom rămâne, pentru că trebuie să caut un prieten, îl informă Twisp. A căzut în ocean, smuls de ultimul val seismic. (Îşi drese glasul.) Vrei să-mi spui cum te numeşti?
— Iz Bushka.
Pescarul avu impresia că mai auzise numele acesta, însă nu reuşea să-şi aducă bine aminte. Ba, dacă se uita mai cu atenţie la figura lui, parcă l-ar mai fi întâlnit — cine ştie, poate în Vashon... sau altundeva.
— Te cunosc? întrebă el.
— Cum te cheamă?
— Twisp. Queets Twisp.
— Nu cred că ne-am văzut vreodată.
Buska se uită din nou speriat spre valurile oceanului.
— Nu mi-ai spus de ce anume fugeai, continuă Twisp. (Încă o afirmaţie.)
— Am fugit de nişte oameni care... ce bine ar fi fost dacă i-aş fi omorât! La naiba! Trebuia să-i omor, dar nu am fost în stare!
Twisp amuţi, şocat. Oare toţi Tritonii vorbeau cu atâta uşurinţă despre curmarea vieţii unor oameni? În cele din urmă îşi regăsi glasul:
— Totuşi i-ai trimis în adâncuri. Inundând compartimentul motoarelor!
— Da! În plus, încă nu-şi recăpătaseră conştiinţa. Dar sunt Tritoni. Îşi vor reveni repede şi vor scăpa. Haide! Mai bine să plecăm de-aici!
— Am impresia că nu m-ai înţeles, Iz. Caut un prieten care a fost luat de valuri.
— Dacă prietenul tău trăieşte, atunci se află în siguranţă, recuperat de Tritoni. Nu pluteşte nimic, pe o rază de douăzeci

de klick-uri. Crede-mă. Am cercetat cu mare atenţie. Eu am ieşit la suprafaţă pentru că te-am zărit pe tine.
Twisp îşi îndreptă privirea spre linia de brizanţi:
— Uite, brizanţii ăia sunt la suprafaţă.
— Bariera? Da, însă nu e nici o bază tritoniană în zonă.
Twisp căzu pe gânduri câteva momente. Bushka pronunţase cuvântul "tritoniană" cu un accent destul de straniu. Teamă? Dezgust?
— Ştiu unde putem găsi o Bază de Căutare şi Intervenţie, spuse Bushka. Am putea ajunge acolo mâine în zori. Dacă prietenul tău trăieşte...
Lăsă fraza în suspensie.
Vorbeşte cam ca un Insular şi acţionează precum un Triton. La naiba! Unde l-am mai întâlnit?
Arătă cu degetul spre brizanţii din zare:
— Ai crede că aia-i o barieră.
— Tritonii vor ridica întinderi de uscat deasupra apei. Bariera face parte din proiectul lor.
Twisp absorbi informaţia fără a-i analiza credibilitatea. Ar fi nemaipomenit să fie adevărată, însă deocamdată trebuia să lămurească alte probleme.
— Deci ai sabordat un submersibil şi ai fugit de nişte oameni care mai bine ar fi murit.
Nu credea nici jumătate din povestea îndrugată de Bushka. Ospitalitatea caracteristică pescarilor îl îndemna să asculte. Însă nimic nu-l obliga să şi accepte.
Bushka îşi plimbă ochii de jur-împrejur. Al doilea soare urcase pe cer, dar în acest anotimp se îndrepta foarte repede spre orizont. În curând aveau să fie învăluiţi de jumătatea-de-noapte. Lui Twisp îi era foame şi simţea iritarea dându-i târcoale.
— Ai un prosop şi nişte pături? întrebă Bushka. Am cam îngheţat!

Iritarea pescarului dispăru brusc, regretând că nu se ocupase mai din timp de confortul celuilalt.
— Prosopul şi păturile sunt aranjate în cabina din spatele tău.
În timp ce Bushka scotea articolele necesare, Twisp adăugă:
— Deci m-ai văzut şi ai ieşit la suprafaţă sperând că am să te salvez.
Bushka privi privi printre faldurile prosopului cu care îşi ştergea părul:
— Dacă îi mai lăsam încă puţin să inspire dioxid de carbon, ar fi murit. Însă nu am putut.
— Vrei să-mi spui cine sunt?
— Oameni care ne-ar ucide în timp ce şi-ar mânca micul dejun, fără să piardă o singură îmbucătură!
Tonul lui Bushka îl îngrozi pe pescar. Şi chiar era convins de ceea ce spunea.
— Bănuiesc că nu ai un CDR la bord, rosti Bushka.
Cuvintele lui aveau o tentă de snobism.
Twisp îşi păstră cumpătul şi ridică instrumentul respectiv. Compensatorul de derivă relativă era unul dintre aparatele cu care se mândrea cel mai mult. Săgeata compasului arăta că se îndepărtase foarte mult de la cursul prestabilit.
Bushka se apropie, privindu-l mai cu atenţie:
— Un compas tritonian este mai precis, dar ne vom descurca şi cu ăsta.
— Nu este deloc mai precis atunci când navighezi de la o Insulă la alta, îl corectă Twisp. Insulele îşi schimbă mereu poziţia şi nu ai un punct fix de referinţă.
Bushka îngenunche lângă CDR şi începu să-l manevreze cu multă pricepere. Twisp îşi dădu seama că nu făcea asta pentru prima oară. Săgeata roşie din partea superioară a carcasei ajunse într-o nouă poziţie.

— Acum ar trebui să ne conducă acolo, estimă Bushka. (Clătină din cap.) Uneori mă mir cum putem naviga fără instrumentele construite de Tritoni.
Adică noi? tresări Twisp.
— Cred că eşti Insular, îl acuză el de-abia stăpânindu-şi mânia. Probabil ai impresia că suntem foarte înapoiaţi, nu-i aşa?
Celălalt se ridică în picioare, întorcându-se înapoi la locul de lângă intrarea în cabină.
— Mai bine te-ai mai şterge puţin cu prosopul, îl apostrofă Twisp. În special în spatele urechilor!
Bushka nu îl luă în seamă, aşezându-se pe podea şi sprijinindu-se cu spatele de cabină.
Pescarul mări turaţia motorului şi încadră ambarcaţiunile pe cursul indicat de săgeata CDR-ului. Foarte bine, să mergem să vizităm Baza de Căutare şi Intervenţie! La naiba cu Bushka ăsta! Era oare unul dintre Insularii emigraţi în adâncuri, care deveniseră mai Tritoni decât Tritonii?
— N-ai de gând să-mi explici ce s-a întâmplat la bordul submersibilului? întrebă el. M-am săturat să ghicesc şi aş vrea să ştiu precis în ce afacere am intrat.
Bushka îşi schimbă poziţia, păstrând o figură întunecată. Fără alte introduceri, începu să descrie aventura în care fusese atras de către Gallow. Când ajunse la partea cu Insula Guemes, Twisp îl opri:
— Tu erai la comenzi?
— Îţi jur că habar n-aveam ce făcea.
— Continuă. Ce s-a întâmplat după aceea?
Celălalt reluă povestirea din momentul scufundării Insulei. Twisp îl asculta, cu o expresie aspră. O dată duse mâna sub pârghia cârmei, căutând pistolul-laser ascuns în compartimentul secret — un pistol-laser construit de Tritoni, care îl costase o jumătate de încărcătură de murene. Însă atingerea rece îi alungă

întrucâtva pornirea sângeroasă. Şi dacă Bushka minte? se întreba în sinea sa.
Pescarul aşteptă sfârşitul relatării, rămase puţin pe gânduri, apoi continuă:
— Deci i-ai legat de scaune, inclusiv pe Gallow, şi ai scufundat submersibilul. De unde ştii că nu i-ai trimis la o moarte sigură?
— Nu i-am legat foarte strâns. După ce-şi vor reveni, se vor putea elibera.
— Eu cred că aş... (Twisp scutură violent din cap.) Ştii foarte bine, nu-i aşa, că va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lor. În plus, erai la comenzi!
Bushka îşi îngropă faţa în pătura pe care şi-o ţinea înfăşurată pe genunchi. Umerii începură să-i tremure şi după câteva clipe pescarul îşi dădu seama că plângea.
Între doi bărbaţi, aceasta reprezenta cea mai mişcătoare dovadă de sinceritate. Twisp nu mai avea nici o îndoială că povestea era adevărată.
Bushka ridică spre el faţa udă de lacrimi:
— Şi încă nu ştii totul. Habar n-ai ce idiot am fost! Idiotul ideal, unealta ideală!
Apoi se destăinui în continuare — Twisp află despre Insularul-savant care dorea să acceadă în lumea Tritonilor, despre felul în care Gallow speculase această dorinţă, atrăgând un Insular nevinovat într-o aventură înfiorătoare.
— De ce nu ai dus submersibilul la Baza de Intervenţie? întrebă pescarul.
— Era prea departe. Şi nici nu ştiam ce fel de oameni voi întâlni acolo. Dacă făceau parte din grupul lor? Este vorba de o organizaţie secretă, majoritatea Tritonilor habar n-are de existenţa ei. Te-am zărit pe tine şi... nu vroiam decât să scap de ei şi din submersibilul ăla blestemat!
Tânăr isteric! îl apostrofă Twisp în sinea sa.

— Tritonii n-au să se bucure deloc aflând că le-ai sabordat submersibilul.
Bushka râse scurt, cu hohote amare:
— Tritonii nu pierd nimic! Ei recuperează totul. Dacă ajunge la fundul apei, se vor pricepe să-l aducă din nou în stare de funcţionare.
— Interesantă poveste, Iz, aprobă Twisp cu o mişcare a capului. Acum am să-ţi spun ce s-a întâmplat în realitate. Partea cu Insula Guemes o cred, iar...
— Nu am minţit!
— Tare-aş vrea să nu te cred, însă nu am ce face. Şi mai cred că Gallow te-a atras în cursă pentru a se folosi de tine. Dar am impresia că nu eşti chiar atât de nevinovat pe cât vrei să pari.
— Îţi jur că habar n-aveam care îi erau intenţiile!
— În regulă, Iz. Te cred. Te cred când spui că m-ai zărit pe scannerul submersibilului. Ai ieşit la suprafaţă sperând că am să te salvez.
Bushka se încruntă.
— Da, aşa este, continuă pescarul clătinând din cap. Nu ai înotat direct spre barca mea pentru a fi sigur că, încercând să te salvez, mă voi îndepărta de submersibil. Ai fi vrut să treci drept Triton iar eu să te duc la Baza de Intervenţie. Acolo urmai să te foloseşti de informaţiile despre distrugerea Insulei Guemes pentru a-i forţa pe Tritoni să te păstreze în lumea lor. Aveai de gând să faci un târg murdar cu...
— Nu este adevărat! Jur!
— Nu jura strâmb, îl sfătui Twisp. Nava te aude.
Bushka deschise gura, apoi se răzgândi. Invocarea numelui Navei îşi făcea aproape întotdeauna efectul asupra Insularilor, chiar şi asupra acelora care pretindeau că nu cred în Ea.
— Pe ce Insulă ai locuit? îl întrebă pescarul. Şi cu ce te ocupai?
— Pe Insula Vulturului. Eram... istoric şi tehnician la centrul de comandă al pompelor.

— Probabil că de acolo te cunosc. Eu uit foarte rar o fizionomie. Istoric, zici? înseamnă că ai stat mai mult prin sălile de studiu. Aşa se explică tenul tău palid.
— Îţi poţi face o idee, oricât de vagă, despre cantitatea documentelor istorice salvate de Tritoni? Nici măcar ei nu le cunosc numărul — sau valoarea.
— Deci acest Gallow a considerat că tu erai omul cel mai potrivit pentru a-i consemna faptele de importanţă istorică, nu?
— Aşa a pretins.
— Una e să scrii istoria, şi cu totul altceva este să o faci cu mâna ta. Bănuiesc că ţi-ai dat seama.
— Într-adevăr! Nava mi-e martor că nu mint!
— Mmmda! Bushka, deocamdată suntem legaţi unul de celălalt. N-am de gând să te arunc peste bord. Însă trebuie să înţelegi că povestea ta îmi provoacă o stare de… nelinişte. Înţelegi, nu? Dacă există o bază acolo unde spui tu… ei bine, vom vedea.
— Baza există, rosti celălalt cu convingere. Are un turn care se înalţă deasupra apei şi îl poţi distinge de la o depărtare de cincizeci de klick-uri.
— Da, desigur. }ntre timp, tu vei sta cu spatele lipit de peretele cabinei iar eu voi rămâne aici, lângă pârghia cârmei. Nu care cumva să te mişti de-acolo. Ai băgat la cap?
Bushka îşi cufundă din nou faţa în pătură, fără a răspunde. După felul în care îi tresăreau umerii, era clar că auzise sfatul.

Care este cel mai dificil lucru atunci când vrei să faci dragoste cu o Mută?
Să găseşti orificiul potrivit.
— Glumă tritoniană

VENIND ÎN URMA SIRENEI ALE, cu paşi prea repezi pentru picioarele sale bătrâne şi vlăguite, Ward Keel pătrunse printr-o trapă deasupra căreia fusese desenat un cerc roşu. Se trezi deodată într-o încăpere plină de agitaţie. Pretutindeni se aflau monitoare (fiecare deservit de către un tehnician), şi cel puţin zece console împănate cu butoane şi simboluri grafice tritoniene. Oriunde şi-ar fi îndreptat privirea, zărea semnale de avertizare clipind neliniştitor. Numără zece display-uri deosebit de mari pe care erau înfăţişate imagini subacvatice şi de la suprafaţă. Toată aparatura fusese îngrămădită într-un spaţiu foarte puţin mai mare decât locuinţa lui Kareen.
Cu toate acestea, nimeni nu este stingherit în activitatea sa, gândi el.
Tritonii, ca şi Insularii, deveniseră maeştri în utilizarea eficientă a spaţiilor restrânse. Totuşi, ceea ce Tritonii ar fi considerat "mic", pentru Insulari ar fi fost "spaţios".
Ale îl plimba printre pupitre şi monitoare, făcând prezentările. Fiecare operator ridica uşor ochii, dădea scurt din cap, apoi se întorcea la preocupările sale. Din privirile pe care le aruncau furiş spre Ale, Keel îşi dădea seama că prezenţa sa în această cameră era foarte... incomodă pentru mulţi Tritoni.
Se opriră în dreptul unui pupitru ceva mai mare, aşezat pe un podium nu prea înalt. De acolo era coordonată întreaga activitate din sală. Ale i se adresase bărbatului de la consolă cu "Umbră", însă îl prezentă sub numele de Panille cel Negru. Keel recunoscu imediat numele. Probabil că era un descendent al faimosului poet şi istoric. Ochii mari ai lui Panille priveau cercetător de deasupra pomeţilor înalţi. Gura sa subţire de-abia schiţase o mişcare în timpul prezentărilor.
— Ce reprezintă locul acesta? întrebă Keel.
— Este sala de Control al Curenţilor, îi explică Ale. Detaliile le vei afla mai târziu. Toţi cei de-aici sunt în momentul de faţă

implicaţi într-o urgenţă. Vezi luminile acelea portocalii? Cele care clipesc! Sunt apeluri către echipele de Căutare şi Intervenţie aflate la datorie.
— Căutare şi Intervenţie? se miră Keel. Unii dintre oamenii voştri au probleme?
— Nu, replică ea strângând maxilarele. Oamenii tăi au probleme.
Keel închise gura cu zgomot. Privirea sa alunecă prin toată sala, sesizând figurile încordate, atente la imaginile de pe monitoare, şi cadenţa frenetică a degetelor lovind în tastatura con-solelor. Totul era atât de derutant! Acesta era oare începutul ameninţării pe care o menţionase Kareen? Cuvintele ar fi vrut să iasă afară, însă le opri, nu fără efort. Sirena spusese "Căutare şi Intervenţie." Trebuia să privească şi să înregistreze.
Imediat după ce medicii îi comunicaseră că era condamnat la moarte, Keel simţise un vid în jurul lui şi făcea eforturi disperate să-l umple. Avea impresia că până şi funcţia sa în cadrul Comitetului Formelor de Viaţă îşi diminuase dintr-o dată importanta. Titlul de Şef al Justiţiei nu îi mai era suficient. Îi trebuia încă ceva... ceva care să-i încununeze viaţa, să demonstreze dra-gostea pe care o manifestase faţă de semeni. Ar fi vrut să trimită un mesaj de-a lungul coridoarelor: "Iată cât de mult v-am iubit!" Poate că în această sală se găsea împlinirea dorinţei sale.
Ale îi şopti la ureche:
— Umbră — aşa l-au poreclit prietenii, sună mai frumos decât "cel Negru" — este cel mai bun coordonator al nostru. Se poate lăuda cu un impresionant procentaj de reuşite în recuperarea Insularilor naufragiaţi.
Speră să mă impresioneze cu grija ei artificială pentru vieţile unor Insulari? Keel rosti cu o voce seacă şi abia auzită:
— Nu ştiam că sunteţi atât de bine organizaţi.

— Crezi că lăsăm ceva la voia întâmplării? întrebă ea. (Keel sesiză o uşoară notă de aroganţă.) Întotdeauna căutăm să recuperăm Insularii naufragiaţi în urma unei furtuni sau a unui val seismic.
Şeful Justiţiei îşi simţi mândria rănită.
— De ce nu ne-aţi spus până acum că aveţi grijă de vieţile noastre?
— Cum ar fi reacţionat mândria voastră de Insulari, ştiind că sunteţi supravegheaţi cu atenţie? Ward, nu uita că am trăit multă vreme printre voi. Deja ne suspectaţi că urzim un complot împotriva voastră. Ce-ar crede Insularii dacă ar vedea staţia asta? întrebă Ale arătând spre şirurile de console, de monitoare şi imprimante.
— Aveţi impresia că Insularii sunt paranoici! izbucni Keel, în sinea sa admise totuşi că destinaţia acestei săli îi atinsese amorul propriu. Nici Departamentul Securităţii Vashon-ului nu ar fi apreciat ideea unei continue supravegheri, iar temerile lor puteau fi întemeiate. Keel îşi spuse că nu vedea decât ceea ce doreau ceilalţi să-i arate.
Un ecran mare aflat undeva în dreapta înfăţişa conturul unei Insule.
— Seamănă cu Vashon, rosti Keel. Recunosc dispunerea experţilor-în-estimarea-direcţiei.
Ale atinse umărul lui Panille, iar Keel sesiză că gestul ei răspândise o căldură intimă. Tritonul ridică privirea de la consolă.
— Pot să te întrerup puţin? întrebă ea.
— Da, dar fii cât mai concisă.
— Eşti bun să alungi temerile domnului Şef al Justiţiei? A recunoscut silueta Insulei sale acolo, pe monitor. (Întoarse capul în direcţia ecranului respectiv.) Spune-i care este distanţa până la cea mai apropiată barieră.

Panille formă un cod, răsuci un buton şi citi informaţia afişată pe un indicator dispus în partea superioară a consolei. Ecranul monitorului de deasupra indicatorului prezentă mai întâi conturul Vashon-ului, apoi imaginea oceanului ca şi cum ar fi privit de pe Insulă. Într-un mic pătrat din dreapta-jos clipea un mesaj: "V-200".

— Vizibilitatea este de două sute de metri, declară Ale. Destul de bună.

— Vashon se află la patru kilometri de bariera HA-nouă, deplasându-se paralel cu ea, îi informă Panille. Peste o oră vom continua să o îndepărtăm. Valul seismic a deviat-o până la aproape doi kilometri de barieră. Am intervenit şi nu a apărut nici o problemă. Situaţia a fost menţinută tot timpul sub control.

Keel îşi înăbuşi un icnet auzind cuvintele lui Panille. Furia ameninţa să-i înceţoşeze mintea însă reuşi să întrebe pe un ton cât de cât calm:

— "Nici o problemă"?

— Da, răspunse Panille. Situaţia a fost permanent ţinută sub control...

— Tinere, manevrarea unei mase cum este cea a Vashon-ului... (Clătină violent din cap.) ... ne putem considera norocoşi dacă ajungem pe cursul dorit atunci când vrem să contactăm o altă Insulă. Să eviţi primejdia într-un spaţiu de numai doi kilometri este un lucru imposibil.

Colţurile buzelor lui Panille schiţară un zâmbet. Un zâmbet pe care Keel îl detesta din tot sufletul. Văzuse prea mulţi adolescenţi cu caş la gură zâmbind astfel, închipuindu-şi că bătrânii nu aveau reacţii suficient de prompte.

— Voi nu aţi reuşit să atrageţi algele de partea voastră, rosti Panille. Noi, da. De aceea suntem aici şi să ştii că nu mai avem timp pentru paranoia voastră.

— Umbră! exclamă Ale pe un ton de reproş.

— Îmi cer scuze, făcu Panille, întorcându-se la comenzi. Însă cu ajutorul algelor am reuşit să controlăm traiectoria Vashon-ului în ultimii ani, ţinându-vă departe de pericole. La fel am procedat şi cu alte Insule.
Ce pretenţie surprinzătoare! gândi Keel. Cu coada ochiului, remarcase atenţia pe care Ale o acorda tuturor gesturilor lui Panille. Tânărul citi ceva pe indicatoarele sale, clătinând din cap.
— Priviţi, îi invită Tritonul. Landro!
O femeie vârstnică aflată în celălalt colţ al sălii întoarse privirea spre ei. Panille îi comunică o serie de litere şi cifre. Ea le introduse în computer, aşteptă, apăsă o tastă, apoi aşteptă din nou. Panille se întoarse la propria consolă şi degetele începură să-i zboare pe deasupra tastaturii.
— Priveşte monitorul lui Umbră, îl invită Ale.
Ecranul prezenta o fâşie lungă, lată şi adâncă, formată din alge unduitoare. Mesajul "V-200" continua să clipească în colţul de jos. Keel trase concluzia că tulpinile plantelor aveau peste o sută de metri înălţime. În timp ce privea, algele se aplecară într-o parte sau într-alta, formând un culoar lat de cel puţin treizeci de metri.
— Algele crează canale, reuşind astfel să controleze curenţii oceanici, declară Ale. Eşti martor la una dintre cele mai simple modalităţi prin care se hrănesc ele. În felul acesta captează curenţii mai reci, bogaţi în elemente nutritive.
— Cum le faceţi să reacţioneze? şopti uimit Keel.
— Prin semnale de frecvenţă joasă, răspunse ea. Tehnica noastră nu a atins încă perfecţiunea, dar o va atinge în curând. Dacă ne luăm după documentele istorice, forma aceasta de comunicare este foarte înapoiată. Ne aşteptăm ca în următoarea etapă de evoluţie, algele să adauge vocabularului lor şi elemente vizuale.
— Vrei să-mi spui că vorbiţi cu ele?

— Într-un sens foarte primitiv, da. Aşa cum mama vorbeşte copilului. Nu s-au ridicat încă la un nivel suficient de elevat al conştiinţei şi nu pot lua decizii independente.
Keel începea să înţeleagă de ce Panille arborase zâmbetul acela. De câte generaţii cutreierau Insularii oceanul, fără a bănui măcar că aşa ceva era posibil? Oare câte alte minuni tehnologice inventaseră Tritonii, ţinându-le departe de curiozitatea Insularilor?
— Pentru că nu este o comunicare perfectă, ne alegem o marjă de siguranţă destul de mare, îi explică Ale.
— Patru kilometri... vi se pare suficient?
— Doi kilometri, interveni Panille. În momentul de faţă, distanţa aceasta poate fi considerată acceptabilă.
— Algele reacţionează la o succesiune de semnale, continuă Ale.
De unde vine sinceritatea asta subită faţă de cea mai înaltă autoritate administrativă a Insularilor? se întrebă Keel.
— După cum vezi, le educăm şi totodată le atragem de partea noastră, rosti Ale luându-i de braţ în timp ce priveau culoarul dintre alge.
Keel surprinse privirea lui Panille la gestul prietenesc al lui Kareen şi uşoara crispare a buzelor sale.
Gelozie? Gândul pâlpâi ca o lumânare într-o cameră întunecoasă. Descoperise probabil un mod de a-l pedepsi pe tânăr pentru aroganţa lui. Atinse mâna Sirenei, mângâind-o uşor.
— Acum înţelegi pentru ce te-am adus aici? îl întrebă ea.
Şeful Justiţiei încercă să-şi dreagă glasul, descoperindu-şi dintr-o dată gâtul foarte uscat. Desigur, era necesar ca Insularii să afle despre aceste realizări. Începu să desluşească problema Sirenei — de fapt, problema Tritonilor. Făcuseră o greşeală nedezvăluindu-şi din timp preocupările. Sau... cine ştie?

— Mai avem şi alte lucruri de văzut, spuse ea. Ce-ar fi să continuăm cu sala de gimnastică de alături, pentru că este cea mai apropiată? Acolo se pregătesc astronauţii noştri.
Între timp, Keel se rotise încet, plimbându-şi privirea peste monitoarele din sală. Mintea sa era doar parţial focalizată asupra cuvintelor rostite de Ale, şi le auzea ca printr-un văl gros. Făcu un pas greşit, fiind gata-gata să cadă peste ea. Dar braţul ei puternic îl ajută să se echilibreze.
— Ştiu că intenţionaţi să recuperaţi celulele de hibernare, declară el.
— Nava nu le-ar fi lăsat pe orbită dacă nu am fi avut nevoie de ele, Ward.
— Deci, pentru asta construiţi bariere şi încercaţi să ridicaţi suprafeţe de uscat deasupra oceanului?
— Putem lansa rachetele de sub apă, dar nu obţinem cine ştie ce rezultate, rosti ea. Avem nevoie de o bază solidă de lansare, undeva deasupra apei.
— Ce veţi face cu conţinutul celulelor?
— Dacă documentele spun adevărul — şi nu avem nici un motiv să le bănuim de altceva — bogăţia formelor de viaţă adăpostite acolo ne va aduce pe calea cea bună în evoluţia noastră... o cale umană.
— Ce este aceea "cale umană"?
— Păi... este... Ward, formele de viaţă din acele celule de hibernare pot...
— Am studiat şi eu arhivele. Ce crezi că va câştiga Pandora de pe urma... unei maimuţe rhesus, de exemplu? Sau a unui piton? Cu ce ne vor ajuta mangustele?
— Ward... acolo există vaci, porci, găini...
— Sau balenele, ce profit ne vor aduce? Ar putea supravieţui alături de alge? Adineauri ai subliniat importanţa capitală a algelor...
— Nu vom şti decât dacă încercăm, nu?

— Ca Şef al Justiţiei şi al Comitetului Formelor de Via'ă — şi în calitatea aceasta vorbesc acum — trebuie să-ţi amintesc că mi-am pus şi eu întrebările astea.
— Nava şi strămoşii noştri au adus...
— Mă uimiţi cu subita voastră înclinare spre religie, Kareen! Nava şi strămoşii noştri au adus haosul pe Pandora. Au acţionat fără a se gândi la consecinţe. Priveşte-mă, Kareen! Eu sunt una dintre acele consecinţe. Cloni... mutanţi... Te întreb, de unde ştii că Nava nu a vrut să ne dea o lecţie?
— Ce lecţie?
— Că există unele schimbări care ne pot distruge. Vorbeşti cu atâta uşurinţă despre o viaţă "umană"! Dă-mi o definiţie pentru "uman".
— Ward... noi doi suntem umani.
— Ca mine, Kareen. Asta este felul în care judecăm. Uman înseamnă "ca mine". În adâncul nostru, spunem: Dacă este uman, este "ca mine".
— Aşa iei tu deciziile în Comitet?
Tonul ei s-ar fi vrut sarcastic, însă se simţea că fusese atinsă.
— Da, aşa le iau. Numai că atunci când "pictez" asemănarea, mă folosesc de o pensulă foarte lată. Cât de lată este pensula ta? Că tot veni vorba, tânărul acesta arogant de lângă noi, crezi că m-ar putea privi spunând: Da, este "ca mine"?
Panille nu ridică ochii din consolă, dar ceafa i se înroşi puternic.
— Umbră şi oamenii lui fac mari eforturi pentru a salva vieţile Insularilor, îi aminti ea.
— Într-adevăr, şi îi sunt recunoscător pentru asta. Totuşi, tare-aş vrea să ştiu ce gândeşte atunci când ne salvează. Ne priveşte ca pe nişte oameni, sau ca pe nişte forme de viaţă interesante, însă inferioare lui? Trăim în medii diferite, Kareen. De aici rezultă că nu putem avea aceleaşi obiceiuri. Asta-i tot. Dar am început să mă întreb: de ce trebuie ca noi, Insularii, să fim manipulaţi de standardele voastre de frumuseţe? Ai face

dragoste cu mine? (Ridică mâna pentru a preîntâmpina replica ei, şi sesiză că Panille făcea tot posibilul pentru a ignora conversaţia purtată la câţiva paşi depărtare.) Nu te teme, nu este o propunere serioasă. Însă gândeşte-te la toate implicaţiile ei. Gândeşte-te cât de trist este că am fost obligat să recurg la acest exemplu.
Alegându-şi cu grijă cuvintele şi cântărind pauzele dintre ele, Ale răspunse:
— Eşti cel mai dificil... om... pe care l-am întâlnit vreodată.
— Pentru asta m-ai adus aici? Ţi-ai spus că dacă mă convingi pe mine, vei putea convinge pe oricine?
— Eu nu mă gândesc la Insulari ca la nişte Muţi, şopti ea. Consider că sunteţi oameni, că viaţa voastră este preţioasă şi că avem nevoie unii de alţii pentru a merge mai departe.
— Dar ai spus chiar tu că există unii Tritoni care nu sunt de acord cu punctul acesta de vedere.
— Majoritatea Tritonilor nu cunosc greutăţile pe care le înfruntă Insularii. Trebuie să recunoşti, Ward, că mare parte din activitatea voastră este... ineficientă. Desigur, nu voi sunteţi de vină.
Cât de subtil! Aproape eufemistic.
— Prin ce suntem noi importanţi pentru voi?
— Ward, şi unii şi alţii am încercat să rezolvăm aceeaşi problemă — supravieţuirea pe Pandora — în moduri oarecum diferite. Aici, în adâncuri, încercăm să obţinem metan şi îngrăşăminte în vederea cultivării uscatului, atunci când acest lucru va fi posibil.
— Sustrăgând energia ciclului biotic actual?
— Doar pentru un scurt timp, insistă ea. Uscatul va fi mult mai stabil în prezenţa culturilor. Vom avea nevoie de sol fertil.
— Metan, murmură el.
Ar fi vrut să comenteze argumentul ei, însă uită totul în lumina unei descoperiri neaşteptate:

— Vreţi să puneţi mâna pe instalaţiile noastre de hidrogen!
Ale holbă ochii, surprinsă de ascuţimea minţii Insularului.
— Avem nevoie de hidrogen pentru a putea ajunge în spaţiu, se eschivă ea.
— Iar noi avem nevoie pentru a ne găti hrana, pentru a ne încălzi, şi pentru a acţiona motoarele.
— Aveţi şi metan la dispoziţie.
— Nu suficient.
— Noi separăm hidrogenul pe cale electronică şi...
— Însă printr-o metodă nu prea eficientă.
Deşi încercase să o reprime, mândria i se făcuse simţită în voce.
— Da, pentru că voi folosiţi membranele acelea minunate şi presiunea apei, rosti ea.
— Unu la zero pentru materia organică.
— Însă nu poţi crea o întreagă tehnologie bazându-te doar pe materia organică. Nu vă daţi seama că vă trage înapoi? Tehnologia ar trebui să vă protejeze şi să vă ajute pe calea progresului.
— Disputa asta durează de câteva generaţii. Insularii ştiu ce gândiţi voi despre materia organică.
— Disputa asta nu a luat sfârşit, insistă ea. Cât despre celulele de hibernare...
— Acum sunteţi obligaţi să apelaţi la noi, rosti el, pentru că avem materiale mai bune. (Îşi permise un zâmbet discret.) Şi am observat că mai veniţi la noi atunci când e cazul unor intervenţii chirurgicale foarte delicate.
— Înţelegem că materia organică reprezenta odinioară cea mai comodă soluţie pentru supravieţuirea voastră în condiţiile de la suprafaţă. Însă vremurile se schimbă...
— Voi le schimbaţi, se înverşună el. (Apoi, observând maxilarele încleştate şi frustrarea din privirea ei intensă, se mai domoli.) Vremurile se schimbă mereu. Problema rămâne: cum ne adaptăm cel mai bine la schimbare?

— Consumaţi toată energia voastră pentru a supravieţui împreună cu materia organică! atacă Ale pe un ton necruţător. Din când în când, Insulele mor de foame. Noi nu păţim aşa ceva. Peste cel mult o generaţie, vom umbla sub cerul liber, pe pământ uscat!

Keel ridică din umeri. Gestul îi irită locul în care era montată proteza pentru capul său prea voluminos. Simţea că muşchii cefei încep să cedeze oboselii, trimiţând impulsuri dureroase spre baza craniului.

— Ce părere ai despre vechea dispută, în lumina acestei schimbări? îl provocă ea.

— Aţi construit bariere care pot scufunda Insulele, spuse el. Aţi făcut-o pentru a perpetua modul de viaţă al Tritonilor. Orice Insular este îndreptăţit să se întrebe dacă nu cumva aveţi intenţia să scufundaţi Insulele pentru a scăpa de Muţi.

— Ward! (Ale dădu nefericită din cap, înainte de a continua.) Sfârşitul Insulelor — al Insulelor cu care v-aţi obişnuit voi — va surveni foarte curând. Vom apuca să-l vedem cu ochii noştri. Nu înseamnă că este neapărat un lucru rău.

Eu nu voi apuca să-l văd, îşi spuse Keel în gând.

— Înţelegi? dori ea să ştie.

— Vreţi să optez pentru schimbarea dorită de voi, conchise el. Vreţi să faceţi din mine un Iuda şi un ţap ispăşitor. Ştii cine a fost Iuda, Kareen? Ştii ce este un ţap ispăşitor?

Pe faţa ei trecu o umbră de oboseală şi a iritare:

— Încerc să te lămuresc că Insularii trebuie să se adapteze în foarte scurt timp schimbării. Fie că vă place sau nu, veţi fi nevoiţi să faceţi faţă acestei probleme.

— Vreţi să puneţi mâna pe instalaţiile noastre de hidrogen, se încăpăţână el.

— Încerc să te ţin departe de controversele politice din lumea Tritonilor.

— Kareen, îţi spun cinstit, nu am încredere în tine. Bănuiesc că nu vorbeşti în numele întregii societăţi tritoniene.
— M-am săturat de discuţia asta, interveni Panille. Te-am prevenit, Kareen, că un Insular...
— Mă descurc şi fără ajutorul tău! îl reduse ea la tăcere cu un gest al mâinii. Dacă fac o greşeală, atunci este greşeala mea şi îmi asum responsabilitatea. (Apoi se adresă din nou lui Keel.) Consideri că merită să recuperăm celulele de hibernare sau să înălţăm porţiuni de teren uscat deasupra oceanului? Înţelegi că este foarte important să redăm algelor nivelul de conştiinţă pe care l-au avut înainte ca oamenii să strice echilibrul acestei planete?
Asta este o punere în scenă, gândi Keel. Joacă teatru. Pentru mine sau pentru Panille?
— În ce scop şi prin ce mijloace? se interesă el pentru a câştiga timp.
— În ce scop? Pentru a dobândi o stabilitate reală. Ne va folosi tuturor. Este ceva care ne va face să trăim împreună în bună înţelegere.
Pare atât de rece, de calculată! Însă ceva nu este în regulă cu ea.
— Care sunt priorităţile voastre? întrebă el. Algele, continentele sau celulele de hibernare?
— Oamenii mei consideră că celulelor de hibernare trebuie să li se acorde prioritate.
— Cine sunt "oamenii tăi"?
Ea aruncă o privire spre Panille, care răspunse:
— Majoritatea Tritonilor, ăştia sunt oamenii ei. Aici, în adâncuri, deciziile sunt luate de majoritate.
Keel se întoarse către el:
— Dar care este părerea ta, Umbră? Care consideri că ar fi prioritatea?

— Eu? (Ochii i se dezlipiră cu greu de ecranul monitorului.) Algele. Fără ele, Pandora ar fi un etern tărâm al luptei pentru supravieţuire. (Arătă spre monitoare care, îşi aminti Keel, înfăţişau încercările de salvare a Insularilor.) Ai văzut ce putem face cu ajutorul lor. În momentul de faţă reuşesc să menţină Vashon-ul în ape adânci. Datorită lor, supravieţuirea devine o problemă uşor de rezolvat.
— Crezi că ne putem baza pe ele?
— Da. Am recuperat tot ce se afla în interiorul vechiului Fort. Ne-am făcut o idee destul de precisă despre conţinutul celulelor de hibernare. Cred că acestea ar mai putea aştepta o vreme.
Keel se adresă Sirenei:
— Desigur, trebuie să recunosc că sunt îngrijorat. Ştiu ce se presupune că ar exista acolo. Arhivele voastre ce spun?
— Avem toate motivele să credem că celulele de hibernare conţin plante şi animale provenite de pe Pământ. Tot ceea ce Nava a considerat că este util colonizării. Şi, probabil, vreo treizeci de mii de oameni. Totul pus la păstrare pe o perioadă nedefinită.
Keel pufni auzind "avem toate motivele să credem". Deci nu sunt deloc siguri. Merg la nimereală. Ridică privirea spre tavan, gândindu-se la acele fragmente de plastoţel, plasmasticlă şi carne rotindu-se lent în jurul Pandorei, an după an.
— Acolo ar putea fi orice, murmură el. Orice!
Ştia că frica era cea care rostise acele cuvinte. O privi acuzator pe Ale:
— Pretinzi că vorbeşti în numele majorităţii Tritonilor şi totuşi am impresia că te ascunzi.
— Suntem nevoiţi să menajăm unele aspecte politice mai delicate... Ward! Proiectul nostru spaţial va continua indiferent dacă am sau nu succes cu tine.
— Succes? Cu mine?
Sirena asta n-o să renunţe niciodată la calculele ei?

Ale expiră aerul din plămâni... mai mult un şuier decât un oftat.
— Dacă nu reuşesc să te conving, Ward, şansele Insularilor se vor reduce în mod dramatic. Dorim să punem bazele unei noi civilizaţii, nu să pornim un război. Nu vrei să înţelegi? Vă oferim porţiuni de uscat pe care să le colonizaţi.
— Aha, iată şi momeala! exclamă el.
Keel se gândi la impactul pe care o asemenea propunere ar avea-o asupra Insularilor. Mulţi se vor grăbi să o primească — Insularii săraci, cum sunt cei cei din Guemes, sau pescarii care trăiesc de pe o zi pe alta. Vashon ar putea reacţiona altfel. Însă în această ofertă se puteau ghici bogăţiile Tritonilor, faţă de care Insularii nutreau deja sentimente de profundă invidie. Complexitatea propunerii începu să se desfăşoare în mintea sa. Dacă era făcută publică, se vor confrunta cu multe probleme.
— Am nevoie de informaţii, spuse el. Cât de avansat este programul vostru spaţial?
— Umbră! rosti Ale.
Panille lovi câteva taste. Pe ecranul din faţa sa apăru o pereche de imagini despărţite printr-o linie verticală. În stânga, se putea vedea imaginea unui turn subacvatic ale cărui dimensiuni Keel nu le putu aprecia decât după ce îşi dădu seama că siluetele micuţe din jur nu erau peşti, ci Tritoni. În dreapta, se zărea turnul înălţându-se deasupra apei. Cam cincizeci de metri, judecând după proporţiile estimate cu ajutorul imaginii din stânga.
— Mâine sau poimâine va avea loc o lansare, îl informă Ale. Este vorba de un test: va fi primul aparat cu echipaj uman la bord. Apoi, în scurt timp, vom începe să recuperăm celulele de hibernare.
— De ce nici o Insulă nu a raportat prezenţa turnului vostru de lansare?
— Pentru că am avut grijă ca nici una să nu treacă prin apropierea lui, ridică Panille din umeri.

Keel simţea că începe să-l doară capul.
— Aşa se explică apariţiile misterioase de care ai auzit, zâmbi Ale. Insularii credeau că este vorba de întoarcerea Navei.
— Ce amuzant trebuie să fi fost pentru voi! se stropşi Keel. Insularii ăştia fraieri şi superstiţiile lor primitive! (Îi aruncă o privire aspră.) Ştii, probabil, că unii dintre ei au considerat apariţia rachetelor voastre drept un semn că se apropie sfârşitul lumii. Dacă aţi fi pus-o la curent pe Preoteasa-psihiatru...
— A fost o decizie greşită, recunoscu Ale. Pentru asta te afli acum aici. Cum procedăm în continuare?
Şeful Justiţiei se scărpină în creştetul capului. Ceafa îl durea îngrozitor acolo unde se sprijinea de proteză. Trebuia să fie foarte atent, să citească printre rânduri... Panille intervenise la momentul oportun, cu o lecţie învăţată pe dinafară, ca într-o piesă de teatru minuţios regizată... Ale spunea doar ceea ce plănuise să spună. Totuşi, Keel era un bărbat călit în disputele politice, pregătit să exploateze la maximum orice situaţie favorabilă. Sirena vroia să-i dezvăluie unele secrete din lumea Tritonilor. Bineînţeles, doar acele secrete pe care le considera că meritau împărtăşite Insularilor. El însă căuta să descopere ceea ce ea nu dorea să se afle.
— Cum le spunem Insularilor adevărul, fără a le întoarce viaţa pe dos? contraatacă el.
— Nu avem timp de pierdut cu filosofiile insulare, răspunse ea cu duritate.
Keel se zbârli la ea:
— Asta-i o altă modalitate de a spune că suntem leneşi. Supravieţuirea ocupă cea mai mare parte a timpului nostru. Dacă nu construim rachete, asta nu înseamnă că stăm degeaba! De fapt, noi suntem aceia care nu avem timp la dispoziţie. Nu ne stă mintea la calcule, planuri şi fraze frumos încondeiate...
— Opreşte-te! porunci ea. Dacă noi doi nu ne putem înţelege, la ce te poţi aştepta din partea semenilor noştri?

Keel se roti pentru a o privi întâi cu un ochi, apoi cu celălalt. Îşi reprimă un zâmbet. Două lucruri îl amuzau: Sirena vroia să ajungă undeva, şi îşi putea pierde sângele rece. Ridică ambele mâini, masându-şi ceafa.
Ale deveni deodată grijulie, dându-şi seama — nu era pentru prima oară când discutau în contradictoriu — de necazul lui Keel.
— Ai obosit, declară ea. Nu vrei să te odihneşti şi să bei o cafea? Poate ţi s-a făcut chiar foame?
— O cană cu cafea din Vashon mi-ar prinde cel mai bine, acceptă el, mângâindu-şi proteza în partea dreaptă. Şi să scap o vreme de chestia asta blestemată care îmi chinuie ceafa. Probabil că nu aveţi pe-aici un fotoliu-masă, nu?
— Materia organică este rară în lumea noastră. Mă tem că nu putem asigura confortul Insularilor în toate privinţele.
— Nu vroiam decât un masaj. Habar n-aveţi ce pierdeţi ignorând utilitatea fotoliilor-masă!
— Sunt sigură că putem găsi pe cineva care să-ţi facă un masaj.
— Nu suntem confruntaţi cu numărul şi diversitatea problemelor de sănătate din Insule, interveni Panille.
Ochii săi erau fixaţi mereu asupra ecranului împestriţat cu cifre, dar atenţia părea divizată. Keel nu putea lăsa remarca fără răspuns.
— Tinere, bănuiesc că eşti foarte priceput în activitatea pe care o desfăşori. Însă mândria că te descurci bine într-un domeniu nu trebuie să te împingă să-ţi dai mereu cu părerea. Există şi domenii în care nu te pricepi. Mai ai multe de învăţat.
Întorcându-se şi sprijinindu-se de braţul lui Kareen, se lăsă condus spre culoarul exterior, simţind în spate privirile celor din sală. Era bucuros că va ieşi de acolo. Ghicise de câteva ori prezenţa unei stări subtile care îi plimba fiori de-a lungul şirei spinării.
— Te-am convins? îl întrebă Ale.

Îşi târa paşii în urma ei. Picioarele îl dureau, iar capul era plin cu informaţii despre care ştia că, în curând, aveau să schimbe destinul Insularilor.
— M-ai convins că Tritonii vor face ceea ce şi-au propus. Aveţi resursele, structura organizatorică şi hotărârea necesare. (Se dezechilibră, însă reuşi să se redreseze la timp.) Nu sunt obişnuit cu podelele care nu se înclină într-o parte şi-ntr-alta, explică el. Viaţa pe uscat va fi grea pentru unul obişnuit să trăiască pe Insule.
— Nu se vor muta cu toţii o dată pe continent, rosti ea. La început vor fi aduşi doar cei de care este absolută nevoie. Ceilalţi vor aştepta lângă ţărm, pe Insule... sau, cine ştie, poate vor fi construite plute pe care vor locui temporar până când începem exploatarea terenurilor agricole.
Keel cugetă câteva clipe, apoi:
— De mult timp aveţi planul ăsta în minte.
— Într-adevăr.
— Să organizaţi viaţa Insularilor şi să...
— Încercăm să găsim o soluţie pentru a vă salva! Pe toţi!
— Serios? (Râse cu tristeţe.) Cum? Punându-ne să locuim şi să dormim pe plute, la marginea ţărmului?
— Ar fi ideale. (Şeful Justiţiei îşi dădu seama, după strălucirea din ochii ei, că era entuziasmată de idee.) Când nu vom mai avea nevoie de ele le vom lăsa să moară, folosindu-le apoi ca îngrăşământ.
— Da, desigur. Iar Insulele vor avea aceeaşi soartă — vor deveni fertilizatori.
— În momentul în care continentul va fi suficient de mare pentru a ne adăposti pe toţi, la altceva nici nu le vom mai putea folosi.
Keel nu reuşi să-şi disimuleze amărăciunea din voce.
— Kareen, văd că nu înţelegi. O Insulă nu este o bucată moartă de... pământ. Are viaţă! Este mama noastră. Ne protejează

pentru că îi oferim dragoste şi atenţie. Voi condamnaţi mama noastră să devină un morman de îngrăşământ!
Ea îl privi fix câteva clipe, apoi spuse:
— Crezi că doar Insularii vor fi obligaţi să renunţe la un mod de viaţă? Aceia dintre noi care se vor întoarce la suprafaţă...
— ... vor avea în continuare acces la lumea din adâncuri, o]ntrerupse el. Nu veţi tăia cordonul ombilical. Noi vom suferi mai mult în această tranziţie. Se pare că intenţionat uiţi lucrul acesta.
— Nu îl uit, Ward! La naiba! De aceea te afli aici, nu?
A sosit timpul să oprim joaca, hotărî Keel. Trebuie să-i arăt că nu am încredere în ea şi nici nu cred ce spune.
— Îmi ascunzi ceva, o acuză el. Te-am studiat cu atenţie, Kareen. Te frământă un lucru, clocoteşte în tine. Un lucru foarte important. Ai încercat tot timpul să ţii sub un strict control ceea ce mi-ai arătat. Ai ales cu grijă informaţiile pe care mi le-ai oferit încercând să mă atragi de partea ta. Ai...
— Ward, eu...
— Nu mă întrerupe. Dacă vrei să cooperez, cea mai eficientă politică este să joci cu cărţile pe faţă, Kareen. Dacă trebuie, te voi ajuta. Însă dacă simt că îmi ascunzi ceva, atunci mă voi opune cu încăpăţânare intenţiilor voastre.
Se opriră în dreptul unei porţi închise. Ale îndreptă spre ea o privire absentă.
— Mă cunoşti bine, Kareen, insistă el. Întotdeauna am vorbit serios. Am să mă opun proiectelor voastre. Am să plec de aici... dacă nu cumva mă vei reţine cu forţa... şi voi duce o campanie împotriva...
— Bine! făcu Sirena aruncându-i o privire cruntă. Să te reţin? Nici prin gând nu mi-ar trece! Poate aşa ar proceda alţii, dar în nici un caz eu. Vrei să nu-ţi ascund nimic? Foarte bine. Necazurile au şi început să apară, Ward. Necazuri cumplite! Insula Guemes s-a scufundat.

Şeful Justiţiei clipi, de parcă mişcarea pleoapelor ar fi putut ţine piept impactului provocat de cuvintele auzite.
Scufundată! O întreagă Insulă!
— Aşa deci, murmură el cu o voce răguşită de emoţie. Curenţii voştri oceanici n-au dat rezultate de data aceasta. Aţi condus Insula spre...
— Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu! Nu! Cineva a făcut-o în mod deliberat. Nu are nici o legătură cu Controlul Curenţilor. A fost un act de distrugere intenţionată. O crimă mârşavă, co-misă cu sânge rece!
— Cine a făcut-o? întrebă Keel, aflat încă sub imperiul şocului.
— Deocamdată nu ştim. Însă au pierit mii de oameni, iar operaţiunile de salvare nu s-au încheiat.
Se întoarse şi deschise poarta. În mişcarea ei domoală, Keel avu impresia că distinge primele semne ale îmbătrânirii.
Încă îmi ascunde ceva, gândi el intrând în apartamentul Sirenei.

Oamenii îşi petrec viaţa în labirinturi. Dacă scapă de acolo şi nu găsesc alt labirint, îşi construiesc unul. De unde vine pasiunea asta pentru experiment?
— Întrebări de la Avata,
Cronici

DUQUE ÎNCEPU SĂ ÎNJURE, zvârcolindu-se în baia de nutriment şi lovind cu pumnii în peretele organic al piscinei până când apărură vânătăi pe margini.
Gardienii o alertară prompt pe Simone Rocksack.
Era târziu, iar Preoteasa-psihiatru era pregătită pentru culcare. Auzind apelul, îşi trase pe ea roba favorită, acoperindu-şi

formele zvelte şi plăcute ale sânilor şi coapselor. Roba aceasta purpurie îi conferea o aură de demnitate, ştergând orice urmă de feminitate. Se grăbi de-a lungul pasajului ce unea locuinţa ei cu sala în care se afla piscina, încercând să estompeze cutele ma-terialului şifonat în activitatea din timpul zilei. Pătrunse în atmosfera întunecată a încăperii unde trăiau Vata împreună cu Duque. Neliniştea o prinsese în gheare, şi i se vedea pe faţă. Îngenunche lângă Duque, spunând:
— Sunt aici, Duque. Vorbeşti cu Preoteasa-psihiatru. Cu ce te pot ajuta?
— Să mă ajuţi? răcni Duque. Tu nu eşti decât o bubă pe curul unei scroafe borţoase! Nu eşti în stare să te ajuţi nici măcar pe tine însăţi!
Şocată, Preoteasa-psihiatru duse mâna la pliul care îi acoperea gura. Desigur, ştia foarte bine ce desemna cuvântul "scroafă" — una dintre creaturile Navei, o femelă.
O scroafă borţoasă?
Nu se putu abţine să nu-şi plimbe degetele subţiri şi fine pe deasupra abdomenului plat.
— Scroafele nu există decât în celulele de hibernare, îi aminti ea.
Se străduia să vorbească mai tare, pentru ca Duque să o poată auzi.
— Aşa crezi tu!
— De ce înjuri? întrebă ea încercând să păstreze un ton cât mai politicos.
— Vata mă visează în nişte situaţii îngrozitoare, se plânse Duque. Părul ei... acoperă întreg oceanul, şi mă fărâmă în nenumărate bucăţele.
Simone îl privi cu atenţie. Duque devenise o masă impresionantă de carne scufundată în nutriment. Buzele sale pluteau la suprafaţă precum un covor. Însă părea întreg.
— Nu înţeleg, rosti ea. Eşti intact.

— Da' nu ţi-am spus că mă visează? scânci el. Visele îţi pot face mult rău dacă nu te pricepi cum să ieşi din ele. Am să mă înec. Fiecare bucăţică din mine se va scufunda la nesfârşit.
— Nu, Duque, nu te îneci, încercă Preoteasa-psihiatru să-l liniştească.
— Nu aici, maimuţo! În ocean!
Maimuţă, gândi ea. Asta era o altă creatură a Navei. De ce le pomenea Duque? Aveau, în sfârşit, să coboare de pe orbită? Dar de unde ştia el? Îşi ridică privirea spre supraveghetorii încremeniţi în jurul piscinei organice. Era posibil ca unul dintre ei...? Nu, imposibil!
Vocea lui Duque se auzi dintr-o dată clară şi extrem de coerentă:
— Nu vrea să asculte. El vorbeşte, iar ea nu vrea să asculte!
— Cine nu vrea să asculte, Duque? Cine este "el"?
— Părul ei! Tu nu auzi ce spun eu aici?
Duque lovi cu pumnul în peretele piscinei, foarte aproape de PP. Simone îşi mângâie din nou abdomenul, cu o privire absentă.
— Trebuie să aducem creaturile Navei aici, pe Pandora?
— Du-le unde vrei tu! Dar n-o mai lăsa să mă viseze scufundându-mă în ocean!
— Vata doreşte să se întoarcă în apa oceanului?
— Mă visează, tu nu înţelegi? Mă visează acolo!
— Visele Vata-ei sunt realitate?
Răspunsul lui Duque se limită la simple mormăieli şi convulsii. Rocksack oftă. Privi în piscină, spre Vata: un munte de carne, impasibilă, respirând uşor. Podoaba ei capilară se unduia precum plantele subacvatice în curenţii produşi de agitaţia lui Duque. Cum putea părul ei să existe simultan în ocean şi aici, în Vashon? Probabil doar în vise. Să fi fost încă un miracol al Navei? Trecuse aproape un an de când îi tăiase ultima oară firele de păr; crescuseră suficient de mult pentru a putea repeta

operaţia. Dar dacă erau tăiate... păstrau totuşi o legătură subtilă cu Vata? Nimic nu era imposibil în împărăţia miracolelor.
Însă cum putea vorbi părul Vata-ei?
Mesajul lui Duque fusese limpede: Vata nu vroia să asculte cuvintele rostite de propriul ei păr. De ce nu vroia să asculte? Încă nu sosise momentul reîntoarcerii în ocean? Vata îi anunţa cumva că îi va conduce pe toţi în adâncuri?
Oftă din nou. În anumite împrejurări, funcţia de Preoteasă-psihiatru era foarte dificilă. Pe umerii ei apăsau răspunderi teribile. Zvonurile despre convorbirea avută cu Duque se vor răspândi cu o viteză uimitoare. Gardienii nu puteau fi opriţi să vorbească, să împrăştie informaţii distorsionate. Trebuia ca în foarte scurt timp să dea o declaraţie oficială... o interpretare fermă şi încurajatoare. Ceva care să înăbuşe speculaţiile periculoase.
Se ridică în picioare, şi durerea care o înjunghie în genunchiul drept îi aduse o grimasă pe figură. Privind spre figurile înfiorate adunate în jurul piscinei, rosti:
— Următoarea recoltă de Vatapăr nu se va împărţi credincioşilor. Toate firele vor fi dăruite oceanului, ca ofrandă.
Duque gemu, apoi strigă dintr-o dată, foarte clar:
— Căţea! Căţea! Căţea!
Pregătită fiind de comparaţiile la care fusese supusă anterior, Simone îşi aminti imediat despre ce animal era vorba. Căţeaua era o femelă din familia canină. Trase concluzia că evenimente deosebit de importante aveau să se producă pe Pandora. Vata îl visa pe Duque obligându-l sa experimenteze stări fantastice, iar acesta invoca rând pe rând creaturile Navei.
Plimbându-şi pentru ultima oară privirea pe deasupra gardienilor, le explică, pe îndelete, acest lucru. Trăi un sentiment de satisfacţie văzând aprobarea întipărită pe feţele lor.

Toţi pandoranii se vor elibera atunci când primul aerostat va răsări din ocean, înălţându-se spre cer.
— Inscripţie prezentă la periferia unei culturi tritoniene de alge

CINCI NOTE MUZICALE se combinară armonios într-o scurtă melodie, trăgându-l pe Brett în sus... sus... scoţându-l dintr-un vis, în care întindea braţele spre Scudi Wang însă nu reuşea deloc să o atingă. Mereu cădea înapoi în adâncuri, la fel cum se scufundase atunci când valul seismic se abătuse asupra Vashon-ului.
Clipi de câteva ori, recunoscând locuinţa lui Scudi. Luminile nu erau aprinse, însă ochii săi supersensibili distinseră mâna Sirenei ieşind de sub pătură şi pipăind leneş peretele, în căutarea comutatorului.
— Este un pic mai sus şi spre dreapta, o îndrumă el.
— Vezi în întuneric? făcu ea uimită.
Mâna descoperi comutatorul, iar camera fu inundată de un val de lumină. Brett inspiră adânc, expiră încet, apoi îşi frecă pleoapele. Schimbarea bruscă de luminozitate îi provocase o durere care mergea de la ochi până la tâmple.
Scudi se ridică în capul oaselor, cu păturile înfăşurate neglijent în jurul sânilor.
— Vezi în întuneric? insistă ea.
— Da, răspunse Brett. Uneori este foarte folositor.
— Înseamnă că nu eşti chiar atât de timid pe cât am crezut la început.
Dădu păturile la o parte, îmbrăcând o salopetă cu dungi verticale, galbene şi verzi. Brett încercă să-şi mute privirea de la trupul ei atrăgător, însă de data aceasta ochii nu-l mai ascultară.

— Peste o jumătate de oră trebuie să fiu gata cu verificarea instrumentelor, spuse ea. Apoi mă voi prezenta la datorie.
— Cum facem cu... ştii tu, cu prezenţa mea aici?
— Am trimis raportul. Formalităţile se vor termina în câteva ore. Să nu ieşi din cameră; ai putea să te rătăceşti.
— Am nevoie de un ghid?
— Nu. De un prieten. (Din nou zâmbetul acela ştrengăresc.) Dacă ţi se face foame, găseşti mâncare câtă vrei. (Arătă cu degetul spre o uşă aflată într-un colţ mai îndepărtat al camerei.) După ce mă întorc, mergem să dai interviul. Sau poate că între timp au să trimită pe cineva după tine.
Puştiul examină încă o dată locuinţa, cu sentimentul că aceasta i se va părea foarte mică în absenţa lui Scudi şi neavând nici o preocupare.
— Nu ai dormit bine? îl întrebă ea curioasă.
— Am avut nişte coşmaruri. Nu sunt obişnuit să dorm pe o suprafaţă tare şi nemişcată. Totul este atât de tăcut... atât de mort!
Zâmbetul ei părea o aură luminoasă în jurul feţei.
— Trebuie să plec. Cu cât plec mai repede, cu atât mă întorc mai curând.
După ce uşa se închise în urma fetei, liniştea din cameră răsună în urechile lui Brett precum o explozie. Privi spre patul în care dormise Scudi.
Am rămas singur.
Ştia că îi va fi imposibil să adoarmă din nou. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe adâncitura abia vizibilă pe care trupul lui Scudi o făcuse pe patul în care dormise. Ce cameră mică! Oare de ce părea mult mai mare atunci când era binecuvântată de prezenţa Sirenei?
Inima începu deodată să-i bată cu putere, într-un ritm alert. Simţi în piept un cârcel care îl împiedica să respire liber.

Puse picioarele pe podea, se îmbrăcă, apoi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Privirea îi umbla aiurea, în toate părţile — spre chiuvetă şi robinete, spre dulapul decorat cu scoici dispuse în linii spiralate, spre uşa toaletei… totul fusese construit din metal scump însă avea o concepţie simplă şi prea rigidă pentru gusturile sale. Robinetele erau argintii, strălucitoare, în formă de delfini. Le atinse, apoi îşi plimbă mâna pe peretele din spate. Cele două metale aveau calităţi total diferite.
Camera nu era înzestrată cu hublouri sau lucarne, şi nimic nu înfăţişa imagini din lumea exterioară. Pereţii cu alge unduinde erau întrerupţi doar de cele două uşi. Avu sentimentul că dispune de o energie imensă pe care nu o putea folosi.
Strânse cele două canapele-pat, apoi reluă mersul prin cameră. Ceva clocotea în el. Cârcelul din piept deveni insuportabil, şi umbre negre începură să-i danseze înaintea ochilor. În jurul lui nu era decât apă! Îşi simţi urechile sfâşiate de un ţiuit dureros. Se repezi brusc spre uşă, o dădu de perete, apoi ieşi împleticindu-se pe culoar. Am nevoie de aer! Căzu într-un genunchi şi duse mâna la piept. De-abia putea să mai respire.
Doi Tritoni se opriră lângă el, şi unul îl prinse de umăr.
— Insular.
Vocea sa trăda doar curiozitate.
— Nu te agita, veni sfatul celuilalt. Eşti în siguranţă.
— Aer! gâfâi Brett.
Ceva greu îi apăsa pieptul, iar inima continua să-i bată disperată în cuşcă.
Tritonul care îl ţinea de umăr rosti:
— Băiete, aici este suficient aer. Haide, inspiră adânc. Sprijină-te de mine şi încearcă.
Brett simţi cârcelul cedând un pic, apoi încă puţin. O nouă voce, autoritară, răsună undeva în spatele lor:

— Cine l-a lăsat pe Mutul ăsta singur aici? Să vină un medic! Repede!
Se auziră paşi plecând în grabă. Puştiul vru să ia o gură mare de aer, însă gâtlejul se opuse, scoţând un fluierat slab.
— Calmează-te. Respiră încet şi profund.
— Duceţi-l la un hublou, porunci vocea autoritară. Să poată vedea imagini de afară. În marea majoritate a cazurilor, trucul ăsta se dovedeşte util.
Brett fu prins de subsuori şi ridicat în picioare. Simţea ca un curent electric slab în vârfurile degetelor şi în buze. O figură curioasă se aplecă spre el, însă nu o putea distinge foarte bine, de parcă o privea prin ceaţă.
— Asta este prima oară când pătrunzi în lumea noastră?
Gura băiatului articulă un "da" de-abia auzit. Încă nu era sigur pe picioarele sale.
— Nu te teme, rosti figura difuză. Cam aşa se întâmplă cu cei care vin pentru prima oară şi sunt lăsaţi singuri. Ai să-ţi revii în curând.
Îşi dădu seama că ceilalţi îl conduceau printr-un culoar inundat de o palidă lumină portocalie. Cineva îi atinse umărul. Gâdilătura curentului din degete şi buze dispăru, iar umbrele negre care pluteau în faţa ochilor începură să se chircească. Tritonii se opriră, îl întinseră pe podea, apoi îl ridicară în capul oaselor sprijinindu-i spatele. Capul începea să se limpezească, şi îşi îndreptă privirea spre şirul de lumini. Plafoniera avea înăuntru fire de praf şi insecte moarte. Ca prin vis, văzu un bărbat cam de vârsta lui Twisp aplecându-se spre el. Faţa sa era încadrată de un halo de păr negru şi lung.
— Te simţi mai bine?
Brett încercă să vorbească, însă avea gura prea uscată. Nu reuşi să scoată decât o slabă cârâială:
— Mă simt idiot.

Hohote de râs izbucniră în jurul său. Aplecă puţin capul pentru a putea privi printr-un hublou, şi descoperi un câmp de alge cu tulpini scurte; nenumăraţi peşti căutau hrană printre frunze. Această imagine a vieţii subacvatice nu prea semăna cu ceea ce se putea vedea de la posturile de estimare-a-direcţiei.
Tritonul îl bătu pe umăr, spunând:
— Nu-ţi face probleme, puştiule. Fiecare are momentele lui în viaţă când se simte idiot. Oricum, e mult mai bine decât să fii cu adevărat idiot, nu?
Twisp mi-ar fi vorbit la fel, gândi Brett. Zâmbi spre Tritonul cel pletos:
— Mulţumesc.
— Tinere, sfatul meu este să te întorci într-o cameră liniştită. Încearcă să stai din nou singur.
Perspectiva aceasta făcu inima lui Brett să bată din nou cu putere. Se imagină încă o dată singur în cămăruţa aceea cu pereţi metalici şi atâta apă în jur...
— Cine te-a adus aici? întrebă Tritonul.
— N-aş vrea să creez nimănui necazuri, şovăi puştiul.
— Nu te teme, îl linişti celălalt. Am putea aranja ca persoana care te-a adus să fie scutită de îndatoririle ei obişnuite, pentru a se ocupa mai mult de tine şi a-ţi uşura adaptarea la societatea noastră.
— Am fost salvat de Scudi... Scudi Wang.
— Aha! Cred că eşti aşteptat, undeva nu prea departe de aici. Scudi te va însoţi. Lex! (Se adresă unui bărbat pe care Brett nu-l putea zări.) Cheam-o pe Scudi. Vezi că-i la laborator! (Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre băiat.) Trebuie să te obişnuieşti să stai singur. Bineînţeles, deocamdată nu e nici o grabă.
— Se îndreaptă încoace! anunţă o voce în spatele lui Brett.
— Foarte mulţi Insulari acuză un şoc atunci când coboară pentru prima oară în adâncuri. Aş spune că toţi, într-un fel sau altul.

Unii îşi revin imediat, altora le trebuie câteva săptămâni. Am senzaţia că tu ai început deja să te adaptezi.
Cineva de lângă el îl prinse cu blândeţe de bărbie, lipindu-i de buze un recipient plin cu apă. Lichidul era rece şi avea o urmă de gust sărat.
O zări pe Scudi îndreptându-se spre el, cu îngrijorarea întipărită pe faţă. Tritonul îl ajută să se ridice în picioare, îl prinse de umeri şi apoi porniră în întâmpinarea Sirenei.
— Prietenul tău a avut o criză de stress, o informă bărbatul. (Apoi plecă mai departe, vorbind peste umăr.) Eu aş zice totuşi să-l mai laşi din când în când singur, ca să înveţe să-şi domine panica.
Scudi îi făcu un semn cu mâna, mulţumindu-i, apoi îl ajută pe Brett să se întoarcă în camera ei.
— Ar fi trebuit să rămân, rosti ea. Însă ai fost prima fiinţă omenească salvată de mine, şi am avut impresia că te descurcai foarte bine...
— Da, şi eu am crezut acelaşi lucru, aşa că nu-ţi mai face reproşuri degeaba. Cine era medicul acela?
— Umbră Panille. Conduce departamentul de Control al Curenţilor din cadrul activităţii de Căutare şi Intervenţie. Eu lucrez în echipa lui.
— Credeam că era medic, ceilalţi spuneau...
— Este şi medic. Toţi cei de la C şi I au această calificare. (Îl prinse de braţ.) Acum te simţi mai bine?
Brett se îmbujoră:
— Ştiu că am făcut o prostie. Însă simţeam că trebuie să iau o gură de aer, iar atunci când am ieşit în pasaj...
— Este vina mea, insistă ea. Am uitat de panică... şi dacă nu ne-ar fi amintit mereu la antrenamente! Simţeam... ei bine, aveam senzaţia că erai dintotdeauna în camera asta. Pur şi sim-plu am uitat că apăreai pentru prima oară în lumea noastră.

— Aerul în pasaj era atât de... greu, continuă Brett. Parcă mă scufundasem din nou în apă.
— Acum e bine?
— Da. (Inspiră adânc.) Un pic cam... umed, totuşi.
— Uneori este atât de umed încât poţi chiar să-ţi speli şi hainele. Adeseori, Insularii cară după ei butelii cu aer uscat până reuşesc să se adapteze. Dacă te simţi bine, cred că ar fi cazul să mergem la interviu. (Ridică din umeri la privirea lui nedumerită.) Trebuie să-ţi alcătuiască un dosar, nu?
Brett o privi fix, liniştit de prezenţa ei. Însă din când în când, senzaţia de gol în stomac îşi făcea apariţia, ameninţătoare. Insularii auziseră că Tritonii ţineau o evidenţă strictă a tuturor aspectelor sociale — rapoarte, înregistrări, dosare despre tot felul de lucruri. Dori să o întrebe despre modul în care aveau să decurgă formalităţile, dar fu întrerupt de un grup numeros de Tritoni care trecu în grabă pe lângă ei cărând echipamente — butelii cu aer, furtunuri, brancarde.
— Ce s-a întâmplat? strigă Scudi în urma lor.
— Sosesc supravieţuitorii accidentului! veni răspunsul.
Difuzoarele din tavan prinseră deodată viaţă:
— Alarmă Portocalie! Alarmă Portocalie! Tot personalul de intervenţie să se prezinte la posturi. Acesta nu este un exerciţiu de antrenament. Acesta nu este un exerciţiu de antrenament. Lăsaţi libere staţiile de docare. Degajaţi culoarele. La departamente se va deplasa doar personalul a cărui prezenţă este strict necesară. Doar personalul a cărui prezenţă este strict necesară. Toţi ceilalţi se vor prezenta la staţiile de prim-ajutor. Pe culoare vor avea acces doar urgenţele medicale. Alarmă Portocalie. Acesta nu este un exerciţiu de antrenament...
Alţi Tritoni îi depăşiră în fugă. Unul dintre ei răcni peste umăr:
— Degajaţi culoarele!
— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Scudi.

— Sunt aduşi supravieţuitorii Insulei care s-a scufundat la Bariera Mistral.
— Vashon, cumva? strigă Brett simţind că-i sare inima din piept.
Tritonii îşi continuară alergarea fără a-i da răspuns.
Scudi îl trase de braţ:
— Să ne grăbim!
Îl conduse printr-un pasaj lateral şi ajunseră în faţa unei porţi pe care Sirena o deschise fără a sta pe gânduri.
— Trebuie să te las aici şi să mă prezint la datorie, explică ea.
Brett păşi în urma ei printr-un sas dublu şi se trezi în interiorul unui bar. De-a lungul pereţilor se aliniau separeuri cu măsuţe scunde. Alte câteva măsuţe se aflau împrăştiate prin toată încăperea. Piloni mari din plastoţel defineau culoarele şi serveau drept staţii de deservire. În colţ stăteau două persoane aplecate una spre cealaltă deasupra măsuţei. Scudi îl împinse pe Brett spre separeu, iar el se împiedică, recunoscând silueta din dreapta. Orice Insular cunoştea foarte bine trăsăturile acelea cioplite în căpăţâna colţuroasă, gâtul prea lung şi proteza: Ward Keel!
Scudi se opri în faţa separeului, strângându-l pe tânăr de mână. Atenţia ei se îndreptase spre persoana cu care discuta Keel. Brett o mai zărise de câteva ori pe femeia aceea cu părul roşcat, şi consideră că prezentările erau inutile. Până la întâlnirea cu Scudi, o considerase cea mai frumoasă fiinţă în viaţă.
— Aici ar fi trebuit să se desfăşoare formalităţile, spuse Ale, însă întreg personalul a trebuit să se prezinte la datorie.
Puştiul înghiţi cu noduri, privind spre Keel:
— Domnule Judecător, cică s-a scufundat o Insulă întreagă.
— Da, Guemes, rosti Keel pe un ton calm.
— Ward, propuse Ale, îţi sugerez să te deplasezi împreună cu tânărul Norton în locuinţa mea. Nu zăboviţi pe culoare şi rămâneţi înăuntru până vă anunţ eu.

— Trebuie să plec, Brett, se auzi vocea lui Scudi. După ce se termină totul, vin să te iau.
Ale o atinse pe braţ şi plecară în grabă.
Încet, încercând să-şi înfrângă durerea, Keel se ridică în picioare. Aşteptă puţin ca trupul să se adapteze noii poziţii, apoi ieşi din separeu.
Brett asculta atent paşii oamenilor alergând pe culoare, dincolo de uşă.
Şeful Justiţiei se îndreptă spre ieşire, târşâind tălpile pe podeaua metalică.
— Vino cu mine, Brett.
Nici nu parcurseră câţiva metri, când o uşă din spatele lor se deschise şuierând. Nările simţiră mirosul de usturoi prăjit în ulei de măsline şi alte arome pe care Brett nu le cunoştea. Vocea unui bărbat răsună puternic:
— Hei, voi doi! Nimeni nu are voie să umble pe culoare!
Puştiul se răsuci. Trecerea spre bucătărie era ocupată de un bărbat solid cu părul grizonat, ale cărui trăsături plate se deformaseră într-o încruntătură. Apoi, privindu-l pe Brett şi recunos-cându-i pe Keel, arboră un zâmbet.
— Îmi cer scuze, domnule Judecător, spuse bărbatul. Nu v-am recunoscut de la început. Totuşi, n-ar trebui să umblaţi pe culoare.
— Ni s-a recomandat să plecăm de aici şi să ne deplasăm la locuinţa ambasadoarei.
Tritonul făcu un pas în lateral, arătând spre bucătărie:
— Pe aici. Puteţi ocupa apartamentul care a aparţinut lui Ryan Wang. O vom înştiinţa pe Kareen Ale.
— Este mai aproape, rosti Keel atingând umărul lui Brett.
Bărbatul îi conduse într-un apartament spaţios, nu foarte înalt şi inundat într-o lumină blândă. Brett nu reuşi să descopere sursa luminoasă; părea că razele veneau din toate părţile cu aceeaşi intensitate. Covoarele groase, de un albastru-deschis îi

mângâiau tălpile goale. Singurele piese de mobilier păreau a fi câteva divane moi şi confortabile, de culoare maro, roşu-aprins şi albastru-închis. Însă Brett, familiarizat de-acum cu obiceiul Tritonilor, bănuia că în pereţi erau ascunse tot felul de accesorii.
— Vă veţi simţi bine aici, rosti bărbatul.
— Cui avem plăcerea de a mulţumi pentru această ospitalitate? întrebă Keel.
— Mă numesc Finn Lonfinn, se prezentă Tritonul. Am fost unul dintre servitorii lui Wang, iar acum mă ocup de întreţinerea apartamentelor sale. Prietenul dumneavoastră este...?
— Brett Norton, vorbi băiatul. Eram în drum spre interviu când a sunat alarma.
Îşi aruncă privirea prin cameră. Nu văzuse niciodată ceva asemănător. În unele privinţe aducea vag cu modul de viaţă al Insularilor: perne moi, metalul pereţilor acoperit cu ţesături — multe dintre ele realizate la suprafaţă. Însă podeaua era dură şi stabilă, iar în afara aerului care circula prin gurile de ventilaţie, nu se auzeau alte zgomote de fond.
— Aveţi prieteni pe Guemes? întrebă Lonfinn.
— PP-ul s-a născut acolo, îi reaminti Keel.
Tritonul ridică sprâncenele şi îşi concentră atenţia asupra lui Brett. Acesta simţi că trebuie să dea şi el o replică:
— Nu, nu cred. De când m-am născut eu, Insulele noastre nu s-au apropiat una de alta.
Lonfinn se întoarse din nou spre Şeful Justiţiei.
— V-am întrebat de prieteni.
În tonul vocii, Brett simţi zidul rece ridicat între Tritoni şi Insulari. În aer plutea cuvântul mutant. Simone Rocksack era o Mută, prietenă cu Ward Keel... sau poate că nu. Cine se putea împrieteni cu cineva care arăta ca Simone? Nu, în mod normal nimeni nu putea fi prieten cu PP-ul. Băiatul sesiză deodată o ameninţare subtilă insinuându-i-se în suflet.

Keel îşi dădu seama, şocat, că Lonfinn făcea de fapt aluzii răutăcioase referitoare la inferioritatea Insularilor. Atitudinea aceasta era foarte răspândită printre Tritonii mai puţin umblaţi, însă pe Judecător îl neliniştea propria revelaţie interioară.
Am fost gata să-i accept modul de a gândi. O parte din mine a considerat că Tritonii ne sunt superiori.
Părerea aceasta zăcuse în subconştient, fusese hrănită ani de zile, iar acum apărea la suprafaţă înflorind în Keel ca o plantă a răului, dezvăluindu-i lucruri pe care nici măcar nu le bănuise.
Mânia îşi făcu şi ea loc în mintea Judecătorului. Lonfinn întrebase: "Aveţi prieteni printre amărâţii din Guemes? Ce trist că unii dintre colegii voştri de joacă au avut mai puţină şansă, fiind ucişi sau schilodiţi! Însă moartea şi deformarea fizică fac parte integrantă din vieţile voastre."
— Deci ai fost un servitor, şarjă Keel. În momentul de faţă, nimeni nu locuieşte în apartamentul acesta?
— Îi aparţine de drept lui Scudi Wang. Cel puţin aşa cred. Însă ea spune că nu vrea să stea aici. Presupun că vor fi închiriate, iar câştigul de pe urma lor îi va reveni ei.
Brett îi trimise Tritonului o privire descumpănită, apoi cercetă din nou camera luxoasă. Totul îi inspira o bogăţie imensă!
Încă sub şocul revelaţiei interioare, Keel se îndreptă cu greutate până la un divan albastru, trântindu-se în el şi întinzând picioarele.
— Noroc că Guemes era o Insulă mică, declară Lonfinn.
— Noroc?
Cuvântul ieşise din pieptul lui Brett.
Lonfinn ridică din umeri:
— Adică... vă închipuiţi ce tragedie ar fi fost cu o Insulă mai mare... Vashon, de exemplu.
— Ştim ce vrei să spui, oftă Judecătorul. Ştiu că aici, printre voi, Insula Guemes a fost poreclită "Ghetoul".
— Nu din răutate... serios, rosti Lonfinn.

În vocea sa se făcuse simţită nemulţumirea, dându-şi seama că fusese obligat să se scuze.
— Înseamnă că Insulele mai mari au fost solicitate să acorde din când în când ajutor celor din Guemes, atacă Judecătorul. Hrană şi medicamente.
— Da, este adevărat că noi n-am prea făcut comerţ cu Guemes, recunoscu Lonfinn.
Brett îşi muta privirea de la un bărbat spre celălalt, sesizând tensiunea în creştere. În spatele cuvintelor se ascundeau multe, însă puştiul avea nevoie de experienţă în lumea Tritonilor pentru a-şi da seama despre ce anume era vorba. Nu percepea decât aluziile directe şi mânia de-abia ţinută în frâu. Ştia că mulţi Insulari vorbeau despre Guemes ca despre "Insula Navei". În bătaie de joc, desigur, însă asta implica, de asemenea, că acolo trăiau mulţi Adoratori — credincioşi fundamentalişti. Nu era de mirare că PP-ul se născuse pe Guemes. I se părea normal ca Insularii să facă glume la adresa guemesienilor, însă tonul arogant al Tritonului îi strecura venin în suflet.
Lonfinn se deplasă până într-un colţ al camerei, verificând comenzile uşii. Apoi se întoarse:
— La toaletă aveţi acces prin uşa aceasta. În caz că doriţi să vă odihniţi, dormitoarele sunt la capătul holului. (Coborî privirea spre Keel.) Bănuiesc că lucrul acela pe care-l purtaţi la gât devine insuportabil la un moment dat.
— Într-adevăr, rosti Insularul frecându-şi ceafa. Dar ştiu că fiecare dintre noi ne confruntăm cu câteva chestii insuportabile în viaţă.
Lonfinn se încruntă:
— Oare de ce în funcţia de PP n-a fost ales niciodată un Triton?
Răspunse Brett, reproducând comentariul lui Twisp vizavi de aceeaşi întrebare:
— Probabil că Tritonii au alte lucruri de făcut, mult mai importante, şi nu-i interesează.

— Nu-i interesează? (Lonfinn se uită la Brett de parcă abia atunci i-ar fi sesizat prezenţa în apartament.) Tinere, nu cred că eşti calificat să discuţi probleme politice.
— Eu cred că băiatul punea de fapt o întrebare, zâmbi Keel sărindu-i în ajutor.
— Întrebările ar trebui să fie puse direct, nu pe ocolite, murmură Lonfinn.
— Şi ar trebui să primească un răspuns direct, insistă Keel, privind spre Brett. Această problemă a fost dintotdeauna un subiect de dispută între "credincioşii" sprijiniţi de diferite lobby-uri politice. Majoritatea Insularilor consideră că a alege PP-ul din rândul Tritonilor ar fi un dezastru. Pentru că voi aveţi şi aşa prea multă putere de decizie în multe dintre aspectele deloc plăcute ale vieţii lor.
Lonfinn rânji fără urmă de bunăvoinţă.
— Iată un subiect politic foarte dificil pentru mintea unui tânăr fără experienţă, spuse el.
Brett scrâşni din dinţi, nemulţumit de atitudinea dispreţuitoare a celuilalt.
Tritonul se deplasă până la peretele din spatele Judecătorului şi atinse o pată micuţă. Lambriul alunecă lateral, dezvăluind un hublou uriaş prin care se puteau vedea imaginile superbe ale unei grădini subacvatice, acoperită cu un plafon transparent şi având în mijloc o trombă de apă din care ţâşneau nenumăraţi peşti multicolori ce se îndreptau apoi spre plantele exotice.
— Eu trebuie să plec, declară Lonfinn. Distraţi-vă, Odihniţi-vă… (Apoi arătă cu degetul spre grădină.) Asta o să vă ajute să suportaţi mai bine spaţiul închis. Chiar şi eu o găsesc foarte relaxantă. (Se întoarse spre Brett.) Voi avea grijă să-ţi fie trimise toate formularele necesare. Le completezi şi le semnezi. N-are nici un rost să pierdem timpul.
Lonfinn părăsi încăperea prin aceeaşi uşă glisantă prin care intraseră.

— Dumneavoastră aţi completat formularele? întrebă puştiul privind spre Keel. Despre ce este vorba?
— Formularele satisfac necesitatea Tritonilor de a ţine totul sub evidenţă. Numele, vârsta, împrejurările în care ai sosit în lumea lor, experienţa profesională, talentele mai deosebite, dacă vrei să rămâi... (Ezită puţin, dregându-şi glasul.)... părinţii, ocupaţia lor şi mutaţiile. Gradul de severitate al mutaţiilor suferite.
Brett continua să îl privească în linişte.
— Am să răspund şi la întrebarea pe care ţi-o citesc în ochi, continuă Judecătorul. Nu. Mie nu mi-au cerut să completez aceste formulare. Sunt sigur că au un dosar foarte gros în care se află înscrise toate detaliile importante ale vieţii mele... ba chiar şi unele aspecte mai picante.
— Mi-ar putea cere să rămân aici? întrebă Brett.
— E posibil să-ţi ceară să achiţi costurile salvării tale. Mulţi Insulari s-au stabilit în adâncuri. Înainte de a pleca am de gând să efectuez câteva cercetări. Ştiu că viaţa aici poate fi foarte atrăgătoare.
Îşi plimbă degetele peste materialul fin al divanului, tocmai pentru a întări cele spuse.
Brett ridică ochii spre tavan, întrebându-se cum ar fi să trăieşti o viaţă întreagă departe de lumina solară. Bineînţeles, Tritonii veneau adeseori la suprafaţă, dar...
— Cele mai bune echipe de salvare sunt compuse în majoritate din ex-Insulari, rosti Keel. Aşa spune Kareen Ale.
— Am auzit că Tritonii te pun mereu să plăteşti, făcu Brett. Însă nu cred că mie mi-ar trebui foarte mult pentru a achita costul...
Se întrerupse, iar gândurile se îndreptară spre Scudi. Cum ar putea-o răsplăti vreodată? Pentru aşa ceva nu exista monedă de schimb.
— Tritonii au multe modalităţi de atragere a Insularilor consideraţi utili, declară Keel. Cred că şi-ar dori să te includă în

societatea lor. Totuşi, în momentul de faţă nu asta ar trebui să fie preocuparea ta esenţială. Eşti medic, cumva?

— Nu. La şcoală am făcut câteva cursuri de prim-ajutor şi reanimare. Nimic altceva.

Keel inspiră adânc şi expiră cu zgomot:

— Mă tem că nu este suficient. Guemes s-a scufundat de câteva ore bune. Sunt sigur că supravieţuitorii aduşi aici necesită atenţia unor persoane mai calificate decât noi.

Lui Brett i se puse un nod în gât.

Guemes s-a scufundat! O întreagă Insulă!

— Aş putea căra o targă, spuse el.

Judecătorul zâmbi cu tristeţe:

— Sunt sigur că ai putea. Dar nu cred că te vei descurca în labirintul coridoarelor. Mai degrabă i-am incomoda. Probabil că deocamdată asta suntem în ochii lor: doi Insulari rătăciţi care mai mult încurcă. Va trebui să aşteptăm.

Foarte adesea, este suficient să înţelegem cauzele răului pentru a scăpa de el.

— C.G.Jung,

Arhivele Navei

— EXISTĂ UN BLESTEM ÎN CRONICI, rosti Bushka, la fel de vechi ca şi omenirea. Spune aşa: "Fie să-ţi trăieşti viaţa în vremuri interesante." Cred că blestemul ăsta a căzut pe capul nostru.

De câteva ore, în timp ce bărcile îşi croiau drum pe suprafaţa oceanului întunecat al Pandorei, Bushka îi povestea lui Twisp tot ce aflase de la Gallow şi de la ajutoarele sale. Peste ei căzuse noaptea, şi Twisp nu-l putea distinge. Doar săgeata roşie a CDR-

ului strălucea pe punte. Restul era cufundat în întuneric... stelele stăteau ascunse îndărătul cortinei de nori care îi însoţea încă de la asfinţit.
— Va fi un continent mai mare decât îţi poţi tu închipui, continuă Bushka. Oriunde îţi vei îndrepta privirea, nu vei vedea decât uscat. Aşa se laudă ei.
— Cu atât mai rău pentru Insule, conchise Twisp. Şi rachetele alea pe care le lansează...
— Oho! Totul e foarte bine pus la punct. (Vocea lui Bushka răsună din întuneric pe un ton care lui Twisp nu îi plăcu deloc.) Nu mai trebuie decât să aducă jos celulele de hibernare. Au pregătit şi spaţiile în care să le depoziteze.
— Mie îmi este greu să-mi imaginez cum va arăta uscatul, recunoscu pescarul. Unde va apărea mai întâi?
— În locul pe care strămoşii noştri l-au numit "Colonia". Pe hărţi este desenat ca un dreptunghi având colţurile uşor rotunjite. Curbele se vor accentua, iar dreptunghiul urmează să se transforme într-un oval cu o lagună în centru. Înainte de Războiul Clonilor era un oraş complet, protejat cu ziduri din plastoţel, astfel încât reprezintă cel mai bun amplasament pentru a începe ridicarea continentului. Până la sfârşitul anului, primul oraş va prinde viaţă sub cerul liber.
— Are să fie măturat de valuri, spuse Twisp cu neîncredere.
— Nu, îl contrazise Bushka. De cinci generaţii lucrează la proiectul ăsta. S-au gândit la toate — politică, economie, alge... Amuţi brusc, întrerupt de croncănitul somnoros al uneia dintre păsări.
Amândoi încremeniră, ciulind urechile. Intraseră în teritoriul de vânătoare al unei haite de Nemiloşi? Păsările nu mai scoaseră nici un sunet.
— A visat urât, murmură Bushka.
— Deci Insula Guemes, cu locuitorii ei fanatici, stătea în calea proiectului de ridicare a continentului, nu-i aşa? reluă Twisp.

Lozinca lor — "Să rămânem pe Insule, unde ne-a lăsat Nava" — deranja foarte mulţi Tritoni.
Celălalt nu răspunse.
Pescarul se gândi la toate cele dezvăluite de Bushka. Imaginaţia sa era influenţată de izolarea în care trăise aproape o viaţă întreagă. Se simţea provincial, incapabil să înţeleagă aspectele subtile ale politicii şi ale economiei. Cunoştea doar tendinţele generale, care i se păreau destul de simple. Nu avea deloc încredere în proiectele acestea grandioase, de care Bushka se îndrăgostise în ciuda amarei experienţe trăite în compania lui Gallow.
— În planurile lor nu există loc pentru Insulari, remarcă el.
— Aşa este. Mutanţii vor fi excluşi, murmură Bushka.
— Şi cine hotărăşte care sunt mutanţi şi care nu?
Tăcerea se prelungi penibil de mult. În cele din urmă, primi un răspuns evaziv:
— Argumentul că Insulele sunt depăşite mi se pare valabil. Trebuie să recunosc că în privinţa asta Gallow are dreptate.
Twisp scrută întunericul în direcţia lui Bushka. Mai la stânga era o pată puţin mai întunecată decât fondul. Acolo îşi concentră pescarul atenţia. Încercă să-şi imagineze viaţa Tritonilor — locuinţele lor, construcţiile descrise de celălalt. Acasă, îşi spuse el. Ce fel de om trebuie să fii pentru a spune "acasă" atunci când te gândeşti la un astfel de loc? Totul părea identic, standardizat, precum stupul unor insecte. Se înfioră.
— Ce reprezintă staţia spre care ne îndreptăm? întrebă el. De ce consideri că este mai sigur să mergem acolo?
— Organizaţia Nemiloşilor Verzi numără foarte puţini membri. Baza de Lansare Numărul Unu este uriaşă — fie şi datorită personalului numeros, avem mai multe şanse decât în altă parte.
Nu mai am nici o speranţă! se frământă Twisp. Dacă Tritonii nu îl găsiseră pe Brett, ce se mai putea face? Oceanul era prea

mare şi căutarea lui se dovedea o nebunie. Cum să descoperi locul exact în care valul seismic lovise Vashon-ul?
— În curând se va lumina, anunţă Bushka. La scurt timp după aceea, vom ajunge la bază.
Twisp auzea picăturile de ploaie strivindu-se pe punte. Verifică bateriile cu celule de ţipar, care căpătaseră o culoare cenuşie. Exact la timp, în spatele lor răbufni zgomotul asurzitor al unei teribile descărcări electrice. În liniştea de după şoc se auzi vocea speriată a lui Bushka:
— Ce naiba a fost asta?
Pescarul îndreptă lanterna spre el, descoperindu-l într-o postură caraghioasă: cu capul înfundat în puntea organică. Se prinse cu mâinile de balustradă pentru a reveni în poziţia iniţială; ochii speriaţi ieşeau în evidenţă pe faţa palidă.
— Am încărcat bateriile, îl lămuri Twisp. Ar fi bine să mai prindem un fulger sau două. După aceea, voi putea pune antena în funcţiune.
— Pffui! făcu Bushka. Pescarii sunt mai trăzniţi decât îmi închipuiam. Mă mir că reuşiţi să vă întoarceţi în port.
— Ne descurcăm, i-o tăie pescarul. Spune-mi, cum ai aflat atât de multe despre lumea Tritonilor?
Bushka se ridică în capul oaselor:
— Ca istoric, ştiam deja suficiente lucruri despre societatea lor. Apoi... când ţi se pune în faţă problema supravieţuirii, trebuie să înveţi foarte repede.
Twisp îl auzi oftând îndelung. Supravieţuire, gândi el. Stinse lanterna, dorindu-şi să poată zări faţa celuilalt fără ajutorul ei. Bushka nu era laş. Îşi făcuse stagiul pe submersibile, ca majoritatea Insularilor. Se pricepea la navigaţie — urmase cursuri de specialitate în timpul şcolii. Oare de ce căutase să fie acceptat în societatea Tritonilor? Probabil din cauză că aveau documente istorice mai complete, arhive, materiale pe care nici măcar ei nu le parcurseseră în întregime.

Bushka este precum fanaticii din Guemes, descoperi pescarul. Se lasă mânat de instincte. Căuta cu înfrigurare informaţiile secrete, inaccesibile majorităţii pandoranilor. Vroia să afle totul de la sursă, şi nu îi prea păsa cum ajungea acolo. Un om periculos.
Twisp îşi concentră şi mai mult atenţia, sesizând fiecare schimbare de poziţie a lui Bushka. Luntrea îl va avertiza prompt dacă celălalt va încerca să facă vreo mişcare spre el.
— Ai face mai bine să crezi ce-ţi spun, îl sfătui Bushka. În curând, Insulele vor dispărea de pe planeta asta.
— Am aflat de la radio că Ward Keel a plecat în adâncuri, într-o misiune de informare, rosti pescarul. Crezi că a ştiut de la bun început?
Bushka îşi schimbă centrul de greutate, şi pescarul îl auzi râcâind puntea cu piciorul.
— Gallow pretindea că cei de la suprafaţă habar n-au de nimic!
Liniştea căzu ca un zid între ei. Twisp supraveghea săgeata roşie care le indica drumul. Cum puteau fi crezute unele dintre vorbele lui Bushka? Totuşi, bariera ridicată deasupra apelor era reală. Şi era evident că ex-Insularul fusese cuprins de agitaţie — se simţea urmărit de ceva important, urât şi foarte periculos.
De partea cealaltă, Bushka intră în capcana remuşcărilor. Trebuia să am mai mult curaj şi să-i ucid. Însă ceea ce reprezenta Gallow era mai măreţ decât Gallow însuşi. Aici nu încăpea nici o îndoială. Fapta sa abominabilă era privită altfel de ochii istoricului. Arhivele Navei prezentau o mulţime de evenimente sângeroase şi conducători care încercaseră să rezolve problemele omenirii prin adevărate masacre. Până la distrugerea Insulei Guemes, Bushka se gândise la aceste lucruri ca fiind îndepărtate şi foarte puţin reale. Acum cunoştea nebunia aceea, îi văzuse colţii şi umbra ameninţătoare.
Razele palide ale zorilor aprinseră crestele valurilor, făcând mai uşoară munca lui Twisp, care pregătea ceva de mâncare pe

arzătorul de lângă el. Bushka se temu ca nu cumva pescarul să-i ceară înapoi pantalonii şi tricoul puştiului.
— Cafea? întrebă Twisp sesizând privirea istoricului.
— Mulţumesc. (Apoi vorbi ca pentru sine.) Cum am putut fi atât de orb şi ignorant?
Pescarul îl privi în linişte o vreme, apoi întrebă simplu:
— Că te-ai alăturat lor sau că nu i-ai omorât?
Bushka tuşi, dregându-şi glasul. Nu luase decât o înghiţitură din cafeaua fierbinte, dar îşi simţea gura plină de scame.
Încă mă tem, gândi el. Privi spre Twisp, care îşi răcea cafeaua lipind-o de pârghia cârmei.
— Nici o dată nu mi-a fost aşa de frică, mărturisi el.
Twisp încuviinţă. Semnele lăsate de frică pe figura lui Bushka erau uşor de citit. Frica şi ignoranţa pluteau pe aceleaşi ape. În curând, mânia va lua locul fricii. Însă deocamdată, istoricul era frământat de propriile gânduri.
— Orgoliul, asta m-a împins de la spate, rosti Bushka. Vroiam să fac parte din viaţa lui Gallow, să fiu martor la făurirea istoriei, să intru în curentul puternic al politicii Tritonilor. Unul dintre cei mai importanţi oameni ai lor m-a privit cu amabilitate. Ştia că am să dau totul din mine. Ştia cât de recunoscător îi voi fi...
— Şi dacă Gallow a murit, împreună cu echipajul lui? întrebă Twisp. Ai sabordat submersibilul, iar tu eşti singurul care mai poate da explicaţii asupra tragediei Insulei Guemes.
— Nu, am aranjat totul astfel încât să se poată elibera!
Pescarul îşi reţinu un zâmbet amar. De-acum, mânia începea să iasă la suprafaţă.
Bushka studie figura lui Twisp inundată de lumina metalică. Pescarul avea un ten bronzat, ca toţi Insularii care lucrau pe mare, sub cerul liber. Rafale de vânt îi aruncau părul aspru peste pleoape. Barba nerasă de două zile îi sublinia maxilarul inferior şi prindea din când în când câte o şuviţă de păr. Întreg comportamentul său — mişcarea calmă a ochilor, conturul

buzelor — trăda forţă şi hotărâre. Bushka remarcase plin de invidie claritatea din ochii lui Twisp. Era sigur că ochii săi nu vor mai oglindi niciodată o asemenea limpezime, după masacrarea guemesienilor. În măcelul acela, Bushka fusese martor la propria sa moarte.

Cum poate crede cineva că nu ştiam dinainte ce avea să se petreacă? Cum pot eu să cred aşa ceva?

— M-au păcălit ca pe un fraier, izbucni el. Bineînţeles, cu concursul meu! Doar eram pregătit să mă păcălesc singur, nu?

— Fiecare om are, în viaţă, momente când recunoaşte că a fost păcălit, aprobă Twisp.

Vocea sa era lipsită de orice intonaţie. Îl invita pe Bushka să se confeseze mai departe.

— Niciodată n-am să mai pot dormi liniştit, murmură ca pentru sine istoricul.

Pescarul îşi feri privirea, plimbându-şi-o pe deasupra valurilor. Nu-i plăcea nota de autocompătimire din vocea celuilalt.

— Nu cred că e cazul să-ţi fie milă de tine, îl certă el. Cum crezi că se simt supravieţuitorii Insulei Guemes? Ce crezi că vor visa ei de-acum încolo, pentru tot restul vieţii?

Bushka îl privi ţintă. Un om bun, încercând să salveze viaţa partenerului său. Strânse pleoapele tare, tare de tot, însă imaginile masacrului treceau de bariera lor, înregistrându-se în minte.

Deschise dintr-o dată ochii.

Twisp privea intens înainte, puţin spre dreapta.

— Unde-i baza aia peste care-ar fi trebuit să dăm în zori? întrebă el.

— O vom vedea în curând.

Bushka ridică privirea spre cerul acoperit. Când vor ajunge la Baza de Lansare... ce va face atunci? Întrebarea i se încinse în jurul pieptului, ca o centură prea strânsă. Îl vor crede Tritonii? Şi

chiar dacă îl vor crede, vor acţiona în continuare astfel încât să protejeze siguranţa Insularilor?

Niciodată să nu ai încredere în dragostea unui bărbat de seamă.
— Proverb insular

KEEL PRIVI ÎN JOS de la înălţimea platformei de observaţie spre o scenă de coşmar, regizată parcă de emisarii iadului — tărgi învălmăşite într-un mic bazin de acostare, sosind prin porţile aliniate de-a lungul zidului îndepărtat. Asta nu este un vis, îşi reaminti el. Echipele de triere se deplasau printre siluetele umane ce pătau podeaua. Chirurgii executau operaţii de urgenţă la faţa locului, în timp ce unii supravieţuitori erau luaţi şi duşi în altă parte. Morţii — Keel nu-şi imaginase vreodată atâta moarte în jur — fuseseră îngrămădiţi lângă zidul din stânga, asemeni unor hălci de carne. Un hublou oval plasat deasupra porţilor înfăţişa echipele de salvare care veneau cu tărgile, aşteptându-şi fiecare rândul să intre. Echipele de prim-ajutor încercau din răs-puteri să facă faţă.
În spatele Judecătorului, Brett scoase un icnet scurt! Zărise doi Tritoni cărând un sac spre grămada formată în dreptul peretelui din stânga. La un moment dat, din sac căzuse un maxilar inferior! Scudi plângea încetişor lângă băiat.
Keel se simţea cuprins de amorţeală, incapabil să plângă sau să se înfurie, strivit sub enormitatea a ceea ce vedea. Acum înţelegea motivul pentru care Ale o trimisese pe Scudi să-i cheme aici. Ambasadoarea nu sesizase de la început dimensiunile tragediei. Dar, după ce se lămurise cu ochii ei,

dorise ca Insularii să fie martori la eforturile disperate depuse de Tritoni pentru salvarea supravieţuitorilor.

Şi nu va uita să pomenească de ingrata misiune a trierii morţilor, gândi el.

Zări părul roşcat al lui Ale printre medicii care operau cei câţiva supravieţuitori întinşi pe podea. În comparaţie cu grămada de morţi, supravieţuitorii constituiau o infimă minoritate.

Scudi veni lângă el, cu ochii fixaţi asupra celor ce se petreceau în sala de jos.

— Sunt atât de mulţi! suspină ea.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Brett.

Keel aprobă cu o înclinare a capului. Într-adevăr, iată o întrebare cu adevărat importantă. Nu avea nevoie de ipoteze, de filozofie... Avea nevoie de un răspuns cert!

— Sunt atât de mulţi! repetă Scudi, de data aceasta ceva mai tare.

— La ultimul recensământ, Insula Guemes a fost înregistrată cu aproximativ zece mii de suflete, spuse Keel.

Declaraţia îl surprinse încă înainte ca vorbele să-i iasă din gură. Suflete. Într-o situaţie de criză, învăţăturile Navei ieşeau întotdeauna la suprafaţă.

Keel ştia că era cazul să se impună, să se folosească de poziţia sa importantă pentru a cere răspunsuri. Era dator faţă de ceilalţi, dacă nu pentru sine însuşi. În primul rând, PP-ul îi va cere lămuriri imediat ce se va întoarce la suprafaţă. Keel era sigur că familia Simonei Rocksack nu părăsise Insula Guemes. Îşi va revărsa furia teribilă asupra lui — deşi pregătirea religioasă o învăţase altfel — şi va constitui o forţă căreia cu greu îi va putea rezista.

Dacă am să mă întorc.

Simţea că-i vine greaţă văzând ceea ce se petrecea în sala supravieţuitorilor. O surprinse pe Scudi ştergându-şi lacrimile.

Avea ochii umezi şi roşii. Da, fusese de un real ajutor acolo jos, în mijlocul coşmarului.
— Scudi, nu este neapărată nevoie să rămâi aici, cu mine, rosti el. Dacă trebuie să mergi la post...
— Am fost scutită, pentru a sta cu voi, răspunse ea.
Umerii îi fură scuturaţi de un fior, dar nu-şi lua ochii de pe tărgile pline cu muribunzi.
Nici Keel nu-şi putea întoarce capul în altă parte direcţie, privirile fiindu-i atrase de imaginile înfiorătoare. Zona de recepţie fusese împărţită în mai multe secţiuni, cu ajutorul unor cordoane colorate. Echipele de intervenţie lucrau peste tot, aplecându-se deasupra cărnii palide, aşezând pacienţii pe tărgi în vederea transferului.
Un grup de Tritoni îşi făcu apariţia de sub platforma pe care stăteau Keel, Brett şi Scudi. Începură să aleagă sacii, desfăcându-i pentru a începe operaţiunile de identificare. Câţiva saci nu conţineau altceva decât bucăţi disparate de carne şi oase. Echipa lucra expeditiv şi eficient, însă Keel sesiză că toţi Tritonii încordaseră puternic muşchii maxilarelor, şi aveau feţele mai albe decât de obicei. Se făcură poze pentru identificare. Alţii înregistrau ceva folosindu-se de o trans-placă. Keel recunoscu imediat obiectul. Ale încercase să trezească interesul Comitetului asupra acestui sistem, însă el nu văzuse decât o altă modalitate de a slăbi independenţa economică a Insulelor.
"Tot ceea ce scrii pe trans-placă este sortat şi înregistrat într-un computer," spusese Ale.
Unele lucruri nu trebuie să fie înregistrate, gândi el.
Un bărbat tuşi discret în spatele său. Se întoarse, descoperindu-i pe Lonfinn însoţit de încă un Triton. Lonfinn purta la subsuoară o cutie din plaz.
— Domnule Judecător, începu acesta, dânsul este Miller Hastings de la Registratură.

În contrast cu Lonfinn, Hastings era un bărbat înalt, cu părul negru, fălci late şi ochi albaştri, pătrunzători. Amândoi purtau costume tritoniene bine croite, de un gri impecabil — genul de îmbrăcăminte pe care Keel ajunsese să îl identifice cu servilismul cel mai iritant.
Hastings îl abordă pe Brett:
— Ni s-a spus că vom găsi aici un anume Brett Norton. Sunt câteva formalităţi de îndeplinit... mă tem că şi dumneavoastră va trebui să ne daţi unele lămuriri, domnule Judecător.
Scudi se ascunse în spatele lui Keel şi îl prinse pe băiat de mână. Un gest pe care Judecătorul îl observă datorită faptului că avea ochii plasaţi aproape de tâmple. Surprinzător! Fata era în mod evident speriată.
Hastings fixă cu privirea buzele lui Keel:
— Sarcina noastră, domnule Judecător, este să vă ajutăm să treceţi prin această tragică...
— Rahat! exclamă Keel.
Lui Brett nu-i venea să creadă că urechile sale auziseră corect. Expresia de surpriză întipărită pe figura lui Hastings dovedea totuşi că Şeful Justiţiei şi Preşedintele Comitetului Formelor de Viaţă spusese, într-adevăr, "Rahat". Privi spre Judecător, care se poziţionase astfel încât cu un ochi să-i supravegheze pe cei doi Tritoni, iar cu celălalt să poată urmări activitatea desfăşurată în sala de jos. Această distribuire a atenţiei îi descumpăni pe noii veniţi, însă pentru Brett nu constituia o surpriză; toată lumea ştia că unii Insulari erau capabili de asemenea performanţe.
Hastings mai încercă o dată:
— Ştiu cât de greu vă este, domnule Judecător, însă noi suntem pregătiţi pentru situaţii din acestea şi am pus la punct proceduri care...
— Te rog să manifeşti un pic de decenţă şi să pleci înainte să-mi ies eu din fire! îl sfătui Keel.
Vocea nu-i tremurase absolut deloc.

Hastings privi spre cutia din plaz de sub braţul lui Lonfinn, apoi spre Brett.
— Ne aşteptam la o reacţie de ostilitate, rosti el. Însă cu cât depăşim mai curând această barieră, cu atât mai repede...
— Credeam că am vorbit foarte clar. Pleacă! Nu avem nimic să-ţi spunem.
Cei doi Tritoni schimbară câteva priviri. Expresia de pe figurile lor îi dădea de înţeles lui Brett că nu aveau deloc de gând să plece.
— Tânărul ar trebui să vorbească pentru sine, se încăpăţână Hastings. (Glasul său era netulburat şi cordial.) Ce spui, Brett Norton? Doar câteva formalităţi... terminăm repede!
Brett înghiţi cu noduri. Mâna lui Scudi transpirase toată, iar degetele i se încleştaseră între ale sale. Ce făcea Keel? De fapt, întrebarea importantă trebuia pusă altfel: Putea Keel să se descurce? Judecătorul era un Insular de vază, demn de toată admiraţia. Însă aici se aflau în lumea Tritonilor. Înălţă umerii pentru a-şi întări spusele:
— Lăsaţi-ne în pace cu formalităţile voastre. Orice persoană decentă şi-ar da seama că ăsta nu este deloc un moment potrivit.
Hastings expiră încet, ca într-un suspin. Figura i se întunecă şi începu să vorbească dar Keel i-o tăie scurt:
— Tânărul vrea să spună că este o nesimţire din partea voastră să vă prezentaţi acum cu formalităţile în timp ce semenii voştri înalţă acolo lângă zid un morman de cadavre aparţinând semenilor noştri.
Tăcerea dintre cele două grupuri deveni grea, prinzând parcă substanţă. Brett nu era chiar distrus psihic văzând grămada de trupuri moarte. Nu se simţise foarte apropiat de guemesieni. Însă Tritonii nu aveau nevoie să afle acest lucru.
Ei şi noi.

Ţinea în mână degetele lui Scudi. Avea impresia că, dintre toţi Tritonii, Scudi şi probabil medicul acela din pasaj, Umbră Panille, erau singurele persoane în care se putea încrede... Panille avea ochi limpezi în care se putea citi... compasiunea.
— Nu noi i-am ucis, se repezi Hastings. Vă rog să ţineţi cont, domnule Judecător, că Tritonii au dus la bun sfârşit treaba cea mai murdară aducându-i aici, identificând morţii, ajutând supravieţuitorii...
— Vai, câtă nobleţe! rosti Keel în bătaie de joc. Chiar mă întrebam când aveaţi de gând să-mi aruncaţi praf în ochi cu argumentul ăsta. Desigur, aţi omis să menţionaţi suma cu care veţi fi plătiţi pentru strădaniile voastre.
Ambii Tritoni căpătară o mină nemulţumită, însă nu păreau deosebit de neliniştiţi.
— Cineva trebuie să plătească, declară Hastings. Cei de la suprafaţă nu au facilităţile necesare...
— Deci, sărmanii de voi trebuie să recuperaţi morţii. Iar familiile lor plătesc pentru deranjul vostru. Nu mă îndoiesc că aţi transformat chestia asta într-o afacere foarte rentabilă.
— Nimeni nu munceşte pe degeaba, se crispă Hastings.
Keel îndreptă un ochi spre Brett, apoi reveni.
— Iar atunci când salvaţi un pescar viu, aveţi oricând la dispoziţie o modalitate pentru a-l aduce în lumea voastră ca să achite costurile prin munca depusă.
— Eu nu i-am cerut nimic lui Brett, sări Scudi.
Ochii ei aruncau săgeţi mânioase atât spre Keel cât şi spre Hastings.
— Te înţeleg, Scudi, se scuză Judecătorul. Nu te acuzam pe tine. Însă prietenii tăi Tritoni, aici de faţă, văd altfel lucrurile. Brett nu are nici barcă, nici plasă de pescuit, nici echipamente de navigaţie. Cum va plăti pentru viaţa sa? Va tăia ceapă timp de zece ani într-un restaurant tritonian?

— Haideţi, domnule Judecător, se bosumflă Hastings. Serios, de ce ne faceţi greutăţi?
— Am fost ademenit în lumea voastră sub un pretext fals, atacă Şeful Justiţiei. Gazdele mele nu m-au scăpat de sub observaţie nici măcar atunci când m-am dus să... să scuip. (Arătă cu degetul spre hubloul din apropiere.) Priviţi acolo! (Apoi coborî degetul spre sala de jos.) Trupurile acelea au fost ciopârţite, arse, sfâşiate. Insula Guemes a fost atacată în mod mârşav! O reconstituire a dezastrului va demonstra clar că atacul a venit din adâncuri şi a fost executat cu ajutorul unui submersibil metalic.
Pentru prima oară, Hastings păru gata-gata să-şi piardă controlul. Miji ochii, iar sprâncenele se împreunară deasupra nasului într-o încruntătură ostilă. Vorbele ieşiră ca nişte suliţe printre dinţii încleştaţi:
— Uitaţi ce e! Eu execut ceea ce legea tritoniană mă obligă. Judecata mea spune că...
— Te rog, scuteşte-mă, îl întrerupse Keel. Eu sunt judecătorul şi am mai multă experienţă decât tine. În ochii mei, voi doi nu sunteţi decât o pereche de lipitori. Nu-mi plac lipitorile. Vă rog să ne lăsaţi în pace şi să plecaţi!
— Având în vedere că sunteţi cine sunteţi, scrâşni Hastings, am să vă respect dorinţa... deocamdată. Însă băiatul acesta...
— Băiatul acesta mă are pe mine pentru a-i susţine interesele, insistă Keel. Nu e nici locul şi nici momentul să-l deranjaţi cu formalităţile voastre.
Lonfinn făcu un pas lateral, blocând, ca din întâmplare ieşirea de pe platforma de observaţie.
— Băiatul este major şi poate lua singur o decizie, aruncă Hastings.
— Domnul Judecător v-a cerut să plecaţi, rosti Brett.
Scudi îl strânse tare de mână, adresându-se celor doi Tritoni:

— Vă rog, răspund eu pentru dânşii. Ambasadoarea Ale m-a trimis personal să-i chem aici. Prezenţa voastră nu este deloc potrivită.
Hastings o privi fix în ochi ca şi cum ar fi vrut să spună: "Ce cuvinte mari pentru o fetiţă mică!" Însă înghiţi în sec şi tăcu din gură. Arătătorul său se îndreptă spre cutia din plasmasticlă pe care Lonfinn o ţinea sub braţ, apoi renunţă.
— Foarte bine, acceptă el. Am vrut să uşurăm derularea formalităţilor, dar dacă situaţia este atât de dificilă... (Aruncă o privire rapidă spre podeaua aglomerată a sălii de jos.) Totuşi, mi s-a cerut să vă escortez înapoi la apartamentul lui Ryan Wang. Aducerea dumneavoastră aici a fost probabil o greşeală.
— Nici eu nu doresc să mai rămân, spuse Keel. Am văzut destul. Vocea sa era din nou calmă şi diplomatică.
Brett sesiză dublul înţeles din cuvintele Judecătorului. Fusul ăsta bătrân mai are ascunse vreo două pânze.
Gândul nu îl părăsi pe drumul de întoarcere spre luxoasa locuinţă Wang. Procedase înţelept punându-se sub protecţia Şefului Justiţiei. Chiar şi Scudi trecuse de partea lui Keel. Aceasta îl ţinuse tot timpul de mână pe Brett, în ciuda privirilor dezaprobatoare trimise de Hastings sau de Lonfinn. Atingerea ei îl umplea de un sentiment cald şi reconfortant.
După ce intrară în apartamentul cu divanuri moi şi frumos colorate, Keel se întoarse spre cei doi Tritoni:
— Vă mulţumesc, domnilor. Sunt sigur că putem lua legătura cu voi... dacă vom avea nevoie.
— Veţi mai auzi de noi, preciză Hastings înainte de a pleca închizând uşa.
Keel se îndreptă spre uşă, apăsă contactul... Însă nu se întâmplă nimic deosebit. Uşa rămase închisă. Privi întrebător în ochii lui Scudi.
— Oamenii aceia au lucrat pentru tatăl meu, rosti ea. Nu-mi inspiră deloc încredere.

Se despărţi de Brett, mergând până la un divan cu perne roşii. Acolo se aşeză cu bărbia pe genunchi şi cu mâinile înfăşurate în jurul gambelor. Dungile galbene şi verzi ale costumului se curbară o dată cu trupul ei.
— Brett, începu Keel, am să vorbesc sincer cu tine, deoarece este posibil ca unul dintre noi să se poată întoarce la suprafaţă pentru a preveni Insulele de primejdiile care le aşteaptă. Cu fiecare clipă, bănuielile mele se confirmă. Cred că modul de viaţă al Insularilor va eşua în apele puţin adânci!
Scudi ridică bărbia, privindu-l cu neîncredere. Brett îşi pierduse glasul.
Keel coborî ochii spre Scudi, şi poziţia ei îi aminti de o moluscă înzestrată cu multe picioare, care atunci când era deranjată se strângea ca o bilă.
— Dintotdeauna s-a spus că viaţa pe Insule este doar temporară, până când ne vom putea reîntoarce pe uscat, continuă Judecătorul.
— Însă Guemes...
Brett nu-şi termină fraza.
— Da, Guemes, repetă Keel.
— Nu! sări Scudi. Tritonii nu puteau face una ca asta! Noi protejăm Insulele!
— Cred ce spui, Scudi, o linişti Keel. (Ceafa îl durea îngrozitor, dar înălţă capul întocmai cum făcea atunci când lua o decizie în sala de judecată.) Numai că sunt oameni şi oameni... atât la suprafaţă cât şi în adâncuri.
— Chiar credeţi că Tritonii sunt responsabili de această crimă oribilă? îl întrebă fata.
— N-ar trebui să tragem concluzii decât după adunarea tuturor probelor, rosti el. Cu toate acestea, mi se pare ipoteza cea mai probabilă.
Scudi scutură din cap. Brett văzu în gestul ei atât supărare cât şi refuzul de a accepta.

— Tritonii nu ar face un lucru ca ăsta, murmură ea.
— Nu este vorba de guvernul tritonian, îi explică Judecătorul. Dar se întâmplă uneori ca guvernul să meargă pe un drum, în timp ce câţiva oameni aleg o altă cale. Se naşte o polarizare politică şi ambele părţi pierd controlul asupra desfăşurării istoriei.
Ce vrea să spună? se întrebă Brett.
— Tritonii şi Insularii au tolerat doar guvernele cele mai suple, continuă Keel. Eu sunt Şeful Justiţiei în cel mai puternic braţ al acestui guvern — cel care decide care dintre noii născuţi pe Insule vor trăi sau nu. Unora le place să mă numească Preşedinte, alţii mi se adresează cu "domnule Judecător". Însă niciodată nu am avut sentimentul că împart dreptatea.
— Nu pot să cred că cineva ar vrea să şteargă Insulele de pe suprafaţa Pandorei, se încăpăţână Scudi.
— Cineva a scufundat Insula Guemes, o contră Keel. (Un ochi se îndreptă spre Brett, celălalt rămase aţintit asupra lui Scudi.) Ar trebui să se facă o investigaţie. Nu ţi se pare normal?
— Ba da, dădu ea din cap ţinându-şi bărbia lipită de genunchi.
— Mi-ar prinde bine un ajutor din interior. Pe de altă parte, n-aş vrea să pun în pericol pe cineva care mă ajută.
— Ce ce ar trebui să vă ajut? întrebă Scudi.
— Cu informaţii. Cu cele mai recente ştiri destinate publicului tritonian. Ar fi utilă şi o trecere în revistă a slujbelor, ca să aflu care categorii profesionale mai pot accepta angajaţi şi care sunt suprasaturate. Vreau să ştiu ce se întâmplă în realitate în societatea voastră. Şi, desigur, voi avea nevoie de o statistică privind Insularii care au migrat aici.
— Nu înţeleg, făcu ea nedumerită.
— Mi s-a spus că matematizezi valurile, rosti Keel după ce aruncă o privire spre Brett. Eu vreau să matematizez societatea tritoniană. Nu mai recunosc politica voastră tradiţională. A intervenit o schimbare, şi bănuiesc că nici măcar Tritonii nu-şi dau

seama că au deviat de la tradiţie. Ştirile reprezintă un termometru foarte bun cu ajutorul căruia se pot pune în evidenţă fluctuaţiile. La fel şi slujbele. Mi-ar putea oferi un indiciu referitor la schimbările esenţiale şi la intenţiile din spatele acestor schimbări.
— Tata avea o com-consolă în camera de lucru. Sunt sigură că putem afla câte ceva prin intermediul ei... Însă nu-mi dau seama cum veţi... matematiza.
— Judecătorii se pricep la asimilarea datelor. Eu am o impresie bună despre bine, şi zic că sunt un judecător foarte competent. Fă-mi rost de acest material, dacă poţi.
— Poate că ar fi indicat să luăm legătura cu Insulari care trăiesc aici, sugeră Brett.
Keel zâmbi:
— Nu ai încredere în hârtii, nu-i aşa? Sunt uşor de măsluit. Corect, dar de asta ne vom ocupa mai târziu. În momentul de faţă ar putea fi periculos.
Are instincte bune, îşi notă în memorie.
Scudi duse palmele la tâmple şi închise ochii.
— Semenii mei nu ucid, rosti ea. Noi nu suntem criminali.
Keel o privi atent, dându-şi deodată seama că, în esenţă, Tritonii şi Insularii erau la fel.
Oceanul.
Nu privise niciodată oceanul din această perspectivă. Cum s-or fi adaptat strămoşii lor? Apa era mereu acolo, interminabilă, o sursă de viaţă şi o ameninţare de moarte. Pentru Scudi şi semenii ei, oceanul reprezenta o presiune tăcută. Sunetele erau estompate de adâncime, iar curenţii se deplasau maiestuos pe fundul apei, urcând printre umbre până sus, la suprafaţă. Lumea era tăcută şi îndepărtată, însă apăsătoare. Pentru un Insular, oceanul era zgomotos şi cu pretenţii imediate. Ca să te adaptezi, aveai nevoie să elimini inerţia din echilibru şi conştiinţă.

Drept rezultat, Insularii căpătaseră o vivacitate pe care Tritonii o găseau fermecătoare. Pitorească! Tritonii deveniseră, dimpotrivă, studiaţi şi atenţi, cântărindu-şi deciziile de parcă ar fi prelucrat faţetele unui diamant.
Keel privi spre Scudi, spre Brett, şi înapoi spre Scudi. Băiatul se îndrăgostise, fără nici un dubiu. Se simţea atras de diferenţe? Ce reprezenta puştiul pentru ea, un mamifer exotic sau un bărbat? Judecătorul spera că între cei doi se născuse un sentiment mai profund decât simpla atracţie sexuală. Nu era chiar atât de tâmpit încât să creadă că diferenţele dintre Insulari şi Tritoni puteau fi rezolvate în cursul unor fuziuni amoroase. Însă rasa umană era încă vie în aceşti doi tineri şi simţea cum îi uneşte. Gândul acesta îi aduse linişte în suflet.
— Tatăl meu ţinea atât la Insulari cât şi la Tritoni, rosti Scudi. Banii lui au făcut din Departamentul de Căutare şi Intervenţie un sistem funcţional şi eficient.
— Arată-mi cabinetul de lucru, o îmboldi Keel. Aş vrea să mă folosesc de com-consolă.
Fata se ridică în picioare şi se duse la uşa aflată în colţul îndepărtat al camerei:
— Pe aici.
Judecătorul îi făcu semn lui Brett să rămână pe loc. Poate că în absenţa băiatului, departe de influenţa lui tulburătoare, Scudi va gândi mai clar şi mai obiectiv.
După plecarea celor doi, Brett se întoarse spre uşa blocată. El, Keel şi Scudi fuseseră izolaţi de realitatea lumii Tritonilor. Ale dorise ca ei să vadă acea lume, însă alţii se opuneau. Iată pentru ce fuseseră închişi aici!
Cum ar proceda Queets? se întrebă el.
Nu ar fi fost în firea pescarului să stea ca blegul în mijlocul acestui straniu apartament şi să privească neputincios la o uşă blocată. Îşi plimbă degetul de-a lungul tocului uşii. Aliaj de metal.

Ar fi trebuit s-o întreb pe Scudi despre sistemele de comunicaţie şi modul în care se transportă marfa. Nu-şi mai amintea clar nici măcar pasajele prin care trecuse. Nu reţinuse decât faptul că nu erau deloc aglomerate — după standardele insulare, bineînţeles.
— La ce te gândeşti?
Tresări violent simţind vocea lui Scudi în ceafă. Nu îi auzise paşii datorită covorului moale.
— Ai o hartă a apartamentului? o întrebă el.
— Trebuie să fie pe undeva pe-aici. Am s-o caut.
— Mulţumesc.
Continuă să studieze uşa blocată. Cum o încuiaseră? Îi veniră în minte locuinţele Insularilor, unde puteai pătrunde dintr-o cameră într-alta tăind peretele organic cu ajutorul unui cuţit. Doar laboratoarele, sediul Securităţii şi templul Vata-ei puteau opune o rezistenţă mai mare intruşilor — însă asta se datora mai mult gardienilor decât grosimii pereţilor.
Scudi reveni cu un teanc de schiţe pe care fuseseră trasate linii groase şi subţiri, marcate cu tot felul de simboluri. Ansamblul definea schema complexului tritonian şi instalaţiile sale. Le depuse în mâna lui Brett de parcă i-ar fi încredinţat o parte din fiinţa ei. Fără a-şi putea explica de ce, băiatul simţi o mare încărcătură de sensuri în acest gest.
— Aici suntem noi, spuse ea punând degetul pe un conglomerat de careuri marcate cu "RW".
Brett studie schiţele, pe rând. Nu aveau nici o legătură cu topografia reglabilă din cadrul unei Insule, unde idiosincrazia materialului organic viu impunea schimbări favorizând individualitatea. Insulele erau personalizate, adaptate, pictate — modelate conform necesităţilor sinergetice ale sistemelor de întreţinere a vieţii şi ale populaţiei. Schemele din mâna sa erau plicticos de uniforme — şiruri identice de cubicule, pasaje lungi şi înguste, canale şi tuneluri care mergeau drept precum razele

soarelui printre firele de praf. I se părea dificil să se descurce în această uniformitate, însă făcu un efort de concentrare.
— L-am întrebat pe Judecător dacă Insula Guemes nu putea fi distrusă de un vulcan, îi mărturisi ea.
Brett îşi dezlipi ochii de pe schiţe:
— Şi ce-a spus?
— Au fost prea mulţi oameni sfârtecaţi şi prea puţini arşi. (Îşi acoperi pleoapele cu palmele.) Cine ar fi putut face... asta?
— Keel are dreptate, rosti Brett, trebuie să aflăm cât mai curând posibil cine a făcut-o.
Apoi se apucă să studieze din nou îngrămădeala de coloizi şi labirinturile misterioase. Dintr-o dată, pricepu. Totul i se păru extrem de simplu. Îşi dădu seama că Tritonii nu s-ar fi descurcat niciodată pe o Insulă, unde nu puteai găsi drumul corect decât ajutându-te de memorie. Insularii nu se foloseau de planuri. Se apucă să înregistreze în minte toate schiţele; mai ales localizarea tuburilor de transport şi a ascensoarelor. Închise ochii şi, plin de încredere, desenă în spatele pleoapelor întreaga schemă. În spatele său, Scudi parcurgea camera dintr-un capăt într-altul.
Brett deschise ochii.
— Putem scăpa de aici? întrebă el arătând cu bărbia spre uşa blocată.
— Da, desigur, mă pricep s-o deschid, răspunse ea. Dar unde vrei să mergi?
— La suprafaţă.
Scudi privi spre ieşire, făcând un "nu" hotărât cu capul.
— Uşa este prevăzută cu un contact. Dacă o deschidem, se va transmite un semnal electric, iar ei vor afla imediat.
— Ce ne-ar putea face ei în caz că părăsim apartamentul împreună?
— Ne vor aduce înapoi aici. În orice caz, asta vor încerca să facă. Şansele sunt de partea lor. În societatea noastră, nimic nu

mişcă fără să afle cineva. Tatăl meu a creat o organizaţie foarte eficientă. Iată de ce a angajat oameni ca aceia. (Şi arătă cu degetul spre uşă.) Conducea o afacere imensă — comerţ cu alimente. Făcea multe schimburi cu Insularii...
Ochii ei alunecară într-o parte, apoi se fixară din nou într-ai lui. Arătă spre pereţi şi tavan:
— Aceasta era clădirea lui. Toată. Până la turnul de acostare. (Încercui cu degetul o zonă de pe schemă.) Iat-o.
Brett se îndepărtă încet de ea. Definise o zonă la fel de mare ca şi o Insulă! Proprietatea tatălui ei! Era conştient că, după cum dictau probabil legile tritoniene, Scudi o va moşteni. Fata aceasta nu era o simplă muncitoare, o ucenică ce se străduia să matematizeze valurile!
Scudi citi în privirea lui că se retrage, nehotărât, aproape copleşit.
— Trăiesc aşa cum vreau, începu ea, la fel ca şi mama. Eu şi cu tata nu ne-am prea cunoscut, n-am avut la dispoziţie timpul necesar şi nici imboldul sufletesc.
— Nu v-aţi cunoscut? tresări Brett.
Şi el se înstrăinase de proprii părinţi, însă îi cunoştea totuşi destul de bine.
— Decât cu foarte puţin înainte să moară. Locuia în Cuib — un oraş aflat la aproape zece kilometri depărtare. În tot acest timp, nu am apucat să-l văd. (Inspiră adânc.) Cu câteva zile înainte de a muri, într-o noapte, a venit în apartamentul nostru pentru a discuta cu mama. Nu ştiu ce-au vorbit, însă mama era furioasă după plecarea lui.
Brett rămase pe gânduri. Ryan Wang fusese proprietarul şi administratorul unei enorme averi, unui întreg sector din societatea tritoniană. La suprafaţă, bogăţii ca acestea erau proprietatea unor familii sau asociaţii, în nici un caz a unei singure persoane. Legea n-ar fi permis aşa ceva.

— Deţinea controlul asupra unei mari părţi din producţia de hrană din Insule, continuă ea. (Un val de roşeaţă îi acoperi obrajii.) Prin mită, desigur. Ştiu asta deoarece am mai tras cu ure-chea, iar atunci când era plecat mă foloseam de com-consola lui.
— Ce este de fapt Cuibul? întrebă Brett.
— Un oraş în care locuiesc foarte mulţi Insulari. A fost prima aşezare ridicată după Războiul Clonilor. Ştiai asta?
— Da, rosti el. Într-un fel sau altul, toţi provenim de-acolo.
Învăluit de umbrele pasajului ce ducea la cabinetul de lucru al lui Ryan Wang, Ward Keel asculta de câteva minute bune discuţia celor doi adolescenţi. Ridică din umeri, neştiind dacă era cazul să-i întrerupă şi să-i ceară lui Scudi câteva lămuriri. Suferinţa din vocea ei îl ţintui locului.
— Insularii din Cuib lucrau pentru tatăl tău? întrebă el.
Ea răspunse fără a-şi lua ochii de la Brett.
— O parte. Însă nici unul nu deţine o poziţie importantă în societate. Insularii se află sub supravegherea unei agenţii guvernamentale. Am impresia că ambasadoarea Ale răspunde de ei.
— Deci Insularii trebuie să se adreseze unei agenţii care îi repartizează în diferite locuri de muncă, conchise Brett.
— Ale trebuia să se mărite cu tatăl meu, continuă Scudi. O afacere politică rentabilă între două familii puternice... a rămas însă doar o intenţie, iar acum nu mai are importanţă.
— Tatăl tău şi ambasadoarea... o căsătorie între forţa guvernării şi comerţul cu alimente, spuse Brett.
Revelaţia aceasta îl luminase aproape instantaneu, luându-l prin surprindere.
— Proiecte nerealizate, care ţin de domeniul trecutului, oftă fata. Ale se va căsători probabil cu GeLaar Gallow.
Cuvintele fuseseră însoţite de o disperare profundă. Brett rămase fără grai. În ochii ei distingea o neagră nelinişte,

frustrarea de a fi un simplu pion într-un joc ale cărui reguli nu le cunoştea.
În umbra pasajului, Ward Keel aprobă făcând o mişcare din cap. Se întorsese din cabinetul lui Wang pradă unui sentiment de mânie şi neputinţă. Ochiul atent şi experimentat putea distin-ge acolo întregul complot — deplasarea centrilor de comandă, acumularea tăcută şi neîndurătoare a puterii în mâna câtorva persoane, favorizarea identităţii locale şi a barierelor dintre grupuri. Un termen din Cronici îi revenea cu insistenţă în minte: Naţionalizare. Oare de ce îi provoca o senzaţie de pierdere irecuperabilă?
Vom înălţa din nou continente.
Vom reveni la o viaţă frumoasă şi bună.
Iată de ce Nava ne-a oferit planeta Pandora.
Ne-a oferit-o nouă, Tritonilor, şi nu Insularilor.
Îl durea gâtul când încerca să înghită. La baza întregii maşinaţiuni stătea proiectul algelor, care avansase prea departe pentru a mai putea fi oprit sau încetinit. Mai mult, acum erau atraşi şi Insularii. Justificările pentru continuarea proiectului nu puteau fi respinse. Com-consola lui Ryan era înţesată cu astfel de justificări: În absenţa algelor, cei doi sori vor deteriora scoarţa te-restră a Pandorei, iar oamenii se vor trezi din nou la cheremul erupţiilor vulcanice şi a cutremurelor.
Lava ridica platouri subacvatice de-a lungul faliilor. Tritonii profitau de acest avantaj pentru a continua proiectul. Ultimul val seismic fusese rezultatul unei activităţi vulcanice şi nu al ano-maliilor gravitaţionale care răvăşeau oceanul pandoran.
— Aş vrea să vizitez Cuibul şi Insularii care locuiesc în el, declară Brett. Poate că într-acolo ar trebui să ne îndreptăm.
Gura copiilor adevăr grăieşte! gândi Keel.
Scudi se opuse cu violenţă:
— Ne vor descoperi imediat. Securitatea de acolo nu este ca cea de aici. Trebuie să porţi insigne, documente...

— Atunci vom pleca spre suprafaţă. Judecătorul are dreptate. Insularii trebuie să afle ce se petrece aici, în adâncuri. Este vorba de viaţa lor, la urma urmei!
— Şi ce anume se petrece? întrebă ea.
Keel ieşi din umbră, vorbind în timp ce-şi târşâia paşii pe covorul moale:
— Iată ce se petrece: Pandora este supusă unor schimbări — fizice, politice şi sociale. Viaţa, aşa cum o ştiu Insularii sau Tritonii nu va mai fi posibilă. Am impresia că tatăl lui Scudi a visat să înfăptuiască lucruri măreţe, să transforme în bine Pandora, însă cineva l-a înlăturat şi vrea să transforme visul într-un coşmar.
Keel se opri în faţa celor doi tineri, care îl priveau copleşiţi. Oare simt şi ei acelaşi lucru?
O lăcomie cumplită şi malefică umbla să pună stăpânire pe Pandora.
Scudi îndreptă un deget spre schemele din mâna lui Brett:
— Baza de Lansare şi Postul de Observare Douăzeci şi Doi. Acolo! Se află în apropiere de cursul Insulei Vashon. Insula a trecut acum o zi de acest punct, însă...
— Ce vrei să spui? întrebă Keel.
— Cred că putem ajunge la Postul de Observare Douăzeci şi Doi. Am lucrat acolo. Dacă reuşim, voi fi în stare să calculez poziţia exactă a Vashon-ului.
Keel privi spre desenele respective. Dorul de casă îl izbi pe neaşteptate, înmuindu-i genunchii şi apăsându-i pieptul. Să intre din nou în atmosfera caldă şi primitoare a locuinţei sale... să simtă dezmierdările grijulii ale lui Joy. În curând avea să moară. Îşi dorea ca acest lucru să se întâmple printre cei dragi. Se opuse din răsputeri, şi în cele din urmă învinse slăbiciunea. Să evadeze? Nu avea nici energia, nici rapiditatea necesară. Ar fi fost doar o povară în spinarea celor doi tineri. Surprinse privirea fierbinte a lui Scudi şi felul în care Brett se agăţa de firul delicat

al speranţei. Ei ar putea reuşi! Era vital ca Insulele să afle ce se petrece aici!
— Iată cum vom proceda, rosti el. Veţi transmite Insulelor următorul mesaj...

Perseverenţa te apropie de ţel.
— I Ching,
Arhivele Navei

UN STOL DE PASĂRI SĂLBATICE trecu în zbor deasupra bărcilor, şfichiuind cu aripile cenuşiul posomorât al dimineţii. Twisp roti capul urmărindu-le traiectoria. Se aşezară pe suprafaţa apei la aproximativ cincizeci de metri mai în faţă.
Bushka se ridicase panicat auzind agitaţia aripilor, cu trăsăturile schimonosite de teamă.
— Nu sunt decât nişte păsări, îl linişti Twisp.
— Ufff! făcu Bushka sprijinindu-se cu spinarea de peretele cabinei.
— Dacă le dăm de mâncare, ne vor urmări, rosti pescarul. Nu le-am văzut niciodată atât de departe de Insule.
— Suntem în apropierea bazei, îi reaminti Bushka.
Apropiindu-se de stol, Twisp aruncă peste bord o parte din resturile de mâncare. Păsările se repeziră de-a valma. Cele mai mici dădeau atât de repede din picioare încât patinară pe luciul apei.
Twisp considera că ochii păsărilor erau fascinanţi, însufleţiţi de o prezenţă vie ce nu putea fi sesizată la alte creaturi ale oceanului. Când priveai în ochii lor, ceva omenesc se reflecta înapoi spre tine.

Bushka se ridică în picioare, apoi se aşeză pe acoperişul cabinei pentru a privi mai atent stolul de păsări şi orizontul îndepărtat. Unde este blestemata aia de bază? Evoluţia păsărilor îi atrăgea atenţia, precum un magnet. Pescarul afirmase că acţionau dintr-un străvechi instinct. O fi adevărat, cine ştie? Instinct! Cât timp dura să înăbuşi instinctele? Sau să le creezi? În ce direcţie se îndreptau oamenii? Cât de puternice erau aceste forţe interioare? Curiozitatea de istoric îi bombarda mintea cu tot felul de întrebări.
— Pasărea aia urâtă este o femelă, spuse Bushka arătând spre un punct din stol. Oare de ce masculii sunt mult mai interesant coloraţi?
— Probabil că e ceva în legătură cu supravieţuirea. (Privi spre păsările care pluteau pe lângă luntre aşteptând să primească din nou de mâncare.) Ai dreptate, este o femelă. (Încruntă sprâncenele, nemulţumit.) Însă îţi spun eu un lucru sigur despre ea. N-o să ceară niciodată unui chirurg să o facă normală!
Bushka prinse amărăciunea din glasul pescarului şi ghici că acolo se ascundea o veche dramă a Insularilor. În prezent, cazurile se înmulţiseră: iubitul sau iubita se supunea unei operaţii chirurgicale pentru ca înfăţişarea sa să se apropie de standardele tritoniene, apoi exercita presiuni asupra celuilalt să facă la fel. Rezultau nenumărate certuri şi despărţiri, adevărate tragedii.
— Se pare că şi ţie ţi s-au aprins călcâiele o dată, tatonă el.
— Într-adevăr, pot să spun că am ars la foc puternic. Recunosc că la început a fost nemaipomenit. (Ezită puţin, apoi începu din nou.) Dar speram că va fi ceva dincolo de o simplă distracţie... ceva permanent.
Dădu din cap, copleşit de amintiri triste.
Istoricul căscă de-i trosniră fălcile şi se întinse. Păsările sălbatice apreciară gesturile sale drept o ameninţare şi se risipiră într-o furtună de stropi săraţi şi ţipete ascuţite.

Twisp îşi îndreptă ochii în direcţia lor, însă cu o privire absentă.
— O chema Rebeca, se destăinui el. Îi plăcea felul în care-mi înfăşuram braţele în jurul ei. Nu s-a plâns niciodată de lungimea lor până când...
Se opri, vizibil tulburat.
— A ales o operaţie chirurgicală? îl stârni Bushka.
— Mda!
Twisp înghiţi cu noduri. Ce m-o fi apucat? De ce-i povestesc eu străinului ăstuia despre Rebeca? Mă simt chiar atât de singur? Ei îi plăcea să hrănească păsările în fiecare seară, la ţărmul Insulei, iar el se bucurase de acele seri mai mult decât puteau cuvintele să descrie. Amintirile formară un val mare, greu, năpustindu-se spre el... Însă le reteză cu hotărâre. Pe toate!
Bushka îşi studia propriile mâini.
— Ţi-a dat papucii după acea operaţie?
— Să-mi dea papucii? Nooo! (Oftă din rărunchi.) Ar fi fost simplu şi uşor. Ştiam că după aceea mă voi simţi mereu ca un fel de monstru în preajma ei. Nici un Mut nu-şi poate permite să se simtă astfel. De-aia mulţi dintre noi evităm contactul cu Tritonii. Ca să nu surprindem privirile lor dispreţuitoare... să nu începem să ne considerăm noi înşine monştri... să nu ni se facă silă atunci când ne uităm în oglindă!
— Unde este ea acum? întrebă Bushka.
— În Vashon. Presupun că undeva aproape de Centru, unde ajungi mai uşor dacă ai o înfăţişare plăcută. Pun pariu pe o sumă grasă de bani că trăieşte în preajma celor bogaţi şi puternici. Meseria ei era să pregătească psihicul oamenilor în vederea corecţiilor chirurgicale — devenise un fel de model viu despre ce frumoasă poate fi viaţa atunci când faci totul cum trebuie.
— A ales şi a reuşit.
— Dacă predici prea mult chestii din astea ajungi să te obsedeze. Obişnuia să spună: "Este simplu să modifici trupul. Un

chirurg bun ştie exact unde să taie. Mintea ridică obstacole mai mari." Cred că nici nu mai era atentă la ce vorbea.
Bushka privi spre braţele pescarului, şi înţelese deodată.
— Aşa-i, rosti Twisp urmărind privirea celuilalt. Vroia să-mi "repar" braţele. Nu înţelegea nimic, cu tot rahatul ăla de pregătire psihologică. Nu-mi era mie frică de cuţit sau de curentul electric. Însă trupul meu avea să devină o minciună. Iar eu nu suport mincinoşii!
Omul ăsta nu e un pescar obişnuit, gândi Bushka.
— Până la urmă mi-am dat seama ce fel de om este, continuă Twisp. După ce consuma un pic de boo în plus, începea să turuie. "Ce bine dacă am fi cu toţii cât mai normali posibil!" La fel ca şi tine, Bushka.
— Eu nu împărtăşesc aceeaşi părere.
— Pentru că nu te obligă nimeni. Eşti gata să te alături Tritonilor, să mergi pe continentele lor, să le respecţi regulile.
Bushka nu găsi cuvinte cu care să răspundă. Întotdeauna fusese mândru de înfăţişarea sa "aproape-normală". Nu avusese nevoie de chirurgie.
Pescarul lovi cu pumnul în balustrada luntrei. Păsările din colivie, tulburate şi nemulţumite, ridicară capetele şi începură să-şi agite aripile.
— Vroia să aibă copii... cu mine, reluă el. Îţi poţi închipui aşa ceva? Gândeşte-te ce surprize nemaipomenite poţi găsi în creşe când toţi aceşti Muţi "corectaţi" şi mincinoşi vor începe să se împerecheze. Ce vor spune copiii care vor creşte mari descoperind că sunt Muţi în timp ce părinţii lor au o înfăţişare normală? Mie nu-mi trebuie complicaţii din astea pe cap! (Îngroşă vocea, iritat.) În nici un caz!
Apoi căzu în tăcere, învins de amintiri.
Bushka ascultă valurile. Slap-slap făceau acestea lovind bărcile din lateral, în timp ce păsările începură să chiraie şi să se agite

în colivie. Se întrebă: oare câte poveşti de dragoste se stinseseră în faşă din cauza principiilor lui Twisp?
— Să-l ia naiba pe Jesus Lewis! murmură pescarul.
Bushka încuviinţă în sinea sa. Într-adevăr, de acolo pornise totul. Sau, în sfârşit, de acolo începuse să capete o turnură urâtă. Pentru istoric, întrebarea rămânea aceeaşi: Ce rol a jucat Jesus Lewis? Privi spre braţele lui Twisp — musculoase, bine dezvoltate, bronzate... şi prea lungi. Cei care se năşteau pe Insule îşi jucau norocul la o loterie genetică. Asta mulţumită lui Jesus Lewis şi experimentelor sale bioinginereşti.
Twisp nu scăpase încă de mânie:
— Tritonii nu vor înţelege niciodată cum e să creşti ca Insular! Să ai mereu în preajmă pe cineva — cineva drag — care moare sau îşi târăşte trupul schilod prin viaţă. Surioara mea era un copil atât de drăguţ...
Scutură violent din cap, alungând amintirea.
— Nu folosim cuvântul "mutaţie" decât atunci când vorbim în termeni tehnici, începu Bushka. Iar "diformitate" este un cuvânt urât. "Greşeli", aşa le spunem noi.
— Ştii ce, Bushka? Eu evit cu bună intenţie oamenii cu braţe lungi. Nu s-au născut decât câţiva asemeni mie. (Ridică mâinile.) Astea sunt greşeli? Şi fac din mine o greşeală?
Istoricul nu răspunse.
— La naiba! exclamă pescarul. Ucenicul meu, Brett, se simte complexat din cauză că are ochii mari. Rahat, nici nu-ţi dai seama decât dacă te uiţi cu atenţie, dar degeaba-ncerci să-l linişteşti, că el tot complexat se simte. Când te gândeşti că dimpotrivă, ar trebui să fie mândru! Vede în întuneric! Şi asta ţi se pare o greşeală?
— Eu am considerat dintotdeauna că este o loterie, dădu Bushka din umeri.
— Nu-i invidiez deloc pe cei din Comitet, se strâmbă Twisp. Cine ştie ce fel de forme groteşti sau periculoase li se prezintă? Oare

cum procedează? Şi cum determină anomaliile mentale? Că astea nu apar decât mai târziu!
— Însă avem şi momentele noastre bune, în care ne luăm revanşa, protestă Bushka. Tritonii apreciază că ţesăturile noastre sunt cele mai bune. Ştii ce preţuri obţinem pe ele? De ce nu te gândeşti la muzică, la pictură... la arta noastră?
— Sigur că da! pufni Twisp. Am auzit mulţi Tritoni care exclamau, privind lucruri create de noi. "Câtă strălucire! Foarte nostim! Oh! Nu-i aşa că-i drăguţ? Insularii au atâta imaginaţie!"
— Şi ce, nu-i aşa? murmură Bushka.
Twisp îl privi timp îndelungat fără a scoate o vorbă. Bushka se întrebă dacă nu cumva comisese vreo grosolănie de neiertat. Apoi pescarul zâmbi dintr-o dată:
— Ai dreptate! Nici un Triton nu ştie să se distreze ca noi. Fie suntem cuprinşi de durere sau disperare, fie dansăm şi cântăm toată noaptea sărbătorind o căsătorie, sau o naştere, sau încheierea unui contract avantajos, sau o încărcătură bogată de peşte. Am auzit că Tritonii nu prea sărbătoresc. Ai văzut pe vreunul distrându-se?
— Nici măcar o dată, recunoscu Bushka.
Şi îşi aminti de Nakano, cel din echipajul lui Gallow, povestind despre viaţa în societatea tritoniană.
"Munceşti, îţi găseşti o pereche, torni vreo doi copii, mai munceşti puţin şi apoi te duci să mori." Erau cuvintele lui Nakano. "Distracţie este atunci când iei o pauză pentru cafea sau mergi cu sania spre un nou post de observare."
Acesta să fi fost motivul pentru care Nakano se alăturase mişcării iniţiate de Gallow? Să participi la câteva distracţii neînsemnate; să salvezi un Insular; să munceşti din greu pentru a ridica o barieră. Îşi dorea Nakano altceva? Bushka nu credea că viaţa în adâncuri ar putea fi aspră pentru cei asemeni lui Nakano. Poate doar cenuşie şi tristă. Nu aveau idealuri intelectuale. Nu se confruntau permanent cu suferinţa, deci nu

puteau aprecia cum se cuvine momentele de bucurie. La suprafaţă descopereai lumină strălucitoare, culoare... şi foarte multă veselie.
— Dacă ne întoarcem la viaţa pe continente, totul va fi altfel, declară el convins.
— Cum adică "dacă"? N-au trecut nici câteva minute de când spuneai că este ceva inevitabil.
— Unii Tritoni doresc să creeze un imperiu subacvatic. Dacă reuşesc să se impună...
Se întrerupse, văzându-i pe Twisp cum îndreaptă degetul spre înainte, răcnind:
— Pe testiculele Navei! Ce-i aia?
Bushka întoarse capul şi zări, aproape chiar în faţa lor, un turn gri înconjurat la bază de un cerc de brizanţi. Semăna cu tulpina groasă a unei flori care avea drept petale o pată albastră de cer. Furtuna care le dăduse târcoale în ultimele câteva ore încadrase scena cu halo de nori groşi şi negri. Pata de cer era înconjurată de o strălucire rozalie, datorată reflexiei razelor solare. Turnul, la fel de întunecat ca şi norii, ţâşnea din adâncuri precum un pumn ameninţător.
Twisp căzuse în admiraţie. Nu se distingea de la cincizeci de klick-uri depărtare, aşa cum declarase Bushka la început, însă era impresionant! Nu se aşteptase la ceva atât de mare!
La orizont, strânşi în menghina cenuşie a cerului şi a oceanului, norii începuseră să se îndepărteze şi apărură încă două pete de cer senin. Cei doi nu-şi puteau dezlipi privirile de pe turnul de lansare. Era centrul unui uriaş vârtej de nori.
— Asta este Baza de Lansare, îi explică Bushka. Inima programului spaţial! Sunt reprezentate toate facţiunile politice din societatea Tritonilor.
— Nu-l poţi confunda cu un obiect plutind la suprafaţă, conchise Twisp. Este prea stabil.

— Se ridică la douăzeci şi cinci de metri deasupra apei, îl informă istoricul, iar Tritonii se mândresc cu el. Până acum nu au lansat decât rachete nepilotate, însă lucrurile evoluează cu mare rapiditate. De aceea Gallow a hotărât să acţioneze acum. Tritonii pregătesc o lansare cu om la bord.
— Şi controlează curenţii prin intermediul algelor? întrebă Twisp. Cum?
— Nici eu n-am înţeles foarte bine. Am fost martor la o demonstraţie, însă nu am înţeles.
Pescarul oscila cu privirea între turn şi Bushka. Pe măsură ce bărcile se apropiau, colierul de spumă devenea din ce în ce mai lat. Twisp estimă că mai aveau cinci kilometri până să ajungă la turn, dar chiar şi de la această distanţă vedea spuma brizanţilor întinzându-se pe o rază de cel puţin o sută de metri. Începea să se simtă agitaţia caracteristică activităţii umane. Un hidropter tritonian aştepta cuminte în apele mai calme din spatele brizanţilor, în timp ce alte ambarcaţiuni mai mici se agitau ca insectele în jurul stupului. Un dirijabil plutea în înalturi, fiind folosit ori ca post de supraveghere, ori ca macara aeriană.
Luntrea se apropiase suficient de mult pentru ca cei doi să poată distinge Tritonii muncind în apropierea digurilor. Hidropterul, cu motoarele sale care ieşeau în afară ca nişte ouă enorme, atrase atenţia lui Twisp. Nu mai văzuse aşa ceva decât de la mare distanţă şi în holograme. Aparatul era lung de cel puţin cincizeci de metri, având foliile de flotare ascunse sub apă. Platforma spaţioasă plasată pe lateral gemea sub activitatea lucrătorilor care transportau diverse obiecte voluminoase cu ajutorul unui troliu.
Bushka stătea cu o mână sprijinită pe acoperişul cabinei, cealaltă atârnând neglijent pe lângă trup. Privea cu atenţie Baza de Lansare cu turnul său de comandă. Nu se vedea nici un semn cum că Tritonii ar fi remarcat apropierea celor două bărci, însă Twisp era sigur că fuseseră văzuţi şi li se calculase cursul. Dacă

dădeai crezare poveştii despre Gallow, motivul pentru care Bushka se îndreptase încoace sărea evident în ochi. Existau puţine şanse ca această bază să fie ocupată doar de gruparea Nemiloşilor Verzi. Tritonii se vor apleca asupra fiecărui detaliu din cursul operaţiunii criminale. Toate facţiunile vor auzi versiunea istoricului. O vor crede oare?
— Te-ai gândit cum au să reacţioneze la povestea ta? întrebă Twisp.
— Şansele mele nu sunt deloc mari, indiferent unde m-aş duce, răspunse Bushka. Mai bine încerc aici decât în altă parte. (Întoarse capul pentru a vedea figura curioasă a pescarului.) Cred că oricum ai privi lucrurile, sunt un om mort. Dar oamenii trebuie să afle.
— Iniţiativa ta este vrednică de toată lauda, rosti Twisp.
Opri motorul şi trase puternic de pârghia cârmei până când făcu un ocol de o sută optzeci de grade. Sosise timpul ca Bushka să afle concluziile sale după o noapte întreagă de gânduri neliniştitoare.
— Ce faci? se repezi istoricul.
Pescarul îşi odihni ambele mâini pe pârghie, şi îl privi pe Bushka fix în ochi.
— Am venit până aici sperând să-mi găsesc ucenicul. A fost o prostie din partea mea, ştiu. Sincer îţi spun, nu credeam că vom întâlni vreo bază, însă mă gândeam că vom da totuşi peste ceva. În plus, argumentul tău cu ajutorul pe care l-am putea primi din partea Tritonilor mi s-a părut valabil.
— Sigur că este valabil! Cineva probabil că l-a recuperat deja şi în momentul de faţă...
— Însă tu ai intrat în rahat, Bushka. Într-un rahat adânc. Şi mă tragi şi pe mine, din cauză că am sosit aici împreună. Nu sunt genul de om care să te arunce peste bord sau să te predea în mâinile lor. (Arătă cu bărbia spre turn.) Mai ales dacă povestea cu Gallow se întâmplă să fie adevărată.

— Ce vrei să spui cu "dacă" este adevărată?
— Ai vreo dovadă?
Bushka simţi un nod în gât. Era sigur că Tritonii culegeau deja morţii şi supravieţuitorii dezastrului. Pentru el nu mai exista cale de întoarcere. Fără îndoială, Baza de Lansare reperase cele două ambarcaţiuni împreună cu ocupanţii lor. În curând vor trimite pe cineva pentru investigaţii.
— Ce mă fac? se întrebă el cu voce mică.
— Ai scufundat o întreagă Insulă! mârâi Twisp. De-abia acum îţi pui întrebarea asta?
Bushka nu putu decât să ridice umerii, apoi îi lăsă să cadă, într-un gest deznădăjduit.
— Cei din Guemes trebuie să fi avut bărci micuţe plutind pe lângă ţărm, spuse pescarul. Există supravieţuitori, şi fii sigur că vor avea ce să relateze. Unii dintre ei poate că au văzut submersibilul. Îţi dai seama ce vor povesti?
Bushka se mototoli sub greutatea acuzaţiei din vocea lui Twisp.
— Tu ai fost pilotul, continuă pescarul. Să nu crezi c-ai să scapi cu o simplă discuţie politicoasă. Ai fost acolo, ai făcut ce-ai făcut, şi vor scoate totul din tine înainte să poţi vorbi cu cineva străin de departamentul Securităţii Tritoniene. Dacă ai să mai ieşi vreodată de-acolo.
Bushka îşi sprijini bărbia de genunchi. Simţea că îi vine să vomite. Din gură îi ieşi un geamăt necontrolat, care îl lăsă perplex: nnnnnh nnnnnnh nnnnnnnh.
Nu pot fugi nicăieri. Nicăieri. Nicăieri.
Twisp îi vorbea în continuare, însă el nu mai înţelegea nimic, copleşit de durere. Cuvintele nu puteau ajunge acolo unde se refugiase conştiinţa lui. Cuvintele erau fantome, arătări care îl hărţuiau. Nu mai putea suporta hărţuiala.
Zumzetul motorului pornit din nou îl scoase din refugiul gândurilor. Nu îndrăznea să ridice ochii pentru a-şi da seama încotro se îndrepta pescarul. Toate locurile erau la fel de rele.

Mai devreme sau mai târziu... cineva, undeva, îi va lua viaţa. Nu era decât o problemă de timp. Spiritul plutea pe un ocean iar muşchii se contractau, transformându-l într-o sferă din ce în ce mai mică, astfel încât să intre în acel ocean fără a atinge ceva. Voci ţipau strident la el, mintea îi înfăţişa un univers degenerat, sfâşiat de măceluri, plin de fragmente de Insule şi bucăţi de carne. Trupul tremura scuturat de convulsii puternice. Simţea luntrea mişcându-se, dar foarte vag. Ceva din interiorul lui vroia neapărat să iasă afară. Două mâini puternice îl apucară de umeri, aplecându-l peste bord. Auzi o voce:
— Varsă tot ce ai în tine. Dacă rămâi întins pe punte, te poţi sufoca.
Mâinile se îndepărtară, însă vocea aruncă un ultim comentariu:
— Nătărăule!
Acidul din gură era amar şi cleios. Încercă să vorbească, dar fiecare sunet îi râcâia gâtlejul precum o folie de glaspapir. Vomită în valurile oceanului, şi mirosul respingător îl pocni violent peste nări. Îşi scufundă mâna în apă, aruncându-şi apă sărată peste faţă. De-abia atunci reuşi să se ridice în picioare şi să înfrunte privirea lui Twisp. Îşi simţea sufletul pustiu şi rece, părăsit de orice sentiment.
— Unde să mă duc? întrebă el. Ce să le spun?
— Adevărul, îl sfătui Twisp. La naiba! N-am văzut niciodată un cretin mai mare ca tine. Cred că într-adevăr eşti un fraier implicat fără vrerea ta într-o crimă.
— Mulţumesc, murmură Bushka.
— Cu ceea ce ai făcut, te-ai însemnat pentru toată viaţa. Nici cel mai nefericit dintre Muţi nu va fi dispreţuit aşa cum vei fi tu. Ştii ce? Nu te invidiez absolut deloc.
Pescarul arătă spre turnul din faţă:
— Au trimis o şalupă în întâmpinare. Navă! Am intrat în rahat! Simt asta!

În orice moment al istoriei, grupuri de oameni devotaţi îşi asumă îndeplinirea unor misiuni pe care persoane clar-văzătoare le percep a fi necesare, deşi ceilalţi se feresc să participe la ele.
— A. Huxley, "Porţile Percepţiei",
Arhivele Navei

BRETT o urmărea cu sufletul la gură pe Scudi, care desfăcuse capacul panoului principal de comandă, apoi descoperise şi conectase circuitul uşilor de acces în apartamentul tatălui ei. Martor la rapiditatea cu care acţionase Sirena, băiatul era gata să o considere un adevărat geniu. Dar ea refuză cu hotărâre toate laudele.
— De mici ne jucăm cu chestiile astea, chicoti ea. Când părinţii încercau să ne încuie...
— Să vă încuie?
— Da, drept pedeapsă în caz că...
Tăcu brusc din gură, acţionă un comutator şi puse capacul la loc:
— Repede, vine cineva! (Se aplecă spre urechea lui Brett.) Am pus poarta principală pe acţionare manuală. La fel am procedat şi cu ieşirea de urgenţă, care este un panou ceva mai mic în cadrul uşii principale.
— Şi încotro ne vom îndrepta, odată ieşiţi afară?
— Sper că ţii bine minte schemele. Va trebui să plecăm înainte ca ei să bănuie ce-am făcut.
Îl prinse de mână şi părăsiră cămăruţa, îndreptându-se spre holul care ducea în sufragerie.
Hastings şi Lonfinn erau deja acolo, implicaţi într-o discuţie aprinsă cu Şeful Justiţiei.

La apariţia celor doi adolescenţi, Keel ridică vocea:
— Mai mult, dacă încercaţi să daţi vina pe Insulari pentru masacrarea guemesienilor, voi cere formarea imediată a unei comisii de investigare. O comisie asupra căreia nu veţi avea nici un fel de control!
Îşi frecă pleoapele cu ambele mâini, apoi aruncă o privire cruntă cu ochiul îndreptat spre Hastings. Nu-şi putu reprima un sentiment de satisfacţie sesizând frisonul interlocutorului său.
— Domnule Judecător, ameninţă acesta, nu faceţi decât să vă îngreunaţi situaţia. Gândiţi-vă măcar la aceşti doi tineri, dacă de dumneavoastră nu vă pasă.
Întoarse brusc capul spre Brett şi Scudi, care se opriseră în pragul holului.
Keel îl studie câteva momente, surprins de rapiditatea cu care lucrurile se schimbaseră în rău. Nişte lachei! Îi măsură pe amândoi cu privirea, remarcând că se postaseră astfel încât să le blocheze accesul spre ieşire.
— Mi s-a spus că în lumea voastră nu există insecte periculoase, aruncă el cu dispreţ.
Hastings se încruntă, însă colegul său reuşi să rămână calm.
— Nu e momentul să faceţi glume proaste! rosti el. Ambasadoarea Ale ne-a cerut să...
— Ambasadoarea Ale să vină să-mi comunice cu gura ei ce-are de spus!
Nu primi nici o replică.
— M-a atras aici folosindu-se de nişte pretexte false, continuă el. A avut grijă să nu fiu însoţit de nici un membru al echipei mele. Motivele vagi pe care le-a invocat nu stau în picioare, deci nu pot să trag decât o singură concluzie logică: m-aţi luat prizonier. Vreţi să spuneţi că nu-i aşa?
Aruncă din nou priviri de gheaţă spre cei doi Tritoni care stăteau între el şi uşă.

— Nu v-am luat prizonier! oftă Hastings. Vă protejăm, pentru binele dumneavoastră. Sunteţi un Insular important; a intervenit o criză...
— Împotriva cui mă protejaţi?
Îl urmări pe Hastings care încerca să găsească un răspuns, alegând şi renunţând la tot felul de alternative. Tritonul deschise de câteva ori gura, însă se răzgândi de fiecare dată.
Keel îşi masă discret ceafa, acolo unde proteza începuse să-i irite pielea. Nu apucase să se odihnească suficient.
— Mă protejaţi împotriva celor care au distrus Insula Guemes? întrebă el pe un ton categoric.
Hastings şi Lonfinn schimbară câteva priviri misterioase.
— Mi-aş dori să fiu mai sincer cu dumneavoastră, dar nu pot, mărturisi primul.
— Nu-ţi fie teamă, sunt la curent cu ce se întâmplă. Forţele politice tritoniene sunt pe cale să se ciocnească într-o confruntare care va zgudui din temelie societatea voastră.
— La suprafaţă se petrece acelaşi lucru! sări Hastings.
— Într-adevăr. Cei doi poli sunt Comitetul şi Credincioşii. Prin distrugerea Insulei Guemes, Credincioşii au primit o lovitură foarte grea. Însă lichidarea mea nu va împiedica activitatea Comitetului; pur şi simplu mă vor înlocui. Mult mai eficient pentru voi ar fi să întrerupeţi orice legătură între mine şi ei. Sau, cine ştie, poate că, în urma uciderii mele, Insularii au să se certe pentru înscăunarea unui nou Şef al Justiţiei, iar voi veţi şti să vă folosiţi de această confuzie. Cred că vizita se opreşte aici! Mă voi întoarce la suprafaţă.
Atitudinea Tritonilor deveni şi mai rigidă.
— Mă tem că acest lucru este imposibil... în momentul de faţă, spuse Hastings.
— Carolyn Bluelove va fi următorul Şef al Justiţiei, zâmbi Keel. Nu cred că veţi avea mai multe şanse cu ea decât cu mine.
Impas! gândi Keel.

O tăcere apăsătoare coborî asupra încăperii, în timp ce Tritonii rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra Judecătorului. Hastings pregătea tot felul de argumente, la care renunţa apoi nemulţumit.
Avea nevoie de cooperarea oarbă a lui Keel. Avea nevoie de un acord, fără a-i spune totuşi celuilalt despre ce anume era vorba. Hastings se dovedea un copilaş naiv dacă-şi închipuia că un vechi luptător în arenele politicii nu pricepea acest lucru evident. Din poziţia lor retrasă, Scudi şi Brett ascultaseră în tăcere schimburile de argumente. Sirena se înălţă uşor spre urechea băiatului, şoptindu-i:
— Acolo în dreapta este toaleta oaspeţilor. Mergi înăuntru şi deschide capacul panoului de conexiuni, care se află deasupra uşii. Aruncă un pahar cu apă peste el, şi scurt-circuitul va stinge luminile din apartament. Eu voi deschide uşa de urgenţă. O poţi găsi în întuneric?
Brett făcu semn că da.
— Putem fi afară înainte ca ei să-şi dea seama că am evadat, şopti din nou Scudi.
— Lumina din pasaj vă pătrunde prin uşa de urgenţă, atunci când o vei deschide.
— De aceea trebuie să ne mişcăm repede. Ei vor încerca mai întâi să utilizeze comenzile principale. În scurt timp însă îşi vor da seama că trebuie să apeleze la sistemul manual.
Brett încuviinţă din nou.
— Să te ţii de mine, îl sfătui ea.
Hastings se hotărâse să-i dezvăluie lui Keel o parte din ceea ce ştia.
— Domnule Judecător, vă înşelaţi asupra persoanei care va ocupa postul de Şef al Justiţiei, declară el. Aceasta va fi Simone Rocksack.

— La propunerea lui GeLaar Gallow? întrebă Keel amintindu-şi de informaţiile obţinute prin intermediul com-consolei lui Ryan Wang.
Hastings clipi buimac.
— Dacă-i aşa, sărmanul GeLaar va avea o nouă surpriză, continuă Keel. Preoţii-psihiatri nu pot fi corupţi.
— Cred că vă înşelaţi, contră Hastings. Fără primul PP pandoran, Morgan Oakes, Jesus Lewis ar fi fost un simplu tehnician de laborator.
O expresie gravă se aşternu pe figura Judecătorului. O expresie care ar fi făcut să tremure orice solicitant intrat în Tribunal. Însă Hastings îl privea impasibil, aşteptând.
— Eşti lacheul lui Gallow, spuse Keel. Bineînţeles, grupul vostru urmăreşte să obţină controlul politic şi economic asupra Pandorei, folosindu-se în acest scop de naivitatea Credincioşilor. Simone ştia că îi veţi distruge familia, atunci când v-aţi năpustit asupra Insulei Guemes?
— Greşiţi! Lucrurile nu stau chiar aşa!
— Atunci cum stau?
— Vă rog, domnule Judecător! De ce...
— Cineva a spus odată: "Dacă ai controlul asupra hranei, atunci ai controlul asupra oamenilor."
— Discuţia asta este inutilă. Timpul trece şi...
— Şi...? Voi deveni încă una dintre victimele dezastrului din Guemes?
— Este în joc viitorul Pandorei, se aprinse Hastings. În vremurile acestea grele, avem nevoie de îndrumarea unor oameni cu judecata dreaptă. Cu ajutorul lor, vom ieşi la liman.
— Aha. Şi pentru început v-aţi apucat să ucideţi pe toţi aceia care nu gândesc ca voi.
— Nu noi am scufundat Insula Guemes!
Hastings lăsase cuvintele reci să-i curgă rar din gură, pentru a da mai multă tărie afirmaţiei.

— Atunci de unde ştii că aceia care sunt responsabili de crima aceasta oribilă nu-şi vor îndrepta armele asupra voastră?
— Dar de ce vorbiţi tocmai dumneavoastră de crime? se înfurie Hastings. Câte mii de fiinţe aţi ucis folosindu-vă de înalta autoritate a Comitetului? Sute de mii? Mâinile vă sunt pătate de sânge, domnule Judecător!
Brutalitatea atacului îl descumpăni pe Keel:
— Însă Comitetul...
— Comitetul joacă aşa cum îi cântaţi dumneavoastră! Atotputernicul Ward Keel arată cu degetul iar moartea, cuminte, loveşte imediat cu coasa! Toţi ştiu asta! Ce este viaţa pentru unul ca dumneavoastră? Cum poate o minte atât de înstrăinată să înţeleagă problemele societăţii tritoniene?
Keel nu ştia cum să facă faţă atacului. Acuzaţia nedreaptă îl lovise în plin, lăsându-l fără argumente. În fiecare decizie a lui se putea citi respectul şi dragostea pentru viaţă. Devianţii letali nu aveau voie să-şi perpetueze aberaţiile, contaminând omenirea!
Se ridică încetişor în picioare, întrebându-se ce va urma. În acelaşi timp, Brett porni spre toaletă. Lonfinn se deplasă imediat, blocând ieşirea din apartament, însă băiatul nu îl luă în seamă şi intră în toaletă.
Avu nevoie de câteva clipe pentru a cerceta micuţa sală. Capacul panoului cu joncţiuni era o placă izolantă prinsă cu două şuruburi deasupra uşii. Scudi îi spusese că va găsi scula de care avea nevoie — o pilă de unghii — în sertarul de sub chiuvetă. Înlătură capacul, descoperind o joncţiune dublă protejată cu material plastic de culoare verde şi albastru. Circuitele n şi p fuseseră montate în spatele comutatoarelor care schimbau polaritatea.
Un pahar cu apă, îl instruise Sirena.
Lângă chiuvetă se afla un pahar, pe care îl umplu. Apoi, sprijinindu-se de mânerul uşii, aruncă apa peste circuite. Din

panou ţâşni o explozie de scântei albastre şi verzi, iar luminile se stinseră. În acelaşi moment deschise uşa, pătrunzând în întunericul sufrageriei. Hastings răcnea cuprins de panică:
— Pune mâna pe Keel. Ţine-l bine!
Brett se prelinse pe lângă perete, ajungând lângă Scudi, care meşterea ceva la ieşirea de urgenţă. O atinse uşor. Ea îşi plimbă mâna peste faţa lui şi se înghesui puţin în el, simţindu-i căldura protectoare. Uşa se deschise brusc. Sirena se aruncă prin ea, rostogolindu-se pe o parte. Brett plonjă în urma ei, apoi Scudi acţionă rapid mecanismul de blocare. Se ridicară amândoi în picioare şi ţâşniră spre capătul coridorului.
Era pentru prima oară când Brett alerga o sută de metri în linie dreaptă. Scudi i-o luase mult înainte, năpustindu-se într-un pasaj lateral. Băiatul dădu colţul patinând, la timp pentru a-i vedea călcâiele dispărând printr-o trapă ovală şi joasă. Îngenunche, coborî capul, şi fu tras înăuntru de mâinile ei puternice. Îşi dădu seama că nu avea o condiţie fizică la fel de bună ca a lui Scudi. Gâfâia după atâta efort, şi picăturile de transpiraţie alunecau pe frunte, intrându-i în ochi. Sirena închise trapa.
— Unde suntem? se interesă el.
— În pasajul de depanare a sistemului pneumatic. Ţine-te de centura mea, ca să nu ne pierdem. Prima porţiune o vom parcurge în patru labe.
Brett o prinse de centură şi se trezi aproape târât prin conducta lungă şi îngustă, frecându-se cu umerii de pereţi, lovindu-i din când în când cu capul. Vizibilitatea era destul de scăzută chiar şi pentru el; bineînţeles, Scudi nu putea distinge absolut nimic. Conducta făcu un cot spre stânga, apoi unul spre dreapta, şi în cele din urmă începu să urce cu o pantă relativ domoală. Sirena se opri, îl prinse de mână şi i-o aşeză pe balustrada unei scări care urca undeva deasupra.
— O scară, şopti ea. Să vii în urma mea!

Scudi uitase probabil că el vedea în întuneric, iar Brett nu încercă să-i reamintească.
— Încotro mergem?
— Sus. Vom urca încontinuu. Ai grijă să nu aluneci. Sunt douăzeci şi unu de nivele, cu doar trei platforme pe care să-ţi tragi răsuflarea.
— Şi ce vom găsi acolo?
— Hidropterele tatălui meu.
— Scudi, eşti sigură că vrei să faci asta?
— N-am să cred nimic până nu văd dovezile, şopti ea cu o voce bine ţinută în frâu. Însă l-au luat prizonier pe domnul Judecător, iar pe noi au încercat să ne oprească. Ceva nu este în regulă, şi mă tem că Ale s-a implicat în toată povestea asta. Insulele trebuie să afle ce se petrece aici.
— Corect!
Sirena porni prima, foşnetul costumului şi respiraţia ei uşoară de-abia auzindu-se.
Brett îşi făcu şi el curaj. Degetele sale atingeau uneori picioarele lui Scudi pe trepte. Urcarea i se părea lungă, iar pentru fată, care evolua într-un întuneric total, probabil că era de-a dreptul interminabilă. Îi păru rău că nu numărase treptele, ca să nu se mai gândească la prăpastia ce creştea sub el. Simţea goluri în stomac, şi cu greu îşi dezlipea mâinile de pe bare. Nu reuşea să distingă nici punctul de plecare, nici capătul de sus al scărilor, ci doar silueta agilă a lui Scudi. La un moment dat se opri pentru a arunca o privire într-o parte, şi zări câteva conducte. Una dintre ele era fierbinte. Pe alta se condensaseră aburi. Îşi plimbă mâna peste ea, simţind-o alunecoasă.
Alge, gândi el. Se lăsă cuprins de un sentiment de mulţumire. În sfârşit, ceva familiar! Insulele nu cunoşteau o infrastructură atât de rigidă şi de standardizată. Conductele organice creşteau în direcţia în care erau îndrumate, desigur, însă aveau gradele lor de libertate.

Ajungând la prima platformă, Scudi îl prinse de talie, ajutându-l să pună piciorul pe următoarea scară. Brett profită de un scurt răgaz pentru odihnă.
— Trebuie să ne grăbim, rosti fata. S-ar putea să ne fi ghicit intenţiile.
— Ar putea afla unde suntem?
— Aici nu sunt montaţi senzori. Iar ei nu au de unde să ştie că am pus mâna pe o cheie cu care pot intra în pasajele de depanare.
— De unde ai luat-o?
— De pe biroul tatălui meu. Am găsit-o atunci când l-am condus pe domnul Judecător până la com-consolă.
— Dar cum se face că tatăl tău avea cheia?
— O ţinea probabil pentru acelaşi motiv ca şi noi. Pentru o evadare!
Îl mângâie uşor pe piept, oftă, apoi începu următoarea etapă a urcuşului.
Brett porni şi el. Făcea eforturi din ce în ce mai mari, dar fata se depărtase deja destul de mult. Apoi ajunseră la a doua platformă. Insularul puse piciorul pe ea, gâfâind din greu. Scudi îl ajută să atingă următoarea scară. După câteva minute, respirând ceva mai regulat, o întrebă:
— Cum faci de urci atât de rapid?
— Am antrenament, îi explică ea. Alerg pe culoare şi mă pregătesc mult în sala de gimnastică. Atunci când vom umbla din nou pe continente, sub cerul liber, trupurile noastre trebuie să facă faţă solicitărilor. Mediul înconjurător va diferi mult de cel subacvatic.
— Aha! făcu Brett.
Ştia foarte bine că replica putea părea idioată, însă altceva nu reuşise să spună.
— Eşti destul de odihnit pentru ultima etapă? se interesă Scudi.
— Ia-o înainte!

De data aceasta se ţinu aproape de ea, şi uneori îi atingea gheata cu mâna. Era conştient — şi rănit în amorul propriu — că Sirena impusese un ritm ceva mai lent pentru a-l menaja. Totuşi, în felul acesta va reuşi să-şi păstreze resursele fizice pentru ceea ce vor întâlni la capătul de sus al scărilor. Simţea, în continuare, prăpastia neagră care parcă alerga să-l înhaţe. Când ajunse în sfârşit la ultima treaptă, cuprinse cu braţele suporţii verticali şi deschise gura larg, trăgând aer în piept.
Scudi îi mângâie fruntea:
— Te simţi bine?
— Da... Stai puţin să-mi recuperez suflul.
Fata îl prinse de braţ:
— Vino. Haide, te ajut eu. Vom găsi un parapet pe-aici pe undeva.
Ajutat de Sirenă, Brett urcă pe platformă. Zări parapetul, îl prinse bine, apoi se întinse pe podeaua metalică. Scudi îşi odihni mâna pe spatele lui până când respiraţia i se linişti, după care se aşeză sprijinindu-se de parapet.
— Hai să recapitulăm planul, îl îndemnă ea.
— Începe tu.
Brett se ridică în capul oaselor, trăgându-se aproape de Scudi, bucuros să simtă firele ei de păr atingându-i obrazul şi să savureze prospeţimea emanată de trupul tânăr.
— Sasul se află chiar lângă mine. Un sas dublu. Presiunea în hangar este suficient de mare, astfel încât apa se menţine la un nivel propriu desfăşurării activităţii umane. Vom pătrunde printr-o anexă. Dacă nu vedem pe nimeni, ne îndreptăm foarte natural spre unul dintre hidroptere, de parcă am fi venit într-o vizită. Eu voi fi ghidul tău.
— Şi dacă ne vede cineva pătrunzând prin sas?
— Vom începe să râdem şi să ne mângâiem ca doi îndrăgostiţi care caută un loc ceva mai retras. Probabil că în acest caz vom fi mustraţi, iar noi va trebui să ne prefacem cât mai spăşiţi.

Brett o studie din profil, admirându-i trăsăturile delicate. Foarte inteligent. De fapt, parcă şi-ar fi dorit să-i surprindă cineva, iar ei să-şi joace rolul de îndrăgostiţi.
— Odată ajunşi în hangar, unde ne vom putea ascunde?
— Nu ne ascundem. Ne îndreptăm spre un hidropter neocupat. Cu ajutorul lui vom ajunge la suprafaţă.
— Ştii să conduci un hidropter?
— Bineînţeles. Am folosit foarte adesea hidropterul laboratorului. (Seriozitatea pusese stăpânire pe întreaga ei atitudine.) Ai înţeles ce vom face?
— Da. Să-i dăm drumul!
Scudi se desprinse de atingerea lui, îngenunchind lângă parapet. Brett auzi un sunet metalic aproape imperceptibil, apoi sasul se deschise permiţând răspândirea unui halo verzui. Deşi era destul de slabă, lumina îl obligă să-şi ducă mâna la ochi. Scudi pătrunse, apoi întinse mâna spre el. Băiatul se ghemui pentru a putea trece de gaura strâmtă, şi se trezi într-un spaţiu paralelipipedic nu foarte înalt, cu pereţi din metal. Luminaţia era asigurată de un hublou mare, în capătul îndepărtat. Scudi închise sasul şi se îndreptă spre poarta montată într-un perete alăturat. După ce o deschise şi pe aceasta, ieşiră într-o pasarelă.
— Acum, şopti ea prinzându-i de mână, ne vom plimba ca şi cum ţi-aş arăta hangarul şi hidropterele.
Traversară o platformă îngustă cu balustradă, apoi coborâră câteva trepte spre un platou situat cu trei metri mai jos. Brett se opri deodată, refuzând să înainteze. Încercările lui Scudi de a-l trage după ea se dovediră zadarnice. Descoperise că întregul complex era acoperit de o cupolă transparentă cu raza de mai multe sute de metri!
Plasmasticlă, îşi spuse înfiorat. Nici un alt material nu putea suporta o asemenea presiune. Acoperea hangarul precum o cupă gigantică, ţinând oceanul departe. O umbrelă din plaz! Ridică privirea spre suprafaţa apei... o întindere de culoare

argintiu-lăptoasă prin care pătrundeau două coloane de lumină, ceea ce însemna că ambii sori se înălţaseră pe cer. Aprecie că nu se aflau la mai mult de cincizeci de metri adâncime.
Scudi îl împunse cu cotul.
Brett studie platoul — o gigantică suprafaţă de metal, care spre margini (acolo unde se apropia de cupola transparentă) era dotată cu platforme de lucru. Chiar în timp ce privea, un hidropter apăru de sub apă, trecu pe sub marginea platoului şi pătrunse într-un amplasament liber. Apa aluneca în cascadă pe suprafaţa sa metalică şi lucioasă, iar motoarele îi murmurau dureros în urechi, chiar şi la acest regim de joasă viteză. O dată cu hidropterul, băiatul numără sosirea — pe rând, la mică distanţă — a altor şase aparate uriaşe. Tritonii, care le aşteptau deja aliniaţi pe platforme, îşi făcură imediat de lucru în jurul lor, ajutându-le să acosteze, transportând cărucioare cu marfă din şi spre trapele deschise.
— Sunt de-a dreptul gigantice! şopti Brett întinzând gâtul spre prora aparatului de lângă ei.
Cineva lucra de zor acolo, înlăturând stratul subţire de alge depus pe carena motorului.
— Vino! spuse ea încercând să împrumute vocii un ton de conversaţie lejeră. Am să-ţi prezint cabina unui hidropter. Kareen vrea neapărat să vezi totul.
Cuvintele, îşi dădu Brett seama, erau destinate urechilor unui Triton care se oprise lângă ei, înclinând capul pe spate şi adresându-le o privire interogativă. Auzind numele ambasadoarei, zâmbi şi plecă mai departe.
Brett coborî treptele în urma ei.
— Transportul de hrană se face doar prin intermediul modelelor de şaptezeci de metri, începu ea explicaţiile. În ciuda dimensiunii lor, ating lejer viteza de optzeci de noduri — când apele nu sunt prea aglomerate, desigur. Cu o încărcătură uşoară, viteza maximă este de o sută de noduri.

Ţinându-l de mână, îi arătă rând pe rând hidropterele având grijă să nu încurce activitatea lucrătorilor. Ajungând la ultimul, întâlniră şase Tritoni îmbrăcaţi în salopete albe. Aceştia tocmai părăseau platforma transportând un cărucior acoperit cu prelată.
— Echipa de depanare, îl lămuri ea. (Se adresă Tritonului aflat în fruntea grupului.) E ceva în neregulă cu hidropterul ăsta?
— Nişte necazuri minore cu inversorul de jet, domnişoară Wang.
Toţi şase se opriră, în timp ce şeful răspundea întrebărilor puse de Scudi. În salopetele albe, păreau cu toţii la fel. Brett nu zări ecusoane, insigne sau alte semne de identificare.
— Îi pot arăta invitatului nostru interiorul? ceru Sirena. Cunosc destul de bine hidropterul acesta.
Insularul avu impresia că aude o notă de falsă nerăbdare în vocea ei.
— Bineînţeles, răspunse Tritonul. Dar fiţi atentă. Are plinul făcut în vederea testului final. Nu staţi mai mult de o oră, căci va sosi următorul schimb să-l încarce cu marfă.
— Bine, acceptă Scudi ocolind căruciorul şi invitându-l pe Brett s-o urmeze. E al nostru! Am o oră la dispoziţie ca să-ţi arăt totul. (Vorbi peste umăr, spre echipa de depanare.) Mulţumesc!
Ei îi răspunseră dând din mâini şi îşi văzură de drum.
După ce străbătură jumătate din lungimea hidropterului, Scudi urcă pasarela îngustă şi se treziră într-un pasaj luminat de tuburi. Îi făcu semn să aştepte, în timp ce ea trase cu ochiul prin sasul deschis. Apoi apăsă brusc un buton plasat lângă sas. Se auzi un zumzet ca o şoaptă, şi pasarela se replie în interiorul aparatului. Sasul alunecă uşor, închizându-se ermetic.
— Repede! strigă ea.
Se întoarse. Din nou, o luară la fugă. Traversară o serie de pasaje înguste, alergară de-a lungul unui coridor spaţios şi, în cele din urmă, pătrunseră în cabina de comandă situată în partea superioară a prorei şi având pereţi din plasmasticlă.

Scudi ocupă unul dintre cele două scaune de pilotaj plasate în faţa panoului cu instrumente.
— Aşează-te în celălalt, îl invită ea. Am să-ţi arăt cum se manevrează monştrii ăştia. Este foarte simplu.
Brett o văzu transformându-se sub ochii lui, devenind o cu totul altă persoană la atingerea comenzilor. Toate mişcările ei erau rapide şi sigure.
— Acum ăsta, făcu Sirena apăsând un buton galben.
Simţiră imediat o vibraţie de frecvenţă joasă sub picioare. Câţiva Tritoni care lucrau pe platforma de dedesubt întoarseră nedumeriţi capetele.
Scudi ridică mâna spre un butoni roşu botezat "Evacuare de Urgenţă". Îl atinse, apoi trase până la refuz maneta din stânga. Hidropterul se îndepărtă lent de amplasamentul său, provocând agitaţie printre Tritoni.
Înainte de a ieşi complet din amplasament, Sirena dădu comanda de încărcare a balastului. Aparatul alunecă lent sub apă, rotindu-se brusc spre stânga, în timp ce Scudi ridica o baghetă de pe panoul alăturat. Brett observă că avea un fir cuplat în panou, şi se întrebă la ce folosea. Mâna ei apucă maneta din dreapta, împingând-o mult înainte, iar hidropterul plonjă prompt spre buza cupolei din plaz. Brett îşi înclină progresiv capul, rămânând cu ochii pe marginea cupei inversate.
Odată ieşiţi în imensitatea oceanului, Scudi începu să se debaraseze de balast, ridicând nasul hidropterului spre suprafaţa apei. Brett roti scaunul cu o sută optzeci de grade, ca să vadă dacă erau urmăriţi. Hangarul devenea din ce în ce mai mic, şi se părea că cei dinăuntru nu-şi reveniseră încă de pe urma surprizei.
Şaptezeci de metri! fluieră în sinea sa, copleşit. Şaptezeci de metri! Cât zece bărci puse cap la cap!

— Fii atent la ceea ce fac eu, rosti Scudi. Cine ştie când va fi nevoie să conduci şi tu unul!
Brett se întoarse spre ea, trecând în revistă manetele, butoanele şi indicatoarele.
— Statoreactoarele cu hidrogen, care pot fi folosite atât la suprafaţă cât şi în adâncuri. Sistemul de economisire a combustibilului ne obligă să reducem viteza atunci când evoluăm sub apă. Poftim, aici este economizorul. (Arătă spre un instrument plasat în spaţiul dintre ei.) Cu excepţia cazurilor când te afli într-o situaţie disperată, este periculos să depăşeşti viteza maximă recomandată de economizor.
Mişcă încet bagheta din mâna dreaptă, înclinând-o spre tribord şi puţin înapoi.
— Prin intermediul ei se comandă unghiurile de atitudine, îi explică ea. O apropii de tine ca să ridici nasul aparatului, o îndepărtezi dacă vrei să plonjezi.
Brett făcu semn că înţelesese.
— Acum să te lămuresc ce-i cu astea, rosti ea arătând cu degetul spre un grup de instrumente plasat deasupra bordului. Citeşte etichetele: consumul de combustibil la suprafaţă; balastul — hidropterele având o masă foarte mare, manevrele sunt mai lente decât în cazul submersibilelor; aprinderea; aerul condiţionat pentru evoluţia în adâncuri — ţine minte că trebuie să fie decuplat atunci când urci deasupra apei. Dacă apar fisuri în peretele cabinei, suntem ejectaţi în mod automat Ejectarea manuală poate fi comandată de la maneta aceea roşie din centru.
Brett răspundea cu o serie de mormăituri sau "Aha! Am înţeles!", fericit că toate butoanele şi instrumentele erau însoţite de etichete clare.
Scudi arătă spre un ecran mare şi caroiat, încadrat de o bordură neagră:

— Acolo pot fi proiectate hărţile. De multă vreme încearcă Insularii să obţină aşa ceva.
— Şi de ce nu ni-l daţi?
Brett cunoştea sistemul prezentat. Insularii bombăneau mereu că aveau absolută nevoie de el. Primise numele de Dirijorul, şi era un sistem de navigaţie care funcţiona cu ajutorul semnalelor transmise de staţiile subacvatice fixe ale Tritonilor.
— Este prea complicat, iar întreţinerea lui în condiţiile de la suprafaţă costă foarte mult. Nu dispuneţi de infrastructura necesară.
Bineînţeles! Nu era pentru prima oară când auzea justificări de acest fel. Insularii nu credeau în ele, deşi Scudi părea convinsă de ceea ce spunea.
— Am ajuns la suprafaţă, anunţă ea.
Hidropterul sparse suprafaţa oceanului provocând valuri înalte. Apa curgea şiroaie pe cabina de plasmasticlă.
Brett duse disperat mâinile la ochi, orbit de lumina care explodase pe neaşteptate. Îşi simţea globii oculari ca pe doi cărbuni aprinşi în interiorul craniului. Se sprijini cu faţa pe genunchi, chinuit de durere.
— S-a întâmplat ceva? întrebă Scudi.
Nu îl privea, ocupată cu deplierea suprafeţelor portante şi cu creşterea vitezei.
— Mă dor ochii, o informă el. (Clipi de câteva ori, pentru a se adapta la lumină. Câteva lacrimi i se prelinseră pe obraji.) Acum e mai bine.
— Perfect. Pentru că trebuie să fii atent la tot ce fac eu. Cel mai bine este să porneşti paralel cu valurile, apoi să patinezi peste ele pe măsură ce accelerezi. Aşteptăm să atingem viteza de croazieră, şi după aceea voi stabili cursul. Priveşte în spate şi spune-mi dacă ne urmăreşte cineva.
Brett roti scaunul, remarcând deodată siajul trasat de aparat. Cât de repede mergeau! Hidropterul se zguduia făcând salturi

pe suprafaţa apei. Apoi călătoria deveni din ce în ce mai lină, până când nu se mai auziră decât şuierul ascuţit al statoreactoarelor şi splaşşşşş-urile suprafeţelor portante la atingerea cu valurile.
— Optzeci şi cinci de noduri, rosti ea. Au pornit după noi?
— Nu văd pe nimeni, răspunse Brett ştergându-şi lacrimile. Durerea dispăruse.
— Nici instrumentele nu detectează urmăritori. Şi-au dat probabil seama că ar fi inutil. Toate celelalte hidroptere din hangar au încărcătură la bord, pe când al nostru nu ne cară decât pe noi. Şi are şi plinul făcut.
Brett îşi îndreptă din nou privirea în sensul de înaintare, închizând pleoapele ori de câte ori ochii întâlneau razele solare reflectate de valuri.
— Goniometrul se află în dreapta, pe panoul acela verde, spuse ea. Ia încearcă, poate prinzi vreun semnal de la Insula Vashon.
Brett se roti spre goniometru. Îşi dădu imediat seama că era un model mai sofisticat decât cele cu care îl învăţase Twisp, însă indicaţiile apăreau clar sub fiecare buton, iar indicatorul frecvenţei ieşea net în evidenţă. Reuşi să capteze semnalul. Sunetul familiar transmis de Vashon tuturor flotelor sale de pescuit îşi făcu apariţia în difuzoarele din plafon.
"Este o zi minunată pentru pescuit, şi aşteptăm să aveţi calele pline la întoarcere. Au fost semnalate foarte multe murene în careul nouăsprezece." Brett reduse volumul.
— Ce este careul nouăsprezece? întrebă Scudi.
— O poziţie pe grilă, raportată la Vashon.
— Dar Insulele plutesc, îşi schimbă mereu poziţia!
— La fel fac şi murenele. Altceva nu contează.
Brett roti butoanele, prinse amplitudinea maximă a semnalului, apoi citi coordonatele.

— Acesta este cursul, anunţă el arătând spre cadranul din partea superioară a goniometrului. De fapt, ce indică? Capul compas sau cursul relativ la poziţia sorilor?
— Capul compas.
— Distanţa doppler este de cinci sute nouăzeci de klick-uri. Avem un drum lung până acolo!
— Şapte ore şi ceva. Cu plinul făcut, hidropterul are o autonomie de zece ore. Am putea reface rezerva de hidrogen folosindu-ne de apa oceanului, însă asta ar însemna să rămânem locului ca nişte păsări adormite, ţinte facile dacă ei se hotărăsc să pornească după noi sau să ne întâmpine cu echipajele altor staţii.
— E posibil aşa ceva?
— Sunt sigură că vor încerca. În drumul spre Vashon, va trebui să trecem pe lângă patru posturi de observare.
— Nu ne ajunge combustibilul, spuse el.
— Unde mai pui că ne pot detecta din adâncuri.
— Ce-ar fi să ne refugiem pe o Insulă mai mică?
— Am văzut ieri, pe harta curenţilor, cele mai recente poziţii ale Insulelor. Vashon este cea mai apropiată. Distanţele până la celelalte sunt mai mari cu cel puţin cinci sute de klick-uri.
— Dar dacă emitem pe frecvenţa de urgenţă? Le-am putea comunica celor din Vashon tot ceea ce ştim. Oricum trebuie să-i avertizăm, nu?
— Şi ce anume ştim? întrebă ea modificând poziţia manetei de gaze.
Hidropterul se înclină uşor la contactul cu unul dintre valurile mai înalte.
— Ştim că l-au luat prizonier pe Şeful Justiţiei. Ştim că au pierit nenumăraţi Insulari.
— Dar ce facem cu bănuielile lui?
— Desigur, sări Brett, sunt doar bănuieli, însă nu crezi că merită să fie ascultat?

— Şi dacă Insularii vor încerca să-l elibereze cu forţa? Te-ai gândit la consecinţe?
Brett simţi un nod în gât:
— Crezi că l-ar ucide?
— Se pare că pe undeva există nişte criminali, admise ea. Guemes reprezintă dovada.
— Oare ce rol joacă ambasadoarea Ale?
— Brett, m-am gândit că Hastings şi Lonfinn o supraveghează pentru a se asigura că nu le pune planurile în primejdie. Tatăl meu a fost foarte bogat. Nu o singură dată m-a prevenit că acest lucru ar putea aduce necazuri mari celor din jurul lui.
— Aş putea lua legătura cu Vashon-ul, să le comunic că sunt teafăr şi mă întorc. (Scutură din cap.) Nu, nu e bine. Cei care spionează...
— Poţi fi sigur că spionează, adăugă ea.
— Încă nu a sosit timpul să dăm totul în vileag. Deci, ce facem?
— Ne vom îndrepta spre Baza de Lansare, şi nu spre Postul de Observare Douăzeci şi Doi.
— Dar Judecătorului i-ai spus că...
— Dacă îl vor obliga să vorbească, îi va îndruma pe o pistă greşită.
— De ce ai ales tocmai Baza de Lansare? întrebă el.
— Pentru că locul acela nu se află sub controlul unei singure grupări. Face parte din speranţele noastre de a recupera celulele de hibernare pe care Nava ni le-a lăsat pe orbită.
— Dar este un proiect tritonian!
— Un proiect al tuturor Tritonilor! Acolo avem şansa să spunem ce ştim şi să fim ascultaţi. Vor afla cu toţii care sunt intenţiile şi faptele unora dintre ei.
Brett rămase cu privirea aţintită spre orizont. Succesul acestei evadări ar fi trebuit să-i aducă buna dispoziţie. Pătrunsese în cabina de comandă a celui mai mare vas pe care-l văzuse vreodată, navigând pe crestele valurilor cu fantastica viteză de

peste optzeci de noduri. Dar în minte i se aglomeraseră o grămadă de incertitudini, picurându-i nelinişte peste suflet. Scudi făcea parte din lumea Tritonilor, în care Keel nu avea nici un strop de încredere. De ce se opusese folosirii radioului? Era sinceră oare? O cercetă cu privirea, închipuindu-şi că pe chipul ei ar putea afla răspunsurile. Ce alte interese o mânaseră să-l însoţească, punându-se în pericol?
Scudi îi întrerupse firul întrebărilor nerostite:
— Stau şi mă gândesc... Dacă părinţii tăi n-au primit totuşi nici o veste despre tine? Probabil că sunt cuprinşi de cea mai neagră disperare. La fel şi Twisp. Ia legătura cu Vashon-ul. Ne descurcăm noi cumva. Cine ştie? Poate că suspiciunile mele sunt nefondate.
O văzu înghiţind în gol. Îşi aminti de lacrimile şi suspinele ei la vederea grămezilor de cadavre.
— Nu, spuse el. Vom merge la Baza de Lansare.
Se concentră încă o dată asupra oceanului. Cei doi sori creaseră o pătură de vapori fierbinţi la suprafaţa apei. Când era copil şi fusese adus pentru prima oară la ţărmul Insulei, aceşti vapori construiseră imagini fantastice pentru mintea lui încă necoaptă. Dragoni cu mustăţi lungi şi cozi solzoase unduind deasupra valurilor, murene gigantice şi peşti-gunoieri rotunzi ca nişte baloane. Astăzi, ştia că nu era decât căldura solară reflectată de apă. Simţea umezeală pe frunte şi braţe. Şi-l închipui pe Twisp sprijinit de cârma luntrei, cu ochii închişi şi pieptul păros acoperit de transpiraţie.
— Unde se află baza? întrebă el.
Scudi întinse mâna spre comenzile monitorului plasat deasupra bordului, rotind un buton. Sub acesta se afla o tastatură cu clape iluminate din interior. Introduse combinaţia HF-i, urmată de BL-1. Ecranul afişă numărul 141.2, apoi desenă o serie de linii curbe cu focar unic. Un punct verde dansa undeva la marginea exterioară a curbelor.

— Ăştia suntem noi, îl informă Sirena arătând spre punctul verde. Focarul reprezintă baza. Cap compas o sută patruzeci şi unu virgulă doi!
Arătă spre un indicator a cărui săgeată roşie se oprise în dreptul valorii de 141.2.
— Asta-i tot?
— Tot? zâmbi Scudi. Sunt sute de staţii emiţătoare dispuse pe întreaga planetă, linii de producţie şi un întreg detaşament care are drept scop întreţinerea instalaţiilor. Toate pentru a ne facilita deplasarea precisă dintr-un loc într-altul.
Băiatul ridică privirea spre ecranul monitorului. Liniile pivotaseră până când punctul verde se înscrisese pe cursul indicat, a cărui valoare — 141.2 — continua să strălucească în colţul din stânga-jos.
— Dacă va fi nevoie de schimbarea cursului, vom primi un semnal sonor de avertizare şi noile valori ale capului compas, spuse ea. Dirijorul ne va conduce acum spre Baza de Lansare numărul Unu.
Brett cercetă din nou suprafaţa nesfârşită a oceanului, remarcând stropii aruncaţi la contactul suprafeţelor portante cu valurile, gândindu-se cât de valoros ar fi un asemenea sistem de navigaţie pentru flota de pescuit a Vashon-ului. Razele fierbinţi ale soarelui pătrundeau prin peretele transparent, arzându-l. Însă aerul era plăcut; aer proaspăt, venind prin gurile sistemului de ventilare. O avea pe Scudi Wang alături... şi dintr-o dată, Pandora i se păru altfel decât şi-o imaginase până atunci. Deşi reprezenta un adversar periculos, întinzându-le capcane mortale la tot pasul, avea o frumuseţe aparte care aştepta cu nerăbdare să fie descoperită.

Măsura nivelului de elevare spirituală a omenirii este durata necesară corectării răului făcut semenilor. Recunoaşterea greşelilor este primul pas crucial.
— Raja Toma,
Jurnale

PANILLE UMBRĂ acoperi cadavrul Mutului, apoi se spălă pe mâini în recipientul cu alcool aşezat lângă targă. Pereţii sălii repetau clinchetele instrumentelor de oţel la atingerea cu tăviţele, în timp ce murmure scurte şi mohorâte veneau dinspre grupurile de chirurgi. Privi peste umăr la lungul şir de tărgi întinse în centrul încăperii, fiecare dintre ele fiind înconjurată de medici. Uniformele gri erau pline de stropi şi dâre de sânge, semne ale încercărilor disperate de a alunga moartea. Cu fiecare oră, ochii de deasupra măştilor antiseptice păreau mai obosiţi şi mai descurajaţi. Dintre toţi supravieţuitorii dezastrului, doar doi scăpaseră neatinşi din punct de vedere fizic. Însă coşmarul le mutilase minţile... Panille nici nu îndrăznea să-i mai numească "supravieţuitori''.
Mutul de lângă el murise în timpul operaţiei, deoarece sângele pentru transfuzii se terminase. Nu fuseseră pregătiţi să facă faţă unui asemenea număr de răniţi. O auzi pe Ale scoţându-şi mănuşile.
— Mulţumesc că m-ai asistat, rosti ea. Păcat că n-am reuşit, eram atât de-aproape!
Tritonul surprinse câţiva brancardieri ridicând o targă şi îndreptându-se cu ea spre zona de reanimare. Bine că măcar unii rezistaseră. Cineva din echipa lui îl înştiinţase că adunaseră laolaltă putinile bărci de pescuit care fugiseră la timp. Se frecă la ochi, şi imediat regretă gestul deoarece alcoolul de pe mâini nu se evaporase complet. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

Ale îl prinse de umăr, conducându-l spre chiuveta de lângă uşă. Ţeava robinetului era înaltă şi curbată, permiţându-i să-şi bage capul sub ea.
— Lasă apa să-ţi curgă pe ochi, îl sfătui ea, şi clipeşte cât mai des ca să înlături urmele de alcool.
— Mulţumesc.
— Acum te poţi odihni, rosti ea întinzându-i un prosop. Asta a fost ultimul.
— De când lucrăm aici?
— De douăzeci şi şase de ore.
— Şi câţi au supravieţuit?
— Fără a ţine cont de cei în stare de şoc psihic, avem nouăzeci la reanimare, şi câteva sute cu răni minore. Nu ştiu numărul exact. În orice caz, sub o mie. Iar aici se efectuează ultimele şase operaţii. Ce părere ai despre relatarea ultimului pacient?
— În legătură cu submersibilul? Mi-e greu să cred că se afla sub efectul delirului sau al halucinaţiilor.
— Într-adevăr, atunci când l-au adus era perfect conştient. Ai văzut ce-a reuşit să facă? Păcat că n-a rezistat; a luptat mai mult decât toţi ceilalţi.
— Avea amândouă picioarele retezate de sub genunchi, şi a reuşit totuşi să oprească hemoragia de unul singur. Nu ştiu ce să spun, Kareen. Tare n-aş vrea să cred, dar...
— Ne-a zis că submersibilul a executat câteva tumbe înainte de a se scufunda. Asta nu înseamnă oare că cineva pierduse controlul asupra aparatului? Sunt sigură că nici un Triton nu ar face intenţionat aşa ceva!
— Pacientul — (Panille arătă spre targa de lângă ei) — pretindea că un submersibil tritonian a vrut — şi a reuşit — să le scufunde Insula. Cică a văzut totul, încă de când aparatul s-a repezit ca un bolid spre Centru, ca să sfârtece materialul organic şi...
— A fost un submersibil insular, insistă ea. Trebuie să fi fost.
— Dar el ne-a spus...

Kareen inspiră adânc, apoi oftă.
— S-a înşelat, dragul meu. Şi, pentru a evita necazurile, vom fi obligaţi să dovedim acest lucru.
Făcură amândoi un pas lateral, permiţând brancardierilor să transporte cadavrul Mutului la morgă. Kareen începu să recite ceea ce Panille ştia că va deveni versiunea agreată de majoritatea Tritonilor:
— Era un Mut. Chiar şi în cele mai fericite împrejurări, Muţii nu sunt în posesia tuturor facultăţilor mentale.
— Ai petrecut prea mult timp în compania lui Gallow, o apostrofă el.
— Doar ai văzut şi tu ce mult ne-am chinuit din cauza lor! replică ea.
Vocea ei devenise aproape o şoaptă. Lui Panille nu îi plăceau nici tonul, nici turnura conversaţiei. Frustrarea şi oboseala scoseseră la suprafaţă trăsături de caracter pe care nu crezuse că le va putea întâlni la Kareen Ale.
— Organe lipsă, organe în plus, organe plasate greşit..., continuă Sirena cu un gest bizar al mâinii. Nu-mi dau deloc seama cum se descurcă profesorii lor la cursurile de anatomie. Nu, Umbră, obligatoriu a fost un submersibil insular. Au reglat nişte conturi, cine ştie? Ce avem noi de câştigat de pe urma unei asemenea crime? Nimic. Cred că ar trebui să bem ceva! Să bem şi să uităm! Ce spui?
— Dacă e să ne luăm după relatarea Mutului, în nici un caz nu a fost un submersibil insular, se încăpăţână Panille. Nu! Ne-a descris cu lux de amănunte un submersibil destinat să lucreze la proiectul algelor. Înzestrat cu cuttere şi aparate de sudură.
Kareen îl trase lângă ea, cam brutal, aşa cum o mamă şi-ar admonesta fiul care face gălăgie în timpul Adorării.
— Umbră! Ceea ce spui tu nu prea se leagă. Dacă Tritonii au scufundat Insula, pentru ce şi-ar mai fi bătut capul ca să recupereze supravieţuitorii? De ce nu i-au lăsat să piară? Nu, noi

am trudit din greu aici ca să salvăm ceea ce se mai putea salva. Deşi strădaniile noastre ar putea fi zadarnice.
— Cum adică, "zadarnice"?
— N-ai văzut în ce stare erau? Aproape morţi de foame. Numai piele şi os, îi puteai confunda cu mobila.
— Înseamnă că va trebui să-i hrănim. Ryan Wang a pus la punct cel mai mare sistem de distribuire a hranei cunoscut în istorie tocmai pentru ca oamenii să nu moară de foame!
— E mult mai simplu să le dai de mâncare decât să pescuieşti morţii.
— Sunt oameni! se înfierbântă Panille.
Ale îi evită privirea, plimbându-şi ochii peste echipele de chirurgi şi brancardieri. Buzele îi tremurau, şi Umbră îşi dădu deodată seama, surprins, că Sirena făcea eforturi disperate pentru a-şi păstra stăpânirea de sine.
— Pacientul acela era Mut, însă nu nebun, insistă el. A raportat ceea ce a văzut, iar descrierea lui a fost foarte clară şi coerentă.
— Nu vreau să-l cred, rosti Ale.
— Cu toate acestea, îl crezi, ripostă Panille cuprinzând-o pe după umeri.
Atingerea aduse fiori în trupul Sirenei.
— E cazul să stăm de vorbă, îl invită ea. Ce-ar fi să mergem în apartamentul meu?
Apelară la sistemul de transport prin tuburi. Ale îşi sprijinea capul pe umărul lui, aţipind în foarte scurtă vreme. Începu să sforăie uşor şi se înghesui mai mult în el. Panille îşi spuse că îi plăcea căldura trupului ei, care îi invadase parcă întreaga fiinţă. La trecerea printr-o curbă mai strânsă, o prinse puţin mai tare de umăr, ca să nu se trezească. Avea nevoie de un răgaz pentru gândire. Kareen dorea să-i vorbească. Pentru a-l convinge? Cu ce argumente? Cu trupul ei?
Hotărî că asemenea gânduri nu erau demne de el şi le respinse cu brutalitate.

Douăzeci şi şase de ore în sala de chirurgie! Nu peste multă vreme, Ale se va confrunta cu efectele mai puţin agreabile ale meseriei de chirurg. Remarcase deja că nopţile nedormite desenaseră cearcăne adânci sub ochii ei minunaţi. Panille se bucura de un singur lucru: chirurgia reînviase doctorul din Ale — o parte a personalităţii sale care se estompase dramatic în timpul scurtei asocieri cu Ryan Wang. Deşi pe întreg parcursul crizei păruse vioaie şi foarte utilă, Ale adormise imediat ce uşa vehiculului se închisese în urma lor. Cu fiecare Insular care murea sub bisturiu, ochii ei albaştri căpătaseră nuanţe din ce în ce mai întunecate.
— Sunt atât de plăpânzi! suspinase ea. Atât de sărmani!
După două ore, nu mai rămăsese nici un strop din sângele de rezervă. Serul fiziologic şi oxigenul se epuizaseră după şaisprezece ore. Unii dintre chirurgi propuseseră folosirea apei oceanului — după sterilizare, desigur — în loc de ser fiziologic, însă Ale refuzase.
— Trebuie să ne descurcăm cu ceea ce ştim, spusese ea. Nu este momentul potrivit pentru experienţe.
Plutind în continuare pe apele somnului, Ale cuprinse talia lui Panille, trăgându-l mai aproape. Părul îi mirosea a substanţe antiseptice şi a sudoare, însă bărbatului îi plăcea această combinaţie... pentru că venea de la ea. Simţea atingerea delicioasă a şuviţelor ei mângâindu-i ceafa. După atâtea ore de trudă, şi părul lui se impregnase cu transpiraţie. Ce bine că îl legase cu o panglică! Tânjea după un duş bun, deşi oboseala începuse să-i anestezieze percepţiile senzoriale, îmbiindu-l la somn. Pleoapele grele îi acoperiră pe furiş ochii... Tresări brusc, descoperind că se opriseră. Pe indicatorul din plafon clipea mesajul: Organizare şi Distribuire.
O mângâie încetişor pe umăr, şoptindu-i:
— Kareen, am ajuns.

Ea oftă, strângându-l şi mai puternic de talie. Panille se folosi de mâna rămasă liberă pentru a apăsa butonul aşteptare.
— Kareen.
Încă un oftat.
— Te-am auzit, Umbră. Sunt atât de obosită!
— Am ajuns. Haide, vino, înăuntru te vei simţi mult mai bine.
Ea ridică privirea spre el, fără a schiţa nici o mişcare. Avea ochii tulburi şi roşii din cauza nesomnului, însă aura unui zâmbet îi apăru totuşi pe faţă.
— De-abia mă obişnuisem cu tine, rosti ea. Credeam că te cunosc, dar acum sunt hotărâtă să nu te mai pierd din ochi.
El îi apăsă buzele cu un deget, îndemnând-o să tacă.
— Acum am să te conduc în apartamentul tău. Putem discuta mai târziu.
— Oare ce l-ar face pe misteriosul Umbră Panille să tresalte de plăcere? întrebă ea în şoaptă.
Apoi îl sărută. Scurt, fierbinte şi apăsat.
— Nu te superi, nu-i aşa?
— Şi Gallow? se interesă el.
— În sfârşit, spuse ea, cu cât ieşim mai repede de aici, cu atât mai curând viaţa îşi va putea urma cursul.
Se desfăcură din îmbrăţişare. Panille savură persistenţa senzaţiei de căldură care continua să îi răsfeţe pielea. Ale ieşi din vehicul, puse piciorul pe platformă, apoi întinse o mână delicată invitându-l şi pe el să iasă afară.
— Eşti minunată! grăi Umbră.
Sirena îl trase lângă ea, îmbrăţişându-l. Din nou, toate îndoielile lui se risipiră.
— Te pricepi să rosteşti cuvintele, zâmbi Ale.
— O moştenire de familie.
— Puteai fi un bun chirurg. Ai mâini bune. Mi-ar plăcea să-ţi studiez mâinile.

— Şi mie, murmură el lipindu-şi buzele de părul ei. Dintotdeauna mi-am dorit să te cunosc mai bine. Ştii, nu?
— Te avertizez că sforăi.
— Am remarcat.
Traversară platforma ţinându-se pe după mijloc.
— Dormi cu gura deschisă şi îţi curge salivă din gură, continuă el.
— De ce eşti urâcios? se plânse ea în glumă, dându-i un ghiont între coaste. Doamnele nu salivează în timp ce dorm.
— Da? Atunci de unde provine pata asta umedă pe umărul meu?
— Nesuferitule!
Îl luă de mână conducându-l de-a lungul culoarului, către apartament. După câţiva paşi, îi aruncă o privire peste umăr:
— Viaţa este prea scurtă, iar clipele de fericire prea rare. Să nu le pierdem! Vino!
De-abia atunci îşi dădu Panille seama că viaţa sa era în pragul unei schimbări majore. Oboseala pierise, alungată de energia luminoasă pe care Ale o iradia în jur. Mersul ei căpătase un ritm alert, iar trupul suplu se mişca plin de viaţă. Îşi acordară paşii, străbătând împreună podeaua placată cu gresie neagră, intrând în apartament ţinându-se de mână.

Cel care vede dincolo de formă descoperă arhetipul. Celui care înţelege dincolo de cuvinte i se dezvăluie viaţa.
— Lao Tzi,
Arhivele Navei

AMBII SORI se ridicaseră sus pe cerul întunecat, aşternând o pătură de vapori fierbinţi la suprafaţa apei. Ochii supersensibili ai lui Brett, protejaţi de ochelari fumurii — Scudi îi descoperise la bordul hidropterului — cercetau atent oceanul. Aparatul spărgea valurile cu o uşurinţă fantastică. Era foarte surprins de rapiditatea cu care simţurile sale se adaptaseră vitezei. Întregul trup primea mângâierile unui sentiment liniştitor de libertate. Urmăritorii nu mai aveau cum să-i prindă. Pericolul nu putea veni decât din faţă, acolo unde pătura de vapori deforma orizontul. Sau, aşa cum îl botezase Twisp, "Viitorul".
Când era tânăr şi mama sa îl dusese pentru prima oară să vadă ţărmul Vashon-ului, dragonii cu mustăţi lungi tulburaseră liniştea aerului. Astăzi, soarele îşi trimitea razele prin peretele transparent al cabinei, atingându-i braţele şi faţa, strălucind pe deasupra instrumentelor şi aprinzând scântei aurii în părul negru al lui Scudi. Dragonii dispăruseră.
Sirena se apleca mult deasupra comenzilor, studiind cu atenţie oceanul, instrumentele şi monitorul de navigaţie. După câteva clipe aruncă o privire discretă spre Brett, şi de-abia atunci conturul alb şi crispat al buzelor sale se mai îndulci puţin.
În dreapta, un câmp imens de alge desena umbre întunecate sub apă. Scudi îndreptă aparatul într-acolo, deoarece apa era mult mai calmă. Brett remarcă o pată verde, de formă ovală, care ieşea în evidenţă printre frunze şi reflecta puternic razele soarelui. Verdele căpăta nuanţe întunecate pe măsură ce se îndepărtau de centru, iar la periferie se transforma în galben şi maroniu.
Văzându-i privirea, Scudi îi explică:
— Algele de la marginea câmpului mor, se curbează spre interior şi fortifică perimetrul.
Apoi merseră o vreme fără a mai scoate nici un cuvânt.
Scudi îl luă prin surprindere, oprind brusc motoarele. Imensul hidropter încetini, intrând într-o mişcare alternativă de tangaj.

Brett îi aruncă o privire speriată, însă ea părea calmă.
— Porneşte! îl invită Sirena.
— Ce?
— Porneşte! repetă ea cu o voce calmă şi autoritară. Ce te faci dacă eu voi fi rănită?
Brett se scufundă în scaun, inspectând panoul de control. Sub monitorul din centru se aflau patru comutatoare şi o etichetă pe care scria "Procedura de Pornire".
Citi instrucţiunile, acţionând apoi comutatorul botezat "Aprindere". Aproape imediat auzi şuierul puternic al statoreactoarelor.
Scudi îi zâmbi.
În continuare, instrucţiunile îi cereau să verifice informaţia prezentă pe monitorul de navigaţie, unde apăruse un punct verde înconjurat de desenul schematic al unui hidropter. Din punctul verde pornea o linie roşie. Acţionă comutatorul Înainte, împinse uşor maneta de gaze şi, cu mâna rămasă liberă, strânse puternic manşa direcţiei. Îşi dădu seama că palmele îi transpiraseră abundent. Aparatul începu să se ridice deasupra apei, lovind crestele valurilor.
— Trebuie să porneşti dintre valuri, paralel cu ele, îi reaminti Scudi.
Mişcă prudent manşa direcţiei şi împinse din nou maneta de gaze. Hidropterul se înălţă încă puţin deasupra apei. Mări din nou tracţiunea, apoi îşi îndreptă atenţia asupra vitezometrului, unde apărea valoarea "72". Punctul verde parcurgea fidel linia roşie.
— Foarte bine, îl lăudă Scudi. De-aici preiau eu comenzile. Nu uita să respecţi mereu instrucţiunile.
Viteza crescu iarăşi. Gurile sistemului de ventilare aduceau de afară aer proaspăt şi răcoros, deşi razele sorilor ardeau puternic prin peretele din plasmasticlă.

Brett scrută orizontul până la limita de vizibilitate. (Un lucru pe care-l învăţase în mod aproape inconştient de la Twisp.) Peisajul îi era familiar, aşa îl cunoştea încă din fragedă copilărie — oceanul nesfârşit, cu valuri lungi, întrerupte ici şi colo de smocuri de alge, curenţi argintii şi creste înspumate biciuite de vânt. Spectacolul din faţa ochilor avea un ritm liniştitor. Diversitatea aspectelor exterioare erau înghiţite de fiinţa lui la fel cum întreaga realitate din adâncuri devenea un singur lucru înglobat în imensul ocean. Cei doi sori apăreau pe cer în două momente diferite, dar plecau la culcare împreună. Valurile se intersectau, revelându-i lucruri ce nu se puteau vedea doar cu ochiul liber. Diversitatea nu era decât la exterior. Esenţa era una singură. Încercă să-i transmită lui Scudi starea sa de spirit, prin câteva cuvinte.

— Sorii se mişcă astfel din cauza elipselor, îi spuse ea. Cunosc bine valurile. Putem cerceta orice fenomen prin efectele pe care le are asupra acestora.

— Elipse? făcu el nedumerit.

— Da. Mama îmi povestea că, pe vremea când era ea tânără, sorii se întâlneau le miezul zilei.

Scudi nu înţelesese ceea ce dorise Brett să-i comunice. Sau nu dorea să discute pe marginea subiectului.

— Probabil că ai învăţat multe de la mama ta, rosti el.

— Era foarte isteaţă, mai puţin în privinţa bărbaţilor. Cel puţin, aşa se caracteriza ea.

— Când era înnebunită după tatăl tău?

— Da. Sau după diverşi bărbaţi din posturile de observare.

— Ce sunt aceste posturi de observare?

— Nişte locuri aparte, cu personal puţin numeros, unde muncim din greu şi ne trăim viaţa după regulile noastre. Atunci când mă întorc în oraş, sau chiar în staţia de lansare, îmi dau seama că sunt diferită. Vorbesc altfel. De multe ori mi s-a atras atenţia asupra acestui lucru.

— Ti s-a atras atenţia?
Brett intui ameninţarea unor conflicte surde şi întunecate în lumea tritoniană.
— Mama îmi spunea că dacă vorbesc în oraş la fel ca şi în posturile de observare, nu mă voi putea integra în societate. Ceilalţi mă vor considera un intrus, un potenţial pericol.
— Pericol? întrebă el. Să vezi lucrurile dintr-un alt unghi?
— Uneori, da. Regula este că trebuie să te integrezi. Şi tu ai putea trece drept un Triton, însă după modul în care vorbeşti îmi dau seama că eşti Insular.
Scudi încerca să-l prevină.
Sau să mă înveţe.
Abia acum sesiză că accentul ei era altul aici, nu prea semăna cu cel adoptat în adâncuri. Nu difereau atât cuvintele, cât felul în care le rostea. Acum era mai directă.
Privi spre suprafaţa apei, care trecea cu rapiditate pe sub ei. Cugetă la unitatea Tritonilor, la societatea care vedea pericole în diferenţa de accent. La fel ca valurile care se intersectau sub unghiuri ciudate, curenţii din societatea tritoniană se izbeau modificându-şi traseul. "Interferenţă", aşa numeau fizicienii acest fenomen. Măcar atâta lucru ştia şi el.
Uşurinţa cu care Scudi manevra aparatul deasupra valurilor îi spunea lui Brett câte ceva despre trecutul ei. Nu avea nevoie decât să arunce o privire monitorului de navigaţie şi întinderii oceanului pentru a deveni una cu totul. Evita să treacă pe deasupra câmpurilor de alge şi păstra, cu mare siguranţă, cursul spre misterioasa Bază de lansare.
— Întâlnim din ce în ce mai multe alge sălbatice, observă el. Tritonii nu par să se îngrijească de ele.
— Pe vremuri, Pandora era stăpânită de alge. Astăzi, algele se răspândesc cu o viteză exponenţială. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Da. Cu cât sunt mai multe alge, cu atât se răspândesc şi cresc mai repede.
— În acest moment, seamănă cu o explozie, sau cu cristalizarea într-o soluţie saturată — dacă adaugi în ea un cristal micuţ, totul precipită formând un unic cristal impresionant. Asta se întâmplă cu algele. Acum învaţă să se îngrijească singure.
Brett clătină încet din cap.
— Ştiu foarte bine ce spune istoria. Totuşi... plante conştiente?
Sirena trată lipsa lui de încredere ca pe o firimitură ce strică aspectul feţei de masă:
— Dacă PP-ul are dreptate — dacă toţi au dreptate — Vata este cheia algelor, cristalul în jurul căruia va precipita conştiinţa. Sau sufletul.
— Vata, murmură el.
Nu era adept al Adorării, însă simţea un profund respect pentru fiinţa umană care reuşise să supravieţuiască de-a lungul atâtor generaţii! Nici un Triton nu ajunsese vreodată la asemenea performanţă. Oare Scudi credea în profeţiile Preotesei-psihiatru? O întrebă cu voce tare.
Ea ridică din umeri:
— Nu sunt sigură decât pe ceea ce mintea mea reuşeşte să înţeleagă şi să organizeze. Am văzut algele învăţând. Sunt conştiente, însă la un nivel foarte scăzut. Nu există nimic magic în conştiinţă, cu excepţia vieţii şi a timpului. În plus, nimeni nu poate pune la îndoială faptul că Vata are gene de alge.
— Twisp spune că algelor le-a trebuit un sfert de miliard de ani pentru a deveni conştiente. Cum vom şti noi vreodată...
— Le-am ajutat. Restul cade în seama lor.
— Ce rol are Vata?
— Nu ştiu sigur. Bănuiesc că este un fel de catalizator. Ultima legătură naturală dintre alge şi strămoşul lor, Avata. Umbră pretinde că, la moartea primelor alge, Vata a intrat în comă. Din cauza şocului, probabil.

— Dar Duque? Sau alţi oameni — inclusiv Tritonii — care au gene de alge? De ce nu suntem şi noi catalizatori?
— Nici unul dintre semenii noştri nu le are pe toate — o astfel de fiinţă ar fi algă, şi nu om. Fiecare are combinaţii diferite din doar câteva gene de alge.
— Duque spune că Vata îl visează.
— Există fanatici religioşi care afirmă că Vata ne visează pe toţi, fără excepţie. Însă faptul că tu şi cu mine am reuşit să scăpăm nu este un vis. (Îl învălui cu o privire caldă.) Alcătuim o echipă de nădejde.
Brett roşi, încuviinţând.
— Cât mai avem până la Baza de Lansare? întrebă el.
— Vom ajunge înainte de căderea nopţii.
Băiatul căzu pe gânduri, închipuindu-şi în ce fel avea să decurgă apropiata întâlnire cu personalul de la bază. Locul acela era important, şi adăpostea numeroşi oameni. Printre ei se puteau ascunde câţiva care participaseră direct sau indirect la distrugerea Insulei Guemes. Accentul lui de Insular îl putea pune în primejdie. Întoarse capul spre Scudi, încercând — pe un ton cât mai natural posibil — să o prevină asupra acestui aspect; nu vroia să o sperie, şi nici să ajungă la o discuţie în contradictoriu. Dar îşi dădu imediat seama că Sirena era preocupată de aceeaşi problemă.
— În dulapul roşu de lângă sas vei găsi un costum de scafandru şi truse, rosti ea. În preajma Bazei de Lansare, temperatura apei este mai scăzută.
— "Hipotermia ucide", făcu el.
Văzând aceste două cuvinte înscrise cu vopsea galbenă şi strălucitoare pe dulapul roşu, îşi aminti lecţiile de supravieţuire. Imediat ce reuşeau să pronunţe primele lor cuvinte, copiii Insularilor erau preveniţi asupra acestui pericol. Se pare că în adâncuri se învăţa aceeaşi lecţie, deşi Twisp îi spusese că Tritonii tolerau mult mai bine temperaturile scăzute.

— Vezi dacă nu poţi găsi două costume care să ni se potrivească, îl îndemnă ea. Dacă vom fi obligaţi să părăsim hidropterul...
Lăsă fraza în suspensie, conştientă că nu mai era necesar să o continuie.
Teancul de costume cenuşii aranjate în dulap aduse zâmbetul pe faţa lui Brett. Îmbrăcămintea organică proiectată şi realizată de Insulari reprezenta unul dintre puţinele avantaje pe care cei de la suprafaţă le aveau în comparaţie cu Tritonii. Alese două costume, unul "mic" şi celălalt "mediu", desfăcând ambalajul pentru a le putea activa. Puse mâna pe două truse portocalii, şi îngrămădi totul sub scaunele de comandă din cabină.
— La ce folosesc trusele acelea? întrebă el.
— Sunt truse de supravieţuire, îl lămuri Scudi. Plută gonflabilă, cuţit, frânghii, pilule analgezice... poţi găsi chiar şi grenade pentru respingerea haitelor de Nemiloşi.
— Ai folosit vreodată grenadele?
— Nu. Dar mama a fost nevoită, pe vremuri. Un membru al echipajului a pierit atunci.
Brett simţi fiori reci pe ceafă. Nemiloşii erau zăriţi din ce în ce mai rar în preajma Insulelor. Însă pescarii se mai rătăceau în imensitatea oceanului... şi, din când în când, copiii neatenţi se trezeau smulşi de pe ţărm în timpul unui atac perfid. Brusc, oceanul căpătă în ochii lui o aură întunecată, pierzându-şi căldura protectoare. Dădu din cap, încercând să scape de această impresie. El şi cu Twisp petrecuseră săptămâni întregi acolo, în imensitate, pe o ambarcaţiune micuţă şi fragilă. Hidropterul nu era nici pe departe tot atât de vulnerabil ca o biată luntre. Însă nu aveau păsări care să-i avertizeze de apropierea fiarelor! Dacă împrejurările îi obligau să intre în apă... Oare propriile simţuri îi puteau avertiza la timp? Nemiloşii erau cumplit de iuţi.

Cei doi sori se apropiaseră mult unul de celălalt, îndreptându-se hotărâţi spre orizont. Băiatul scrută întinderea monotonă, încercând parcă să scurteze cu privirea distanţa până la Baza de Lansare. Ştia că teama de Nemiloşi era absurdă în acest moment, şi poate că într-o zi vor râde amintindu-şi...
Atenţia îi fu atrasă de o pată plutind pe valuri, undeva mult în faţă şi spre dreapta.
— Ce-i acolo? întrebă el arătând cu degetul.
— Cred că e vorba de o barcă, îşi dădu Scudi cu părerea.
— Nu, murmură el. Indiferent ce-o fi, sunt două obiecte.
— Două bărci?
Hidropterul se apropia de locul respectiv cu o viteză impresionantă. Rosti cu o voce de-abia auzită:
— Două luntri.
— Una o trage pe cealaltă, se lămuri Scudi.
Schimbă cursul aparatului, îndreptându-se într-acolo.
Brett se ridică în picioare, aplecându-se deasupra panoului de comandă şi mijind ochii. Concentrarea îi înfigea săgeţi dureroase în globii oculari. Întinse braţul spre Sirenă, bătând aerul cu palma în jos:
— Încetineşte!
Ea se conformă. Băiatul se prinse cu ambele mâini de consolă pentru a-şi păstra echilibrul. Valurile ridicau ritmic nasul hidropterului.
— Este Queets! strigă el, arătând spre bărbatul de la cârmă. Pe dinţii Navei! Ăla-i Queets!
Scudi opri statoreactorul, manevrând aparatul spre cele două luntri. Brett, cuprins de agitaţie, desfăcu prinderile capotei făcând-o să basculeze spre spate. Bărcile se apropiaseră la doar cincizeci de metri. Se aplecă mult în afară, strigând din rărunchi:
— Twisp! Queets!

Pescarul se ridică în picioare, ducându-şi mâna streaşină la ochi. Cotul stătea într-o poziţie caraghioasă, prea mult îndepărtat de corp.
— Puştiule!
Brett îl întâmpină cu un salut tradiţional al pescarilor aflaţi pe mare:
— Ai cala plină cu peşte?
Twisp începu să danseze fericit, înclinând luntrea dintr-o parte într-alta şi bătând din palme deasupra capului:
— Ai reuşit! Ai reuşit!
— Scudi, hai să mergem acolo, rosti băiatul revenind în cabină.
— Deci acela este Queets Twisp, făcu ea.
Porni din nou statoreactorul, avansând puţin câte puţin. Dădu ocol ambarcaţiunilor, apropie hidropterul de luntrea din faţă, apoi deschise sasul.
Twisp se prinse de suporţii unei suprafeţe portante şi, în mai puţin de un minut, intră în cabină înfăşurându-l pe Brett cu braţele sale lungi. Palmele uriaşe scuturau zdravăn spatele puştiului.
— Ştiam eu că am să te găsesc până la urmă! (Îl îndepărtă puţin studiindu-i mai bine, apoi făcu un gest larg, cuprinzând hidropterul, pe Scudi, costumele de scafandru şi ochelarii fumurii.) Pune-mă la curent!
— Povestea-i lungă, grăi Brett. Acum ne îndreptăm spre o Bază de Lansare tritoniană. Ai auzit cumva de...?
Twisp lăsă braţul să-i cadă pe lângă corp, iar figura îi fu acoperită de o adâncă tristeţe.
— Am fost acolo, spuse el. Adică prin preajma locului unde s-a produs nenorocirea. (Se întoarse, arătând spre al doilea bărbat din barcă.) Epava aia umană se numeşte Iz Bushka. Am încercat să-l duc la Baza de Lansare. E vorba de o problemă foarte gravă.
— Ai încercat? întrebă Scudi. Şi ce s-a întâmplat?

— Cine-i zâna asta micuţă? făcu Twisp întinzându-i mâna şi prezentându-se. Queets Twisp!
— Scudi Wang, rostiră cei doi adolescenţi în acelaşi timp. Râseră, stingheriţi.
Twisp îi acordă o privire mai atentă, uimit. Ea era frumoasa Sirenă salvatoare care îi apăruse în vise? Nu! Mi-am pierdut minţile? Imposibil!
— Ei bine, Scudi Wang, începu el, cei de-acolo n-au vrut să ne asculte. Nici măcar nu ne-au permis să intrăm! (Strânse din buze până deveniră albe şi subţiri ca o aţă.) Au pus un hidropter mai mare ca ăsta să ne tragă până aici, şi ne-au avertizat să stăm departe de ei. Le-am urmat sfatul. (Îşi aruncă ochii prin cabină.) Voi ce treabă aveţi? Unde-i echipajul?
— Noi suntem echipajul! făcu Brett.
Apoi îi explică de ce se îndreptau spre bază, prezentându-i scena politică a lumii din adâncuri şi faptul că Şeful Justiţiei fusese luat prizonier. Tocmai când termina de relatat păţaniile prin care trecuseră, Bushka îşi făcu apariţia în cabină. Apucase să audă o parte din cuvintele lui Brett. Începu să respire greu, devenind periculos de palid.
— Ne-au luat-o înainte, murmură el. Sunt sigur că ne-au luat-o înainte! (Ochii săi o întâlniră pe Scudi.) Wang. Eşti fiica lui Ryan Wang.
Băiatul se aplecă spre Twisp şi întrebă, gata-gata să-şi piardă răbdarea:
— Ce-a păţit?
— Are ceva pe conştiinţă. (Întoarse şi el privirea spre Scudi.) Adevărat? Eşti fiica lui Ryan Wang?
— Da.
— Doar ţi-am spus! se văită Bushka.
— Mai taci din gură! îl repezi Twisp. Ryan Wang a murit, iar eu m-am săturat să ascult rahaturile tale! (Se adresă din nou Sirenei.) Brett spune că i-ai salvat viaţa. Aşa este?

— Da, rosti ea simplu, ridicând uşor din umeri.
Atenţia ei era concentrată asupra instrumentelor de bord.
— Ar mai trebui să ştim ceva?
— Nnnn... nu cred.
Twisp prinse privirea lui Brett şi se hotărî să le aducă la cunoştinţă toate veştile rele. Îndreptă degetul mare peste umăr, în direcţia lui Bushka.
— Mortăciunea asta a pilotat submersibilul care a scufundat Guemes. Pretinde că habar n-avea de intenţiile celorlalţi. Cică nu şi-a dat seama decât după ce fiara metalică a început să muşte din Insulă. Cică a fost fraierit de comandantul Triton, un individ pe nume Gallow.
— Gallow, murmură Scudi.
— Îl cunoşti? întrebă Brett.
— L-am întâlnit de multe ori. Foarte adesea în compania tatălui meu şi a lui Kareen...
— Vezi? Ţi-am spus! o întrerupse Bushka înghiontindu-l pe Twisp între omoplaţi.
Acesta îl prinse de încheietură, i-o răsuci la spate şi îl îmbrânci departe.
— Iar eu ţi-am spus să taci din gură!
Brett şi Scudi se întoarseră cu faţa spre Bushka. Acesta făcu doi paşi înapoi.
— De ce mă priviţi în felul ăsta? întrebă el. Twisp vă poate povesti totul... nu i-am putut împiedica...
Se opri, constatând că ceilalţi îi răspundeau cu tăcere.
— Nu au încredere în tine, rosti pescarul pe un ton aspru. Şi nici eu! Însă mă gândesc că dacă Scudi te trimite pachet la Baza de Lansare, Gallow n-ar putea decât să se bucure. Pricepându-se să manipuleze oamenii, probabil că şi-a infiltrat peste tot agenţi fideli. S-ar putea să fii ucis, Bushka. (Îşi frecă ceafa, coborând puţin vocea.) Acţiunea noastră trebuie să reuşească din prima.

Nimeni nu ne va oferi o a doua şansă. Bun! Deci Brett şi cu mine ne-am putea îndrepta cu bărcile spre Vashon, iar...
— Nu! sări puştiul. Nu mă despart de Scudi.
— Ar trebui să merg singură la bază, interveni şi Sirena. Îşi vor da seama că acţionăm pe mai multe fronturi, dându-le în vileag maşinaţiunile.
— Nu! insistă Brett, prinzând-o de umăr. Suntem o echipă. Nu ne despărţim.
Twisp îl cadorisi cu o privire cruntă, apoi oftă uşor, înmuindu-se:
— Deci aşa!
— Deci aşa! repetă puştiul. (Cuprinse hotărât umerii fetei.) Ştiu că-mi poţi porunci să te urmez... sunt în continuare ucenicul tău. Dar n-am să mă conformez.
Pescarul i se adresă cu blândeţe:
— Atunci ar fi mai bine să nu-ţi dau o astfel de poruncă.
Zâmbi, pentru a înlătura iritarea din cuvinte.
— Deci cum procedăm? întrebă Brett.
Tresăriră cu toţii, surprinşi de vocea lui Bushka:
— Daţi-mi mie hidropterul să merg singur la Baza de Lansare. Aş putea...
— Ai putea să iei legătura cu prietenii tăi şi să le spui de unde pot culege două ambarcaţiuni uşoare, făcu Twisp. Ai fi în stare să ne vinzi pentru...
Paloarea lui Bushka se accentuă:
— Îţi spun sincer că nu...
— Deocamdată, pentru noi eşti un străin. Aşa să ştii! Dacă ai spus adevărul, înseamnă că eşti mai tâmpit decât pari. Nu, în nici un caz nu putem lăsa ca vieţile noastre să depindă de tine.
— Atunci daţi-mi o barcă.
— Au să te alunge din nou. Mai departe chiar. (Pescarul întoarse capul spre Brett şi Scudi.) Voi doi v-aţi hotărât să rămâneţi împreună?
Brett încuviinţă; la fel şi Scudi.

— Atunci eu şi cu Bushka ne vom întoarce la ambarcaţiuni. Mai bine să ne despărţim, acţionând pe două flancuri. Totuşi, n-aş prea vrea să pierdem din nou legătura, puştiule. Vom pune locatorul în funcţiune. Cunoşti frecvenţa?
— Da, dar...
— Trebuie să găsim un goniometru portabil la bordul monstrului ăsta, făcu Twisp.
Privi în jur, căutând.
— Toate trusele de supravieţuire sunt dotate cu goniometre, rosti Sirena.
Arătă cu degetul spre pachetele de sub scaune.
Twisp se aplecă, cercetând cu atenţie trusa portocalie.
— Le ţineţi în stare perfectă de funcţionare, nu?
— Da, răspunse ea.
— Atunci, propun ca voi doi să o luaţi înainte. Noi vom veni cu bărcile în urma voastră. Dacă veţi fi obligaţi să plonjaţi în adâncuri, ne veţi găsi uşor. Şi vice-versa.
— Cu condiţia să mai fie în viaţă, murmură Bushka.
Pescarul îl studie pe Brett câteva clipe. Era suficient de bărbat pentru a lua o decizie? Nu-l putea umili în faţa tinerei femei cu o întrebare ca asta. Cei doi adolescenţi formau, cu adevărat, o echipă. Erau uniţi printr-o legătură subtilă, şi nu avea rost să se amestece între ei. Puştiul luase decizia aceasta. Deci, în mintea lui Twisp, devenise deja bărbat. Brett mângâia protector umărul fetei:
— Ţi-am spus că lucrăm bine împreună. Vezi şi tu, am reuşit să ajungem până aici. Ceea ce vom face în continuare s-ar putea dovedi periculos, dar chiar tu m-ai învăţat că viaţa nu-ţi oferă niciodată garanţii.
Twisp zâmbi. Ceea ce vom face... Puştiul hotărâse, iar tânăra fusese de acord. Perfect.
— În regulă, prietene! Fără şovăieli, fără regrete. (Se întoarse spre istoric.) Ai priceput, Bushka? Noi le asigurăm lor spatele.

— Cât timp puteţi rezista? se interesă Brett.
— Contează pe cel puţin douăzeci de zile, dacă ai nevoie.
— Peste douăzeci de zile s-ar putea să nu mai avem ce salva, grăi Brett. Cred că trebuie să acţionăm mult mai rapid.
Twisp luă cele două truse de supravieţuire şi se întoarse la bordul ambarcaţiunilor însoţit de un Bushka ţeapăn şi disperat. Scudi îşi strecură braţul pe lângă talia băiatului, îmbrăţişându-l.
— Ar trebui să îmbrăcăm chiar acum costumele de scafandru, îl sfătui ea zâmbind. Mai târziu s-ar putea să nu mai avem ocazia.
Scoase costumul de sub scaunul pilotului şi îl aranjă pe spătar. Brett făcu la fel. De data aceasta îi veni mult mai uşor să se dezbrace, probabil datorită faptului că remarcase prezenţa foarte multor Tritoni în jurul bazei. Majoritatea îşi încinseseră o simplă centură în jurul taliei, agăţând de ea uneltele necesare. Sau poate din cauză că pe întreg parcursul evadării îşi ţinuse cămaşa deschisă la piept. Căpătase un sentiment de siguranţă în interiorul propriei sale pieli. În plus, Scudi nu reacţionase în nici un fel, se ferise să facă vreun comentariu vizavi de sfiala lui. Aprecie lucrul acesta, şi descoperi că începea să se acomodeze cu dezinvoltura Tritonilor în faţa nudităţii. Dar nu era decât la început. Când Scudi îşi scoase cămaşa trăgând de ea în sus, urmări fascinat fiecare zvâcnet al sânilor tari, şi îşi dădu seama că îi va fi foarte greu să nu îşi lipească ochii de ei. Ar fi vrut să o privească la nesfârşit. Sirena se descălţă cu o mişcare delicată, din vârful piciorului, apoi îşi dădu pantalonii jos. Avea un petic mic de păr negru... creţ, mătăsos şi ispititor. Lui Brett i se puse un nod în gât.
Văzu deodată că fata îşi aplecase uşor capul într-o parte. Se mişca uşor, lent. Îi dădea de ştire că surprinsese privirile lui înfiorate, însă nu îl invita să renunţe.
— Ai un trup minunat, rosti el stingherit. N-am vrut să fiu grosolan...

— Şi al tău este frumos. (Îi puse o palmă pe piept, apăsând.) De mult doream să te ating.
— Da, spuse el în lipsă de alte cuvinte.
Îi puse o mână pe umăr, simţind forţa şi căldura emanate prin pielea netedă. Ridică şi cealaltă mână, dorind să o îmbrăţişeze, iar ea îl sărută. Brett spera din suflet că ei îi plăcuse tot atât de mult ca şi lui. Un sărut cald, care îi tăiase respiraţia. Scudi îl atinse cu întreg trupul, strivindu-şi sânii de pieptul lui, făcându-l să simtă sfârcurile tari împungându-i coastele, iar el simţi că intră în erecţie la atingerea cu coapsele ei perfecte. Fata îi mângâie umerii, apoi se agăţă de gâtul lui sărutându-l puternic, şi limbile lor se frământară dulce... Hidropterul se înclină brusc, proiectându-i pe amândoi la podea.
Începură să râdă.
— A fost plăcut, rosti el.
— Şi este frig, replică Scudi.
Într-adevăr. Imediat după plecarea celor doi adulţi — Twisp şi Bushka — sorii apuseseră. În aer se simţea deja o răcoare densă. Nu duritatea podelei îl deranjase, ci şocul brusc provocat de contactul dintre pielea transpirată şi metalul rece. Când se ridicară în capul oaselor, spinarea se frecă puţin de podea, producând un sunet ciudat. Un sunet cunoscut, totuşi. Ca atunci când îşi cojea pielea arsă de soare.
Ar fi vrut să rămână astfel cu Scudi la nesfârşit, însă ea încerca deja să se ridice în picioare. Aparatul se legăna pe valuri, dezechilibrând-o. Brett o prinse de mână:
— S-a făcut aproape întuneric. Nu ne va fi greu să descoperim baza?
— Cunosc drumul, rosti ea. Iar tu vezi foarte bine noaptea. Ar trebui să pornim...
De data aceasta o sărută el. Scudi se aplecă, moale şi docilă, însă după câteva clipe se trase înapoi. Îşi lăsase mâna într-a lui,

iar în ochi i se citea un sentiment pe care băiatul îl traduse drept frică.
— Ce e? întrebă el.
— Dacă rămânem aici vom... ştii tu... vom face ceea ce vrem să facem.
Lui Brett i se uscă deodată gâtul, dându-şi seama că dacă ar fi vorbit vocea i-ar fi sunat spartă. Îşi înghiţi cuvintele invitând-o să continue. Nu ştia prea multe despre ceea ce vroiau ei să facă... dar dacă Scudi îl ajuta puţin, ar fi fost dispus. Nu vroia s-o dezamăgească, şi nu ştia foarte clar ce anume aştepta ea de la el. Mai mult, nu ştia câtă experienţă avea Sirena în domeniu, dar ar fi vrut foarte mult să afle.
Scudi îi strânse mâna.
— Îmi placi, începu ea, îmi placi foarte mult. Dacă... dacă ar fi să mă apropii de cineva atât de mult, tu ai fi acela. Dar nu vreau să rămân însărcinată.
Brett roşi. Nu din cauză că se simţea jenat, ci de furie că nu se gândise mai devreme la un lucru atât de evident. Nici el nu era pregătit să devină părinte.
— Mama avea tot şaisprezece ani când m-a născut, continuă ea. A fost nevoită să aibă grijă de mine, aşa că niciodată n-a cunoscut libertatea cu adevărat, libertatea de care se bucurau ceilalţi adulţi. S-a străduit enorm, şi am învăţat multe de la ea. Însă foarte rar am cunoscut compania altor copii.
— Deci ea a pierdut viaţa de adult, iar tu pe cea de copil?
— Da. Şi nu regret. Viaţa mea a fost frumoasă până în acest moment. Acum este de două ori mai frumoasă, pentru că te-am cunoscut pe tine. Totuşi, n-aş vrea să repet greşelile mamei. N-aş vrea deloc!
Brett încuviinţă, o prinse de umeri şi o sărută din nou. Piepturile lor nu se mai atinseră. Mâinile rămaseră împreunate, iar băiatul cunoscu, în sfârşit, un sentiment de uşurare.
— Nu te superi? întrebă ea.

— Nu cred că m-aş putea supăra vreodată pe tine! De altfel, vom avea mult timp la dispoziţie pentru a ne cunoaşte. Tare mult aş vrea să fim împreună atunci când vei răspunde "da".

... sinele are întrucâtva caracterul unui rezultat, al unui ţel atins; ceva care a fost înfăptuit gradat şi poate fi experimentat de-abia după o lungă trudă.
— C.G. Jung,
Arhivele Navei

VATA VISA CĂ CEVA I SE ÎNCURCASE ÎN PAR. Îi urca pe ceafă, gâdilând-o, stabilindu-se în cele din urmă deasupra urechii drepte. Lucrul acela nu avea picioare, era negru, lucios, şi acoperit cu o crustă tare precum insectele.
Ca în multe alte visuri, auzi vibraţia suferinţei. Proiectă totul asupra lui Duque, prin intermediul căruia se putea ridica la un alt nivel de conştiinţă. Acum recunoştea unele dintre voci ca fantome din visurile trecute. Făcuse multe excursii în acest vid. Acolo era cineva pe nume Scudi Wang, iar lucrul care i se târa prin păr îndreptase mandibule ameninţătoare spre fată.
Duque îşi dădu seama că Vata-ei nu-i plăcea deloc lucrul acela. Se zvârcolea, răsucindu-şi spasmodic capul pentru a scăpa de el. Lucrul se scufundă în părul ei şi îşi încleştă fălcile pe câteva fire, smulgându-le de la rădăcină. Vata horcăi adânc, greu. Scoase intrusul din păr şi îl strivi între palme.

Fragmentele negre îi alunecară printre degete, însoţite de strigăte înfundate pe fondul negru şi moale. Duque îşi dădu deodată seama că lucrul din vis ar putea fi real. Preţ de o fracţiune de secundă, îl simţise transmiţând gânduri — gânduri umane, înmuiate în spaimă. Vata se stabili într-o poziţie mai confortabilă şi porunci minţii să schimbe visul în ceva mai plăcut. Ca întotdeauna, pluti din nou înapoi în timp, spre zilele petrecute în valea pe care semenii ei o botezaseră "Cuibul". Se pierdu imediat în vegetaţia luxuriantă a acelui loc sfânt. Fusese cea mai bună porţiune de uscat pe care Pandora le-o putuse oferi oamenilor, dar acum zăcea scufundată în adâncurile reci ale agitatului ocean. Desigur, lucrurile puteau fi cu totul altfel în visuri. Vata trăi încă o dată plăcerea de a merge pe uscat, ascunzându-şi faptul că totul se petrecea doar în vis. Însă Duque cunoscuse — auzise gândurile înfricoşate azvârlite într-un moment de moarte disperată. Pentru el, visurile Vata-ei îşi schimbaseră semnificaţia.

Frământările pe care le trăim înainte de a face o alegere reprezintă şansa noastră de a primi binecuvântarea.
— W.H. Auden,
Arhivele Navei

ULTIMA RAZA DE SOARE pieri sub linia orizontului, de parcă ar fi fost flacăra unei torţe scufundată în oceanul rece. În acel moment straniu, Brett zări turnul de lansare. Conturul masiv şi cenuşiu al acestuia desena un pod între stratul de nori şi apă. Îndreptă degetul în direcţia respectivă:
— Ăsta este?

Scudi se aplecă în faţă pentru a privi mai bine prin semiîntuneric.
— Nu văd nimic, recunoscu ea, însă instrumentele arată că se află la douăzeci de klick-uri depărtare.
— Am petrecut câteva minute bune în compania lui Twisp şi a lui Bushka. Ce părere ai?
— Despre Twisp?
— Nu, despre celălalt.
— Avem destui Tritoni care seamănă cu el, veni răspunsul ambiguu.
— Deci nici ţie nu ţi-a făcut o impresie bună.
— Este un om slab de caracter, probabil un criminal, spuse ea. Asemenea personaje nu-ţi inspiră nimic plăcut.
— Dar crezi în versiunea lui?
— Nu ştiu ce să zic. Dacă a făcut totul de unul singur iar echipajul, descoperind crima, l-a aruncat peste bord? Din puţinul pe care l-am auzit, nu cred că putem trage o concluzie sigură... mai ales că nu avem la dispoziţie decât mărturia lui.
Hidropterul patină pe deasupra unui câmp de alge, încetinind la început şi apoi recuperând viteza pe măsură ce suprafeţele portante ascuţite îşi tăiau drum prin vegetaţia abundentă.
— Vai! Nu am văzut algele, se văită Scudi. Din cauza întunericului. Cât de neîndemânatică sunt!
— Ar putea strica aparatul? se interesă Brett.
— Nu, clătină ea din cap. Am rănit algele. Va trebui să retragem suprafeţele portante.
— Ai rănit algele? (Pe faţa lui se putea citi o sinceră stupefacţie.) Cum poţi răni o plantă?
— Algele nu sunt simple plante. Au atins acel stadiu de dezvoltare în care sensibilitatea... Mi-e greu să-ţi explic. Dacă am să-ţi spun tot ce ştiu eu despre alge, ai să-ţi închipui că sunt la fel de nebună ca şi Bushka.

Reduse viteza. Zgomotul de fond se reduse simţitor, iar aparatul greoi începu să plutească pe burtă, ridicându-se uşor o dată cu valurile. Statoreactoarele murmurau molcom în spatele lor.
— Este mult mai periculos să pătrundem noaptea în Baza de Lansare, rosti ea.
Sesizând prompt scăderea luminozităţii ambientale, sistemul de iluminare al panoului de bord intră automat în funcţiune. Instrumentele de bord începură să răspândească fiecare un delicat halo roşiatic, permiţând citirea valorilor afişate. Scudi aruncă o privire spre Brett, amuzată de umbrele care jucau pe faţa lui.
— N-ar trebui să rămânem aici, în aşteptarea răsăritului? întrebă el.
— Mai indicat ar fi să ne scufundăm. Fundul apei se află la doar şaizeci de braţe.
Neprimind nici un răspuns, continuă:
— Nu-ţi prea place sub apă, nu-i aşa?
Brett ridică din umeri.
— Ancora nu ajunge până la fundul apei. Însă dacă suntem atenţi la derivă, putem pluti cu motoarele oprite. Nimic nu ne va face vreun rău cât timp stăm aici.
— Nemiloşii?
— Nu au cum să penetreze învelişul unui hidropter.
— Atunci hai să tăiem gazul şi să plutim — algele ar trebui să ne ţină pe loc. Sunt de acord cu tine, nu cred că ar fi înţelept să intrăm noaptea acolo. Vrem ca toţi să ne vadă şi să afle motivul sosirii noastre.
Scudi parcurse procedura de oprire a statoreactoarelor. În liniştea de după aceea, auziră plesnetul valurilor lovind carcasa aparatului.
— Cât de departe se află baza acum? întrebă Brett.
Îşi încordă privirea spre turn, încercând să distingă ceva prin întunericul de smoală al nopţii.
— Cel puţin douăzeci de klick-uri.

Băiatul se oprise să aprecieze distanţele comparând totul cu înălţimea pe care o avea Vashon-ul deasupra orizontului. Fluieră admirativ:
— Construcţia aia probabil că este foarte înaltă. Mă mir că Insularii n-au sesizat-o până acum.
— Ai noştri controlează curenţii astfel încât să ţină Insulele departe de zona aceasta.
— Controlează curenţii, murmură el ca pentru sine. Da, desigur. (Apoi reveni la subiect.) Crezi că ne-au detectat?
Scudi apăsă un buton de pe consolă şi difuzorul din plafon începu să emită o serie de clic-uri şi bip-uri familiare, la intervale care coincideau destul de precis cu trecerea peste valuri.
— Nimic nu ne urmăreşte, rosti ea. Dacă am fi fost depistaţi, difuzorul ar fi început să urle ca o alarmă. Deci, deocamdată nu putem spune decât că nu ne ţin sub observaţie.
Băiatul se aplecă deasupra butonului apăsat de Scudi, citind eticheta: "INDICATOR DE DETECŢIE".
— Un sistem automat, îl lămuri ea. Ne avertizează în caz că suntem prinşi într-un fascicul de urmărire.
Hidropterul se înclină deodată puternic, opunându-se parcă unei izbituri de val. Brett, obişnuit cu podelele vii ale Insulelor şi bărcilor, se echilibra primul. Scudi îl prinse de braţ pentru a se ridica.
— Alge, îşi dădu el cu părerea.
— Probabil. Mai bine am...
Tăcu brusc, cu un icnet surd, privind cu groază peste umărul băiatului.
Brett se răsuci, descoperind un Triton stând ud leoarcă în pragul uşii de acces în cabină şi ţinând în mână un pistol-laser gata de tragere. Dungi verzi îi străbăteau în mod grotesc faţa şi costumul de scafandru. Un alt Triton se zărea în umbrele pasajului.
Scudi şopti sfârşită în urechea Insularului:

— Gallow. Cel din spatele lui este Nakano.
Tânărul amuţise, surprins de discreţia cu care Tritonii pătrunseseră până aici. Ca prin ceaţă, încercă să ajungă la semnificaţia cuvintelor şoptite de Sirenă. Deci acum făceau cunoştinţă cu Tritonul pe care Bushka îl considera vinovat de scufundarea Insulei Guemes! Bărbatul era înalt şi bine făcut; costumul i se potrivea ca o a doua piele. De ce şi-a desenat dungile alea verzi? Nu reuşea să-şi desprindă ochii de la ţeava ameninţătoare a pistolului-laser.
Tritonul chicoti, plăcut surprins:
— Domnişoara Scudi Wang! Ăsta zic şi eu noroc! Soarta ne-a cam răsfăţat în ultima vreme. Nu crezi, Nakano?
— Nu cred că doar norocul ne-a salvat, grohăi Nakano. După ce Insularul ăla idiot a scufundat submersibilul...
— Aaaa, da! fu Gallow de acord. Recunosc că fără tine, care ai rupt legăturile, n-am mai fi ieşit de acolo. (Aruncă o privire în jur.) Unde-i echipajul? Avem nevoie de un medic!
Brett, căruia Gallow îi adresase întrebarea, răspunse cu tăcere. În sinea sa aprecie că schimbul de cuvinte dintre cei doi Tritoni dovedea clar: Bushka spusese adevărul.
— Medicul! insistă Gallow.
— Nu avem nici un medic la bord!
Brett rămase surprins de vigoarea propriei voci. Gallow, sesizând imediat accentul, trimise o privire dispreţuitoare spre Scudi:
— Cine-i Mutul ăsta?
— Un... un prieten, răspunse ea. Brett Norton.
Tritonul studie preţ de câteva clipe trăsăturile Insularului, apoi se întoarse din nou spre Scudi:
— Pare aproape normal, însă este totuşi un Mut. Bine că taică-tu nu mai trăieşte, altfel ţi-ar trage o mamă de bătaie! (Apoi vorbi peste umăr.) Verifică tu, Nakano.

Nakano se conformă imediat. Paşii săi umezi răsunau — slop-slop — pe culoar în spatele lui Gallow. În scurt timp apăru, dar nu aruncă decât un singur cuvânt:
— Nimeni.
— Doar ei doi, zâmbi Gallow. Au plecat într-o călătorie cu hidropterul. Ce drăguţ!
— Pentru ce ai nevoie de un medic? întrebă Scudi.
— Măi-măi ce curioşi suntem! făcu Tritonul.
— Bine măcar că am pus mâna pe aparatul ăsta, răsună comentariul celui de-al doilea intrus.
— Că bine spui!
Nakano intră şi el în cabină, împingându-l puţin pe Gallow. Brett reuşi să-l studieze în detaliu: o siluetă uriaşă, cu braţele la fel de groase ca şi talia unui bărbat matur. Figura plină de cicatrici nu prevestea nimic bun.
Gallow înaintă până spre unul dintre posturile de pilotaj, aplecându-se deasupra instrumentelor de bord.
— V-am urmărit cu atenţie când aţi venit, rosti el. (Se întoarse spre Scudi, trimiţându-i o privire urâtă.) La început vă grăbeaţi, dar după aceea aţi oprit, aşteptând. Cam ciudat pentru un hidropter de dimensiunile astea. Care erau intenţiile voastre?
Scudi privi spre Brett, care roşi.
Nakano hohoti zgomotos.
— Fantastic! îi luă Gallow peste picior. Cuiburile îndrăgostiţilor devin din ce în ce mai sofisticate! Mmmmda!
— Dezgustător! făcu Nakano plescăind din limbă.
— Hidropterul ăsta a fost dat în urmărire, observă Gallow. (Devenise dintr-o dată foarte serios. Atitudinea lui îl nelinişti pe Brett.) Înseamnă că l-aţi furat! Ce zici, Nakano? Se pare că Nemiloşii Verzi au capturat un cuplu de bandiţi.
Insularul privi spre costumele de scafandru ale celor doi Tritoni. Panglicile şi petele de culoare verde se continuau pe feţe, amplificând impresia de grotesc.

— Nemiloşii verzi? sări Scudi.
— Da. Noi suntem Nemiloşii Verzi, recunoscu Gallow. Costumele acestea reprezintă camuflajul perfect în adâncuri, mai ales în zonele populate cu alge. Şi ne petrecem foarte mult timp printre alge. Nu-i aşa, Nakano?
Nakano mormăi în barbă:
— Mai bine lăsam algele să ne termine. Acum...
Gallow îi făcu semn să tacă:
— Am înzestrat baza noastră cu un submersibil şi câţiva oameni de nădejde. Ar fi păcat să pierdem totul printre alge.
Brett sesiză că Gallow era unul dintre acei indivizi cărora le plăcea foarte mult să se audă vorbind. Şi mai ales să se laude singuri.
— Cu un submersibil şi hidropterul acesta, rosti Gallow plimbându-şi mâna în jur, vom reuşi să controlăm toate zonele în care se ridică uscatul. Nu e neapărată nevoie să regizezi tu spectacolul, ci doar să-i sabotezi pe cei care dirijează. Foarte curând, oamenii vor veni în genunchi la mine!
Scudi inspiră adânc, încercând să-şi calmeze tumultul interior:
— Kareen face parte din organizaţia voastră?
Ochii lui Gallow aproape că îi întâlniră pe cei ai Sirenei:
— Ea este... siguranţa noastră...
— Seiful nostru, adăugă Nakano.
Şi amândoi hohotiră de parcă auziseră un banc grosolan.
Fata scoase un suspin adânc de uşurare. Oare trăsese în sfârşit concluzia că tatăl său nu intrase în cârdăşie cu acest Gallow?
— Cum facem cu medicul? întrebă Nakano.
Întunericul adânc se aşternuse peste ocean. Cabina nu era luminată decât de slaba strălucire a panoului de bord. Un oval de lumină roşie, macabră, umplea spaţiul din jurul celor doi Tritoni, aflaţi amândoi lângă posturile de pilotaj. Îşi apropiară capetele şi începură să şuşotească. Între timp, neliniştea tinerilor creştea. Brett pusese ochii pe uşa prin care intraseră

Tritonii. Exista cumva vreo şansă să fugă pe-acolo, ajungând la sas? Însă Guemes fusese distrusă de un submersibil, iar criminalii nu înotaseră ca să ajungă până aici. Submersibilul lor fusese ascuns prin apropiere, probabil imediat sub burta hidropterului. Şi aveau nevoie de un doctor.
— Trag concluzia că aveţi nevoie de noi, îndrăzni el.
— Tragi concluzia? (Gallow îl privi cu aroganţă, ridicând sprâncenele.) Muţii nu trag concluzii. Ei nu gândesc.
— Cineva este rănit, şi aveţi nevoie de un medic, continuă Brett. Cum credeţi că veţi obţine ajutor?
— Ia te uită, îl duce mintea! îi aruncă Tritonul în zeflemea. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea unui Mut.
— Şi nu aveţi suficiente resurse ca să răpiţi un medic din Baza de Lansare. Însă v-aţi putea servi de noi ca monedă de schimb.
— Fiica lui Ryan Wang ar putea fi schimbată contra unui medic, admise Gallow. Însă pe tine nu te-am putea folosi decât ca momeală pentru peşti.
— Dacă-i faceţi ceva rău lui Brett, nu voi coopera! ameninţă Scudi.
— Să cooperezi? pufni Gallow. Cine crezi tu că are nevoie de cooperare?
— Voi! declară Brett.
— Dacă îi dau ordin, Nakano vă va sfărâma în mii de bucăţele. Asta numesc eu cooperare.
Brett renunţă la comentarii, studiindu-i pe cei doi bărbaţi în lumina roşu-sângerie. De ce aşteptau atâta? Spuseseră că au nevoie de un medic. Twisp îl învăţase că atunci când te trezeai în faţa unui individ căruia îi plăcea să pozeze şi să se laude — ca Gallow, de exemplu — trebuia să cauţi înţelesuri dincolo de cuvinte. Pe Nakano nu ştia în ce categorie să-l încadreze — reprezenta, deocamdată, o necunoscută primejdioasă. Twisp îi hărţuia de obicei cu declaraţii curajoase şi provocatoare, obligându-i să se desconspire. Încercă şi el aceeaşi stratagemă:

— Nu aveţi nevoie de orice fel de medic, ci de unul anume.
Amândoi Tritonii tresăriră, privindu-l uimiţi.
— Măi să fie! murmură Gallow.
Zâmbetul său crud trimis prin obscuritatea cabinei nu-l dezarmă pe Insular.
Este nervos! Caută ceva. Tritonii se temeau că în ultima vreme Insularii căpătaseră proprietăţi telepatice.
— Crezi că..., începu Nakano.
— Nu! îl opri Gallow.
Brett surprinse licărul unei ezitări pe figura Tritonului, care nu răzbătu însă printre cuvinte. Bărbatul acesta îşi controla vocea la perfecţie. Alături de zâmbet, reprezenta instrumentul său de manipulare.
— În curând ar trebui să sosească celălalt hidropter, spuse Nakano.
Un hidropter anume, cu un medic anume şi o încărcătură anume, gândi Brett. Întoarse capul spre Scudi. Deşi erau scăldaţi de penumbră, îi putea distinge foarte clar figura obosită.
— Nu aveţi nevoie de noi pentru a face schimb, ci pentru a crea o diversiune, încercă el încă o lovitură.
Îşi duse degetele spre tâmple, reţinându-şi un zâmbet de satisfacţie.
Gallow ridică o sprânceană, arc negru pe faţa mânjită cu verde.
— Nu-mi place chestia asta, murmură matahala.
În vocea sa se făcu simţită teama.
— Simple presupuneri şi nimic mai mult! se răsti Gallow la el. Ia priveşte-l! Seamănă mult cu o fiinţă normală. Cine ştie, poate chiar are creier!
— Cum adică "simple presupuneri", când...
— Taci, Nakano! (Gallow îşi concentră atenţia asupra lui Brett.) Şi de ce avem nevoie de voi pentru o diversiune?

Brett lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, permiţând zâmbetului să se manifeste liber:
— Foarte simplu. Nu ştiaţi că eram singurele persoane la bord. Afară se făcuse întuneric, şi n-aţi văzut decât un hidropter. Punct.
— Foarte bine pentru un Mut, spuse Gallow. Cine ştie, poate că totuşi ai şanse!
— A trebuit să priveşti plăcuţa de identificare de pe consolă pentru a-ţi da seama că acesta era de fapt hidropterul dat în urmărire.
— Continuă, îl îndemnă Gallow.
— Aţi sperat să daţi peste un alt aparat, unul înţesat cu forţe de securitate. De aceea v-aţi pregătit cu arme.
Nakano se relaxă. Raţionamentul Insularului reuşise să-i elimine teama. Nu avea de-a face cu un telepat!
— Interesant, şopti Gallow. Ai mai tras şi alte concluzii?
— Aşa că acum aşteptăm celălalt hidropter. Altfel nu ţi-ai mai fi pierdut timpul cu noi. Dacă Securitatea vine să ne aresteze — pe mine şi pe Scudi — şansele voastre cresc considerabil.
— Şanse?
Tonul vocii sale dădea clar de înţeles că discuţia îi făcea plăcere. Pentru Nakano, în schimb, neliniştea îşi arătase din nou colţii.
— Vreţi să capturaţi pe cineva anume. Un medic. Şi, de asemenea, vă interesează încărcătura. Iar acum aveţi posibilitatea să puneţi mâna şi pe două hidroptere intacte! Cu un simplu submersibil, ar fi trebuit să avariaţi celălalt hidropter pentru a-l opri.
— Ştii ce? Cred că mi-ai putea fi de un real folos, rosti Gallow. Nu vrei să mi te alături?
Brett lăsă cuvintele să-i iasă din gură fără a le mai controla:
— Mai degrabă m-aş arunca în rahat!
Trupul lui Gallow deveni rigid, iar trăsăturile feţei se schimonosiră într-o grimasă cruntă. Încet, foarte încet, reuşi să

revină la atitudinea lui "politică". Însă în ochi îi scânteiau fulgere roşii de mânie. Lui Brett îi păru rău că-l luase gura pe dinainte. Scudi plecă de lângă el ca şi cum s-ar fi temut de consecinţele ultimei sale declaraţii.
Nakano se apropie de Gallow, şoptindu-i ceva la ureche. Chiar în timp ce vorbea, întinse fulgerător braţul, prinzând mâna tinerei Sirene. Aceasta se aplecase cu intenţia de a acţiona ma-neta de ejectare aflată între scaunele de pilotaj.
Brett porni spre Nakano, însă matahala întinse palma făcându-i semn să se oprească.
— Uşurel, puştiule, spuse el. Poate că am strâns-o un pic mai tare, da' nu i-am rupt nimic.
— Avea de gând să acţioneze maneta de ejectare, îl lămuri Gallow.
Vocea sa trăda o sinceră uimire. Din când în când, arunca priviri crunte spre Scudi. Amândoi Tritonii stăteau într-o pată de lumină care împărţea cabina în două părţi egale.
— Explozia ne-ar fi făcut bucăţele, murmură Nakano. Foarte urât din partea ei!
— Se cunoaşte că-i fiica lui Ryan Wang.
— Acum v-aţi dat seama pentru ce aveţi nevoie de cooperarea noastră, profită Brett.
— Avem nevoie să vă legăm bine şi să vă înecăm! lătră Gallow.
— Bine, însă atunci când securiştii din celălalt hidropter se vor apropia de noi pentru a arunca o privire mai atentă, îşi vor da seama că ceva nu este în regulă. Nu vor trimite decât un om sau doi aici, păstrând restul forţelor pe propriul aparat!
— Îmi propui un târg, Mutule?
— Da.
— Hai să-l auzim.
— Scudi şi cu mine rămânem aici, la vedere. Ne vom comporta ca şi cum hidropterul nostru s-a defectat. În felul acesta nu vor bănui nimic.

— Şi după aceea?
— Ne duceţi până la un post de observare şi ne daţi drumul să plecăm încotro dorim.
— Ce zici, Nakano? Ţi se pare rezonabil?
Matahala grohăi nehotărâtă.
— S-a făcut, Mutule! zâmbi Gallow. Să ştii că îmi place de tine!
Câtă prefăcătorie zăcea încărcată pe limba acestui om! Lui Brett aproape că nu-i venea să creadă. Gallow nu-şi dădea seama că intenţiile sale erau transparente precum plasmasticla? Un zâmbet mieros nu poate ascunde minciunile la nesfârşit!
Gallow se întoarse spre celălalt Triton:
— Mergi şi verifică ce mai e pe-afară. Ai grijă să nu ne trezim cu vreo surpriză.
Nakano porni, dispărând pe uşa din spatele cabinei. Timp de câteva minute, Gallow fredonă o melodie acompaniind-o cu mişcări ale capului. Expresia sa era plină de satisfacţie. Scudi, frecându-şi încheietura mâinii, se apropie de Brett.
— Ai păţit ceva? întrebă el.
— Nu, dar o să-mi apară o vânătaie.
— Lui Nakano i s-a făcut milă de tine, aruncă Gallow. Dacă vroia îţi putea frânge gâtul uite-aşa!
Şi pocni din degete pentru a da cuvintelor sale cât mai multă putere de convingere.
Nakano se întoarse lăsând o dâră de apă în urma sa:
— Am intrat în mijlocul unui câmp de alge care ne ţine pe loc. Submersibilul este ancorat chiar sub noi, iar umbra hidropterului îl va camufla până în momentul în care pentru ceilalţi va fi prea târziu.
— Perfect! Acum, unde îi punem pe ăştia doi? Sigur, le dăm drumu' să-şi joace rolul, dar numai atunci când va fi cazul. (Cugetă câteva clipe, apoi se hotărî.) Aprindem luminile în cabină şi îi aşezăm în dreptul sasului principal, pe care în

prealabil îl vom deschide. În felul acesta, vor fi văzuţi de departe.
— Iar noi vom aştepta pe culoar, imediat în spatele uşii, adăugă Nakano. Aţi înţeles, copii?
— Da, înţelegem, răspunse Scudi.
— Apoi vom alerga să stingem luminile, ca şi cum ne-am fi dat seama prea târziu de prezenţa lor, rosti Brett. Asta îi va lămuri că au pentru ce urca aici la bord.
— Foarte bine! îl lăudă Gallow. Perfect!
Ce mult îi place să se audă vorbind! gândi Brett. O prinse de braţ pe Scudi, atent la încheietură:
— Hai să aprindem luminile şi să ne ocupăm poziţiile.
— Nakano, escortează-i! Ai grijă să stea la vedere!
Se îndreptă spre consola de comandă, acţionând o serie de butoane. Imediat, luminile începură să strălucească.
Brett se opri deodată, cuprins de teamă. Vor deschide sasul?
— Ce facem cu Nemiloşii? rosti el.
Scudi îl trase după ea de-a lungul culoarului.
— Cu ambele categorii de Nemiloşi, şansele noastre sunt aceleaşi, murmură ea.
A supravieţui înseamnă să înlături pericolul iminent, îşi aminti puştiul. Era una dintre expresiile favorite ale lui Twisp. Îşi spuse că dacă el şi cu Scudi vor reuşi să supravieţuiască acestei încercări, pescarul va trebui să afle cât de mult îl ajutaseră învăţăturile lui. Acum sosise momentul să observe cu atenţie şi să acţioneze prompt.
— Grăbiţi-vă! porunci Nakano.
Veniră în urma lui, spre sasul deschis. Razele de lumină loveau cadrul metalic formând un palid halo în jurul deschiderii. Brett privi în noaptea adâncă, aproape hipnotizat de ritmul cu care valurile loveau carcasa hidropterului. La suprafaţa apei pluteau frunze de alge.

— Aşteptaţi-mă aici! glăsui Nakano. Să nu care cumva să faceţi vreo şmecherie! Mă întorc repede.
Apoi porni pe culoar.
— Ce face tipul ăla în cabină? întrebă Brett.
— Probabil că dezafectează sistemul de pornire, răspunse Scudi. Doar nu ţi-ai închipuit că ne vor lăsa vreodată liberi.
— Bineînţeles că nu.
Fata îşi plimbă privirea spre compartimentul din care Brett alesese costumele de scafandru şi trusele de supravieţuire.
— Dacă n-ar fi submersibilul ăla sub noi, aş plonja chiar acum! şopti ea.
— Nu se află nimeni în submersibil, murmură Brett. Ăştia doi sunt singurii... Însoţiţi probabil de încă unul care are nevoie de medic. Acela nu va fi capabil să ne facă vreun rău.
— De unde ştii?
— Totul este evident, din cuvintele şi comportamentul lor. Îţi aduci aminte ce povestea Bushka? Au fost doar trei.
— Atunci ce mai aşteptăm?
— Să dezafecteze sistemul de pornire, răspunse el. N-am de gând să mă las vânat de un hidropter ca ăsta! (Deschise dulăpiorul şi alese alte două truse de supravieţuire, dintre care una i-o întinse lui Scudi.) Au avut suficient timp la dispoziţie?
— Cred că da.
— Şi eu cred.
Scudi scoase o frânghie subţire din buzunarul exterior al trusei, legând-o cu un capăt de centura lui Brett. Celălalt capăt îl înfăşură în jurul propriei talii.
— Ca să nu ne despărţim, explică ea. Hai!
Vocea lui Gallow răsună deodată, undeva destul de departe:
— Hei! Voi doi! Ce faceţi acolo?
— Mergem să înotăm! strigă Brett peste umăr.
Plonjară împreună în apa rece şi întunecată.

Fără recunoaşterea şi acceptarea conştientă a faptului că avem o legătură de rudenie cu toţi cei din jur nu poate fi vorba de o sinteză a personalităţii.
— C.G. Jung,
Arhivele Navei

UN SMOC DE ALGE se freca de pupa luntrei, unduindu-se în ritmul impus de valuri. Contactul cu realitatea, gândi Twisp. Noaptea adâncă şi tăcută căsca somnoroasă la apropierea primelor semne ale zorilor. Îl auzi pe Bushka agitându-se. În lunga noapte de după părăsirea hidropterului, Bushka nu dormise deloc bine.
Apa a fost foarte calmă în noaptea asta.
O briză delicată îi răcorea obrazul stâng, în timp ce bărcile alunecau uşor printre frunzele abundente.
Înclină capul pe spate, îndreptându-şi ochii spre o spărtură în stratul de nori. Pe cer strălucea o puzderie de stele. Avu timp să distingă forma de săgeată a Acelor, înainte ca spărtura să alunece spre o altă porţiune de cer.
Am rămas pe cursul stabilit, curentul ne este favorabil.
Întotdeauna era foarte înţelept să compari indicaţia compasului cu poziţia stelelor. Cursul îşi propunea să vireze în dreptul unui loc nemarcat pe hărţi, de unde puteau porni cu toată viteza spre Vashon. Pe timpul nopţii, renunţaseră la semnalele audio ale ansamblului goniometru-CDR — care oferea direcţia spre Vashon şi distanţa până acolo, păstrând doar informaţia vizuală: o luminiţă roşie clipind lângă genunchiul lui Twisp, simultan cu semnalul trimis de Vashon. Receptorul funcţiona perfect!

Zorii îi vor găsi plutind dincolo de raza de detecţie a Bazei de Lansare. Însă puştiul şi fata îi puteau localiza cu destulă uşurinţă.
Oare am făcut ceea ce trebuia? se întrebă el.
Repetase de multe ori întrebarea aceasta, fie cu voce tare — pentru Bushka, fie în gând. În momentul în care o luase, decizia i se păruse corectă. Însă acum, noaptea...
Schimbări formidabile acumulau energie în aşteptarea clipei descătuşării. Cine erau ei? Nişte biete fire de praf în faţa forţelor malefice. Un pescar în vârstă cu braţe prea lungi. Un intelectual smiorcăit — criminal, poate — căruia îi era ruşine de descendenţa sa insulară. Un puşti pe cale să devină bărbat, şi care avea capacitatea de a vedea în întuneric. O tânără Sirenă, moştenitoare a monopolului comerţului cu hrană pe întreaga Pandora. Consecinţele morţii lui Ryan Wang răspândeau un parfum prevestitor de rele.
Păsările începură să se agite în cuşcă, la picioarele sale. Mai întâi discret, apoi din ce în ce mai puternic, Twisp auzi torsul unui Nemilos undeva în dreapta, chiar în mijlocul câmpului de alge. Puse un deget pe butonul de acţionare a scutului de protecţie, aşteptând, încercând să distingă ceva — orice — în smoala din care se ridica zgomotul.
Torsul unui Nemilos putea însemna mai multe lucruri: poate că dormea, sau avea burta plină, sau reacţiona la mirosul hranei... sau poate că pur şi simplu era mulţumit de viaţă.
Aşeză un picior peste pârghia cârmei, pregătit să pornească motorul şi să se care în grabă din zona periculoasă. Cu mâna rămasă liberă pipăi după pistolul-laser ascuns în spatele scaunului.
Bushka începu să sforăie.
Torsul Nemilosului se opri, apoi fu reluat pe o notă mai joasă. Oare auzise?
Istoricul gâlgâi, se întoarse pe o parte şi sforăi din nou.

Nemilosul continua să toarcă, însă sunetul pălea încet, îndepărtându-se de ambarcaţiuni.
Să am încredere în păsările mele, îşi formulă Twisp speranţa, sesizând că agitaţia acestora încetase. Somnul îi dădea târcoale, apăsându-l.
Pericolul părea să se stingă. Pescarul ciuli urechile, încercând să distingă ceva dincolo se sforăitul lui Bushka. Apoi căută să se relaxeze, dându-şi seama că îşi ţinuse răsuflarea. Inspiră o porţie bună din aerul proaspăt al nopţii. Nodul din gât încă nu dispăruse.
Deşi nu mai auzea nimic, tensiunea plutea în jurul lui. Păsările se treziră dintr-o dată, chiraind disperate, zbătându-se frenetic în cuşcă şi împrăştiind pene. Twisp acţionă butonul scutului. Se auzi zgomotul inconfundabil al unui corp care înţepenea în apă, apoi clănţănitul fălcilor flămânde. Nemiloşii se ospătau cu fostul lor confrate.
Canibali scârboşi, gândi el dezgustat.
— Ce-ce... ce...? tresări Bushka speriat.
Se ridică în capul oaselor, înclinând luntrea.
— Nemiloşi, îl anunţă Twisp.
Îndreptă pistolul-laser spre locul în care presupunea că avea loc ospăţul şi trase rapid şase focuri. Vibraţia armei îi transmise furnicături în palma umedă de transpiraţie. Fasciculele roşiatice se năpustiră în noapte. Avu loc o erupţie sinistră de urlete stridente, care se stinseră în depărtare. Nemiloşii fugeau în grabă din zona respectivă; învăţaseră foarte repede că razele subţiri şi roşii ale laserelor erau mortale.
Twisp decuplă scutul şi întinse mâna după lanternă, când atenţia îi fu atrasă de plasc-plasc-plasc-ul unor vâsle făcându-şi drum printre alge. Îndreptă lanterna într-acolo, însă noaptea sugea lacomă lumina fără a trimite înapoi decât clipocitul valurilor.
O voce răsună de departe:

— Hei! Aveţi cala plină?
Pescarul simţi inima tresărindu-i violent în piept. Recunoscuse vocea lui Brett!
— Chiar prea plină! strigă el agitând lanterna ca pe un locator. Atenţie, Nemiloşii dau târcoale!
— Am văzut fasciculele laser!
În cele din urmă, Twisp reuşi să-i distingă: o pată de forma unei amibe uriaşe, ridicându-se pe crestele valurilor. Vâslele reflectau fragmente din lumina lanternei.
Bushka se aplecă peste parapet, înclinând luntrea periculos de mult.
— Hei! făcu pescarul. Cu tine vorbesc, Bushka! Treci înapoi că răstorni barca!
Istoricul se trase înapoi, rămânând însă cu ochii pe forma ce se apropia. Vâslele loveau apa împrăştiind stropi albi, vizibili pe fondul negru al plutei gonflabile.
— Ei sunt, suspină Bushka. Au dat greş. Şi dacă nu te-aş fi prevenit!
— Mai taci din gură! se stropşi Twisp. Bine măcar că au scăpat cu viaţă!
Inspiră adânc, mulţumind cerului. El şi cu puştiul alcătuiau o familie. Familia se reîntregise!
— Mami, mami, m-am întors acasă! strigă puştiul de parcă i-ar fi citit gândurile.
Dacă lui Brett îi arde de glume, înseamnă să este destul de bine dispus. Deci, lucrurile nu stau chiar atât de rău. Twisp ciuli urechile, căutând să distingă prezenţa Nemiloşilor.
Auzind cuvintele băiatului, Bushka începu să râdă cu hohote uscate şi urâte, iritându-l puternic pe Twisp. Pluta se apropiase destul de mult, puteau vorbi pe un ton normal. Pescarul ţinea lanterna îndreptată spre cei doi tineri, departe de propria faţă unde lacrimi de oboseală şi bucurie îşi croiau drum peste obraji.
Brett se opri din vâslit, şoptindu-i lui Scudi să facă la fel. Apoi

aruncă o frânghie spre luntre. Twisp o prinse, trăgând pluta ca pe o plasă plină cu murene şi lipind-o de propria barcă. Braţul său lung se întinse îmbrăţişându-l pe Brett. Costumul de scafandru era umed şi umflat.
În acel moment, păsările dădură semne că ar vrea să pornească din nou vacarmul, însă se potoliră imediat. Nemiloşii patrulau dincolo de raza lor vizuală, temându-se de fasciculele laser. O haită impresionantă, îşi spuse Twisp. Foamea îi trăgea spre pradă, însă frica îi ţinea departe.
— Putem urca la bord? se interesă Scudi.
— Desigur, îi invită pescarul.
Îl trase pe Brett, apoi o ajută şi pe Sirenă să urce, îndemnând-o să ia loc pe bancheta din faţa sa. Fixă frânghia astfel încât să păstreze pluta aproape, după care ascunse lanterna sub scaun. Mâna sa mare îl prinse pe Brett de umăr, şi parcă n-ar mai fi dorit să se despartă de atingerea reconfortantă.
— N-au vrut să vă asculte, nu-i aşa? întrebă Bushka. Aţi fost obligaţi să fugiţi iarăşi. Ce s-a întâmplat cu hidropterul?
— Ne îndreptăm spre Vashon? se interesă Twisp.
Brett le făcu amândurora semn să o ia mai moale.
— Cred că e cazul să stăm de vorbă, începu el.
Apoi, în cât mai puţine cuvinte, le povesti păţania cu Gallow şi Nakano. O relatare scurtă şi la obiect. Ascultând-o, lui Twisp îi crescu admiraţia pentru băiat.
E isteţ şi se pricepe să ia decizii!
La sfârşit, Bushka profită de pauză pentru a interveni:
— Hai să ne cărăm de-aici! Ăia sunt diavoli, nu oameni. Probabil că te-au urmărit. Când vor sosi aici...
— Nu vrei să închizi gura odată? sări pescarul. Dacă nu vrei, află că ţi-o închid eu! (Avu nevoie de două clipe pentru a-şi stăpâni mânia, apoi se întoarse spre Brett.) Ce crezi? Acum au pus mâna pe două hidroptere şi ne-ar putea vâna cu...

— Nu vor porni în urmărirea noastră, declară Brett. Cel puţin, nu acum. Deocamdată au alte priorităţi.
— Eşti nebun! izbucni Bushka.
— Taci şi ascultă! îl puse Scudi la punct.
Vocea ei fusese plată şi dură ca plastoţelul.
— Spuneau că vor să captureze un medic, continuă tânărul. Probabil nu minţeau. Ai fi zis că încercaseră să realizeze ceva însă eşuaseră. Erau sub stare de şoc şi se străduiau să ascundă acest lucru făcând paradă.
— Într-adevăr, ăsta-i Gallow, murmură Bushka.
— Deci, în afară de a captura un medic, ce intenţii mai aveau? întrebă Twisp.
— Dădeau târcoale Bazei de Lansare. Având de-a face cu Gallow, bănuiesc că nu e vorba de o simplă coincidenţă. Cred că vor să intre în posesia celulelor de hibernare.
— Bineînţeles! sări Bushka. Doar asta v-am spus şi eu.
— Îşi doresc foarte mult să pună mâna pe ele, sublinie din nou Brett.
Clătină din cap, din ce în ce mai convins de adevărul afirmaţiei sale. Celulele de hibernare care pluteau pe orbită în jurul Pandorei reprezentau subiectul numărul unu pentru speculaţiile tuturor. Imaginaţia pandoranilor făcea explozie în încercarea de a ghici conţinutul lor.
— Dar de ce ameninţă că îi va împiedica pe Tritoni să ridice continente? dori Twisp să afle. Poate reuşi aşa cu un submersibil şi două hidroptere?
— Cred că Vashon este în pericol, rosti băiatul. Guemes era mult mai mică, însă... scufundarea Insulelor reprezintă o distracţie prea tentantă pentru cineva de teapa lui Gallow. După ce primele celule de hibernare vor sosi pe planetă, va încerca să distrugă Vashon-ul. Sunt sigur de asta!

— Dar n-a făcut nici o referire concretă, nu-i aşa? întrebă pescarul. Dacă totuşi a pus mâna pe lista cu conţinutul real al celulelor de hibernare?
Brett clătină din cap, neîncrezător:
— Nu ştiu ce să spun. Ar fi fost o reuşită prea importantă ca să nu se laude cu ea... Bushka, ţi-a zis vreodată ce se află acolo sus, pe orbită?
— Gallow... visează să obţină gloria eternă, începu acesta. Dacă întâlneşte un element — orice fel de element — care i-ar putea hrăni visurile, atunci acesta este real. Niciodată nu a pretins că ştie ce se află în celulele de hibernare; însă a apreciat foarte bine valoarea lor politică.
— Brett are dreptate în privinţa lui Gallow, interveni Scudi.
În lumina crescândă, Twisp începu să distingă strălucirea întunecată a ochilor ei.
— Gallow seamănă cu mulţi dintre Tritoni, glăsui el. Are impresia că celulele de hibernare vor salva lumea sau o vor distruge, vor aduce bogăţie sau blesteme eterne.
— Insularii au aceleaşi convingeri, îi atrase Brett atenţia.
— Speculaţii! Nimic palpabil! continuă Twisp.
Scudi îşi plimba privirile între Brett şi pescar, surprinsă de asemănarea modului lor de vorbire. Laconic, practic — totul bazat pe o integritate deosebită. Îl studie pe Brett cu mai multă atenţie, sesizând forţa avântată a trupului tânăr, puterea viitorului adult. Brett era deja bărbat. Tânăr, dar ferm pe dinăuntru. Ca o narcoză datorată scufundării ultrarapide, fu străbătută de gândul că îl dorea pentru toată viaţa.
Twisp se întoarse la comenzi, porni motorul şi stabili cursul pentru Vashon. Luntrea ieşi din câmpul de alge, navigând pe apele libere.
Scudi îşi roti ochii peste valurile scăldate în lumina strălucitoare. Duse mâna spre gât, căută cu degetele dispozitivul de etanşare a costumului de scafandru şi, cu un gest nerăbdător, trase de el.

Se dezbrăcă repede. Apoi, după ce zâmbi spre Brett, întinse costumul pe parapet. Băiatul îi întoarse zâmbetul.
Pescarul îşi plimbă privirea peste trupul ei, sesizând membrana care îi unea degetele de la picioare. În rest, silueta se apropia de perfecţiunea invocată de Tritoni. Era una dintre rarele ocazii când studia un Triton de aproape. Făcând eforturi pentru a se uita în altă parte, observă că şi Bushka se holba neputincios.
Scudi se apropiase de istoric, învârtind costumul pe toate părţile şi scuturându-l. Bushka parcă pierduse controlul asupra ochilor, care scrutau, pe rând, valurile oceanului, pieptul pescarului, trupul lui Scudi, din nou valurile...
Twisp crezuse dintotdeauna că Tritonii nu aveau aceleaşi complexe ca şi Insularii, şi lega acest lucru de afişarea nestingherită a trupurilor perfecte. Atitudinea lui Scudi îi confirma părerea. Tritonii puteau fi întâlniţi adesea fie fără veşminte, fie acoperiţi de costume lipite de piele. Insularii purtau haine largi care să le estompeze diformităţile. Era normal deci ca cele două grupuri să dezvolte atitudini diferite faţă de trup.
Nu e mare diferenţă între nuditate şi costumul de scafandru, decise Twisp. Îşi dădu imediat seama că Bushka era tulburat de prezenţa în imediata sa vecinătate a trupului gol. Brett se comporta ca orice Insular decent, privind în altă parte pentru a nu agresa intimitatea lui Scudi. Dimpotrivă, fata nu-şi putea lua ochii de pe băiat.
Se petrece ceva aici. Ceva impregnat cu o forţă deosebită. Îşi aminti că — destul de rar, e drept — Tritonii se căsătoreau cu Insularii şi aveau o căsnicie fericită.
Bushka reuşi în sfârşit să-şi controleze ochii, îndreptându-i spre Brett. Privirea de pe figura sa era ca un strigăt de triumf pe care Twisp îl înţelegea foarte bine. Bushka sesizase că ochii băiatului aveau ceva deosebit.

Nu este tot atât de normal ca şi mine! Asta exprima figura lui Bushka.
Îşi aminti că văzuse odată doi Insulari — un bărbat şi o femeie — ţinându-se de mâini. Amândoi aveau braţele anormal de lungi. Era pentru prima oară când întâlnea doi ca el în acelaşi loc. Se străduise să îngroape scena aceea în negurile subconştientului. Ceva mai târziu, când — din motive personale — o adusese din nou la lumină, descoperise şi un lucru de mare valoare pentru el.
"Ca mine". Aşa definim noi oamenii.
Urmărise acel gând pe căi necunoscute, şi se ridicase la suprafaţă ştiind motivul pentru care judecase acel cuplu. Gelozia.
Întotdeauna alesese femei diferite de el. Când doi mutanţi similari hotărau să se împerecheze, probabilitatea de a transmite diformitatea lor specifică creştea considerabil. Astfel, uneori se perpetuau adevărate bombe genetice cu efect întârziat care nu explodau decât după o generaţie sau două. Majoritatea Insularilor nu-şi doresc să transmită mai departe decât speranţa.
Ceva similar se petrecea acum cu Bushka.
Nu-i place Brett, însă deocamdată nu-şi dă seama. Când va descoperi acest lucru, nu va şti care este motivul. Nu va admite că din cauza geloziei. Iar dacă cineva îi va spune totuşi, nu-i va folosi la nimic.
Era clar pentru oricine că Scudi nu avea ochi decât pentru Brett. Băiatul dăduse peste cămara cu provizii şi în acel moment pregătea nişte peşti la grătar. Fără a o privi pe fată, întrebă:
— Scudi, mănânci ceva?
Sirena terminase de uscat costumul de scafandru, şi îl trăsese din nou peste trupul mlădios.
— Da, Brett, te rog, rosti ea umblând la dispozitivul de etanşare. Mi-e foarte foame.

Brett îi întinse un castron plin şi privi întrebător spre Twisp, care încuviinţă. Bushka acceptă castronul după o uşoară ezitare.
Nu vrea să-i rămână dator puştiului! traduse pescarul.
Băiatul, ca şi Bushka de altfel, fusese crescut în buna tradiţie insulară. Îndeplini ritualul obişnuit al mesei înainte de a-şi umple propriul castron, apoi înghiţi conţinutul cu rapiditatea unui Nemilos. Ridică recipientul peste parapet, îl curăţă şi îl puse deoparte.
— Mulţumesc, rosti el spre Twisp.
— Pentru ce? întrebă pescarul, surprins peste măsură. Hrana aparţine tuturor, nu?
— Pentru că m-ai învăţat să fiu atent şi să gândesc drept.
— Am făcut eu aşa ceva? Credeam că oamenii au capacitatea asta încă de la naştere.
Bushka ascultă cu un dispreţ prost disimulat acest schimb de cuvinte. Gândurile negre şi spaima îl copleşiră din nou, datorită veştilor referitoare trio-ul Gallow-Nakano-Zent — Nemiloşii Verzi! Cumplit de aproape! Bineînţeles că vor veni după fugari. De ce nu ar face-o? Pentru numele Navei, puteau pune mâna pe fiica lui Ryan Wang! Ce mai ostatic! Apoi se gândi la Zent, la ochii aceia sticloşi, lipsiţi de orice sentiment uman, cărora le plăcea foarte mult să vadă suferinţa întipărită pe chipurile altora. Nu-i venea să creadă că Brett şi Scudi reuşiseră să păcălească nişte criminali de teapa lui Gallow, deşi acesta era faimos pentru faptul că-şi subestima adversarii, supraestimându-se în schimb pe sine. Studie lacom trupul fetei. Navă! Ce trup! Şi, fără exagerare, cel care o posedă are la picioarele sale întreaga lume! Ryan Wang controlase cea mai mare parte a comerţului cu hrană pe Pandora iar acum, după ce murise, totul va trece pe numele lui Scudi. Miji ochii, studiindu-i cu atenţie pe cei doi tineri.
Gallow a crezut că a dat peste doi tineri speriaţi.

În timpul petrecut alături de Twisp, învăţase că este periculos să faci presupuneri. Fără îndoială, Scudi întreţinea o pasiune arzătoare pentru băiat... Însă asta va trece. Întotdeauna se întâmpla astfel. Lacheii lui Wang trăiau încă. Imediat ce vor afla, vor pune capăt poveştii de dragoste. Era suficient să arunce o privire mai atentă spre ochii puştiului.
Pescarul se ridică în picioare, duse mâna la frunte pentru a se proteja de razele nemiloase ale soarelui ce răsărise deasupra orizontului, şi scrută întinderea de ape.
— Hidropter! anunţă el. Se îndreaptă spre Vashon.
— V-am spus eu! urlă Bushka.
— Parcă are o dungă portocalie pe partea superioară a cabinei, continuă pescarul. Cred că se află într-o misiune oficială.
— Pe noi ne caută, sări din nou Bushka, şi dinţii începură să-i clănţăne de frică.
— Nu-şi schimbă cursul. Am impresia că sunt foarte grăbiţi. Se apleacă spre radioreceptor şi selectă canalul destinat urgenţelor. Prinseră anunţul de la jumătate: "...că nu există deocamdată un pericol iminent pentru substructura Vashon-ului. Am atins fundul apei la marginea unui câmp cu alge de dimensiuni enorme. La est de noi, în imediata apropiere, am detectat pământ ridicat deasupra apei şi brizanţi. Pescarii sunt sfătuiţi să se apropie de Insulă prin sud-vest, unde curenţii nu sunt deloc puternici. Repetăm: toţi Insularii care locuiesc sub nivelul de plutire sunt în curs de evacuare. Vashon nu este ameninţat de un pericol iminent atâta vreme cât condiţiile meteorologice rămân favorabile. Au fost luate măsuri pentru remedierea pierderilor şi vom primi ajutor din partea Tritonilor. Buletinele informative vor fi transmise din oră în oră şi vă recomandăm să rămâneţi acordaţi pe canalul de urgenţă."
Scudi coborî privirea şi clătină nehotărâtă din cap.
— Departamentul de Control al Curenţilor trebuia să intervină din timp, şopti ea. Nu înţeleg cum de s-a întâmplat aşa ceva!

— Sabotaj, declară Bushka. Gallow şi-a băgat coada aici. Sunt sigur!
— Pământul s-a ridicat deasupra apei, murmură Twisp.
Marea schimbare începuse! Simţea asta cu toată fiinţa.

De-a lungul istoriei, principalul factor care a determinat moartea omului a fost... omul însuşi. Aici, pe Pandora, este posibil să schimbăm acest curs.
— Kerro Panille,
Cronicile

WARD KEEL simţea în cap pulsaţii dureroase în ritmul bătăilor inimii. Crăpă puţin — foarte puţin — pleoapele, dar le închise repede, fulgerat de săgeţile nemiloase ale unei lumini albe şi strălucitoare. Un ţiuit încăpăţânat îi umplea urechile, estompând realitatea exterioară. Încercă să ridice capul. Degeaba. Îi fusese scos suportul! Făcu o nouă tentativă şi de data aceasta reuşi, doar câţiva milimetri. Gândurile îl părăsiseră; ştia că ar trebui să-şi amintească unele lucruri, dar durerea îl copleşea. Partea posterioară a craniului se sprijinea pe o suprafaţă tare şi plată. Greaţa îi urca pe gât ameninţând să-i umple gura şi înghiţi disperat aer de câteva ori, de frică să nu vomite. Aerul avea un gust greu şi umed, nu-l ajuta cine ştie ce.
Unde mă aflu?
Fragmente de imagini începură să-i sclipească în minte. Ale. Şi încă cineva... aha, Umbră Panille. Da, acum îşi aducea aminte. Avusese loc o dispută aprinsă între Kareen şi cineva din Comerţul Tritonian — ultima instituţie ridicată de Ryan Wang. Sirena îi pusese capăt luându-l pe el de-acolo şi ducându-l...

ducându-l... Nu-şi mai amintea. Însă părăsiseră apartamentul lui Ale. De asta era sigur!
Acum era înconjurat de o atmosferă umedă... aer condiţionat caracteristic lumii tritoniene. Încercă să deschidă încet pleoapele. O formă întunecată se aplecă deasupra lui, înconjurată de un halo luminos datorat tuburilor din plafon.
— Îşi revine!
O voce calmă, un ton de conversaţie banală. Tiuitul ascuţit din urechi începea să cedeze. Deschise larg ochii, şi deasupra lui începu să prindă contur o faţă: cicatrici în zig-zag pe obraji şi bărbie, gură schimonosită... Figura se îndepărtă ca un coşmar alungat de trezire, iar Keel avu posibilitatea să distingă dungi verzi desenate pe gât, sub acele cicatrici înfiorătoare.
Urechile prinseră o voce congelată:
— Nu te mai agita pe lângă el, Nakano. Lasă-l că se descurcă singur.
Faţa plină de cicatrici aruncă încă o privire spre Keel; ochii înfundaţi în orbite ascundeau ceva ce nu vroia să iasă la suprafaţă. Nakano? Judecătorul avu impresia că faţa mutilată şi nu-mele ar trebui să lumineze o amintire importantă. Nimic!
— Mort nu ne foloseşte la nimic, rosti Nakano. L-ai lovit cam tare cu chestia aia. Dă-mi nişte apă.
— Du-te şi ia-ţi! Ce-ţi închipui, că am ajuns lacheul unui Mut?
Nakano dispăru din câmpul vizual al lui Keel şi se întoarse după câteva clipe cu o carafă şi un pai. Mâna brăzdată de dungi verzi duse paiul spre buzele Judecătorului.
— Bea! Cred că are să te ajute.
M-a lovit cam tare?
O ceartă! Îşi aminti că cineva... Kareen Ale striga la... la...
— Nu-i decât apă, spuse Nakano.
Îi potrivi paiul între buze, iar Keel sorbi cu nesaţ apa rece, simţind şuvoiul pătrunzând în stomac şi potolind crampele. Îşi

spuse că ar fi mai bine să apuce carafa, însă mâinile refuzau să coopereze.
Curele!
Abia atunci îşi dădu seama că fusese legat. Pieptul şi mâinile. De ce? Sorbi încă o dată. Apoi, cu vârful limbii, dădu paiul la o parte.
Nakano îndepărtă carafa şi îi desfăcu legăturile.
Keel îşi mişcă încet degetele şi încercă să articuleze un "mulţumesc", însă coardele vocale eşuară lamentabil. Nu se auzi decât un şuier anemic.
Nakano îi aşeză ceva pe piept, iar Keel simţi conturul familiar al protezei.
— Ţi-am scos-o când ai vomitat, că erai gata-gata să te sufoci. Nu mi-am dat seama cum se montează la loc.
Judecătorul se simţea slăbit, însă degetele nu uitaseră procedura exersată de nenumărate ori. Manevră cu abilitate curelele şi dispozitivele de prindere, aşezând suportul în jurul gâtului. Două zone dureroase îl chinuiau acolo unde suporţii întâlneau umerii. Cel care încercase să-i scoată proteza nu se gândise să desfacă elementele de prindere.
Bine măcar că nu mi-au rupt gâtul.
Muşchii puternici ai umerilor aveau acum sarcina de a suporta povara capului greu. Proteza alunecă în poziţia obişnuită, smulgându-i o grimasă de durere. Văzu că fusese închis într-o cameră rectangulară cu ziduri metalice şi cenuşii.
— N-aveţi cumva o bandă electrică? întrebă el.
Vocea îi răsună puternic în urechi, părând mult mai profundă decât şi-o amintea. Îşi sprijini fruntea în mâini, ascultând cum cineva cotrobăia într-o cutie. Masa pe care stătea era mult mai scundă decât crezuse. Nu era o targă mobilă, ci o masă normală, care putea fi întâlnită în toate locuinţele Tritonilor. În jurul ei se găseau câteva scaune tapiţate şi o canapea. Totul părea construit din materiale vechi, moarte.

Nakano îi înmână o rolă de bandă electrică. Apoi, ca şi cum ar fi răspuns unei întrebări nerostite:
— Te-am pus pe masă din cauză că nu respirai bine. Canapeaua e prea moale.
— Mulţumesc.
Nakano mormăi ceva şi se aşeză lângă el, pe un scaun.
Judecătorul observă că încăperea era plină cu cărţi şi benzi. Unele dintre rafturi fuseseră înţesate pe două rânduri cu cărţi de diferite dimensiuni. Întoarse capul şi zări o com-consolă sofisticată, dotată cu trei monitoare şi locaşuri pentru benzi.
Camera îi dădea senzaţia că se mişcă — înainte-înapoi, sus-jos. O senzaţie neplăcută chiar şi pentru unul obişnuit cu balansul neîncetat al Insulelor.
Distinse un şuier surd, îndepărtat. Alături de el se afla Nakano. Nu foarte departe stătea un alt bărbat, întors cu spatele. Costumul de scafandru fusese vopsit cu aceleaşi dungi verzi. După toate aparenţele, mânca.
Keel îşi spuse că poate ar fi bine să bage şi el ceva în gură. Însă stomacul îl opri ferm: "Las-o baltă!"
Medicamentele! Unde este flaconul cu medicamente? Pipăi buzunarul de la piept, descoperind că flaconul dispăruse. Îşi dădu seama că acest spaţiu rectangular se mişca de-adevăratelea — plutind pe valurile oceanului.
Ne aflăm în continuare la bordul hidropterului. Umezeala aerului era artificială, pentru că aşa preferau Tritonii.
Hidropterul!
Începu să-şi amintească mai multe. Kareen Ale îl urcase la bordul unui hidropter pentru ca să... să... să ajungă la Baza de Lansare. Apoi apăruse celălalt hidropter. Amintirile dădeau năvală. Totul se întâmplase după căderea nopţii. Prin obloanele deschise ale plafonului, putea zări sferele galben-portocalii ale celor doi sori. Dimineaţă sau seară? Trupul nu îi oferea nici un indiciu. Fu asaltat de un caleidoscop de senzaţii neplăcute:

greaţa provocată de balans, durerea interioară constantă produsă de boala fatală, şi durerea de cap ce se deplasase acum spre tâmpla dreaptă — acolo unde fusese lovit.
Am fost şi drogat, pe deasupra.
Atacul survenise în momentul în care hidropterul încetinise brusc.
— Priviţi acolo! anunţase cineva.
Un alt hidropter plutea pe valuri, luminat doar de farurile de poziţie. Plutea în derivă printre frunzele grele de alge, şi nu era ancorat. Farul hidropterului lui Ale le permise să desluşească numerele de identificare încrustate pe partea din faţă a aparatului.
— Ei sunt, spuse ea.
— Crezi că au dat de necazuri?
— Poţi să fii sigur!
— Vreau să spun... adică au...
— Au oprit aici pentru a aştepta zorile. Algele îi protejează de detecţia din adâncuri şi îi ţin pe loc.
— Dar de ce crezi că au venit aici... atât de aproape de Baza de Lansare?
— Hai să aflăm!
Încet-încet, motoarele se opriră. Hidropterul lui Ale se apropiase mult de locul respectiv în timp ce patru ofiţeri de securitate se pregăteau să urce la bordul aparatului misterios.
Keel şi Ale, postaţi în cabina de comandă, urmăriseră cu lux de amănunte tot ceea ce se întâmplase după aceea. Când cele două aparate ajunseră la doar câţiva metri depărtare unul de altul, patru oameni purtând costume de scafandru săriră în apă, înotară scurta distanţă şi deschiseră sasul principal. Pătrunseră pe rând, şi... nimic.
Judecătorul avu impresia că tăcerea se întinde la nesfârşit. Apoi simţiră o înclinare puternică urmată de strigăte venind dinspre pupa. Pe neaşteptate, doi intruşi îmbrăcaţi în costume brăzdate

de dungi verzi năvăliră în cabina de comandă. Unul dintre ei era un Triton, o matahală înfricoşătoare cu cicatrici oribile pe faţă. Keel nu mai văzuse niciodată braţe atât de musculoase. Ambii bărbaţi purtau arme. Mai avu timp să o audă pe Ale strigând: "GeLaar!" Apoi craniul fu umplut de explozia unei teribile dureri.
GeLaar? Pentru a câştiga timp; Keel jucă un pic de teatru prefăcându-se ameţit. Memoria sa enciclopedică trecea în revistă nume şi trăsături fizice. GeLaar Gallow, Triton de marcă. Fost subordonat al lui Ryan Wang. Pretendent al lui Kareen Ale.
Bărbatul de la masă împinse castronul, se şterse la gură, apoi se întoarse.
Judecătorul îi înfruntă privirea, tresărind înfiorat sub săgeţile aruncate de ochii albaştri.
Într-adevăr, el este! Keel îşi spuse că Gallow arăta grotesc în costumul de camuflaj.
Auzi un şuier slab şi îndreptă capul în direcţia zgomotului. Se deschisese o uşă, prin care intră un alt Triton.
— Veşti proaste, anunţă noul venit. Zent a murit.
— La naiba! rosti Gallow printre dinţi. Nu s-a prea străduit să-l salveze, nu-i aşa?
— Rănile erau prea grave. Ea şi-a dat toată silinţa, acum este epuizată.
— Dacă am fi cunoscut cauza! murmură Gallow.
— A fost exact acelaşi lucru care a defectat submersibilul, spuse Nakano. Mă mir că a mai apucat să se întoarcă.
— Lasă-mă cu prostiile! îl repezi Gallow. Pilotul automat l-a adus înapoi. Zent n-a mai apucat să facă nimic.
— Decât să activeze sistemul, insistă Nakano.
Gallow nu-l luă în seamă, întorcându-se spre noul venit:
— Cum merg reparaţiile?
— Foarte bine, răspunse bărbatul. Am pus piesele necesare şi uneltele în containerele destinate rachetelor, apoi le-am urcat la

bordul hidropterului bazei. Poimâine la ora asta totul va fi în stare de perfectă funcţionare.
— Ce păcat că nu-l putem înlocui şi pe Tso la fel de uşor! interveni Nakano. Este un bun luptător. Adică a fost.
— Da, spuse Gallow fără a-l privi pe Nakano. (Apoi se adresă noului venit.) Întoarce-te la postul tău.
Tritonul ezită câteva momente, apoi întrebă:
— Ce facem cu Zent?
— Cum adică?
— Cu cadavrul lui.
— După ce trec în nefiinţă, Nemiloşii Verzi devin hrană pentru alge, rosti Gallow. Ştii foarte bine. Altfel nu putem afla ce s-a întâmplat acolo.
— Da, domnule.
Bărbatul părăsi încăperea închizând uşor uşa în urma lui.
Keel duse mâna la guler pentru a-l lărgi puţin. Simţi mirosul acru al unor pete de vomă, confirmând ceea ce îi povestise Nakano mai devreme.
Deci vor să rămân în viaţă. Nu... au nevoie ca eu să rămân în viaţă.
Atâta vreme cât mai trăia, Keel avea posibilitatea să le studieze slăbiciunile. Superstiţia era o slăbiciune. Îşi promise să se documenteze mai atent vizavi de straniul ritual al înmormântării de care pomenise Gallow, şi a cărui simplă menţionare adusese un aer solemn în încăpere. Oamenii aceştia erau fanatici. Gallow era un fanatic, se putea citi pe figura lui. Considerau că natura sacră a ţelului lor justifica orice faptă. Iată încă ceva ce merita studiat în profunzime. Foarte periculos. Dar... eu oricum am să mor. Hai să vedem cât de mult au nevoie de mine.
— Aveam un flacon cu medicamente în buzunar, rosti el. Cineva mi l-a luat.
— Aşa deci! Mutul are nevoie de medicamente, glăsui Gallow în bătaie de joc. Să vedem cum se descurcă fără ele.

— Vei vedea foarte curând, replică Judecătorul. Vei avea la dispoziţie încă un cadavru cu care să hrăneşti algele.
Puse picioarele pe podea cu o mişcare cât mai firească, apoi încercă să umble. Nakano şi Gallow schimbară priviri neliniştite, uluite. Keel îşi dădu seama că lovise în plin.
— Ştii despre alge? întrebă Nakano.
— Bineînţeles. Un om cu poziţia mea socială...
Lăsă în suspensie restul cacealmalei.
— Deocamdată, interesul nostru este ca el să trăiască, hotărî Gallow. Adu-i medicamentele.
Nakano se îndreptă spre un dulăpior discret montat în peretele îndepărtat şi scoase de acolo un flacon din materie organică, legat cu o sforicică.
Keel primi flaconul, mulţumi, apoi căută o pilulă verde şi amară pe care o înghiţi fără apă. Îşi simţea intestinele de parcă ar fi fost înnodate, şi aveau să treacă minute bune înainte ca pilula să-şi facă efectul. Însă simplul fapt că o luase începea să-i aducă uşurarea. O altă remoră, de asta avea nevoie! Însă la ce bun? Prima îl ţinuse treizeci şi şase de ani. Cea pe care o avea acum funcţionase bine o singură lună. Trupul său rebel nu mai suporta remorele!
— Parcă-i un făcut! sesiză Nakano. Toţi cei care nu se tem de moarte ştiu despre alge.
Cu o oarecare dificultate, Keel reuşi să păstreze o expresie impenetrabilă. Ce vrea să spună omul ăsta?
— Secretul nu poate fi păstrat la nesfârşit, rosti Gallow. Şi ei iau legătura cu algele.
Nakano îşi îndreptă ochii spre Judecător, aruncând una dintre privirile care făceau ca o matahală de dimensiunile acelea să pară şi mai uriaşă.
— Câţi dintre voi ştiţi? întrebă el.
Keel dădu ambiguu din umeri, ceea ce îi produse o uşoară jenă.

— Dacă secretul s-ar fi răspândit, am fi aflat mai devreme, conchise Gallow. Probabil că foarte puţini Muţi sunt la curent. Cei din vârful piramidei, cum e cazul celui de faţă.
Judecătorul îşi plimba ochii de la unul la celălalt. Se petrecea ceva important cu algele. Ceva care merita aflat. Dar ce anume? Avea legătură cu moartea. Cu contactul direct. Algele se hrăneau cu morţii?
— Peste puţin timp vom ieşi să recepţionăm amintirile lui Zent, spuse Gallow pe un ton meditativ. Atunci vom afla ce i s-a întâmplat.
Nakano, mult mai realist, se adresă lui Keel:
— Voi cum contactaţi algele? Primiţi întotdeauna răspuns?
Judecătorul strânse puternic din buze, încercând să tărăgăneze. Ăştia vorbesc cu algele? Îşi aminti ce îi spuseseră Ale şi Panille despre proiectul tritonian al algelor — le învăţau, ajutându-le să se răspândească pe tot cuprinsul Pandorei.
— Noi trebuie să le atingem, continuă Nakano.
— Desigur, desigur! profită Insularul de informaţia primită.
Să recepţioneze amintirile lui Zent? Ce se petrecea aici?
Pragmaticul Keel era stupefiat. Oamenii aceştia violenţi îşi revelaseră o neaşteptată latură mistică.
Gallow hohoti fără veste:
— Nici tu nu ştii mai multe decât noi, Mutule! Algele vă sug memoria chiar şi după ce muriţi. Asta am aflat cu toţii, însă voi, Muţii, habar n-aveţi ce înseamnă.
După ce trec în nefiinţă, Nemiloşii Verzi devin hrană pentru alge, gândi Keel. Şi, deocamdată nu-mi dau seama cum, memoria lor poate fi citită de cei vii — prin intermediul algelor. Îşi aminti de straniile povestiri care abundau în istoria pandoranilor — Nemiloşi vorbind cu voce umană, o algă perfect conştientă vorbind cu mintea celor ce luau contact fizic cu ea. Deci era adevărat! Iar algele, recreate cu ajutorul genelor purtate de

câţiva oameni, îşi recăpătau vechile însuşiri. Oare Ale ştia toate astea? Unde se afla ea acum?

Gallow aruncă o privire satisfăcută prin încăpere, apoi se întoarse spre Judecător:

— Foarte confortabilă, cabina asta! Ryan Wang i-a făcut cadou ambasadoarei Ale un ditamai hidropterul. Cred că am să-l transform în centrul meu de comandă.

— Unde este Kareen? întrebă Keel.

— În momentul de faţă face pe medicul. Ar fi trebuit să se ţină de meserie. Nu se prea pricepe la politică. De fapt, dacă stau să mă gândesc, cred că nici medicină nu prea ştie. Nu s-a descurcat cu Zent.

— Nimeni nu l-ar fi putut salva pe Tso, se amestecă Nakano. Tare-aş vrea să ştiu ce-a păţit. Vashon a inventat cumva o nouă armă defensivă? (Se întoarse spre Keel, vorbindu-i aspru.) Ia lămureşte-ne, domnule Judecător!

— Ce tot vorbeşti acolo? Armă defensivă? Împotriva cui?

Gallow se apropie de cei doi:

— Tso împreună cu doi dintre noii recruţi au primit sarcina — foarte simplă, de altfel — de a scufunda Vashon-ul. Tso s-a întors făcut praf, într-un submersibil avariat. Cei doi recruţi nu mai erau cu el.

Keel avu nevoie de un răgaz pentru a-şi regăsi glasul, apoi începu:

— Sunteţi nişte monştri. Aţi fi în stare să masacraţi mii şi mii de oameni pentru...

— Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat cu submersibilul nostru! îl înterupse Gallow. Întreaga secţiune din faţă arăta de parcă ar fi fost sfărâmată de un pumn uriaş.

— Ce s-a întâmplat cu Vashon? murmură Judecătorul.

— E tot acolo... deocamdată, rosti Gallow. Răspunde-mi la întrebare. Sau vrei să-l rog pe Nakano să fie mai... convingător?

Keel inspiră adânc, îşi simţi pieptul tremurând de emoţie, apoi expiră lent. Iată pentru ce îl ţineau în viaţă! Indiferent ce se întâmplase cu submersibilul, el nu deţinea răspunsul. Însă putea încerca totuşi ceva. Secţiunea din faţă a fost sfărâmată?
— Deci a funcţionat perfect! spuse el.
Ceilalţi îi aruncară priviri mânioase.
— Ce anume a mers? lătră Gallow.
— Cablul-capcană.
Era o cacealma teribilă, dar spera să-i reuşească.
— Ştiam eu! izbucni Nakano.
— Povesteşte-ne! porunci Gallow. Cum funcţionează?
— Eu nu sunt tehnician şi nici inginer, protestă Keel ridicând ambele mâini cu palmele în sus. Nu ştiu cum a fost construit.
— Însă ne poţi spune ceea ce ştii. Altfel, am să-l pun pe Nakano să te tortureze.
Judecătorul privi braţele masive ale lui Nakano, muşchii puternic reliefaţi, ceafa de taur... Înfăţişarea matahalei nu îl speria, iar Nakano ştia foarte bine acest lucru. Aluzia făcută mai devreme, cea privitoare la moarte, era ca o legătură de complicitate între ei.
— Nu ştiu decât că este organic şi funcţionează prin compresie, se aventură el.
— Organic? Submersibilul nostru are cuttere şi lansatoare de flăcări!
Gallow nu-l credea.
— Este ca o plasă, continuă Keel lăsându-se purtat de aripile imaginaţiei. Fiecare parte se poate comporta precum întregul. Odată ajuns în interiorul sistemului vostru de apărare, acolo unde cutterele şi lansatoarele de flăcări nu pot ajunge...
Ridică din umeri, lăsând imaginaţia celorlalţi să lucreze pentru el.
— Dar pentru ce aţi pus la punct aşa ceva? se interesă Gallow.

— Departamentul Securităţii a ajuns la concluzia că suntem neajutoraţi în cazul unui atac din adâncuri. Nu puteam sta cu mâinile în sân. Şi, după cum se vede, estimările noastre au fost corecte. Guemes reprezintă un funebru exemplu. Acum ştim ce era să păţească Vashon-ul.
— Da, într-adevăr, ştim ce a păţit Vashon-ul, zâmbi Gallow.
Monştrilor, le aruncă Judecătorul în sinea sa.
— Tso le-a provocat probabil câteva stricăciuni, interveni Nakano, altfel Insula nu ar fi eşuat.
Keel încercă să vorbească în ciuda nodului din gât. Vocea sună stridentă:
— A eşuat?
— Da, a atins fundul apei şi acum evacuează cartierele centrale, rosti rar Gallow, savurându-şi cuvintele. (Se aplecă spre Nakano, bătându-l pe braţ.) Ţine-i de urât oaspetelui nostru. Eu am să merg să pregătesc întâlnirea cu spiritul-algă al lui Tso. Între timp, vezi dacă nu poţi afla ceva referitor la modalitatea de a îmbunătăţi contactul cu algele.
Şeful Justiţiei inspiră adânc. Cacealmaua cu arma defensivă a Vashon-ului fusese acceptată. Monştrii vor deveni ceva mai precauţi, oferind semenilor săi un răgaz — asta în caz că Insula supravieţuia eşuării. Însă Vashon mai trecuse de câteva ori prin accidente asemănătoare. Desigur, stricăciunile provocate materialului organic şi pierderile economice vor fi importante. Pompele cu balast vor lucra frenetic pentru a ridica şi a comprima părţile mai adânci ale Insulei. Echipamentul greu va fi lăsat liber să plutească pe propriile flotoare. Se va cere ajutorul Tritonilor.
Tritonii! Printre cei chemaţi în ajutor se vor afla şi prietenii acestor mizerabili? Vashon va avea nevoie de zile întregi pentru a-şi ridica masa enormă la suprafaţă şi a pluti din nou. Dacă furtunile sau valurile seismice îi ocoleau...

Trebuie să scap de aici. Semenii mei trebuie să afle ce li se pregăteşte. Au nevoie de mine.
Gallow ajunsese lângă uşă. Se opri, privind gânditor spre ceilalţi doi. Deschise uşa, rămase câteva clipe în prag, apoi rosti:
— Nakano, Mutul ăsta nu ne-a oferit toate detaliile referitoare la arma defensivă. Şi nici nu ne-a spus cum realizează contactul cu algele. În căpăţâna lui stau ascunse informaţii foarte valoroase. Dacă nu le dezvăluie de bună voie, vom fi nevoiţi să-l dăm algelor drept hrană... şi să sperăm că în felul acesta vom obţine ceea ce vrem.
Nakano încuviinţă fără a întoarce capul.
Gallow plecă încuind uşa în urma lui.
— Domnule Judecător, dacă se înfurie pe tine n-am să te pot apăra, rosti matahala. (Vocea sa devenise plăcută, aproape prietenoasă.) Mai bine ia loc şi povesteşte-mi tot ce ştii. Vrei puţină apă? Îmi pare rău că n-am boo, am fi purtat o discuţie mai... civilizată. Ce să-i faci?
Judecătorul se îndreptă cu greu spre masa unde stătuse Gallow şi se aruncă în scaunul lui, care încă mai era cald.
Ce pereche ciudată!
Nakano îi aduse o carafă cu apă. Keel sorbi cu înghiţituri mici, savurând răcoarea lichidului.
Era ca şi cum cei doi îşi schimbaseră personalităţile. Keel înţelese că Nakano şi Gallow optaseră pentru o veche stratagemă folosită de cei de la Securitate: primul gardian făcea pe răul, în timp ce al doilea se prezenta drept prieten, prefăcându-se uneori că îl apără pe prizonier de atacurile celuilalt.
— Povesteşte-mi despre armă, îl îndemnă Nakano.
— Frânghiile sunt mai groase decât tulpinile algelor mature, minţi Keel.

Apoi îşi aminti de imaginile subacvatice, cu alge imense — mai groase decât trupul unui om — legănându-se în bătaia curenţilor.
— Chiar şi aşa, un aruncător de flăcări le poate tăia! contră Nakano.
— Însă fibrele au capacitatea de a se reuni la simpla atingere. Taie-le! Dacă după aceea lipeşti capetele tăiate, frânghia se prezintă ca şi cum n-ar fi păţit nimic.
— Cum? se strâmbă matahala. Cum aţi reuşit asta?
— Nu ştiu. Cică ar fi vorba de nişte fibre-cârlig.
— Acum înţelegi, sper, de ce Muţii trebuie să piară.
— Dar noi n-am făcut altceva decât să ne apărăm! protestă Keel. Dacă submersibilul acela n-ar fi avut intenţia să scufunde Insula, n-ar fi păţit absolut nimic.
Chiar în timp ce vorbea, se întrebă încă o dată: ce anume distrusese aparatul? Ar fi vrut să-l examineze. Fusese într-adevăr zdrobit? De unde prevenise lovitura? De sus? Sau Zent se ciocnise de fundul apei?
— Cum comunicaţi cu algele? întrebă Nakano.
— Le... pur şi simplu le atingem!
— Şi?
Judecătorul înghiţi în sec. În minte îi reveniră vechile povestiri, şi mai ales consemnările lui Kerro Panille.
— Este... ca un vis cu ochii deschişi, murmură el. Auzi voci.
— Voci distincte? se interesă Nakano.
— Uneori, minţi Judecătorul.
— Cum iei legătura cu spiritul unui anume mort ca să afli ceea ce ştia el atunci când era în viaţă?
Keel ridică din umeri, gândind cu înfrigurare. Mintea sa nu lucrase niciodată atât de rapid... căutând, făcând corelaţii. Navă! Ce descoperire! Atunci când murea vreun Insular, rudele îndo-liate trimiteau trupul defunctului la fundul apei. Câţi fuseseră absorbiţi de alge?

— Deci nici voi n-aţi ajuns mai departe decât noi, se linişti Nakano.
— Mă tem că nu.
— Algele au o minte proprie. Dintotdeauna am spus asta.
Judecătorul se gândi atunci la enormele grădini subacvatice de alge, adevărate păduri de cabluri gigantice îndreptate spre cei doi sori. Văzuse holograme cu Tritoni înotând prin pădurile verzi — siluete argintii între nenumăraţi peşti şi plante. Însă nici unul nu raportase până acum că algele reacţionau ca pe vremea primilor pandorani. Deci se putea trage concluzia că acestea reveneau la o conştienţă deplină. Oceanul va fi inundat sub o revărsare de conştiinţă! Tritonii credeau că deţineau controlul asupra algelor şi, prin intermediul lor, asupra curenţilor.
Dar dacă...
Inima începu să-i bată sălbatic în piept.
Un submersibil tritonian fusese sfărâmat. Îşi imagină giganticele alge înfăşurate în jurul aparatului metalic. În închipuirea sa, cutterele şi lansatoarele de flăcăii începură să scuipe fasci-cule aducătoare de moarte. Dar algele lansară semnalele de autoprotecţie, încordându-se şi mototolind jucăria criminală.
Şi dacă algele au învăţat să ucidă?
— Unde suntem acum? întrebă el.
— În apropierea Bazei de Lansare. N-ar fi trebuit să-ţi spun, dar... având în vedere că oricum nu poţi scăpa de aici...
Keel permise trupului să simtă mai atent balansul hidropterului. Lumina ce pătrundea prin obloane pălea vizibil. Se apropie asfinţitul? Aparatul plutea pe un ocean extrem de liniştit, ceea ce îi aduse un sentiment de mulţumire în suflet. Vashon avea nevoie de calm.
În apropiere de Baza de Lansare, spune Nakano. Cât de aproape? Ce importanţă mai avea? Trupul lui vlăguit — care trebuia să suporte în plus şi proteza — nu era în stare să înoate

nici măcar câţiva metri. Mediul acesta făcea din el un invalid. Un Mut. Nu-i de mirare că monştrii ăştia îşi băteau joc de el.
Oscilaţiile deveneau din ce în ce mai insesizabile, pe măsură ce atmosfera îşi pierdea strălucirea. Nakano atinse un comutator şi, imediat, lămpile din apropierea plafonului răspândiră o lumină galbenă şi blândă.
— Vom coborî să comunicăm cu algele, îl înştiinţă matahala. Zona asta este populată cu alge vechi, care sunt cele mai apte să ne răspundă.
Keel îşi închipui hidropterul scufundându-se în mijlocul unei păduri de alge, care ştiau acum ce i se întâmplase lui Tso. Cum vor folosi informaţia obţinută?
Eu ştiu ce-aş face cu oamenii ca ăştia, dacă i-aş avea în mână! I-aş strivi ca pe nişte viermi. Pentru că de fapt nu sunt oameni. Sunt aberaţii genetice cumplit de periculoase.

Dacă ferestrele percepţiei ar fi curate, omul ar vedea totul aşa cum este de fapt: infinit. Căci omul s-a închis de bună voie şi vede lucrurile doar prin spărturile înguste ale cavernei sale.
— William Blake,
Arhivele Navei

TWISP SE GÂNDI CĂ POATE AR FI MAI BINE să renunţe la barca-remorcă, cu întreaga ei încărcătură. Un al doilea hidropter trecuse prin apropiere în cea mai mare viteză. Îngrijorarea pusese stăpânire pe el.
În felul ăsta am mai câştiga câteva noduri. Estimă că hidropterele, care dispăruseră deja dincolo de linia orizontului, vor ajunge la destinaţie înainte de căderea nopţii. Primul

probabil că sosise deja. Iar el era obligat să se târâie cu luntrea asta nenorocită!
Îşi râse de propria iritare. Îi făcea bine să râdă, astfel reuşea să mai alunge din temeri. Chiar dacă Vashon atinsese fundul apei, nu trecea neapărat printr-o primejdie de moarte. Nu ar fi primul accident de acest gen, iar acum beneficia de condiţii meteo favorabile. Instinctele sale de pescar simţeau clar că Pandora parcurgea o perioadă de acalmie, datorată traiectoriilor celor doi sori, distanţelor până la principalele planete apropiate... şi algelor. Probabil că algele ajunseseră la densitatea care le permitea să exercite o influenţă sensibilă. În mod cert, frunzele lor apăruseră în număr mare la suprafaţă; graţie protecţiei oferite, numărul peştilor din adâncuri crescuse fantastic de mult. Iernile erau din ce în ce mai blânde. Zumzetul familiar al motoraşului, căldura plăcută revărsată printre zdrenţele de nori, şi înaintarea greoaie a luntrei îl asigurară pe Twisp că va întâlni Vashon-ul exact la momentul potrivit.
Iar atunci va trebui să lămurim povestea asta a lui Bushka. Comunitatea de pe Vashon nu putea fi trecută cu vederea. Acolo existau influenţă politică şi religioasă, putere şi bani.
Şi Vata, îşi aminti el. Într-adevăr, o avem pe Vata. Pescarul începu să perceapă prezenţa Vata-ei într-o nouă lumină. Ea reprezenta mai mult decât o simplă legătură cu trecutul. Era dovada vie că mitul putea avea substanţă. Asta reprezentau Vata împreună cu satelitul ei, Duque!
— Ultimul hidropter probabil că ne-a văzut, spuse Bushka. Coordonatele noastre nu mai sunt un secret.
— Chiar crezi că-i vor pune în alertă pe Nemiloşii tăi Verzi? îl întrebă Twisp.
— Gallow are prieteni sus-puşi, bombăni istoricul.
Aruncă o privire plină de semnificaţii spre Scudi, care stătea sprijinită cu spatele de parapet şi îl contempla pe Brett. Băiatul dormea întins pe punte.

— Nu putem fi siguri pe ce ne transmit ăia la radio, continuă Bushka arătând spre obiectul de lângă genunchiul lui Twisp. Văzând că pescarul nu-i răspunde, închise ochii.
Scudi, care în timpul acestui schimb de cuvinte îşi plimbase privirea de la un Insular la altul, zări o stare de delăsare aşternâdu-se asupra lui Bushka. Omul ăsta renunţa cu prea multă uşurinţă! Ce contrast în comparaţie cu Brett!
Refăcu în minte evadarea din mâinile lui Gallow, urmată de cursa acerbă spre punctul indicat de locator. Umflaseră doar una dintre plutele aflate în trusele de supravieţuire, păstrând-o pe cealaltă ca rezervă. Şi nu făcuseră acest lucru decât după ce puseseră un kilometru distanţă între ei şi hidropter.
La început le fusese greu să răzbească printre frunzele grele ale algelor. Se încurcau mereu printre ele. Dacă nu ar fi existat acea sfoară între ei, s-ar fi pierdut unul de celălalt. Scudi con-dusese prima etapă a evadării. Înotaseră într-un echilibru hidrostatic — cu ajutorul truselor de supravieţuire — imediat sub suprafaţa apei. Atunci când ieşeau deasupra pentru a lua o gură de aer, erau nevoiţi să dea la o parte frunzele late. De fiecare dată se aşteptau să-i vadă pe urmăritori în spatele lor.
La un moment dat auziseră hidropterul pornind, însă statoreactoarele tăcură aproape instantaneu. La adăpostul algelor, Brett îi şoptise:
— Nu îndrăznesc să pornească în urmărire! În momentul de faţă, pentru ei este mai important să captureze celălalt hidropter.
— Medicul.
— Cred că este vorba de ceva mult mai serios.
— Adică?
— Nu-mi dau seama. Hai să pornim mai departe. Până dimineaţă trebuie să ieşim din raza lor de detecţie.
— Sunt îngrijorată. Dacă dăm peste Nemiloşi?

— Am pregătit o grenadă. Le place să doarmă printre alge. Dacă deranjăm vreunul din somn, vom fi obligaţi să ne scufundăm adânc.
— Ce mult aş dori să pot vedea mai bine!
Brett o prinse de mână şi începură să înoate cât mai discret cu putinţă.
Deşi înaintau teribil de greu printre frunze, fură înghiţiţi de un straniu sentiment de linişte. Se simţeau invulnerabili la atacul Nemiloşilor — fie ei negri sau Verzi. Sub apă, la atingerea algelor, se mişcau parcă pe o muzică nu atât auzită cât intuită. La suprafaţă lumea era alta, mângâindu-i cu o vibraţie mult schimbată. Aerul mirosea a proaspăt.
Reuşind amândoi să-şi depăşească timiditatea, începură să discute despre această senzaţie. Fiecare îşi imagina că vorbea cu celălalt, iar cuvintele plecau exact ca în imaginaţie, fără vreun efort conştient. Aveau sentimentul că puteau rămâne la nesfârşit în această stare fără a păţi nimic rău.
La un moment dat, când ieşiră la suprafaţă pentru a lua o gură de aer, Brett simţi acut nevoia de a destăinui această experienţă neobişnuită. Îşi lipi buzele de urechea lui Scudi:
— Acolo jos se întâmplă ceva.
Cunoşteau încă din copilărie povestirile despre vechile alge, despre roca ancestrală. Fiecare bănuia gândurile care cutreierau mintea celuilalt, însă nici unul nu reuşea să pună laolaltă cuvintele potrivite.
Scudi întoarse privirea spre hidropter, care zăcea leneş pe apa întunecată. Profilul aparatului se putea ghici datorită farurilor de poziţie. Deşi nu se îndepărtaseră prea mult de el, părea inocent. Sasul principal stătea întredeschis, şi avură impresia că monstrul mecanic le făcea prieteneşte cu ochiul.
— Auzi ce-ţi spun, Scudi? şopti Brett. Ceva ciudat se întâmplă cu noi atunci când ne scufundăm. (Nu primi nici o replică.) Cică în unele zone apar efecte narcotice.

Fata ştia despre ce era vorba. Temperatura scăzută şi presiunea din adâncuri acţionau în mod straniu asupra corpului, şi nu-ţi dădeai seama decât atunci când mintea reuşea să se ridice la suprafaţa visurilor. Dar în cazul de faţă nu aveau de-a face cu acel tip de narcoză. Iar costumele de scafandru menţineau o temperatură confortabilă în jurul trupului. Aici, la suprafaţă, se petrecea cu totul altceva. Devenind deodată conştientă că orice întârziere le putea fi fatală, simţi ghearele spaimei prinzând-o de ceafă.
— Mi-e frică, şopti ea privind spre hidropter.
— Scăpăm repede de ei, o linişti Brett urmărindu-i privirea. Vezi? N-au pornit după noi.
— Dar au un submersibil.
— Submersibilul se descurcă foarte greu printre alge. Ar trebui să se folosească de cuttere pentru a-şi tăia drum. (Se apropie de ea.) Însă nu asta te sperie.
Scudi nu spuse nimic, înotând pe spate printre alge şi simţind în nări puternicul miros de iod. Frunzele îi mângâiau fruntea precum o mână prietenoasă şi caldă. Ştia că nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Lumina zilei nu trebuia să-i prindă în vecinătatea hidropterului. Se întoarse pe burtă, apucând câteva frunze. Imediat, se trezi proiectată în euforia pe care o simţise sub apă. Vântul şuiera pretutindeni în jurul ei. O pasăre necunoscută ciripea la unison cu freamătul valurilor. Efectul hipnotic îi defocaliză privirea... când reuşi să vadă din nou cu claritate, distinse o fiinţă umană. O femeie foarte bătrână, înconjurată de un halo luminos, aflată parcă dincolo de spaţiu şi de realitatea lumii înconjurătoare. Imaginea se apropie, iar Scudi făcu eforturi pentru a înlătura senzaţia de gol din stomac. Monotonia valurilor şi ciripitul păsării o ajutau mult, însă viziunea nu vroia să dispară.
Femeia bătrână zăcea întinsă pe spate, cu ochii închişi, scufundată în lumină. Singură. Pieptul i se ridica în ritmul

respiraţiei. Scudi privi spre urechea stângă, remarcând o aluniţă din care răsăreau fire de păr argintiu. Bătrâna nu părea a fi mutantă. Avea pielea închisă la culoare şi puternic ridată, cu un luciu uşor de culoare verde, precum patina aşternută peste piesele din bronz.

Apoi, deodată, femeia se ridică în capul oaselor. Deşi pleoapele îi acopereau în continuare ochii, deschise gura pentru a spune ceva. Buzele se unduiau încet, ca mierea rece. Scudi urmări jocul ridurilor datorat mişcărilor feţei. Femeia vorbea, dar nu se auzea nici un sunet. Scudi ciuli urechile, apropiindu-se de buzele crăpate... apropiindu-se... apropiindu-se...

Viziunea dispăru brusc. Scudi se trezi tuşind, vomând, susţinută de două braţe puternice.

— Scudi! (Recunoscu vocea alarmată a lui Brett.) Scudi! Ce s-a întâmplat? Era să te îneci. Cădeai din ce în ce mai jos şi...

Sirena tuşi din nou, vărsând apă caldă printre buze. Simţi că se sufocă. Deschise larg gura, lăsând aerul să-i pătrundă şuierând în plămâni.

— Era să te îneci! repetă Brett.

Băiatul se străduia să o ţină în echilibru pe trusa de supravieţuire. Scudi se lăsă să alunece din nou în apă, apucând pachetul cu o mână. Înţelese imediat ce făcuse Brett cu trusa: îi reglase comenzile hidrostatice pentru a pluti deasupra apei, apoi o folosise pe post de plută.

— Parcă adormiseşi!

Ce simpatic era, cu figura lui îngrijorată! Scudi îşi înăbuşi un chicotit. Oare Brett nu ştia?

Insularul întoarse capul spre hidropter, de care îi despărţeau acum peste o mie de metri.

— Algele, rosti ea printre sughiţuri.

Vibraţia îi răni gâtul.

— Te-ai încurcat printre ele?

— Algele... mi-au intrat în minte.

Îşi aminti de figura aceea bătrână, de gura deschisă precum un tunel printre gânduri străine.
Cu multe ezitări, reuşi să-i descrie întreaga întâmplare.
— Trebuie să ieşim de-aici, hotărî Brett. Dacă îţi subjugă mintea?
— Nu vroiau să-mi facă nici un rău. Parcă ar fi încercat să-mi comunice ceva.
— Ce anume?
— Nu ştiu. Poate că rămăsese fără cuvinte.
— De unde ştii că nu vroiau să-ţi facă rău? Era să te îneci!
— Ai intrat în panică, şopti ea.
— Mi-era teamă să nu te îneci!
— A dispărut atunci când ai intrat tu în panică.
— De unde ştii?
— Ştiu.
Fără a mai aştepta alte replici, Scudi reglă comenzile trusei de supravieţuire, o trase sub ea şi începu să se îndepărteze de hidropter.
Brett, legat de Sirenă prin sfoara de la centură, se trezi tras pe neaşteptate. Îşi găsi destul de greu echilibrul şi cadenţa, bolborosind nemulţumit prin apa rece.
Mult mai târziu, pe luntre, Scudi se gândea dacă era bine sau nu să le relateze şi celorlalţi doi Insulari experienţa trăită. Se făcuse dimineaţă, iar sorii apăruseră de mult pe cer. Vashon încă nu se vedea la orizont. Înainte de a urca la bordul luntrei, Brett o sfătuise: nu care cumva să scape vreo vorbă de faţă cu Twisp. Însă de data aceasta, Sirena simţea că băiatul nu avea dreptate.
— Twisp o să-şi închipuie că ne-am scrântit! insistase Brett. Auzi! Să vorbeşti cu algele!
Dar s-a întâmplat cu adevărat, îşi spuse Scudi. Ochii ei se dezlipiră de pe silueta adormită a lui Brett, poposind pe faţa pescarului, care stătea calm cu mâna pe pârghia cârmei. Algele au încercat să-mi vorbească... şi chiar mi-au vorbit!

Sirena îşi schimbă poziţia iar Brett, sesizând parcă mişcarea, se trezi brusc din somn. Scudi se sprijini cu coatele de marginea parapetului. El ridică privirea pentru a-i întâlni ochii, dându-şi imediat seama la ce se gândea.
Algele!
Tânărul se ridică în capul oaselor, scrutând orizontul pustiu. Vântul crescuse în intensitate şi ciufulea coama valurilor, împrăştiind vapori de apă, iar Twisp se legăna într-un ritm care combina balansul luntrei cu vibraţia motorului. Atitudinea lui îi amintea lui Brett de toate campaniile de pescuit petrecute împreună pe valurile oceanului. Bushka plutea în continuare în lumea visurilor, întins lângă cabină.
Scudi căută privirea băiatului.
— Mă întreb dacă au făcut rost de medic, rosti Brett.
— De ce-or fi avut nevoie de el? se întrebă fata. Aproape toţi cei din adâncuri au pregătire de med-teh.
— Cred că era vorba de ceva destul de grav. Altfel nu se explică.
Twisp adoptă o altă poziţie, după care rosti fără a întoarce capul spre cei doi:
— Aveţi cam mulţi medici în lumea voastră. Aţi putea să şi vindeţi.
Brett înţelese ce vroia să spună pescarul. Subiectul provoca destul de multă amărăciune printre Insulari. Tehnologia de la suprafaţă, predominant organică, făcea ca majoritatea biologilor — care, în mod normal, ar fi trebuit să urmeze medicina — să fie atraşi spre domeniul mult mai rentabil al bioingineriei. O situaţie de-a dreptul ironică: în timp ce structurile Insulei se bucurau de o întreţinere perfectă, Insularii erau obligaţi să se descurce cu câţiva medici-tehnicieni şi un vraci de familie.
Vocile îl treziră şi pe istoric, care se lăsă înghiţit aproape instantaneu de teama lui enervantă:
— Gallow o să trimită submersibilul în căutarea noastră!
— Mâine vom ajunge la Insulă, declară Twisp.

— Crezi că poţi scăpa de Gallow? pufni Bushka.
— Ştii ce? Am impresia că parcă ţi-ai dori să ne prindă. (Pescarul arătă spre un punct situat mult în faţă.) Foarte curând vom intra într-o zonă cu alge. Cel care pilotează un submersibil ar trebui să se gândească de două ori înainte de a pătrunde acolo.
— Submersibilele lor sunt construite din metal, îi aminti Bushka. Au în dotare lansatoare de flăcări şi cuttere.
Se lăsă pe spate cu o expresie morocănoasă.
Brett se ridică în picioare, sprijinind o mână de marginea parapetului. Privi şi el în direcţia arătată de Twisp. Nici urmă de Vashon, însă apa începea să capete o culoare densă şi întunecată, trădând prezenţa unui imens câmp de alge. Se lăsă din nou pe vine, atent să nu fie răsturnat de ruliul bărcii.
Alge.
Când încă se mai aflau în pădurea de alge, în apropierea neliniştitoare a hidropterului, el şi Scudi hotărâseră să umfle pluta.
Rămăsese surprins sesizând cu câtă uşurinţă începuseră să înainteze pe deasupra frunzelor verzi. Algele nu se agăţau de plută, aşa cum făceau în cazul unei ambarcaţiuni organice. Lunecarea căpătase caracterul unei şoapte dulci. Doar vâslele scurte, ascunse în buzunarele costumului de scafandru, aruncau stropi de apă pe plută şi sfâşiau franzele.
Amintindu-şi, Brett gândi: S-a întâmplat. Nimeni nu ne va crede, dar s-a întâmplat cu adevărat!
Deşi acum sălăşuia în amintire, experienţa rămânea înfricoşătoare. Pusese mâna pe o frunză ruptă şi, imediat, auzise oameni vorbind. Voci mai groase şi mai subţiri, multe dialecte, toate amestecându-se cu foşnetul plutei alunecând la suprafaţa apei. Îşi dăduse seama că nu era nici vis, nici halucinaţie. Surprinsese fragmente de conversaţie reală!
Pe măsură ce atingea frunzele, le simţea întinzându-se spre el prin noapte, căutându-i mâinile încleştate pe vâsle.

Scudi Scudi Scudi Brett Brett Brett
Ecourile numelor i se plimbau în minte creând un fel de muzică, o stranie inflexiune lipsită de efectul perturbator al vântului sau al pereţilor organici şi lacomi din Insule. Niciodată nu auzise vibraţii mai cristaline.
Apoi îi izbi o rafală, determinându-i să ridice pânza rudimentară. Patinând pe suprafaţa algelor, înghesuiţi în spatele plutei, folosiră vâslele pe post de cârmă. Scudi supraveghea cu atenţie receptorul care căuta drumul spre transmiţătorul lui Twisp.
La un moment dat, Sirena ridicase privirea spre o stea strălucitoare, înfiptă undeva deasupra orizontului. Arătă spre ea:
— Vezi?
Brett cunoştea steaua respectivă încă din fragedă copilărie. Ieşise într-o scurtă plimbare cu părinţii săi, şi fusese primul lucru pe care-l remarcase în noaptea caldă de vară. O botezase "steaua grasă".
— Mica Dublă, susură Scudi. Este foarte aproape de punctul în care răsar sorii.
— Când se află atât de aproape de orizont, poţi vedea celulele de hibernare trecând pe acolo. (Arătă spre orizontul opus.) Twisp m-a învăţat asta.
Scudi chicoti uşor, apoi se lipi de el căutând căldură.
— Mama mi-a spus că, în tinereţea ei, Mica Dublă se ridica mult deasupra orizontului. Spre nord. Ştii, de fapt este un alt sistem binar. De acolo, sorii noştri se văd foarte clar.
— Pentru ei, probabil că noi suntem "steaua grasă".
Scudi tăcu o bucată de timp, apoi se hotărî să vorbească totuşi:
— De ce nu vrei să discutăm despre alge?
— Ce-ar fi de discutat?
Brett îşi auzi vocea, dar parcă nu era a lui. Aspră, ţepoasă şi artificială.
— Au pronunţat numele noastre, şopti Sirena.
Dezlipi cu delicateţe o bucată de frunză de pe dosul palmei.

Brett înghiţi cu noduri. Avea limba uscată şi grea.
— Da, continuă ea. De câte ori le-am atins, am recepţionat imagini — ca într-un vis, sau într-o înregistrare holografică. Imaginile acestea reprezintă simboluri, şi dacă mă gândesc la ele învăţ un lucru nou.
— Adică tot mai vrei să le atingi, după ce aproape te-au înecat?
— Le judeci greşit. Vorbeam de perioadele anterioare, când lucram în posturile de observaţie. Am învăţat de la ele...
— Credeam că voi le educaţi pe ele.
— Nu-i chiar aşa! Algele m-au ajutat mult, de aceea am avut succes cu matematizarea valurilor. Acum, algele învaţă cuvinte.
— Şi ce ţi-au spus?
— Numele meu... şi numele tău. (Scufundă mâna în apă.) Îmi spun că mă iubeşti, Brett.
— Ce nebunie!
— Că mă iubeşti?
— Nu... că au aflat. Înţelegi ce vreau să spun.
— Deci este adevărat.
— Scudi... (Se poticni.) Mi se citeşte pe faţă, nu?
— Da, încuviinţă fata. Însă nu trebuie să te temi. Şi eu te iubesc.
Brett simţi un torent de fericire arzându-i obrajii.
— Algele au aflat, rosti ea.
Mai târziu, în timp ce stătea ghemuit pe podeaua luntrei privind cum distanţa până la noul câmp de alge se scurtează văzând cu ochii, cuvintele lui Scudi îi răsunau cu insistenţă în minte: "Algele au aflat... algele au aflat..." Erau ca valurile oceanului, ridicându-se şi coborând uşor.
Au pronunţat numele noastre, gândi el. Recunoaşterea acestui fapt nu îi aducea deloc liniştea. Cine ştie? Poate ne chemau ca să le servim drept cină.
Se concentră asupra altor cuvinte rostite de Scudi: "Mi-ar plăcea ca trupurile noastre să-şi găsească liniştea unul în celălalt."

O tânără foarte practică. Nu era dispusă să cedeze impulsurilor erotice deoarece asta le-ar fi complicat mult existenţa. În schimb, recunoştea fără ezitare că îl dorea. Aşteptarea putea fi şi ea un lucru plăcut. Sirena se rezemase cu coatele de parapet. Contemplând-o, Brett intui o putere deosebită în fiinţa ei.

— Am intrat în câmpul de alge, anunţă ea, aplecându-se pentru a-şi înmuia mâna în apa sărată.

Brett şi-ar fi dorit să aibă cuvinte pentru a explica ce dorea ea să facă, însă era sigur că ceilalţi l-ar fi luat drept nebun.

— Ia priviţi acolo! sări Twisp, îndreptând bărbia în faţă.

Băiatul se ridică în picioare, mijind ochii. Frunzele algelor se agitară, apoi se aplecară în lateral formând un culoar larg şi foarte lung. Simţi apa clocotind sub carcasa bărcii. Apoi îşi dădu seama că înaintau cu o viteză incredibilă.

— Este un curent care are aceeaşi direcţie cu noi, murmură pescarul peste măsură de uimit.

— Controlul Curenţilor, cârâi Bushka. Poftim! V-am spus eu că ne-au descoperit! Cine ştie unde ne duc!

— Direct spre Vashon, anunţă Twisp după ce consultă instrumentele.

Scudi scoase mâna din apă şi traversă luntrea, înclinând-o.

— Ai grijă! strigă pescarul.

Sirena ezită puţin, apoi se hotărî:

— Algele ne ajută. Controlul Curenţilor nu are nici o legătură.

— De unde ştii?

— Pentru că... algele vorbesc cu mine.

Na! Până la urmă, tot a făcut-o! se încruntă Brett.

Bushka pufni scurt şi dispreţuitor.

În schimb, Twisp o fixă în linişte câteva clipe, apoi o îndemnă:

— Mai spune-mi.

— De multă vreme primesc semnale de la alge, începu ea. Se împlinesc trei ani de când conştientizez acest lucru. Acum îmi

transmit cuvinte. Nu numai mie, ci şi lui Brett. L-au chemat pe nume.
Pescarul îndreptă capul spre băiat, care îşi drese glasul:
— Ăăăăhh... cam aşa a fost.
— Strămoşii noştri pretindeau că algele sunt conştiente, spuse Twisp. Chiar şi Jesus Lewis spunea asta. "Algele formează împreună o fiinţă conştientă." Tu eşti istoric, Bushka, ar trebui să ştii mai bine.
— Strămoşii noştri debitau o grămadă de idioţenii!
— Orice fenomen este determinat de o cauză, declară pescarul. (Arătă cu capul spre culoarul format în câmpul de alge.) Explică asta!
— Controlul Curenţilor. Fata nu ştie ce vorbeşte.
— Plimbă-ţi mâna prin apă, îl sfătui Scudi. Atinge algele!
— Sigur, făcu Bushka. Adică să-mi folosesc mâna drept momeală. Cine ştie ce prind?
Twisp îi aruncă o privire rece şi calmă, apoi trase de cârmă apropiind luntrea de marginea din dreapta a culoarului. Braţul său extrem de lung trecu de marginea parapetului şi atinse apa. Brusc, pe faţă i se aşternu o expresie de uluială profundă.
— Nava să ne apere! murmură el, însă nu-şi retrase mâna.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Brett.
Înghiţi în sec şi îşi aminti de senzaţia experimentată la contactul cu algele. Dacă îşi plimba acum degetele prin apă, putea reface acea legătură? Ideea îl atrăgea şi îl speria în acelaşi timp. Desigur, experienţa de noaptea trecută fusese reală, însă habar n-avea care erau intenţiile algelor. Şi tare mult ar fi dorit să ştie! Scudi era să se înece. Lucrul ăsta nu poate fi negat.
— Un submersibil se îndreaptă spre noi, anunţă Twisp.
Priviră cu toţii în spate, însă nu descoperiră nici un indiciu.
— Ne-au prins în locator şi vor să ne scufunde, continuă pescarul.
Scudi se aplecă peste bord, atingând frunzele cu mâna.

— Ajutaţi-ne! şopti ea. Dacă ştiţi ce este acela ajutor.
Buska amuţise, tremurând lângă intrarea în cabină. Faţa lui îşi pierdu culoarea, devenind o mască a fricii.
— Gallow! scheună el. Dacă nu v-aş fi spus!
Cu o mişcare lentă dar fermă, algele închiseră canalul, deschizând un pasaj spre stânga. Curentul se avântă pe noua traiectorie. Purtată de inerţie, remorca trăgea puternic în dreapta. Twisp se opinti în pârghia cârmei pentru a intra pe derivaţie.
— Canalul se închide în urma noastră, spuse Brett.
— Algele ne ajută, murmură Scudi. Ne ajută!
Bushka deschise larg gura, apoi o închise cu zgomot fără a scoate un cuvânt. Se întoarseră cu toţii spre locul în care arăta el cu degetul. Turnul negru al unui submersibil tritonian sparse stratul de frunze, se înclină violent, apoi dispăru. Algele se îndoiră deasupra locului respectiv. Bule gigantice de aer apărură clocotind la suprafaţă, irizate de un film uleios. Bărcile fură lovite de valuri micuţe, obligându-i pe cei patru să se ţină bine de marginea parapetului.
Turbulenţa se potoli la fel de brusc precum începuse, însă bărcile îşi continuară balansul. Stropii de apă împroşcau puntea. După o vreme, scena recăpătă aspectul calm.
— Algele au făcut asta, glăsui Scudi. Încercând să ne urmărească, submersibilul a început să folosească lansatoarele de flăcări şi cutterele.
Twisp îndreptă privirea spre locul în care algele încă zvâcneau printre bule de aer mai mici. Apucă pârghia cârmei cu ambele mâini, dirijând luntrea spre canalul care se deschidea în faţa lor, purtându-i încă o dată spre Vashon.
— Zici că algele au făcut asta?
— Da. Au astupat gurile de aerisire. Când echipajul a încercat să arunce balastul pentru a se ridica la suprafaţă, algele au pătruns

în interior prin vane. Echipajul a încercat să iasă, însă tentaculele i-au sfâşiat şi au sfărâmat aparatul.
Scoase grăbită mâinile din apă, întrerupând contactul telepatic.
— Te-am avertizat că pot fi periculoase, spuse Brett.
Scudi încuviinţă, cu o figură răvăşită:
— Au învăţat să ucidă!

Fiinţa noastră nu a fost oare dizolvată de apa somnului?
— Gaston Bachelard,
Poemele viselor,
Manualul Preotului-psihiatru

DUQUE PRIMI UN GHIONT ŞI SE TREZI. Un ghiont intenţionat. În marea piscină organică pe care o împărţea cu Vata fusese împins, înţepat, busculat şi legănat, însă acum era înghiontit pentru prima oară. Ceea ce îl surprindea mai tare era că Vata însăşi comisese grosolănia.
Eşti trează! gândi el, însă nu primi nici un răspuns. Niciodată nu experimentase o astfel de focalizare, de canalizare a întregii ei prezenţe. De aceea se smulse din amorţeală, duse braţul spre ochiul teafăr şi ridică pleoapa.
Acest fapt conduse la dublarea urgentă a numărului de supraveghetori în jurul Piscinei Vata. Însă ceea ce zări el merita într-adevăr toată atenţia. Ochiul stâng al Vata-ei — căprui, enorm... deschis — aproape că îl atingea pe al său. Înghiţi cu noduri. Nu avea nici o îndoială că şi Vata îl vedea pe el.
Vata?
Încercă din nou, cu voce tare:
— Vata?

Mulţimea crescândă scoase la unison o exclamaţie sugrumată. Duque ştia că PP-ul îşi va face curând apariţia.
Percepu ceva în conştiinţă... un freamăt, un oftat adânc. O boare cu gânduri disimulate. Însă el simţea acele gânduri. Le intuia forţa imensă şi calmă.
Stupefacţia îl paralizase. Se obişnuise de mult cu felul în care Vata îi proiecta în minte viziuni terifiante. Aşa proceda ea atunci când dorea să scape de furie, de frustrări... i le arunca lui în cap! Acum îi trimitea o imagine a Preotesei-psihiatru dansând goală în faţa oglinzii. O bună bucată de vreme, Vata păstrase pentru ea gândurile cu femeia dezbrăcată. Flux roşu! Vata era mânioasă! Duque blocă şuvoiul de mânie şi îşi focaliză ochiul intern asupra trupului Preotesei-psihiatru. Un trup suplu, cu sâni puternici, care îşi agita coapsele albe în ritm halucinant. Piscina devenise insuportabil de caldă.
Roba favorită a Simonei Rocksack zăcea mototolită la picioarele sale. Duque îşi dori cu toată forţa să poată atinge acel corp de o sălbatică frumuseţe pe care Preoteasa-psihiatru îl ferea de privirile oamenilor.
Şi atunci văzu mâinile. O pereche de mâini mari şi albe lunecau pe corpul ei, frământându-i sânii obraznici. Bărbatul înalt de lângă ea continuă să-i dezmierde trupul până ce acesta încetă să mai danseze, tremurând de plăcere. Buzele lui se plimbară fierbinţi peste umeri, sâni, abdomen... peste coapsele strălucitoare. Claia bogată de păr blond atrăgea precum un magnet degetele Simonei. Îl trase aproape de ea, din ce în ce mai aproape... se întoarse cu faţa la oglindă, apoi îşi lipi fesele de pântecul lui şi începură să facă dragoste.
Viziunea luă sfârşit cu o explozie albă şi furioasă. În conştiinţa lui Duque ardea cu litere de foc numele GALLOW. Îşi îndreptă din nou atenţia spre ochiul Vata-ei şi văzu primejdia.
— Pericol, murmură el. Gallow pericol. Simone, Simone.

Ochiul uriaş se închise, iar Duque simţi că pântecele îi fusese eliberat de sub strânsoarea unui cleşte nemilos. Se lăsă pe spate, încercând să respire cât mai profund. Numărul curioşilor creştea mereu, iar speculaţiile lor formulate în şoaptă îl ajutară să reintre pe apele somnului.

Atunci când PP-ul sosi în încăpere, dispăruseră toate urmele straniului eveniment relatat de privitori.

Pentru a supravieţui Perioadei Delirului, am fost obligaţi să înnebunim.

— Iz Bushka,

Fizica Expresiei Politice

BRETT SE TREZI ÎN ZORI, simţind legănarea domoală a luntrei. Scudi dormea ghemuită lângă el, iar Twisp înţepenise la locul lui obişnuit — lângă cârmă — deşi barca avansa sub comen-zile pilotului automat. Luminiţele roşii clipeau pe cadranul receptorului, menţinându-i pe cursul spre Vashon.

Scudi adulmecă de două-trei ori în somn. O pânză uşoară îi ferea de aerul umed al nopţii. Brett inspiră adânc pe nas şi îşi spuse că niciodată nu va mai putea accepta duhorile care încon-jurau toate cartierele Insularilor. Prinsese gust pentru aerul filtrat al Tritonilor. Mirosul de peşte, miasma grea degajată de trupul lui Twisp... toate acestea îl obligau să reflecteze mai adânc asupra schimbării ce îi afectase viaţa.

Tot aşa miroseam şi eu. Ce bine că Scudi m-a întâlnit în apă!

Ştia foarte bine că Tritonii făceau glume pe seama mirosului urât al Insularilor. Iar Insularii care se întorceau la suprafaţă vorbeau în termeni elogioşi despre aerul plăcut din adâncuri.

Scudi nu comentase nimic; nici la prima întâlnire cu Twisp, nici când urcase la bordul luntrei. Însă pe figura ei se putea citi clar dezgustul. Încercase să-l disimuleze de dragul lui Brett, însă reacţia fusese elocventă.
Băiatul se simţi vinovat pentru această jenă neaşteptată.
N-ar trebui să-mi fie ruşine cu prietenii mei.
Prima rază a zorilor scăldă luntrea într-o lumină rozalie.
Se ridică în picioare.
— Ia-mi locul, puştiule, rosti Twisp cu o voce obosită. Simt nevoia să trag un pui de somn.
— În regulă.
Vorbise în şoaptă pentru a nu o trezi pe Scudi. Sirena se lipise de el cu spatele şi coapsele, de parcă cele două trupuri ar fi fost făcute unul pentru celălalt. Mâna cuprinsese talia băiatului.
Brett se desprinse uşor.
Ridicând privirea spre cerul senin, gândi: Va fi o zi caniculară.
Ieşi de sub pânză, simţind vaporii de apă umezindu-i părul şi faţa.
Îşi trecu mâna peste frunte, aranjându-şi şuviţele, şi porni să preia pârghia cârmei.
— O să fie o zi caniculară, anunţă pescarul.
Brett zâmbi, bucuros de coincidenţă. Fără îndoială, acum gândeau amândoi la fel. Scrută orizontul. Bărcile pluteau în continuare pe canalul dintre alge, purtate de curent.
— Nu ţi se pare că mergem cam încet? se interesă el.
— S-au cam consumat bateriile, răspunse Twisp. (Arătă cu piciorul spre indicatorul roz al bateriilor cu celule de ţipar.) Ori ne oprim să le încărcăm, ori ridicăm pânza.
Băiatul îşi umezi vârful degetului în gură, apoi îl ridică la nivelul capului. Nu se simţea decât briza propriei lor înaintări. În rest, totul era calm. Încotro îndrepta ochii, dădea peste frunze de alge plutind leneş la suprafaţa apei.

— Foarte curând ar trebui să atingem ţărmul Vashon-ului, anunţă Twisp. Cât timp dormeaţi voi, am ascultat programul "Pasărea de mare". Cică totul merge bine!
— Parcă ziceai că vrei să tragi un pui de somn.
— M-am răzgândit. Mai întâi vreau s-ajungem la destinaţie. În plus, duc dorul vremurilor când stăteam amândoi şi flecăream despre toate cele. Nu sunt chiar atât de obosit. De la miezul nopţii, de când ţi-am luat locul la cârmă, am închis de câteva ori ochii.
— Şi-ai ascultat radioul, îl completă Brett arătând spre casca receptorului.
— Au comentat nişte chestii foarte interesante.
Vorbea în şoaptă, cu atenţia concentrată asupra siluetei lui Bushka.
— Totul merge bine, nu?
— Da. "Pasărea de mare" afirmă că Vashon-ul se află în vecinătatea unor faleze de culoare neagră care răsar mult deasupra apei. Faleze înalte şi valuri spărgându-se la ţărm. Cică oamenii şi-ar putea construi locuinţe acolo.
Brett lăsă imaginaţia să lucreze.
Faleză era un cuvânt pe care-l auzise foarte rar.
— Asta ar însemna să transportăm oameni şi toate cele necesare vieţii. Cum putem face asta? Şi ce se întâmplă dacă oceanul urcă din nou?
— După cum văd eu lucrurile, ar trebui să fii pe jumătate pasăre ca să trăieşti pe înălţimile alea, îl aprobă Twisp. Doar dacă reuşeşti să te dispensezi de avantajele oceanului. Unde mai pui că nu ştii dacă există apă dulce.
— Dirijabilele ar putea fi de ajutor.
— Probabil că dacă s-ar construi bazine de acumulare a apei de ploaie..., făcu pescarul ridicând sprâncenele. Însă marea problemă care-i frământă pe ei o reprezintă ameninţarea Tentaculelor Nervoase.

Aflat în partea din faţă a luntrei, Bushka apăru de sub pânză şi îşi aţinti privirea asupra lor.
Brett nu-l luă în seamă. Tentacule Nervoase! Nu le cunoştea decât din hologramele vizionate la lecţiile de istorie. Demoni care infestaseră continentele Pandorei înainte de exterminarea algelor şi instaurarea Perioadei Delirului!
— Atunci când pământul va ieşi deasupra apei, vor apărea şi Tentaculele Nervoase, spuse Twisp. Aşa afirmă experţii.
— Întotdeauna există şi reversul medaliei, interveni istoricul. Duse mâna la gură, căscând cu poftă.
Brett îşi dădu seama că ceva se schimbase în Bushka. De când versiunea sa referitoare la scufundarea Insulei Guemes fusese acceptată, secătura de până atunci se transformase într-un personaj tragi-comic.
S-a schimbat cu adevărat, sau îl privim noi dintr-un alt unghi?
Scudi se ridică şi dădu pânza la o parte.
— Mi s-a părut mie, sau am auzit pe cineva pomenind despre Tentaculele Nervoase? întrebă ea.
Brett îi aduse la cunoştinţă subiectul discuţiei.
— Deci Vashon se află lângă o porţiune de uscat? Pământ adevărat?
— Aşa spun ei, încuviinţă Twisp.
Se aplecă şi smuci o pereche de fire. Imediat, păsările începură să se agite, împrăştiind stropi de apă rece. Mai ales pe îmbrăcămintea lui Bushka.
— Pe dinţii Navei! tresări el. E rece!
— Te trezeşte de-a binelea, chicoti pescarul. Închipuie-ţi ce...
Se întrerupse brusc, aplecând capul într-o parte şi ciulind urechile.
Ceilalţi auziră şi ei, îndreptând capetele înspre direcţia din care percepeau şuierul unui statoreactor. Apoi văzură o linie albă undeva dincolo de alge.
— Un hidropter, sări Bushka. Pe noi ne caută!

— Instrumentele lor sunt concentrate asupra noastră, descoperi Twisp.
— Nu Vashon este destinaţia lor. Pe noi ne caută! repetă Bushka.
— S-ar putea să aibă dreptate, interveni Brett.
Pescarul coborî gânditor bărbia, apoi se hotărî:
— Brett, tu şi cu Scudi luaţi-vă costumele de scafandru şi trusele alea. Vă ascundeţi sub apă, printre alge. Bushka, vezi că pe puntea din faţă ai să găseşti un sac verde şi ponosit. Adu-l încoace.
Brett, în timp ce se chinuia să-şi tragă costumul, îşi aminti de conţinutul sacului cu pricina.
— Ce vrei să faci cu plasa de rezervă? întrebă el.
— Cum ce fac? Doar am ieşit la pescuit, nu?
— Eu n-am costum de scafandru, se plânse Bushka.
— Ai să te ascunzi în cabină, sub punte, îi aruncă pescarul. Haide, voi doi săriţi peste bord! Mai repede, Scudi! Întindeţi plasa peste alge.
După ce terminară în cea mai mare grabă pregătirile, Bushka dispăru sub pânză, ascunzându-se sub puntea din faţă; Brett şi Scudi se aşezară pe marginea parapetului, apoi se rostogoliră pe spate în apă trăgând plasa după ei. Zumzetul hidropterului creştea sensibil în intensitate.
Twisp privi în direcţia sunetului. Distanţa dintre el şi aparat era încă mare — aproximativ opt kilometri — dar scădea cu o rapiditate incredibilă. Luă păsările şi le închise în colivie. Apoi găsi câteva murene uscate, le agăţă de capetele a două sfori, şi le dădu drumul în apă pe post de momeală.
Pluta!
Aceasta se legăna alături de barca-remorcă precum o baliză luminoasă. Întinse braţul lung, prinse frânghia şi o trase spre el. Apucă pluta, desfăcu orificiul de evacuare a aerului, o desumflă cât putu el de bine, apoi o ascunse sub scaun. Cu coada

ochiului, văzu că Brett şi Scudi luau ceva din remorcă. Harpon? Ce naiba? Ar face mai bine să se grăbească!
Ceva mai liniştit, efectuă o ultimă inspecţie vizuală. Bushka se ghemuise sub punte… plasa de pescuit atârna în urmă… tinerii se scufundaseră sub frunzele algelor. La ce-i trebuie lui Brett harponul? Algele îi protejează foarte bine. Pot respira la adăpostul frunzelor.
Opri motorul şi scoase pistolul-laser din ascunzătoare, punându-l la îndemână sub un prosop.
— Bushka, strigă el, să stai nemişcat ca un peşte mort. Dacă nu sunt ei, îţi fac semn să ieşi. Însă deocamdată nu putem fi siguri. (Îşi trecu dosul palmei pe deasupra gurii.) Iată-i.
Hidropterul evolua pe deasupra algelor, dând ocol celor două ambarcaţiuni. Frunzele mari tresăriră la contactul neplăcut cu suprafeţele portante. Twisp ridică mâna, în semn de salut şi văzu dungi verzi desenate pe costumele noilor veniţi. Inspiră adânc pentru a-şi calma bătăile inimii şi a alunga tremurul din genunchi.
Fii pregătit să acţionezi, îşi spuse, dar păstrează-ţi calmul.
Aparatul se hotărî să intre pe canalul dintre alge, apropiindu-se de bărci din stânga-spate. Şuierul statoreactoarelor scăzu până la o şoaptă aproape insesizabilă. Un val puternic porni dinspre hidropter, legănând luntrea şi trezind protestele stridente ale păsărilor.
Twisp ridică încă o dată mâna în semn de salut, apoi arătă cu degetul spre plasa de pescuit, prevenindu-i pe cei din hidropter să vireze mai mult spre stânga. Când distanţa dintre ei scăzu până la douăzeci de metri, strigă puternic:
— Vreme bună şi cala plină!
Strânse mânerul pistolului. Valurile neregulate ridicate de aparatul metalic loveau puternic carcasa luntrei, împroşcându-l cu spumă.

Nu primi nici un răspuns dinspre hidropter, care acum se apropiase la nici zece metri proiectând asupra lui o umbră ameninţătoare. În cele din urmă sasul se deschise, permiţând apariţia unui Triton. Dungile şi petele verzi desenate pe costumul de scafandru creau o impresie stranie. Aparatul pluti încă puţin, apoi se opri complet.
Tritonul strigă în jos spre Twisp:
— Credeam că Muţii nu ies niciodată singuri la pescuit!
— Ai crezut greşit.
— Credeam că Muţii pescuiesc în apropierea Insulelor, ca să nu le piardă niciodată din vedere!
— Uite că eu sunt mai cu moţ.
Noul venit îşi plimbă ochii pe deasupra bărcilor, urmărind felul în care plasa de pescuit agita apa. Apoi se întoarse spre Twisp:
— Ţi-ai întins plasa peste alge. Ai putea s-o pierzi!
— Algele adăpostesc peşti, rosti pescarul. (Îşi păstra vocea calmă, monotonă. Ba chiar reuşi să găsească un zâmbet) Pescarii sunt obligaţi să urmărească peştele.
Sub carcasa hidropterului, prea jos pentru ca Tritonul să poată bănui ceva, Scudi ieşi la suprafaţă după aer. Apoi dispăru din nou.
— Unde-i peştele prins?
— Ce te interesează pe tine?
Tritonul se lăsă pe vine, aruncând o privire dispreţuitoare:
— Măi ploşniţă-de-rahat, uite cum stau lucrurile! Termină cu obrăzniciile, că altfel s-ar putea să dispari fără urmă! Eu am să-ţi pun nişte întrebări, iar tu ai să-mi răspunzi. Dacă-mi plac răspunsurile, îţi păstrezi plasa, barca, încărcătura... poate chiar şi viaţa. Ai înţeles?
Pescarul tăcu din gură. Cu coada ochiului îl zări pe Brett apărând la suprafaţă. Ţinea în mână harponul luat din remorcă, şi se îndrepta spre partea din spate a hidropterului.

Ce vrea să facă? Fir-ar să fie! S-a apropiat prea mult de luntre, nu pot folosi scutul de protecţie dacă mi se oferă ocazia.

— Am înţeles, făcu el într-un târziu. Deocamdată n-am prins nimic. De-abia am întins plasa.

Cei doi tineri dispărură în partea cealaltă a monstrului metalic.

— Ai mai întâlnit pe cineva? întrebă Tritonul.

— De la valul seismic încoace, nu.

Tritonul studie faţa aspră şi bronzată a pescarului.

— De atunci te afli pe valuri?

În vocea sa se putea citi admiraţia.

— Da, răspunse Twisp.

— Şi n-ai prins nimic? lătră celălalt renunţând brusc la admiraţie. Nu te prea pricepi la pescuit, îmi dau seama. Şi nici să spui minciuni. Vezi că vin spre tine! Nu care cumva să faci vreo mişcare greşită.

Îşi comunică intenţiile cuiva din interiorul hidropterului, apoi scoase o scară scurtă.

Mişcările sale erau iuţi, bine controlate, necesitând o energie minimă. Twisp îşi notă în minte acest lucru şi mirosi primejdia plutind în aer.

Omul ăsta îşi stăpâneşte la perfecţie trupul, folosindu-l ca pe o armă. Va fi dificil să-l iau prin surprindere. Însă şi Twisp îşi cunoştea propria forţă fizică. Ridicase de nenumărate ori plase pline cu peşte. În plus, atingerea cu metalul pistolului-laser îi dădea un sentiment de încredere.

Tritonul se pregăti să păşească pe puntea luntrei, pipăind cu un picior marginea parapetului. Twisp făcu un pas în spate pentru a compensa deplasarea centrului de greutate. Tritonul zâmbi, luând ambele mâini de pe scară. Pescarul întinse braţul ca pentru a-l ajuta şi îi permise să simtă atingerea fermă a mâinii până balansul pe ruliu se potoli suficient de mult. Apoi, cu o mişcare continuă, se îndreptă spre Triton înclinând puternic barca şi retrăgând mâna. Celălalt se aruncă speriat în faţă.

Twisp îl prinse, îl trase spre el, apoi îi încolăci braţul pe după gât. Cu cealaltă mână căută pistolul şi i-l lipi de ceafă.
— Nu mişca, altfel s-ar putea să dispari fără urmă!
— Haide, Mutule, ucide-mă! gâfâi Tritonul zmucindu-se din toate puterile.
Twisp strânse şi mai tare. Fibrele musculare — care de obicei ridicau plasele fără nici un alt ajutor — se umflară ca nişte odgoane.
— Spune-le colegilor tăi să iasă afară! mârâi el.
— N-o să iasă afară, şi te va ucide! reuşi să pronunţe Tritonul. Începu din nou să se zbată. Prinse marginea parapetului, încercând să-l dezechilibreze pe Twisp.
Pescarul ridică pistolul şi-l izbi zdravăn în moalele capului. Tritonul icni scurt, prăbuşindu-se fără vlagă.
După o scurtă ezitare, Twisp îndreptă ţeava armei spre sasul deschis şi începu să urce. Nu-i plăcea deloc ideea de a sta expus pe treptele scării, dar nu avea altă alternativă.
Brett apăru pe neaşteptate în pragul sasului, zări pistolul îndreptat spre el şi se lăsă repede la podea.
— Am pus mâna pe hidropter! Nu trage!
Pescarul remarcă sânge pe umărul stâng al băiatului şi murmură cu strângere de inimă:
— Eşti rănit?
— Nu. Nu eu. Însă cred că l-am omorât pe Tritonul din cabină. Scudi încearcă să-l ajute. (Tresări înfiorat.) N-a vrut să se oprească. S-a năpustit spre harpon!
— Era singurul?
— Da. Au venit doar ei doi. Hidropterul ăsta este cel pe care l-a furat Scudi.
— Bushka, strigă Twisp, fă şi tu ceva util! Îţi dau un Triton să-l legi bine.
Aşeză trupul inconştient pe carcasa motorului. Bushka îşi făcu apariţia în patru labe, trăgând o sfoară după el. Trăsăturile îi

erau schimonosite de teamă, şi parcă nu îndrăznea să se apropie de Tritonul leşinat.
— Îl cunoşti? întrebă pescarul.
— Da. Îl cheamă Cypher. Lucrează pentru Gallow.
Scudi îşi făcu apariţia lângă Brett, palidă şi cu ochii măriţi de nelinişte.
— A murit, grăi ea. Îmi tot spunea să-i oferim trupul drept hrană algelor.
Îşi frământa mâinile pătate de sânge de parcă ar fi vrut să le ascundă.
— Nici ăsta n-a vrut să se predea. (Twisp aruncă o privire spre Tritonul de lângă ei. Bushka îi legase deja încheieturile mâinilor la spate, pregătind sfoara pentru glezne.) Nişte fanatici!
Apoi întoarse capul spre Scudi, care introducea un cuţit cu mâner negru în buzunarul fixat pe coapsă.
— Cum aţi intrat? dori el să ştie.
— Pe partea cealaltă se află trapa pentru scafandri, îi explică Brett. Scudi s-a priceput s-o deschidă. Am aşteptat până ce Tritonul ăsta a coborât pe luntre, apoi am intrat. Pilotul nu şi-a dat seama decât prea târziu, când noi îi căzuserăm deja în spate. (Vorbea repede, aproape pe nerăsuflate.) De ce s-a năpustit la mine, Queets? Vedea foarte bine că am un harpon în mână.
— Pentru că era prost, îl lămuri Twisp. Bine că tu nu eşti.
O privi din nou pe Scudi, apoi coborî ochii spre cuţitul de la coapsă. Sirena îşi dădu seama.
— Nu eram sigură. Dacă se prefăcea?
Fata asta ştie să-şi poarte de grijă, gândi Twisp. Terminându-şi treaba, Bushka se ridică în picioare. Întoarse capul spre hidropter şi spuse satisfăcut:
— Am făcut rost de o maşină a-ntâia!
Tritonul tresări, bolborosind ceva de neînţeles.
— Puştiule!

Twisp folosise tonul de comandă pe care, după atâtea zile petrecute împreună pe valuri, Brett îl cunoştea foarte bine.
— Domnule? răspunse el instinctiv.
— Crezi că ar fi înţelept să ne mutăm la bordul hidropterului?
Brett zâmbi cu toată gura:
— Da, domnule. Este mai mare, mai rapid, mai mobil şi mai rezistent. Cred că am face foarte bine dacă ne-am muta.
— Scudi, putem încărca bărcile în el?
— Trapa este suficient de largă iar loc avem din belşug. În plus, există şi un troliu.
— Bine, făcu pescarul. Brett, o iei pe Scudi şi începeţi să transbordaţi echipamentele. Iz împreună cu mine vom încerca să scoatem ceva de la rahatul ăsta!
— Dacă vrei să dai o mână de ajutor copiilor, nu te sfii! se oferi Bushka. Pot să mă descurc singur cu el.
Lovi cu vârful piciorului trupul încă neputincios.
Twisp îl studie cu atenţie câteva clipe, remarcând expresia de hotărâre pe care o împrumutaseră trăsăturile sale. Istoricul îşi canaliza întreaga mânie spre prizonier.
— Bine, acceptă el. Află care le erau intenţiile.
Bushka încuviinţă.
Pescarul legă parâma de o suprafaţă portantă a hidropterului, situată chiar sub scară. Începură transbordarea.
După golirea celor două bărci, Twisp îşi permise o pauză. Îi auzi pe cei doi tineri cărând ultimele instrumente la bordul aparatului metalic. În zecile de curse efectuate între luntre şi hidropter, se atinseseră, se ciocniseră, se frecaseră unul de celălalt... bineînţeles, cât mai discret posibil. Privindu-i, pescarul simţea cum buna dispoziţie pune stăpânire pe întreaga lui fiinţă. Nimic în lume nu se compară cu dragostea, gândi el.
Bushka se lăsă pe călcâie, îndreptând ochii necruţători spre captiv.
— A ciripit ceva? întrebă Twisp de la înălţimea sasului.

— Au pus mâna pe Şeful Justiţiei.
— La naiba! Stai cu ochii pe el. Noi o să aducem remorca la bord.
Chiar şi cu ajutorul troliului, urcarea bărcii se dovedi un adevărat chin. Scudi deschise poarta unui imens compartiment, apoi îi ajută pe Twisp şi Brett să tragă luntrea înăuntru şi să o prindă de perete cu ajutorul unor cleme speciale.
Scudi păşi pe punte, întoarse capul şi deveni rigidă:
— Veniţi să vedeţi! strigă ea.
Devenise palidă ca un nor inundat de razele solare.
Twisp se grăbi să ajungă lângă ea, urmat de Brett.
Tritonul fusese dezbrăcat şi suspendat de încheieturile mâinilor, legate la spate şi ridicate până la nivelul omoplaţilor. Genunchii de-abia atingeau puntea. Bushka se aplecase ameninţător, ţinând în mână un cuţit pescăresc cu vârful îndreptat spre pântecele captivului. Costumul de scafandru zăcea undeva mai departe, făcut ferfeniţă. Muşchii Tritonului se înroşiseră puternic, în contrast cu buzele subţiri şi albe, iar umerii păreau gata-gata să iasă din încheieturi. Penisul era o bucată de came încordată de frică, încercând să se retragă la adăpostul pelvisului.
— Ce se întâmplă aici? întrebă pescarul.
— Ai vrut informaţii, scrâşni Bushka. Le vei avea! Am exersat câteva dintre trucurile în care Zent se pretindea specialist.
Twisp se lăsă pe vine încercând să-şi stăpânească reacţia de repulsie.
— Serios? făcu el.
Îşi dădu dintr-o dată seama că istoricul suferise o transformare. Nu mai era naufragiatul plângăcios pe care îl smulsese dintre valurile oceanului. Noul Bushka vorbea calm şi rece. Ges-turile sale trădau o fermitate implacabilă.

— Cică algele îi fac nemuritori! "După ce trec în neființă, trupurile noastre devin hrană pentru alge." I-am promis că am să-l ard şi că am să-i păstrez cenuşa.
— Dezleagă-l, Iz, porunci Twisp. Nu trebuie să te porţi cu el în felul ăsta. Este o fiinţă umană! Urcă-l până aici!
Pe faţa lui Bushka trecu în zbor o expresie de nemulţumire. Apoi se întoarse şi tăie legăturile captivului. Tritonul îşi mişcă încet braţele pentru a repune sângele în circulaţie.
— Pretinde că algele îi ajută să-şi păstreze identitatea, amintirile... totul!
Scudi îl trase pe Brett lângă ea, şoptindu-i la ureche:
— Este foarte posibil!
Acesta încuviinţă simplu, coborând din nou privirea spre puntea luntrei. Ceea ce a făcut Bushka este de-a dreptul revoltător!
Intuind starea băiatului, Scudi continuă:
— Chiar crezi că Iz ar fi fost în stare să-l ucidă şi după aceea să-l incinereze?
Brett înghiţi în sec. Sinceritatea îl obligă să spună:
— Şi eu am înfipt harponul în celălalt individ, nu?
— A fost altceva! Acela te-ar fi omorât fără a mai sta pe gânduri. Însă cel de faţă este neputincios.
— Nu-mi dau seama.
— Pe mine mă sperie, murmură Scudi.
Hidropterul se zmuci o dată... apoi încă o dată. În spatele aparatului apăru o zonă de apă învolburată.
— Plasa, rosti Brett. Twisp a tăiat-o.
Şi îl doare sufletul. Întotdeauna i se frânge inima atunci când peştii mor degeaba.
Un vânt răcoros suflă asupra lor, făcându-i să ridice ochii spre cer. Norii se apropiau dinspre nord, iar apa începu să se frământe vizibil. Canalul deschis de alge îi conducea în continuare spre Vashon.
— Credeam că va fi o zi caniculară, spuse Brett.

— Vântul s-a schimbat, rosti Twisp. Dacă se înrăutăţesc condiţiile meteo, Vashon riscă să dea de necazuri. Hai să tragem repede luntrea la bord.
Zis şi făcut. Apoi reveniră în cabina de comandă, alături de Scudi şi Bushka. Sirena ocupă scaunul pilotului, în timp ce Bushka rămase deoparte frământându-şi degetele şi aruncând priviri mânioase.
— Iz, i se adresă Twisp, chiar l-ai fi ars de viu?
— De fiecare dată când închid ochii, nu îmi apar decât imagini cu Guemes şi Gallow. (Îndreptă capul de parcă ar fi vrut să privească prin pereţi, spre cabina în care îl închiseseră pe Triton.) Ştiu că după aceea aş regreta teribil, dar...
Ridică din umeri.
— Asta nu-i un răspuns.
— Cred că aş fi făcut-o!
— Să ştii că nu te-ar fi ajutat să dormi mai bine, rosti Twisp. (Întoarse capul spre Scudi.) Spre Vashon!
Sirena porni statoreactoarele. În scurt tirnp hidropterul se lansă pe canalul dintre alge, atingând uşor valurile mai înalte.
Pescarul îi făcu semn lui Bushka să vină cu el şi se aşezară pe o canapea, în partea din spate a cabinei pilotului.
— Ţi-a spus cum l-au capturat pe Keel?
— Da, l-au răpit de la bordul unui alt hidropter. Atunci aveau două aparate.
— Unde se află Gallow?
— A plecat spre Postul de Observare Douăzeci şi Doi, cu celălalt aparat. Acolo acţionează echipa de recuperare a rachetelor. Gallow crede că celulele de hibernare adăpostesc o întreagă armată, iar cel care le deschide o va comanda după bunul plac. Vrea să deţină controlul asupra lansării şi recuperării. Probabil îşi închipuie că nu va întâlni mari obstacole în cale.
— Este posibil?

— Ca celulele de hibernare să adăpostească o armată? pufni istoricul. Orice este posibil. Chiar să iasă de acolo şi să tragă în noi fără nici o discriminare.
— Ce intenţii are cu Judecătorul?
— Să facă un schimb. El contra Vata-ei. O vrea pe Vata.
— Gallow e nebun! izbucni Twisp. Am fost în Centru şi am văzut Complexul Vata. Este enorm. Nu au cum să...
— Cu un submersibil, se poate. Taie Insula în bucăţi, izolează Complexul Vata şi îl remorchează. Este posibil.
— Au nevoie de medici...
— Au medic, îl întrerupse Bushka. Când l-au răpit pe Keel, au pus mâna şi pe Kareen Ale. Gallow s-a gândit la toate.
Asupra cabinei de comandă se aşternu liniştea, perturbată doar de zumzetul molcom al statoreactoarelor. Suprafeţele portante patinau din când în când pe coama valurilor.
Pescarul îndreptă privirea spre scaunul pilotului:
— Scudi, ne putem folosi de radio pentru a lua legătura cu Vashon-ul?
— Desigur, însă putem fi auziţi şi de alte urechi curioase, răspunse ea fără a întoarce capul.
Twisp clătină din cap, furios că nu putea lua o hotărâre.
Bushka se repezi deodată spre pistolul-laser din buzunarul pescarului, puse mâna pe el şi i-l lipi de coaste.
— Ridică-te! scrâşni el.
Stupefiat, Twisp se conformă.
— Ai grijă să nu faci vreo mişcare greşită, îl sfătui istoricul. Ştiu că eşti foarte puternic.
Brett zări arma din mâna lui Bushka:
— Ce te-a...
— Stai jos!
Brett se prăbuşi în scaunul de lângă Scudi, care înregistră scena cu coada ochiului apoi se concentră din nou asupra cursului.

— Chiar dacă transmitem mesajul prin radio, chiar dacă-l ducem noi personal, tot aia e! începu Bushka. Gallow va afla că secretul lui a fost desconspirat. Dar dacă acţionăm acum, avem avantajul surprizei. El îşi închipuie că hidropterul acesta încă îi aparţine.
— Ce vrei să spui? întrebă Twisp.
— Întoarce, Scudi! Mergem să-l vânăm pe Gallow. Trebuia să-l fi ucis atunci când am avut ocazia!

Greşiţi când spuneţi că sunt tatăl ei. Eu n-am fost decât un instrument pentru conceperea Vata-ei. În cazul de faţă, "tată" şi "fiică" nu reflectă realitatea. La naştere, Vata a fost mai mult decât suma părţilor participante la actul de concepere. Urmaşii noştri trebuie să ştie asta: Vata este mai mult mamă pentru noi decât soră pentru ei.
— Kerro Panille,
Documente de Familie

UMBRĂ PANILLE stătea cufundat în penumbra sălii de Control a Curenţilor, spunându-şi că în Kareen Ale descoperise în sfârşit femeia vieţii sale. Datorită ei căpătase convingerea că doar progeniturile tritoniene-normale puteau asigura perpetuarea omenirii pe această planetă.
Controlul Curenţilor devenise un vulcan activ, sarcinile obişnuite fiind lăsate la o parte. În momentul de faţă, prioritate aveau apropiata lansare a rachetei şi alerta galbenă cauzată de eşuarea Vashon-ului pe fundul oceanului.
— De prea multă vreme oamenii aceştia depun eforturi incredibile, murmură pentru sine.

Trimiteau impulsuri spre câmpurile cu alge... cifrele albastre ale indicatoarelor repetau semnalele primite de la senzorii de derivă... rapoartele dirijabilelor defilau pe monitoare.
Eu nu aş urca în aşa ceva, gândi el. Dirijabilele evoluau într-un mediu caracterizat de curenţi instabili şi fenomene imprevizibile. Aerul era mult mai periculos decât apa.
Aici suntem în siguranţă. Pentru el, noţiunea de siguranţă căpătase o nouă dimensiune. Dorea să trăiască, pentru a sta cât mai mult timp alături de femeia iubită.
Oare unde-o fi acum? De când se despărţiseră, îşi punea mereu această întrebare. Probabil că ajunsese deja la Baza de Lansare. Nu-i făcea deloc plăcere să se gândească la distanţa care îi separa... distanţa însemna timp. Timp pierdut. După ultima noapte petrecută împreună, tânjea s-o aibă mereu alături.
Îl duruse capul şi, deşi oboseala îi amorţise întreg trupul, nu reuşise să doarmă. De fiecare dată când închidea pleoapele, imagini cutremurătoare i se plimbau în spatele ochilor. Supra-vieţuitorii guemesieni mânjind podeaua cu sângele lor... bucăţi de carne şi oase, maţe, suferinţă, gemete... toate pluteau precum fantomele în spaţiul aglomerat al încăperii.
Kareen era şi ea la fel de epuizată. Nu discutară mult pe drumul spre apartamentul ei, conştienţi doar de nevoia de a fi împreună, de a se impregna cu viaţă după ce atâta vreme fuseseră împresuraţi de moarte. Părăsiseră staţia de transport ţinându-se de mână, iar Panille încercase din răsputeri să se controleze. Dacă s-ar fi relaxat, o mânie teribilă ar fi explodat în el. Îşi simţea pântecele strâns într-o centură fierbinte şi necruţătoare.
Suprafaţa agitată a apei trimitea în adâncuri un straniu joc de lumini care, alături de cadenţa paşilor răsunând pe culoar, îi dădu o senzaţie de detaşare hipnotică. Simţea că plutea undeva deasupra. Braţele obosite şi obrazul Sirenei lipit de umărul său emanau o profundă şi caldă tandreţe, întreaga ei fiinţă era

înconjurată de vrajă. Acum nu o mai suspecta că încercase să-l manevreze prin farmecele trupului ei.
Odată ajunşi în apartament, Panille contemplă un peisaj subacvatic cu totul diferit: în faţa ochilor îi apăruse o grădină luxuriantă, cu ferigi unduind în voia curenţilor şi peşti-fluture jucându-se printre frunze de diferite mărimi şi forme. O coloană impresionantă de alge urca în spirală spre suprafaţă, unde mişcarea valurilor le descolăcea şi le făcea să semene cu şerpii din basme.
Moartea şi dezastrul Insulei Guemes rămăseseră undeva în urmă, departe. Nu aveau ce căuta aici.
Distinse cu greu Bariera Albastră, cu grădinile sale de lalele palide ale căror petale se închideau şi se deschideau ca nişte guri. Creveţi minusculi şi portocalii se plimbau din plantă în plantă hrănindu-se cu stamine. Kareen îl conduse în dormitor. Nu pierdură timpul cu ezitări. Sirena se înălţă pe vârfuri, strivindu-şi buzele de ale sale, şi deschise pleoapele privindu-l în ochi. Panille reuşi să se vadă oglindit în pupilele negre. Palmele ei i se plimbară mai întâi pe piept, apoi urcară spre ceafă şi smulseră bentiţa. Avea degete puternice şi sigure. Degete de chirurg, gândi el. Umerii puternici ai bărbatului fură acoperiţi de şuviţele negre ale părului. Mâinile lui mângâiară trupul de femeie, oprindu-se în cele din urmă asupra tunicii pentru a-i desface pe rând nasturii.
Se dezbrăcară unul pe celălalt, încet, fără un cuvânt. Lumina din cameră prinse triunghiul roşu de pe pântecele ei, jucându-se printre firele de păr. Panille simţi sfârcul tare ca un nas de copil împungându-i coastele.
Noi am hotărât să trăim, îşi spuse el.
Imaginea Sirenei devenise o vibraţie subtilă, o mantră care alunga toate dubiile din propria sa lume interioară. În memorie nu mai exista nimic în afară de ei doi şi de cele două trupuri perfect complementare.

Nici nu pătrunse bine în lumea somnului, când Kareen îl trezi brusc printr-un ţipăt ascuţit şi se agăţă de el ca un copil ce caută protecţie.
— Am avut un coşmar, şopti ea.
— O realitate urâtă este mai gravă.
— Visurile sunt reale atunci când te afli în ele. Ştii, de fiecare dată când mă gândesc la noi doi răul şi urâtul dispar. Ne vindecăm reciproc.
Cuvintele şi atingerea caldă a trupului ei îi redară vigoarea. Kareen suspină, trecu deasupra... apoi, cu o mişcare lină şi curgătoare îl făcu să intre adânc în ea. Sânii frecau dulce pieptul bărbatului, într-o mişcare de du-te-vino. Suflurile lor se contopiră, văzu buzele roşii strigându-l pe nume şi simţi trapul ei transpirat prăbuşindu-se moale peste al lui.
O strânse cu drag, mângâindu-i spatele.
— Kareen?
— Mmm?
— Îmi face plăcere să-ţi rostesc numele.
Tresări, revenind la realitatea din sala de Control al Curenţilor. Repetă de câteva ori în şoaptă numele ei, descoperind că îi făcea bine.
Poarta principală se deschise brusc în spatele său. Auzi un şuier puternic, dovadă a faptului că nu se respectase procedura regulamentară de închidere a sasului exterior. Surprins, începu să îndrepte capul în direcţia respectivă, însă simţi un metal rece apăsându-i şira spinării. Coborî prudent privirea şi descoperi că era vorba de un pistol-laser. Îl recunoscu uşor pe intrus — Gulf Nakano, omul lui Gallow. Matahala eliberă intrarea împingându-l pe Panille câţiva paşi în faţă. În urma sa intrară alţi trei Tritoni, îmbrăcaţi în costume de scafandru, înarmaţi şi foarte serioşi.
— Ce-i asta? întrebă Umbră.

— Şşşşt! îi porunci Nakano. (Le făcu semn tovarăşilor săi să ia poziţie, apoi se adresă celor din sală.) Toată lumea se ridică în picioare!
Nou-veniţii se deplasară rapid şi eficient, ocupând poziţii echidistante în apropiere de centrul încăperii. Un operator se opuse, însă fu pocnit peste obraz şi trimis la podea. Panille deschise gura să spună ceva, însă palma grea şi uriaşă a lui Nakano îi acoperi întreaga faţă.
— Lasă-te de prostii, Panille, dacă vrei să rămâi în viaţă.
Cei trei atacatori îşi reglară armele pentru foc cu rază scurtă şi începură să devasteze sala de Control al Curenţilor. Plasmasticla se topea sfârâind ca apa pe o plită încinsă, consolele se prăbuşeau într-o explozie de scântei, prin aer începură să zboare fragmente negre din vinii. Totul se desfăşura metodic, cu o înfiorătoare cruzime. După un minut, Panille îşi dădu seama că vor avea nevoie de cel puţin un an pentru a reface acest... acest adevărat creier.
Distrugerea aceasta îl indigna şi îl paraliza în acelaşi timp. Asistenţii săi se lipiseră de pereţi, aruncând priviri îngrozite. Operatorul lovit beneficia de atenţia unei femei care îngenunchease lângă el ştergându-i faţa însângerată cu un colţ al propriei cămăşi.
— Am capturat-o pe Kareen Ale, îl anunţă Nakano. Nu ştiu de ce, dar am impresia că te interesează.
Panille simţi o gheară în piept.
— Siguranţa ei depinde de felul în care vei coopera, continuă matahala. Trebuie să vii cu noi. Te vom pune pe o targă, pretinzând că eşti rănit şi te transportăm la infirmerie.
— Dar de fapt, unde vreţi să mă duceţi?
— Nu te interesează. Deocamdată spune-mi dacă vrei să vii de bună voie.
Panille înghiţi în sec, apoi încuviinţă.

— La plecare vom suda uşa interioară. Nu te teme, toţi vor fi în siguranţă. La sosirea următorului schimb, cei dinăuntru vor putea să iasă nevătămaţi.
Unul dintre intruşi făcu un pas în faţă.
— Nakano, şuieră el pe lângă umărul lui Panille, Gallow a spus că trebuie să...
— Gura! Eu sunt şeful aici. Următorul schimb nu va sosi aici decât peste patru ore. Avem răgaz suficient.
La un semn al lui Nakano, doi dintre oamenii săi luară o targă din rastelul cu tărgi. Panille se aşeză pe ea şi se lăsă încins cu curelele de fixare. Fu învelit cu o pătură.
— Deci nu uitaţi, se adresă Nakano tovarăşilor cu care venise. Este vorba de o urgenţă. Ne grăbim, însă nu alergăm. Aveţi grijă că trebuie să aibă mereu capul doar înainte. Panille, tu ţii ochii închişi de parcă ţi-ai fi pierdut cunoştinţa. În caz contrar, voi avea grijă să ţi-o pierzi cu adevărat.
— Am înţeles.
— N-am vrea ca prietena ta să păţească ceva neplăcut.
Acest gând îl chinui pe Panille în timp ce era transportat pe coridoare.
De ce tocmai eu? Cum de am căpătat o asemenea importanţă în ochii lui Gallow?
Se opriră în dreptul primei staţii de transport prin tuburi. Nakano formă codul "Urgenţă". Vehiculul opri prompt în faţa lor, iar cei câţiva călători aruncară priviri furişate spre trupul lungit pe targă.
— Carantină! rosti scurt matahala. Toată lumea iese afară! Nu vă apropiaţi prea mult.
— Ce-a păţit? întrebă o femeie făcând câţiva paşi înapoi.
— Nu ştim. O boală necunoscută, luată de la Muţi. Îl transportăm la Centru, după care vom steriliza vehiculul.

Pasagerii ieşiră în grabă, lăsând loc liber brancardierilor. Uşile se închiseră alunecând, vehiculul porni, şi de-abia atunci îşi permise Nakano să chicotească:
— La primul strănut, la prima durere, toţi vor da năvală peste medicii din infirmerii.
— De ce atâta grabă? se interesă Panille. Şi pentru ce aţi distrus Controlul Curenţilor?
— Problema Guemes fiind rezolvată, lansarea va avea loc în scurt timp. Numărătoarea inversă a început deja. Acţiunea noastră trebuie să se desfăşoare rapid şi fără piedici, de aceea ne-am prefăcut că e vorba de o problemă medicală serioasă. În rest... secret!
— Dar ce legătură există între noi şi lansare?
— Există! Ne îndreptăm spre Postul de Observaţie Douăzeci şi Doi, unde vor fi aduse celulele de hibernare.
Panille simţi un val fierbinte de adrenalină invadându-i trupul. Celulele de hibernare!
— De ce mă duceţi acolo?
— Am creat un nou centru de control al curenţilor, pe care tu îl vei dirija.
— Te credeam mai isteţ. Nu mi-aş fi închipuit că ai să intri în plasa lui Gallow.
Un surâs discret se instală pe figura diformă a lui Nakano.
— În celulele de hibernare se află sute sau poate chiar mii de oameni, rosti el. Noi îi vom elibera. Vom distrage închisoarea în care au stat închişi milenii întregi.
Panille, fixat fiind de targă, nu putea decât să-şi plimbe privirea. Ceilalţi trei erau luminaţi de acelaşi zâmbet extaziat şi idiot.
— Oamenii din celulele de hibernare? întrebă el în şoaptă.
Nakano încuviinţă.
— Curaţi din punct de vedere genetic. Oameni puri.
— Dar voi habar n-aveţi ce se află acolo, pe orbită, insistă Panille. Nimeni nu ştie.

— Gallow ştie, pronunţă scurt Nakano.
În vocea lui se făcea simţită dorinţa de a crede.
Panoul aflat în plafon prinse deodată viaţă şi anunţă:
— Baza Bravo, centru de îmbarcare în dirijabile.
Porţile alunecară lateral. Panille fu transportat pe o platformă, sub un joc de lumini proiectat prin hublourile din plaz.
Întredeschise uşor pleoapele.
O bază de îmbarcare în dirijabile? Dar au spus că... Apoi îşi dădu seama: aveau să-l transporte pe calea aerului.
Fu tentat să deschidă larg ochii, însă reuşi să se abţină. N-avea rost să strice tocmai acum totul şi să pună în pericol siguranţa iubitei.
Targa se clătina în ritmul paşilor. La un moment dat auzi vocea lui Nakano:
— Faceţi loc! Urgenţă medicală.
Printre gene, reuşi să distingă interiorul gondolei — o sferă aplatizată, cu diametral de aproximativ zece metri. Era construită aproape în întregime din plasmasticlă, având o calotă ce-nuşie deasupra balonului. Se simţi entuziasmat şi înfricoşat în acelaşi timp, nedumerit de activitatea intensă. Auzi sasul închizându-se, apoi vocea lui Nakano:
— Am reuşit! Fii liniştit, Panille. Suntem în siguranţă.
Îi desfăcură legăturile, iar el se ridică în capul oaselor.
— Pornim peste două minute, anunţă pilotul.
Umbră ridică privirea spre balonul portocaliu — care încă nu era complet umflat, faldurile sale acoperind mare parte din cabină.
Odată ieşiţi din tubul de lansare, se va umple cu hidrogen.
Întorcând capul în dreapta şi în stânga, zări două reactoare cu hidrogen care urmau să asigure forţa de înaintare prin atmosferă.
Fură zguduiţi de vibraţia unui cablu de ridicare.
— Legaţi-vă centurile, îi sfătui pilotul. Vremea e cam urâtă astăzi.

Panille se trezi împins într-un scaun lângă Nakano şi fixat cu ajutorul unei centuri prinse în jurul taliei. Îşi concentră atenţia asupra pilotului. Nimeni nu scotea un cuvânt. Nu se mai auzeau decât butoanele acţionate de pilot. Clac-clac-clac. Parcă asistau la o conversaţie între scoici.
— Deschideţi trapa, ordonă pilotul într-un microfon ataşat la baza gâtului.
Balonul portocaliu fu împresurat de un halo strălucitor.
Cabina se zgudui iar Panille întoarse privirea spre stânga, având pe moment impresia că gondola stătea pe loc iar tubul de lansare cobora cu o viteză din ce în ce mai mare.
Zgomotul produs de troliu încetă brusc, lăsând să se audă frecarea dintre balon şi pereţii tubului, apoi lumina zilei pătrunse în cabină. Panille auzi o exclamaţie admirativă. Pluteau încet deasupra oceanului, legănându-se sub balonul portocaliu care începuse să capete proporţii. Reactoarele porniră cu un geamăt prelung, oprind legănarea gondolei.
Vremea era noroasă, şi în scurt timp intrară în mijlocul unei furtuni.
— Îmi pare rău însă condiţiile meteo nu ne permit să urmărim pe viu lansarea rachetei, rosti pilotul. (Atinse comutatorul din stânga sa şi imagini prinseră viaţă pe ecranul unui monitor.) Cu toate acestea, vom vedea transmisia oficială.
De acolo de unde se afla, Panille nu reuşea să distingă bine imaginile, iar pilotul tăiase sunetul. Ieşiră din zona turbulentă, dar apa ce se scurgea de pe balonul portocaliu inunda în continuare pereţii transparenţi. Apoi cabina fu agitată de mişcări violente şi dezordonate, obligând pilotul să-şi folosească întreaga măiestrie pentru a o stabiliza. Gesturile sale disperate nu aveau prea mare efect. Feţele răpitorilor căpătaseră o culoare verzuie, nesănătoasă, care nu avea nici o legătură cu nuanţa camuflajului.

— Ce se întâmplă? răsună o voce de femeie în spatele lui Panille.
O voce inconfundabilă. Umbră încremeni, apoi întoarse încet capul. Kareen. Fusese postată lângă sas, ascunsă privirilor sale. Faţa i se albise cumplit iar ochii deveniseră umbre întunecate deasupra obrajilor. Privea în gol.
Panille simţi un imens gol în stomac.
— Kareen, o chemă el.
Nu primi răspuns.
Gondola continua să se zbată la cheremul forţelor naturii.
— Ce se întâmplă? mormăi îngrijorat Nakano.
Pilotul arătă cu degetul spre un indicator montat în partea dreaptă a panoului de bord. Panille îşi dezlipi ochii de pe figura înspăimântată a Sirenei. Nu putea distinge toate informaţiile afişate pe panoul de comandă, ci doar ultimele două cifre ale unui număr care se schimba cu o viteză ameţitoare.
— Frecvenţa de ghidare, explică pilotul. Nu vrea să se centreze pe ţintă.
— Dacă nu ne fixăm pe frecvenţa corectă nu putem ajunge la destinaţie, rosti Nakano cuprins de panică.
Pilotul retrase mâna, iar Panille avu ocazia să vadă încă o dată ecranul. Imaginile dispăruseră, fiind înlocuite de benzi diforme, pulsatorii şi variat colorate.
— Încearcă radioul, porunci Nakano. Ne vor ghida pe cale verbală.
— Asta şi fac! sări iritat pilotul.
Apăsă câteva butoane, şi dădu volumul la maxim. Gondola fu umplută de un sunet strident şi pulsatoriu.
— Asta-i tot ce reuşesc să prind! Apar tot felul de interferenţe. O muzică stranie.
— Modulaţii, murmură Panille. Seamănă cu o melodie compusă pe ordinator.
— Poftim?

Panille repetă afirmaţia făcută, apoi întoarse capul spre Kareen. De ce îi evita privirea? Era foarte palidă. Oare o drogaseră?
— Altimetrul nu mai funcţionează! scrâşni pilotul. Plutim în derivă. Să văd dacă putem urca deasupra norilor ăstora blestemaţi.
Începu să apese înfrigurat pe butoane şi să mişte manetele de comandă. Însă dirijabilul nu reacţiona în nici un fel.
— La naiba! înjură el.
Umbră îşi aruncă din nou ochii spre panoul de bord. Nu îi spuse lui Nakano, însă notele îi erau foarte familiare. Ca de altfel şi imaginile apărute pe ecran. Văzuse de multe ori acelaşi lucru afişat pe monitoarele din sala de Control al Curenţilor. Aşa răspundeau algele după ce primeau instrucţiuni de modificare a curenţilor.

Refulaţii manifestă aceleaşi psihoze şi nevroze ca şi întemniţaţii. Aşa cum cei din urmă fug dacă li se dă drumul, refulaţii explodează atunci când sunt confruntaţi cu propria lor condiţie.
— Raja Toma,
Jurnale

17 ALKI, 468.
În captivitate la Postul de Observare Douăzeci şi Doi.
Gelozia se dovedeşte un bun profesor, dacă o laşi să se manifeste. Chiar şi Şeful Justiţiei poate învăţa multe din gelozia pe care o are faţă de Tritoni. În comparaţie cu ei, noi — Insularii — ducem o viaţă sordidă. Suntem săraci. Printre săraci nu există secrete. Mizeria şi transpiraţia care ne-au impregnat viaţa favorizează răspândirea informaţiilor şi zvonurilor. Chiar şi cele

mai tainice afaceri devin publice. Spre deosebire de noi, Tritonii au făcut din secret un mod de viaţă. Este unul dintre numeroasele luxuri cu care îşi condimentează existenţa. Secretul începe cu izolarea.
Ca Şef al Justiţiei şi Preşedinte al Comitetului Formelor de Viaţă, îmi plac încăperile izolate. Deci aş putea spune că prizonieratul de faţă nu mă deranjează teribil de tare. Am scăpat de şirurile de cubicule în care trebuie să ţii capul aşezat pe genunchi de-atâta înghesuială. Gata cu paşii care te calcă pe degete în mijlocul nopţii! Gata cu amanţii înflăcăraţi care îţi dau ghionturi în spate.
Privilegii şi intimitate, iată două lucruri la care oricine aspiră. Însă aici, în adâncuri, intimitatea are prioritate.
Captivitatea îmi aduce un gen mai special de intimitate. Nemiloşii Verzi nu pot înţelege acest lucru. Gardienii mei par epuizaţi şi plictisiţi. Plictiseala deschide căi spre inima secretelor, deci sunt pregătit să ascult. Viaţa lor a devenit şi viaţa mea. Cât de puţin înţeleg ei adevăratul secret! Habar n-au de versurile care se formează acum în mintea mea pentru a înregistra toată această experienţă şi a o împărtăşi cu alţii — dacă doresc şi dacă reuşesc să supravieţuiesc până când mi se va oferi ocazia. Fanaticii aceştia nu au nici un pic de îndurare. Guemes reprezintă dovada că pot comite crime îngrozitoare cu multă uşurinţă şi eficacitate... cu entuziasm, chiar. Nu-mi fac mari speranţe că voi ieşi viu de aici.
Cu excepţia activităţii în cadrul Comisiei, foarte puţine lucruri îmi vor perpetua existenţa în memoria celorlalţi. Recunosc că sunt puţin cam mândru de cariera mea. Am câteva regrete referitoare la opţiunile extraprofesionale. Copilul pe care Carolyn şi cu mine ar fi trebuit să-l avem... cred că ar fi fost fetiţă. Acum aş fi avut nepoţi. De ce m-am opus naşterii lor? De frică? Ar fi fost nişte copii minunaţi! Şi deştepţi, desigur, aşa cum este Carolyn.

Gallow se întreabă de ce stau aici cu ochii întredeschişi. Uneori mă vede şi râde. Visează să domine lumea. În privinţa asta, nu există nici o diferenţă între el şi tatăl lui Scudi. Ryan Wang dădea oamenilor de mâncare pentru a obţine controlul asupra lor. GeLaar Gallow are altă metodă. El ucide! Celelalte diferenţe dintre ei sunt la fel de profunde. Presupun că moartea este o formă de dominare absolută. Există multe feluri de moarte. Înţeleg bine acest lucru deoarece nu am nepoţi. Nu-i am decât pe cei ale căror vieţi au trecut prin mâinile mele. Pe aceia care trăiesc datorită faptului că eu am spus "da".
Mă întreb unde l-o fi trimis Gallow pe colosul acela, Nakano. Un adevărat monstru... În aparenţă. Imaginea perfectă a unui terorist. Însă motivaţiile sale nu plutesc la suprafaţă. Nimeni nu poate spune despre el că este transparent. Atunci când forţa brutală nu-şi are rostul, mâinile lui ştiu să mângâie.
Hidropterul pe care mă aflu pluteşte la punct fix, undeva sub suprafaţa apei. Secret. Intimitate. Liniştea care domneşte aici poate fi de-a dreptul teribilă. Mintea glumeşte cu mine în alegerea cuvintelor; jocul mi se pare captivant. Şi intimitatea este captivantă. Insularii nu cunosc realitatea vieţii din adâncuri. Îşi închipuie că există doar intimitate, şi din această cauză sunt invidioşi. Ei nu-şi dau seama că există şi linişte. Oare semenii mei o vor trăi vreodată? Nu-mi vine să cred că PP-ul va cere tuturor Insularilor să se mute în adâncuri. Cum ar putea-o face? Unde să ne instaleze Tritonii ca să nu-şi piardă preţioasa intimitate? Însă nu atât teama de Navă cât invidia ne va îndemna să îndeplinim ordinul. Sunt sigur că Nava nu s-ar angaja într-un astfel de plan decât prin aluzii subtile. Iar aluziile suferă foarte multe modificări atunci când sunt interpretate de oameni. E ca proiecţia prin intermediul unor oglinzi strâmbe. Pentru ca să înţeleg clar acest lucru, nu trebuie decât să mă aplec puţin asupra cronicilor, în special asupra scrierilor acelui PP rebel, Raja Toma. Ahh, Toma, ce supravieţuitor perfect ai

fost! Sunt recunoscător Navei că gândurile tale au ajuns până la mine. Pentru că şi eu ştiu cum este să fii închis în cuşcă. Şi eu ştiu cum este să fii refulat. Datorită ţie am ajuns să mă cunosc mai bine. Ca şi tine, mă pot întoarce spre amintirile mele pentru a găsi companie. Iar tu eşti printre ele.
Algele ne înregistrează. Nici un lacăt nu va mai bloca poarta spre amintiri. Niciodată.

Dacă nu ştii nimic despre cifre, nu poţi aprecia coincidenţele.
— Scudi Wang

BRETT ADMIRA STĂPÂNIREA DE SINE de care dădea dovadă Scudi. Deşi atmosfera din cabina de comandă era foarte încărcată, Sirena îşi concentrase atenţia exclusiv asupra manevrelor. Lumina dimineţii strălucea puternic, iar hidropterul îşi continua evoluţia pe deasupra apei, evitând frunzele de alge care se puteau prinde de traversele suprafeţelor portante. Erau momente când Brett avea impresia că algele se dădeau intenţionat la o parte, deschizându-le canale speciale. Ne îndrumă? De ce ar face una ca asta? Din când în când, Scudi deschidea larg ochii. Ce vedea ea în canalele acelea pentru a avea o astfel de reacţie? Tenul ei bronzat pălea la auzul discuţiei în contradictoriu pe care o purtau Twisp şi Bushka, însă conducea aparatul spre punctul de întâlnire cu Gallow.
Reacţia ei nu este deloc naturală, gândi băiatul. Bushka îşi pierduse minţile dacă îşi închipuia că patru oameni îl puteau surprinde şi neutraliza pe Gallow. Este obligatoriu ca Vashon să afle ce se petrece! Scudi trebuie să-şi dea seama de asta!

O oră mai târziu, ieşiră din zona puternic populată cu alge. Apa devenise mai adâncă, iar valurile înalte izbeau suprafeţele portante ale hidropterului.
Bushka stătea singur în fotoliul de comandă, după ce îl obligase pe Twisp să se aşeze pe podea undeva departe de el. Tritonul captiv zăcea între ei fără a scoate un sunet, legat precum un Nemilos care se încurcase în frunzele algelor. Deschidea din când în când ochii pentru a arunca o privire în jur.
Pescarul stătea liniştit, aşteptând o ocazie favorabilă pentru a acţiona. Brett îl înţelegea foarte bine. N-are rost să te cerţi prea mult cu cineva care ţine în mână un pistol-laser.
Îşi îndreptă atenţia spre profilul lui Scudi, care scruta concentrată întinderea oceanului şi se încorda ori de câte ori avea de dat o comandă pentru schimbarea cursului. Sesiză cu uimire că un muşchi îi tremura pe obraz.
— Scudi, s-a întâmplat ceva? întrebă el îngrijorat.
Sirena strânse manşa direcţiei până i se albiră încheieturile degetelor. Aşa cum stătea în scaunul de pilotaj, înconjurată de imensul panou cu instrumente de bord, părea o fetiţă mică şi neajutorată. Purta în continuare costumul de scafandru. Brett zări o iritaţie roşie în zona gâtului — acolo unde materialul freca pielea — şi deveni conştient că şi pe el îl deranja acelaşi lucru.
— Scudi?
— E-n regulă, şopti ea de-abia auzit.
Inspiră adânc şi se lăsă moale pe spătarul tapiţat al scaunului. Băiatul văzu că încheieturile degetelor încep să capete o culoare normală. Hidropterul se zguduia din încheieturi la contactul din ce în ca mai des cu valurile. Oare cât mai rezistă tratamentului ăsta? Twisp şi Bushka începură din nou o conversaţie, însă vorbeau prea încet pentru ca ceilalţi să poată înţelege ceva.
Brett întoarse capul spre ei şi îşi focaliză atenţia asupra pistolului-laser pe care istoricul îl ţinea cu hotărâre în mână.

Ţeava era îndreptată pe o direcţie care cădea între Twisp şi Triton.
Care erau intenţiile reale ale lui Bushka? Era mânat doar de furie? Fără îndoială, nu va reuşi să scape vreodată de amintirile masacrului la care participase. Însă uciderea lui Gallow nu era de natură să alunge fantomele. Dimpotrivă.
Scudi se aplecă spre Brett şoptindu-i:
— Vom întâlni o furtună puternică.
Băiatul privi împrejur, cercetând realitatea aflată dincolo de pereţii transparenţi. De-abia acum remarcă schimbarea dramatică a condiţiilor meteorologice. Vântul începuse să sufle în rafale dinspre stânga, retezând coama valurilor şi desenând linii înspumate pe suprafaţa apei. În depărtare, norii coborâseră o cortină grea de ploaie, contopindu-se astfel cu oceanul întunecat. Ziua căpătase dintr-o dată caracteristici metalice şi reci. Ridică ochii spre vectorul de poziţie afişat pe monitorul superior şi încercă să estimeze timpul rămas până la întâlnirea cu Gallow şi haita sa de Nemiloşi Verzi.
— Două ore? întrebă el.
— Cred că vom întârzia, rosti Scudi arătând cu bărbia spre furtuna din depărtare. Leagă-ţi centura de siguranţă.
Brett se conformă cu promptitudine.
Apoi ploaia căzu peste ei. Vizibilitatea scăzu sub o sută de metri. Picăturile uriaşe loveau cu furie carcasa metalică a aparatului şi în cele din urmă reuşiră să învingă capacitatea jeturilor de aer care foloseau drept ştergătoare de parbriz. Scudi reduse tracţiunea motoarelor. Hidropterul începu să izbească şi mai puternic valurile înalte.
— Ce se întâmplă? tresări Bushka.
— Furtună, răspunse Sirena. Priveşte!
— Când vom ajunge la destinaţie?
Vocea sa căpătase un nou ton, sesiză Brett. Nu era chiar frică… Nelinişte? Incertitudine? Bushka — la fel ca toţi Insularii — avea

o admiraţie deosebită pentru hidroptere, însă nu le prea înţelegea. Cum se comportau într-o situaţie ca aceasta? Vor fi nevoiţi să se oprească şi să coboare în adâncuri aşteptând trecerea furtunii?
— Nu ştiu, făcu Scudi. Dar foarte curând vom fi nevoiţi să încetinim chiar şi mai mult.
— Să nu pierdem timpul! porunci Bushka.
Luminozitatea scăzuse puternic în cabină, iar valurile de afară se arătau puse pe rele — se transformaseră în talazuri imense şi lungi, curbate, cu crestele înspumate. Totuşi, hidropterul continua să înainteze printr-un canal deschis de alge.
Scudi aprinse luminile în cabină şi începu să acorde o atenţie sporită monitoarelor panoului de bord.
Brett îşi văzu propria imagine reflectată de plaz şi rămase uimit. Chica de păr blond îi înconjura scăfârlia ca un halo sălbatic. Ochii deveniseră două găuri în care se putea pierde, că-pătând aceeaşi culoare cenuşie şi întunecată ca şi furtuna sau ca blana unui Nemilos. Pentru prima oară îşi dădu seama cât de mult se apropia înfăţişarea lui de standardele tritoniene.
Aş putea fi acceptat fără nici o problemă.
Se întrebă cât de mult figura acest fapt în atracţia pe care Scudi o manifesta faţă de el. Gândul venise brusc, luându-i prin surprindere. Îl depărta şi în acelaşi timp îl apropia de ea. Un Insular şi o Sirenă. Aşa vor fi mereu. Cu ce pericole se putea confrunta un astfel de cuplu?
Scudi îi văzu privirea intensă îndreptată spre plaz.
— Vezi ceva? întrebă ea.
Brett îşi dădu imediat seama că îl întreba dacă ochii săi supersensibili îi erau de vreun folos în condiţiile de faţă.
— Nu. Pentru ochii mei, ploaia este la fel de rea ca şi pentru ai tăi. Ai încredere în instrumente.
— Vom fi obligaţi să încetinim. Iar dacă starea vremii se înrăutăţeşte, vom coborî în adâncuri. Niciodată n-am...

Fu întreruptă brusc de o zguduitură puternică. Structura de rezistenţă a hidropterului protestă atât de violent încât băiatul crezu că se rupsese. Scudi reduse imediat viteza. Aparatul patină pe coama unui val, înclinându-se cu nasul în faţă. Apoi, o dată cu valul următor, se cabră puternic. Deşi era bine prins în scaun, Brett avu impresia că smucelile îi tăiau respiraţia.
În spate se auziră mişcări dezordonate, bufnituri şi înjurături. Bushka, sprijinindu-se de spătarul fotoliului, încerca să-şi recupereze echilibrul. Avusese grijă să nu se despartă de pistolul-laser. Twisp şi Tritonul fuseseră învălmăşiţi într-un colţ. Pescarul împinse captivul la o parte şi, sprijinindu-se de perete cu braţul său lung, se ridică în picioare.
— Ce se întâmplă? urlă Bushka.
Găsi un mâner de sprijin montat pe perete, îl prinse, şi se aruncă din nou în fotoliu.
— Am intrat printre alge, îl informă Scudi. S-au agăţat de suporţii suprafeţelor portante. Am fost nevoită să le pliez, însă nu intră complet în locaş.
Brett rămase cu ochii pe Bushka. Hidropterul plutea pe apă, legănat puternic de mişcarea valurilor, în timp ce motoarele abia mai trimiteau un zumzet slab. O bănuia pe Scudi că exagerase gravitatea situaţiei. Însă totul depindea acum de ea.
Bushka părea nehotărât. Capul său mare se înclina o dată cu aparatul, încercând să privească peste umărul Sirenei la furtuna de afară. Băiatul îşi spuse deodată că şi Bushka avea o înfăţişare frapant de asemănătoare cu a Tritonilor: umeri largi şi puternici continuaţi cu braţe fine şi mâini aproape delicate.
Valurile şi rafalele de vânt îşi înteţiră atacul.
— În faţa noastră se află o zonă înţesată cu alge, explică Scudi. Nu ştiu ce caută aici. Probabil au fost smulse de furtună şi purtate până aici. Nu am curaj să folosesc patinele.
— Ce putem face? întrebă Bushka.

— Mai întâi va trebui să curăţ suporţii pentru a putea retrage suprafeţele portante. Altfel, s-ar putea să se deterioreze. Integritatea structurii este vitală pentru sistemul de comandă, mai ales dacă vom fi nevoiţi să ne scufundăm.
— După ce curăţăm suporţii, vom folosi din nou suprafeţele portante, propuse Bushka. Trebuie să ajungem la Postul de Observare înainte ca Gallow să intre la bănuieli!
— Dacă se deteriorează un suport în timp ce ne deplasăm cu viteză mare, s-ar putea să ne coste foarte scump. (Scudi arătă spre Triton.) Întreabă-l şi pe el.
Bushka întoarse capul în direcţia captivului.
— Ce importanţă mai are? făcu acesta ridicând din umeri. Dacă murim printre alge, devenim nemuritori.
— Cred că ţi-a confirmat spusele, Scudi, interveni pescarul. Deci, cum curăţăm suporţii?
— Manual. Cineva trebuie să iasă afară.
— Pe vremea asta?
Twisp fixă cu privirea talazurile. Înspumate care abia se mai distingeau pe fondul cenuşiu şi metalic al furtunii. Hidropterul plutea ca o jucărie, spărgând valurile şi răsucindu-se la fiecare rafală de vânt.
— Vom folosi cablurile de siguranţă, rosti Scudi. Nu e prima oară când fac aşa ceva. (Apăsă butonul de transfer pentru a activa comenzile lui Brett.) Preiei tu comanda, Brett. Ai grijă, mai ales atunci când ajungi pe crestele valurilor, pentru că vântul are tendinţa să ne arunce în lateral. Suprafeţele portante fiind pe jumătate ieşite, va fi greu să stăpâneşti comenzile.
Băiatul apucă manşa direcţiei, simţindu-şi palmele acoperite cu o peliculă fină de transpiraţie.
Scudi îşi scoase centura de siguranţă şi se ridică în picioare, ţinându-se bine de spătarul scaunului pentru a nu fi dezechilibrată de balansul sălbatic.
— Cine mă ajută? întrebă ea.

— Eu! se oferi Twisp. Spune-mi ce să fac.
— Ia staţi aşa! sări Bushka. (Îi studie pe cei doi câteva clipe.) Dacă faceţi vreo prostie, puştiul va avea de suferit!
— Se pare că ai învăţat multe de la Gallow, pufni Twisp. Sigur îţi este duşman?
Bushka se albi de mânie, însă nu scoase nici un cuvânt.
Pescarul ridică din umeri şi, folosindu-se de mânerele de sprijin montate în pereţi, porni spre sas.
— Scudi? aruncă el peste umăr.
— Imediat! rosti Sirena. (Se întoarse spre Brett.) Încearcă să-l ţii cât mai stabil posibil. Afară este prăpăd.
— Poate că ar trebui să vin eu cu tine.
— Nu... Twsip nu se pricepe să manevreze un hidropter.
— Atunci eu şi cu el...
— Nu ştiţi cum se curăţă suporţii. Aşa este cel mai bine. Vom avea grijă de noi. (Se aplecă brusc, sărutându-l pe obraz.) Nu te teme.
Brett rămase cu o senzaţie caldă de siguranţă. Avea impresia că ştie exact cum trebuie să acţioneze comenzile.
Bushka verifică legăturile Tritonului, apoi luă loc pe scaunul lui Scudi, lângă Brett. Acesta îi aruncă o privire pe furiş, observând că piedica pistolului era în continuare trasă.
Valurile grele îi izbeau pieziş, iar hidropterul abia mai avea suficientă viteză pentru a se orienta. Se auziră voci pe punte. Scudi îi striga ceva lui Twisp. Cabina fu scăldată de un val. Două alte valuri îi ridicară brusc, producându-le un gol în stomac. Apoi se treziră în faţa unui talaz imens, care se curbă în faţa lor şi îşi sparse creasta înspumată în nasul aparatului. Acesta se înclină pe spate până ajunse aproape la verticală, căzu în golul lăsat de trecerea talazului şi fu înghiţit de valurile următoare. Structura de rezistenţă se cutremură îngrozitor. Îşi pierdură cu toţii simţul orientării, în timp ce Brett se lupta eroic să ridice nasul aparatului la suprafaţă.

Twisp strigă ceva. Vocea sa disperată răsună deodată pe culoar, înfîgându-se în urechile băiatului.
— Brett! Întoarce! S-a rupt cablul de siguranţă al lui Scudi!
Fără a se mai întreba dacă hidropterul putea suporta o asemenea manevră, Brett trase zdravăn de manşă spre stânga, păstrând-o în acea poziţie. Aparatul se roti pe coama unui talaz, patină în lateral şi se repezi cu nasul în apă. Pasajul fu inundat iar apa pătrunse clocotind în cabină, ridicându-l pe Tritonul captiv şi proiectându-l peste Bushka. Valul următor era să-i dea peste cap. Reuşiră să iasă la suprafaţă, continuând să evolueze pe o traiectorie aproximativ circulară. Brett simţi apa năvălind în cabină şi îşi dădu seama că pescarul deschisese trapa din spate pentru a se face auzit.
Găseşte-o! se rugă el. Ar fi vrut să abandoneze comenzile şi să fugă spre Scudi, să o ajute, însă ştia că trebuie să menţină hidropterul pe traiectorie. Twisp avea multă experienţă. Se va descurca!
Apa din cabină le ajunsese până aproape de talie. Auzi înjurăturile lui Bushka, şi îl văzu străduindu-se ţină pe loc trupul Tritonului.
În mintea sa începu să răsune o vibraţie: Scudi Scudi Scudi...
Vacarmul din cabină scăzu deodată.
— A închis sasul! strigă istoricul.
— Ajută-i, Bushka! urlă Brett. Fă şi tu ceva util, măcar o singură dată!
Hidropterul se ridică din nou pe creasta unui val, înclinându-se greu pe o parte din cauza apei din cabină.
— Nu e nevoie! făcu Bushka. A găsit-o!
— Poţi reintra pe cursul stabilit. (Era vocea lui Twisp, răsunându-i în ceafă, însă nu întoarse capul.) Fii liniştit, n-a păţit nimic.
Brett întoarse hidropterul, spărgând un val uriaş. Aparatul se înclină în faţă, iar apa din cabină se adună spre panoul de bord. Auzi clar zgomotul pompelor muncind de zor sub podea. Riscă o

privire înapoi, zărindu-şi iubita atârnând fără vlagă pe umărul pescarului.
Twisp închise uşa, apoi aşeză trupul fetei pe fotoliul de comandă.
— Respiră, spuse el. (Se aplecă asupra ei, punându-i degetele pe gât.) Pulsul este puternic, dar s-a lovit cu capul de învelişul metalic şi a leşinat.
— Aţi curăţat suporţii? întrebă Bushka.
— Rahat! izbucni Twisp.
— I-aţi curăţat?
— Da, am curăţat afurisiţii tăi de suporţi!
Brett ridică privirea spre monitorul de deasupra şi iniţie o giraţie de zece grade, înăbuşindu-şi în acelaşi timp o reacţie violentă faţă de Bushka. Însă acesta căuta de zor ceva pe panoul din faţa sa.
— Trebuie să retragem suprafeţele portante, făcu el. Asta era ideea, nu?
Îşi plimbă degetele pe deasupra consolei şi pe monitor apăru deodată o schemă. O cercetă câteva momente, apoi manevră comenzile din partea sa de panou. După câteva clipe îşi dădură seama că reuşise. Hhhhsssss... clank! Suprafeţele portante intraseră în locaşuri.
— Vezi că nu te-ai încadrat pe curs! sări el după aceea.
— Fac tot ce pot, reacţionă Brett nemulţumit. Dacă nu intrăm pieziş în valuri, până la urmă o să fim sfărâmaţi.
— Dacă minţi, eşti mort!
— Poftim! Preia tu comanda dacă te pricepi mai bine ca mine! rosti Brett luând mâinile de pe manşă.
Bushka îi lipi ţeava pistolului de frunte:
— Continuă să pilotezi şi nu mai face pe deşteptul.
Brett puse mâna pe manşă la timp pentru a înfrunta noul val. Aparatul devenise mai uşor de manevrat. Undeva pe panou se

aprinsese un buton verde sub care scria: "Suprafeţele portante repliate."
Bushka roti scaunul aducându-i într-o poziţie din care îi putea supraveghea atât pe Brett cât şi pe Twisp. Tritonul legat zăcea lângă scaunul lui, palid ca un mort. Însă respira.
— Intenţiile mele nu s-au schimbat, rosti Bushka. (În vocea sa se făcu simţită o notă de isterie.) Mergem în continuare la întâlnirea cu Gallow.
Twisp o legă pe Scudi de fotoliu şi se aşeză lângă ea, păstrându-şi mâna pe un suport montat în perete. Privi peste umărul lui istoricului.
— Ce este ăla? se interesă el arătând spre monitorul din plafon.
Bushka nu se întoarse.
Brett ridică ochii. Pe ecran clipea un hexagon verde-strălucitor, undeva în dreapta traiectoriei.
— Ce este ăla? repetă Twisp.
Băiatul se aplecă asupra consolei şi ceru identificarea elementelor de pe ecran.
Lângă hexagon apăru un comentariu: "Postul de Observare Douăzeci şi Doi."
— Staţia de recuperare a celulelor de hibernare, explică Brett. Probabil că Gallow se află acolo. Scudi ne-a dus chiar la ţintă.
— Condu-ne în interior! porunci Bushka.
Brett modifică din nou cursul, încercând să-şi amintească tot ce-i spusese Scudi referitor la proiectul de recuperare a celulelor de pe orbită. Descoperi că nu ştia prea multe.
— De ce clipeşte? întrebă din nou pescarul.
— Cred că face aşa atunci când intri în raza lor de detecţie, îşi dădu Brett cu părerea. Sau poate că adâncimea apei scade periculos de mult.
— Crezi? se zbârli Bushka.

— Nu cunosc instrumentele astea mai bine decât tine, se supără băiatul. Dacă îţi închipui că te pricepi mai bine, de ce nu treci tu la comenzi?
— Aruncă nişte apă pe fata aia şi trezeşte-o, porunci istoricul. (Vocea îi suna din nou spartă. Îndreptă pistolul spre Brett, adresându-i-se lui Twisp.) Stai cuminte, Twisp! Altfel, puştiul se va trezi cu o gaură în cap!
Cu mâna rămasă liberă, începu să apese clapele consolei.
— Sunteţi nişte incompetenţi, murmură el. Totul se află aici, nu trebuie decât să ştii ce să ceri.
Instrucţiunile începură să se deruleze pe ecran.
— Pe testiculele Navei! rosti Twisp înjurătura sa preferată. Ce-i aia?
Prin peretele transparent inundat de apă, undeva spre stânga, Brett zări o pată mare şi portocalie plutind pe apă. Se aplecă deasupra consolei pentru a privi mai atent. Era ceva lung şi portocaliu care întrerupea monotonia cenuşiu-întunecată a furtunii. În jurul obiectului se înfăşuraseră alge.
Hidropterul se apropia rapid de pata portocalie. Brett se aplecă spre babord, pregătindu-se să o observe mai bine.
— Balonul unui dirijabil, se lămuri Bushka. Cum s-or fi prăbuşit?
— Vedeţi cumva gondola? întrebă Twisp. Brett! Rămâi sub vânt şi ai grijă să nu te încurci în balon, pentru că acţionează precum o ancoră flotantă.
Brett coti puţin spre stânga şi pătrunse în depresiunea lăsată de un talaz, balansându-se periculos pe creasta celui următor. Descoperi gondola, o umbră întunecată plutind pe valuri. Balonul portocaliu înlănţuit de alge o ţinea pe loc şi, într-o anumită măsură, netezea furia oarbă a apei. Hidropterul ajunse din nou pe coama unui val. Băiatul reuşi să distingă figuri înspăimântate lipite de pereţii gondolei.
— Sunt oameni acolo! strigă Twisp. Le-am văzut feţele!
— La naiba! se răzvrăti Bushka. La naiba, la naiba, la naiba!

— Trebuie să-i salvăm, rosti Brett. Nu-i putem lăsa acolo.
— Ştiu!
Scudi începu deodată să murmure... cuvinte pe care iubitul ei nu le înţelegea.
— Nu vă speriaţi, îşi revine! îi anunţă Twisp. Bushka, tu vino aici şi ai grijă de ea până mă duc eu să văd cum aducem gondola mai aproape de noi.
— Ai vreo idee? întrebă Bushka.
— Am să înot până acolo! Ce altceva aş putea face? Brett, încearcă să păstrezi hidropterul la punct fix!
— Sunt Tritoni, spuse Bushka. De ce nu ne aruncă o frânghie?
— Pentru că gondola se va duce la fund în clipa în care ei vor deschide sasul.
— Ce... ce se întâmplă? răsună vocea limpede a Sirenei.
Bushka îşi desfăcu legăturile, îndreptându-se spre ea. Auziră sasul deschizându-se, apoi închizându-se la loc. Istoricul răspunse şoptit la întrebarea lui Scudi.
— Un dirijabil? Unde ne aflăm?
— În apropiere de Postul de Observare Douăzeci şi Doi. Unde te duci? Stai locului!
— De-aici preiau eu comanda aparatului! Apa este foarte puţin adâncă. Foarte puţin adâncă. Ne putem...
— Bine! Fă ce trebuie să faci.
Brett simţi paşii târşâindu-se pe podea, apa picurând din costumul ud... apoi mâna ei prinzându-i de umăr.
— Vai! Ce tare mă doare capul! gemu Scudi.
Îşi plimbă degetele pe ceafa băiatului şi acesta fu străpuns brusc de o durere îngrozitoare în tâmplă. Parcă cineva l-ar fi izbit acolo cu toată puterea.
Scudi se aplecă deasupra lui, aşezându-i mâna pe umăr pentru a-şi găsi echilibrul. Obrajii lor se atinseră.
Brett se simţi pătruns de un fluid subtil. Panica ar fi vrut să pună ghearele pe el, însă dispăru repede, lăsând loc unei străluciri

cristaline. I se zbârli părul pe ceafă dându-şi seama că trăia o stare de supraconştienţă. În el se contopiseră două fiinţe, deşi percepea separarea fizică.
Văd lumea prin ochii lui Scudi!
Mâinile sale manevrară automat manşa direcţiei şi maneta de gaze, cu o pricepere de care nu se ştiuse capabil până atunci. Hidropterul alunecă lin spre gondolă şi rămase pe loc. Tracţiunea statoreactoarelor fusese reglată astfel încât să contracareze acţiunea rafalelor de vânt.
Ce se întâmplă cu noi?
Cuvintele se formară tăcut în minte. O întrebare formulată instantaneu şi un răspuns primit în aceeaşi clipă.
Algele ne-au schimbat! Atunci când ne atingem împărtăşim aceleaşi senzaţii!
Stăpânit de această stranie stare, îl văzu pe Twisp înotând printr-un canal deschis de alge. Se apropiase mult de gondolă. Feţele înmărmurite se zgâiau la el, lipite de peretele transparent. Brett avu impresia că recunoaşte una dintre acele figuri. Cu viteza fulgerului intră într-un fel de vis — un vis în care auzea cuvintele rostite în interiorul gondolei. Visul dispăru brusc. Rămase cu ochii holbaţi înspre valurile înspumate ce zgâlţâiau balonul portocaliu. În cele din urmă, Twisp reuşi să fixeze cablul.
— I-ai auzit vorbind? şopti Scudi.
— Nu mi-am dat seama ce spuneau.
— Eu da. Acolo sunt oamenii lui Gallow. Au luat prizonieri.
— Unde-i Gallow? În Postul de Observare?
— Cred că da. Am recunoscut pe unul dintre prizonieri... Panille cel Negru... Umbră. Am lucrat cu el.
— Cel care m-a îngrijit acolo, pe culoar?
— Da, iar unul dintre răpitori este Gulf Nakano. Mă duc să-l avertizez pe Bushka. El are arma. Va trebui să-i închidem în hală.

Scudi se întoarse spre Bushka, păşind cu precauţie pentru a nu-şi pierde echilibrul. Brett o auzi explicându-i situaţia, spunând că recunoscuse figura lui Nakano.
— Au deschis sasul gondolei şi încep să iasă, anunţă băiatul. Îl văd pe Umbră... uite-l şi pe Nakano. Gata! Au ieşit cu toţii. Valurile au inundat gondola.
Scudi se strecură în scaunul pilotului.
— Lasă-mă pe mine, rosti ea spre Brett. Tu ajută-l pe Bushka să-i întâmpine pe naufragiaţi.
— Fără şmecherii! să răsti Bushka la el în timp ce alergau pe coridor.
— Trebuie să-l scoatem pe Twisp dintre ei!
— El rămâne ultimul, ca să decupleze gondola în momentul în care aceasta se va scufunda.
Ajunseră în dreptul sasului, simţind vântul biciuindu-le obrajii şi aruncându-le picături de apă în ochi. Un val se sparse cu furie de carcasa metalică a hidropterului. Brett se felicită că nu renunţase la costumul de scafandru. În ciuda frigului, trapul său era scăldat în transpiraţie, iar muşchii braţelor şi ai picioarelor se încordaseră ca nişte frânghii suprasolicitate. Îşi aruncă privirea în lungul cablului şi zări un şir de capete înaintând spre sas. În frunte era Nakano, urmat de Panille. Cablul tresărea în ritmul valurilor.
— Îi lăsăm să intre unul câte unul şi îi băgăm în hala din spatele meu, hotărî Bushka.
— Va trebui să-i dezarmăm.
Nakano intră primul. Pe faţă avea întipărită agresivitatea brutală a unui Nemilos bătrân. Bushka îl ameninţă cu pistolul-laser, confiscă o armă similară şi un cuţit din holsterele celuilalt, apoi îi făcu semn cu bărbia să intre pe uşa halei.
Preţ de o clipă, Brett avu impresia că Nakano se va năpusti asupra lui Bushka, deşi acesta din urmă îi lipise pistolul de coaste. Dar matahala dădu din umeri şi coborî în hală.

Panille rămase pe platformă pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Următoarea persoană care pătrunse prin sas se dovedi a fi o femeie superbă.
— Kareen Ale! tresări Bushka. Măi să fie! (O dezbrăcă din priviri. Nezărind nici un fel de armă, îi făcu şi ei semn spre hală.) Intră acolo, te rog.
Sirena privea fix pistolul din mâna istoricului.
— Mai repede!
De sub platformă izbucni brusc un urlet înfiorător. Brett se răsuci ca să vadă despre ce era vorba.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Bushka.
Încerca să-şi împartă atenţia între uşa deschisă a halei şi sasul prin care supravieţuitorii urmau să urce la bord.
Brett privi peste umărul lui Panille, care coborâse în apă. Gondola începuse să se scufunde trăgând după ea şi balonul portocaliu. Twisp desprinsese cablul şi îl ţinea strâns de capăt. Totuşi, ceva era în neregulă undeva pe la mijlocul cablului. Băiatul încercă să afle ce anume cauzase acel strigăt teribil.
— Ce s-a întâmplat? insistă Bushka.
— Nu ştiu. Sunt nişte alge pe cablu. Gondola a dispărut deja sub valuri, Twisp pare în siguranţă...
O mână de om ieşi de sub apă dar frunzele algelor se năpustiră asupra ei, făcând-o să dispară! Twisp ajunse în dreptul lor şi rămase acolo, neştiind ce să facă. Frunzele îi atinseră fruntea, creştetul, apoi se retraseră. Pescarul continuă să înainteze în lungul cablului, oprindu-se în final lângă Panille. Era epuizat. Tritonul îl prinse de subsuoară, sprijinindu-l, în timp ce valurile se agitau furioase în jurul lor.
— Aveţi nevoie de ajutor? se oferi Brett.
Twisp ridică o mână spre el, oprindu-l:
— Mă descurc.
Întinse braţul în lungul cablului şi se prinse bine.

— Doi oameni, gâfâi el. Luaţi de alge. Pur şi simplu i-au luat. S-au încolăcit în jurul lor şi i-au tras sub valuri.
Urcă pe platformă, trecu împleticindu-se de pragul sasului, apoi se întoarse pentru a-l ajuta pe Panille. Muşchii îi tremurau spasmodic. Bushka îi făcu Tritonului semn să intre în hală.
— Nu! strigă Brett interpunându-se între Bushka şi Panille. Umbră era prizonierul lor. M-a ajutat. Nu este de-al lor.
— Cine zice asta?
— Algele! răspunse Twisp.

Să dobândim controlul asupra hranei şi religiei, şi vom domina lumea.
— GeLaar Gallow

AGITAŢIA CRESCÂNDĂ A VATA-EI făcea ca nutrimentul să se reverse pe deasupra marginilor piscinei. Din când în când îşi arcuia spatele de parcă ar fi fost cuprinsă de durere. Sfârcurile roz ale sânilor spărgeau atunci suprafaţa lichidului precum piscurile strălucitoare a doi munţi albastru-verzui. Unul dintre supraveghetori, Insular cu mintea aburită de boo, se întinse pentru a ciupi unul dintre aceste vârfuri imense brăzdate de vene. Peste puţin timp fu descoperit într-o stare catatonică, cu degetele mare şi arătător împietrite deasupra piscinei, în aceeaşi poziţie profanatoare.
Evenimentul o determină pe Simone Rocksack să-şi dubleze eforturile de convingere a Insularilor că trebuie să emigreze masiv în adâncuri. Poveştile despre "Furia Vata-ei" circulau neîngrădite şi nici unul din anturajul PP-ului nu făcea eforturi de a separa realul de fantezie. Atunci când un subaltern protestă

împotriva răspândirii zvonurilor false, însăşi Simone îl reduse la tăcere spunând: "Dacă serveşte unui ideal moral superior, minciuna nu mai este minciună. Este o binefacere."
Generaţii întregi de oameni evoluaseră în jurul Vata-ei, iar ea rămăsese închisă în piscină şi în propriul său craniu. Acum explora lumea cu gingaşele extremităţi ale algelor.
Algele reprezentau pentru ea degete şi urechi, nas, ochi şi limbă. Acolo unde tentaculele masive pluteau leneş la suprafaţa strălucitoare a apei, percepea răsăritul pastelat al sorilor, plutirea bărcilor şi a Insulelor, atacurile cumplite ale haitelor de Nemiloşi. Peştii-gunoieri care curăţau frunzele late ale algelor gâdilau cu mustăţile lor crevasele adânci ale cărnii sale opulente.
Ca şi ea, algele erau incomplete... incapabile să se reproducă. Tritonii tăiau puieţi din tulpinile mature, sădindu-i în nămol sau printre stânci. Furtunile, la rândul lor, smulgeau tentacule fragede din trupul-mamă şi le răspândeau printre pietre unde creşteau în siguranţă. De cel puţin două secole şi jumătate algele nu mai înfloriseră. Nici un aerostat nu mai spărsese suprafaţa apei înălţându-şi balonul cu hidrogen printre nori şi împrăştiind sporii.
Uneori, în somn, pântecele Vata-ei se unduia într-un ritm uitat, în timp ce o dulce stare de vid îi chinuia abdomenul. Acestea erau momentele când se apropia de Duque, trupul ei masiv strivindu-i într-o frustrantă parodie de act sexual.
Acum, frustrările ei se focalizaseră asupra lui GeLaar Gallow. O junglă de alge îşi întindea tentaculele uriaşe încercând să ajungă la zidurile şi porţile Postului de Observare Douăzeci şi Doi, însă fără succes. Perimetrul era prea larg, zidurile prea înalte... tentaculele prea scurte.
Din ce în ce mai mulţi ochi participau alături de alge la dezvăluirea trădării. Cei mai limpezi aparţineau lui Scudi Wang.

Vata-ei îi plăcea compania Sirenei şi de fiecare dată îi venea foarte greu să se despartă de ea.
O întâlnise pe Scudi printre alge. După câteva contacte scurte şi luminoase cu mintea tânără şi proaspătă, o căutase zilnic. Atunci când visa imagini terorizante cu alge smulse din piatra-balast şi murind în vârtejul furtunii, atingea pielea lui Scudi cu tentaculele sau cu frunzele iar coşmarul se transforma într-o viziune blândă. La rândul ei, proiecta în mintea Sirenei mici povestioare, imagini fragmentate, care alungau teama că algele ar putea fi periculoase. Visa şi pentru alţii care nu ieşiseră niciodată din tărâmul fanteziei. Acum ştia că mama lui Scudi fusese unul dintre acei idealişti incorijibili. Orbită de strălucitoarele viziuni proiectate de alge, femeia intrase neajutorată, cu ochii larg deschişi, în plasa pescarului. Delicatul peşte-cu-aer de la gât fusese zdrobit iar ea se înecase. Echipajul submersibilului nu făcuse nici un gest pentru a o salva, deşi văzuse totul!
Urmărea strania odisee ale cărei evenimente se canalizau spre Postul de Observare Douăzeci şi Doi. În momentul scufundării gondolei îşi întinsese tentaculele şi făcuse cunoştinţă cu Panille Umbră şi cu Bushka. Ea şi cu Panille aveau acelaşi sânge.
Frate, gândi ea minunându-se de frumuseţea cuvântului. Prin Scudi intra în legătură cu Bushka şi cu Panille. Mesajul trimis Sirenei era simplu şi limpede: Găsiţi-l pe Gallow şi obligaţi-l să iasă din fortăreaţă. Restul lăsaţi-l în seama algelor.

Viaţa nu este o opţiune, ci un dar. Moartea este opţiunea.
— Ward Keel,
Jurnale

DEŞI SE FĂCUSE TÂRZIU, somnul nu vroia să coboare asupra lui Ward Keel. Îşi spuse că lipsa oboselii era o consecinţă logică a stării de captivitate. Pleoapele refuzau cu încăpăţânare să se închidă. Clipeau încet permiţându-i să admire mişcarea graţioasă a genelor, reflectată în plasmasticla de lângă el. Se studie cu atenţie. Ochii pătau monotonia plasmasticlei ca o fereastră cu margini difuze. Dincolo de perete creşteau algele, aproape la fel de gri ca şi fondul apei. Celula aceasta era încălzită mai bine chiar decât locuinţa sa din Vashon, însă cenuşiul din jur aducea o boare de gheaţă în sufletul său. Contemplase algele de-a lungul a câteva ore, pe parcursul cărora oamenii lui Gallow se adunaseră în Postul de Observare. La început, tulpinile se clătinaseră în voia curenţilor. Frunzele lor se desfăceau precum părul unei femei mângâiat de briză. Acum ritmul se schimbase. Frunzele îşi îndreptaseră vârfurile direct spre Keel. Curenţii îşi modificau direcţia de la o clipă la alta, obligând algele să participe la un dans halucinant.
Echipajul care plecase de dimineaţă nu se mai întorsese. Gallow îşi pierduse echipa de medici, şi înjura în camera de alături cu o voce spartă şi enervantă.
Se întâmplă ceva ciudat cu algele, îşi spuse Keel. Mai ciudat chiar decât faptul că se mişcă împotriva curenţilor.
Niciodată nu luase în considerare posibilitatea ca Brett şi Scudi să fi murit în timpul evadării. În reveriile provocate de unduirile graţioase ale algelor, gândurile sale se îndreptau adesea spre tinerii săi prieteni.
Sosiseră la destinaţie? Cuvintele pline de mânie ale lui Gallow nu făceau nici o aluzie la aşa ceva. Judecătorul începu să-şi facă griji. Criminalul ar fi reacţionat foarte violent dacă mesajul ar fi ajuns pe Vashon.
GeLaar Gallow intenţionează să pună stăpânire pe Comerţul Tritonian şi pe celulele de hibernare. Rachetele lor pleacă în

spaţiu pentru a recupera celulele de pe orbită. Tritonii schimbă planeta de o manieră care să facă imposibilă supravieţuirea Insularilor. Dacă tentativa lui Gallow va fi încununată de succes, pe Insulari nu îi mai aşteaptă decât moartea.
Cum va reacţiona PP-ul? Nu era sigur că va apuca să afle răspunsul la această întrebare. În curând am să mor. N-are rost să-mi fac speranţe deşarte.
Maţele începuseră să-l ardă din nou, exact la fel cum păţise cu patru ani în urmă. Ştia că orice urmă a remorei dispăruse. Fără ea, mâncarea înghiţită va trece nedigerată iar intestinele se vor ataca singure. Va muri ori de foame, ori din cauza unei hemoragii interne. N-avea nici un motiv să pună la îndoială diagnosticul medicului său personal. Dovezile erau prea chinuitoare pentru a se mai preface că ignoră realitatea.
De obicei, eram mereu obosit. De data aceasta, de ce nu pot să dorm? Din cauză că ultima oară sângerase în timpul somnului. Se apropiase la un pas de moarte. De aceea nu vroia somnul să vină.
Nu focul din maţe îl ţinea treaz. Proteza — pe care o purta de atâţia ani — îl învăţase să suporte durerea. Nu. De data aceasta era vorba de luciditatea condamnatului.
Starea limpede de conştienţă îl făcuse pe Judecător să urmărească activitatea algelor. Pe la mijlocul dimineţii tulpinile începuseră să înfrunte curenţii, înclinându-se spre Postul de Observare. Perimetrul proteja zidurile clădirii pe o rază de două sute de metri. O piatră preţioasă în central unui inel larg. Peştii dispăruseră şi ei. Cu câteva ore mai devreme, Keel avusese ocazia să admire o faună care rivaliza cu grădinile din Centra — peşti-fluture desfăcându-şi aripioarele precum un evantai, omniprezenţii peşti-gunoieri lustruind cu mustăţile lor franzele şi plasmasticla, demonii-de-nămol ale căror aripioare dorsale se ridicau ameninţătoare la cel mai mic semn de pericol… Toţi dispăruseră, iar filtrul cenuşiu al serii era pe cale să-şi schimbe

rapid culoarea, devenind negru. Nu rămăseseră decât algele, singurul proprietar al lumii aflată dincolo de perimetrul Postului de Observare. Keel avu senzaţia că în această zi le urmărise trecând de la o graţie inofensivă la agresivitate deplină.
Asta este o interpretare de-a mea, îşi aminti el. Nu e cazul să consider că nişte creaturi neumane au un comportament uman. Aşa ceva ar limita valabilitatea studiului. Un fior rece îi străbătu măduva spinării atunci când îşi dădu seama că algele acestea fuseseră create cu ajutorul genelor purtate de mutanţii umani. Algele aveau o memorie infinită. Aşa afirmau cronicile. Aşa afirma şi GeLaar Gallow. Care-i concluzia? se întrebă.
Concluzia este că algele se apropie de starea de conştiinţă avută anterior. Absorb amintirile celor vii şi celor decedaţi de curând. Ward Keel descoperea aici o imensă tentaţie.
Aş putea lăsa în urma mea ceva mai mult decât nişte jurnale mâzgălite. Aş putea lăsa totul! Totul! Ce perspectivă! Introduse aceste gânduri în jurnal, dorindu-şi să fi luat cu el întreaga colecţie de note şi jurnale completate pe parcursul vieţii.
Probabil că nici un alt Insular nu meditase asupra vieţii şi formelor de viaţă mai intens decât o făcuse Judecătorul Keel. Observaţiile sale erau de-a dreptul unice şi esenţiale, deşi din când în când păreau ilogice. Nu putea suporta ideea pierderii unor informaţii atât de preţioase tocmai într-un moment în care omenirea avea cel mai mult nevoie de ele.
Un altul va avea aceleaşi gânduri ca şi mine. Mai târziu. Dacă timpul va mai exista pentru noi.
Atenţia îi fu atrasă de sosirea unui alt submersibil care — din ordinele lui Gallow — ocolea cu prudenţă zona populată cu alge. Aparatul dispăru în interiorul hangarului, iar Keel se trezi urmărind iarăşi mişcarea halucinantă a tulpinilor şi tentaculelor. Acestea se îndreptau în direcţia oricărui Triton care intra în Postul de Observare, chiar dacă astfel erau obligate să înfrunte cu-renţii. Ca nişte flori care caută razele de soare. Din când în

când, algele îşi repezeau tentaculele spre vreun intrus, însă Tritonii păstrau o distanţă confortabilă.
Dacă algele se trezesc, viitorul tuturor pandoranilor va sta pe muchie de cuţit.
Poate că după ce vor lua contact cu suficient de mulţi oameni, algele vor găsi modalitatea de a spune: "Ca noi. Dacă eşti om, înseamnă că eşti ca noi." La urma urmelor, exista o înrudire biologică. Înghiţi în sec, sperând că Vata era într-adevăr cheia renaşterii conştiinţei algelor. Mai spera, de asemenea, că indulgenţa făcea parte din personalitatea ei.
Avu impresia că percepe o schimbare. Nu se putea pronunţa asupra naturii ei, mai ales că noaptea dădea târcoale, iar vizibilitatea era şi-aşa destul de redusă, însă avea siguranţa că distanţa care separa perimetrul de clădirea Postului de Observare devenise mai mică. Nu cu mult, dar suficient pentru a fi sesizată.
Căută în memorie toate informaţiile referitoare la alge. Conştiente; capabile de o comunicare non-verbală, prin atingere; ferm ancorate de pietrele-balast, însă mobile în starea de spori — numai că starea de spori dispăruse de câteva sute de ani. Acelea erau algele care populau oceanul înainte ca oamenii să le distrugă. Ce surprize le rezervau noile alge? Fuseseră re-create pornind de la genele existente în oameni. Au învăţat să se mişte? Nu părea a fi o festă a imaginaţiei. Întunericul de afară devenise aproape total, cu excepţia unei palide străluciri provenind de la Postul de Observare.
Mâine dimineaţă se va lămuri totul, îşi spuse. Dacă o mai apuc. Zâmbi pentru sine. Totul în jur căzuse pradă întunericului, doar imaginea sa reflectată în plasmasticla hubloului rămăsese aureolată de lumina anemică provenind de la tubul din cabină. Se depărtă de peretele transparent, nu înainte de a arunca o ultimă privire nasului. I se întindea peste figură precum o fructă

zdrobită. Ori de câte ori Judecătorul intra în stare de meditaţie, vârful nasului îi atingea buza superioară.
Uşa din spatele său se deschise violent, lovind peretele şi făcându-l să tresară. Simţi noduri în stomac la apariţia lui Gallow, singur. Tritonul venise cu doi litri de vin insular.
— Domnule Judecător, îţi ofer acest vin în semn de ospitalitate!
Keel citi pe etichetă că vinul provenea din Vashon — deci nu din Guemes — şi răsuflă uşurat.
— Mulţumesc, domnule Gallow. (Înclină capul o idee, atât cât îi permitea proteza.) Foarte rar am plăcerea de a savura un vin bun, pentru că o dată cu bătrâneţea apar şi bolile de stomac. (Se aşeză cu zgomot pe pat, arătând spre scaunul din apropiere.) Ia loc! Căni ai să găseşti pe etajeră.
— Perfect!
Gallow afişă zâmbetul lui larg care deschisese lacătul multor uşi. Şi inimile femeilor, îşi spuse Keel. Alungă acest gând, jenat de propria reacţie. Gallow luă două căni cioplite în piatră şi le aşeză pe masă. Toartele erau largi, potrivite pentru degetele groase ale celor care lucrau la posturile de observare.
Gallow turnă vin în căni însă nu luă loc.
— Am ordonat să ni se aducă cina, spuse el. Unul dintre oamenii mei găteşte acceptabil. Postul de Observare este foarte aglomerat, astfel încât vom mânca aici. Sper că n-ai nimic împotrivă.
Foarte politicos! Oare ce urmăreşte? Amândoi ridicară cănile, însă Keel de-abia îşi muie buzele în lichidul de culoarea chihlimbarului.
— E bun! rosti el.
Stomacul i se strânse la contactul cu vinul amar şi la gândul hranei fierbinţi ce urma să vină. Şi începu să-l doară la ideea că va fi obligat să asculte pălăvrăgeala egocentrică a lui Gallow.
— Noroc! îi ură Tritonul. Şi sănătate copiilor tăi!

Keel ridică sprâncenele, surprins. Nu se aşteptase să audă din gura lui Gallow un tradiţional toast insular! Îşi simţea limba mângâiată de câteva replici acide, dar hotărî să le reprime.
— Voi, Insularii, aţi devenit maeştri în viticultură. (Gallow continua discuţia pe acelaşi ton agreabil.) Aici, tot ce producem are gust de formaldehidă.
— Strugurele are nevoie de aer liber. De soare, şi nu de lămpi! Iată de ce fiecare anotimp are farmecul său aparte. Când bei vin, guşti din istoria strugurelui. Condiţiile din adâncuri sunt foarte bine sugerate de formaldehidă... cel puţin în privinţa vinului.
Expresia lui Gallow se întunecă puţin... o încruntătură aproape insesizabilă. Apoi apăru iarăşi zâmbetul larg şi triumfător:
— Cu toate acestea, semenii tăi abia aşteaptă să lase în urmă viaţa pe care o duc în momentul de faţă şi să emigreze masiv în societatea noastră. Se pare că apreciază gustul formaldehidei.
Aha! Deci pentru asta a venit! Nu era pentru prima oară când auzea conversaţii purtate pe marginea acestui subiect. Cei care deţineau puterea simţeau mereu nevoia de a-şi justifica abuzurile de putere. Îşi imagină că pe parcursul istoriei mulţi întemniţaţi fuseseră obligaţi să asculte spăşenia prefăcută a celor care le răpiseră libertatea.
— Privilegiile se justifică singure, grăi el. Nu au nevoie decât de un martor amabil. Pentru ce ai venit?
— Am venit să discutăm, domnule Judecător. (Îşi aranjă o şuviţă de păr blond care îi căzuse pe frunte.) Conversaţie, dialog... spune-i cum vrei. Oamenii mei nu îmi pot oferi această plăcere. Ei se pricep la altele.
— Probabil că ai în subordine ofiţeri, şefi de tot felul. De ce nu apelezi la ei?
— Ţi se pare curios? Ţi-e teamă că intimitatea detenţiei la care ai fost supus va fi violată? Linişteşte-te, domnule Judecător, în momentul de faţă nu vreau decât să port o conversaţie. Oa-

menii mei mârâie, ofiţerii fac planuri, duşmanii complotează. Însă prizonierul meu gândeşte, altfel nu ar ţine un jurnal. Iar eu îi admir pe cei care gândesc. Mintea raţională este un lucru rar, care trebuie respectat şi încurajat.
Keel era acum sigur că Gallow urmărea ceva — ceva anume.
Ai grijă. Omul ăsta ştie să învârtă cuvintele. Picăturile de vin înghiţite găsiseră punctul slab şi începură să-i ardă încet intestinele. Fu tentat să pună capăt conversaţiei. Cât respect ai avut pentru minţile guemesiene? Însă nu-şi putea permite acest lucru. Insularii aveau o nevoie urgentă de informaţii pe care doar el le putea procura.
Voi face totul pentru ei, până în ultima clipă pe care o mai am de trăit.
— Îţi voi spune adevărul, vorbi el cu voce tare.
— Adevărul este întotdeauna bine venit, răspunse Gallow. Înclină uşor capul într-un gest plin de respect şi dădu pe gât tot vinul din cană. Keel îi turnă o altă porţie.
— Adevărul este că nici eu nu prea am cu cine discuta, începu Judecătorul. Am îmbătrânit, nu am copii şi n-aş vrea să părăsesc lumea asta lăsând un gol în urmă. Jurnalele — (arătă spre carneţelul învelit în plaz şi aşezat pe pat) — sunt copiii mei. Intenţionez să le las într-o stare cât mai bună.
— Ţi-am citit notiţele. Foarte multă poezie stă ascunsă în ele. Mi-ar plăcea să te aud citindu-le cu voce tare. N-am întâlnit pe nimeni care să aibă gânduri mai interesante decât tine.
— Pentru că eu îndrăznesc să gândesc, spre deosebire de oamenii tăi.
— Nu sunt un monstru, domnule Judecător.
— Nu mai sunt Judecător, domnule Gallow. Faci o confuzie. În momentul de faţă, Simone Rocksack este atât Judecător cât şi PP. Influenţa mea s-a diminuat considerabil.
Gallow ridică din nou cana de vin în sănătatea lui.

— Foarte perspicace, rosti el. Informaţia ta este corectă — Simone Rocksack a cumulat funcţiile de Şef al Justiţiei şi PP. Însă în istorie au existat cazuri de corupere a Preoţilor-psihiatri. Din acest motiv, nici unul dintre ei nu s-a bucurat de încrederea deplină a oamenilor. Tu, ca Judecător, ai dat oamenilor certitudinea că există un echilibru de putere. Ei te aşteaptă pe tine. Tu le poţi înlătura suspiciunile, nu Simone. Dintr-un motiv foarte evident.
— Care este acela?
Gallow ascunse zâmbetul amabil, înălţând privirea rece şi albastră spre figura lui Keel.
— Au motive foarte întemeiate să se îngrijoreze, din cauză că Simone lucrează pentru mine. De la bun început.
— Nu mă miră, făcu Judecătorul.
Cu toate acestea era surprins. Încercă să păstreze un ton egal, de conversaţie.
Scoate tot ce poţi de la el. Este singurul talent care ţi-a mai rămas. Foloseşte-l!
— Cred că totuşi ţi-am făcut o surpriză cu vestea aceasta, se încăpăţână Gallow. Trupul tău te trădează. Tu şi PP-ul nu sunteţi singurii oameni învăţaţi să citească reacţiile subtile ale altora.
— Da, în sfârşit... Nu prea-mi vine să cred că a fost de acord cu masacrarea guemesienilor.
— Nu a fost la curent, dar va şti să facă faţă. Dacă ajungi să o cunoşti mai bine, îţi dai seama că este o femeie foarte deprimată. Foarte... amară. Ştiai că pe fiecare perete al locuinţei ei este montată câte o oglindă?
— N-am intrat niciodată la ea în apartament.
— Eu am intrat, făcu Gallow umflându-se în piept aproape fără să vrea. Nici un alt bărbat nu se poate lăuda cu o asemenea performanţă. Urlă la urâţenia ei, îşi loveşte pielea, se strâmbă în faţa oglinzii până ce ajunge să se împace cu fizicul său natural. De-abia atunci iese din cameră. Ce creatură tristă!

— Ce fiinţă umană tristă, vrei să spui!
— Nu se consideră umană.
— Ţi-a spus ţie asta?
— Da.
— Atunci are nevoie de ajutor. De prieteni. De cineva care să...
— N-ar face decât să-i aducă mereu aminte de urâţenia ei. S-a mai încercat, să ştii. Păcat, pentru că ascunde un trup superb sub faldurile rochiilor! Eu sunt prietenul ei deoarece mă consideră atrăgător. Consideră că aşa ar trebui să arate toţi oamenii. Urăşte ideea perpetuării unor copii urâţi într-o lume urâtă.
— Ţi-a spus ţie asta? insistă Judecătorul.
— Da. Mi-a spus şi altele. Eu o ascult, domnule Judecător. Tu şi Comitetul pe care îl conduci nu faceţi decât să o toleraţi. Din cauza asta aţi pierdut-o.
— Am impresia că era pierdută cu mult înainte de a o cunoaşte eu.
Gallow îşi puse din nou zâmbetul pe faţă:
— Ai dreptate, desigur. Dar a existat un moment când putea fi câştigată. Eu am ştiut să profit de ocazie. Voi nu. Este posibil ca atunci să se fi schimbat întreg cursul istoriei.
— Posibil.
— Crezi că semenii tăi vor continua să-şi etaleze la nesfârşit diformităţile? Nu! Copiii voştri normali sunt trimişi în societatea noastră. La voi vin deşeurile noastre, criminalii şi infirmii. Ce viaţă mai e şi asta? Mizerie. Disperare...
Gallow ridică din umeri ca şi cum argumentele lui nu puteau fi atacate.
Keel nu avea deloc aceeaşi impresie despre viaţa pe Insule. Aglomeraţie incompatibilă cu standardele tritoniene... da. Mirosuri urâte... da. Însă peste tot plutea culoarea, muzica, buna dis-poziţie. Cum le puteai vorbi Tritonilor despre incredibila frumuseţe a unui răsărit de soare? Despre picăturile de ploaie

care îţi mângâiau faţa şi mâinile? Despre apropierea şi atingerea permanentă dintre oameni, care îţi dovedeau că trăiai şi că celorlalţi le păsa de tine?
— Domnule Judecător, rosti Gallow. Nu ţi-ai băut vinul. Nu te satisface calitatea lui?
Nu vinul e de vină, gândi Keel, ci compania. Apoi, cu voce tare:
— Am o problemă la stomac. Trebuie s-o iau mai încet cu vinul. De obicei prefer boo-ul.
— Boo? (Gallow ridică sprâncenele, sincer uimit.) Produsul ăla eliminat de Tentaculele Nervoase? Credeam...
— Că doar degeneraţii o beau? Posibil. Mie îmi calmează durerile şi îmi place, mai ales că organismul meu respinge ouăle care s-ar putea găsi în lichid. Eu nu fac colecţie!
Asta cred că l-a atins!
Gallow încuviinţă, apoi strânse din buze până deveniră o aţă albă şi foarte subţire.
— Am auzit că boo-ul provoacă anomalii cromozomice, spuse el. Nu credeţi că voi, Insularii, riscaţi cam mult consumându-l?
— Anomalii cromozomice? pufni Keel. (Nu făcu nici un efort pentru a-şi ascunde zâmbetul.) E ca şi cum ai juca la ruletă iar roata este defectă, nu?
Sorbi încă o dată din vin şi se lăsă pe spate pentru a-şi studia mai bine interlocutorul. Expresia de dezgust întipărită pe faţa Tritonului îi spuse că lovise într-un punct sensibil.
Cei care au puncte sensibile pot fi supuşi unor verificări, îşi spuse el. Dacă îi verifici, atunci poţi să-i şi domini. Poziţia sa în cadrul Comitetului îi confirmase de nenumărate ori acest lucru.
— Ţi se pare amuzant? îl fulgeră Gallow cu privirea sa albastră. Atâta vreme cât semenii tăi vor face copii, specia umană se află în pericol. Ce-ar fi dacă...?
Keel ridică atât palma cât şi tonul vocii, întrerupându-l:
— Este de competenţa Comitetului să-şi pună întrebări de genul "Ce-ar fi dacă", şi să răspundă la ele. Vlăstarele care reprezintă

un pericol pentru omenire nu primesc permisiunea de a trăi. Pentru noi, care am învăţat să preţuim viaţa, acesta este un eveniment deosebit de trist. Dar trebuie să protejăm existenţa celorlalţi. Spune-mi domnule Gallow, de ce crezi că toate mutaţiile sunt nefaste, urâte sau inutile?
— Te-ai uitat în oglindă? rosti celălalt cu o voce caustică. Gâtul nu-ţi poate sprijini capul fără... lucrul acela. Ochii sunt aproape de tâmple şi...
— Şi au culori diferite. Ştiai că există mai mulţi Tritoni cu ochi căprui decât cu ochi albaştri? Raportul este cam de patru la unu. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că şi tu ai putea fi un mutant? Ai ochi albaştri, spre deosebire de majoritatea semenilor tăi. Ce să facem cu tine? Să te sterilizăm? Să te eliminăm? Linia de separaţie se trage acolo unde mutaţiile pun viaţa în pericol. Se pare că voi o trageţi folosind criterii estetice. Preferaţi genocidul cosmetic. Îi găsiţi vreo justificare? De unde ştiţi că n-am creat arme biologice secrete — pe bază de mutaţii, desigur — cu care să facem faţă ameninţării voastre?
Află care-i sunt spaimele şi asmute-le asupra lui.
Dincolo de uşă răsună clinchet de tacâmuri, urmat de apariţia în prag a unui cărucior. Tânărul care îl împingea se lăsase cuprins de o profundă admiraţie pentru Gallow. Ochii săi sor-beau orice gest al şefului său; mâinile îi tremurau în timp ce aranjau farfuriile şi tacâmurile pe măsuţa pliantă. Servi mâncarea aburindă, iar Keel savură aroma plăcută a ciorbei de peşte. După ce termină de aşezat pâinea şi desertul, tânărul scoase o linguriţă din buzunar şi gustă din toate câte puţin.
Aha! Deci Gallow se teme să nu fie otrăvit. Constată cu satisfacţie că tânărul gustase şi din porţiile sale. Lucrurile nu se desfăşoară chiar aşa cum ar vrea Gallow să credem. Profită de ocazie:
— Faci asta pentru a-ţi educa papilele gustative? întrebă el.
Servitorul aruncă o privire nedumerită spre Gallow, care zâmbi:

— Toţi oamenii aflaţi la putere au duşmani. Chiar şi tu. În ce mă priveşte, am hotărât să-mi iau măsuri de protecţie.
— Protecţie faţă de cine?
Gallow amuţi brusc, servitorul păli.
— O întrebare foarte abilă, aprecie Tritonul.
— În acest fel dai de înţeles că asasinatul reprezintă modalitatea actuală de exprimare în politică. Asta este maniera de guvernare pe care o propui lumii?
Palma lui Gallow se abătu cu furie asupra mesei. Servitorul, speriat, scăpă din mână farfuria care se sparse. Un ciob căzu pe pantoful lui Keel, învârtindu-se ca un titirez asimetric. Gallow îl concedie pe tânăr cu un gest aspru. Acesta se grăbi să dispară închizând uşa în urma lui.
Tritonul aruncă nervos lingura în farfurie, împroşcându-l pe Keel cu câţiva stropi de ciorbă. Se aplecă peste masă, ştergând haina Şefului Justiţiei cu propria cămaşă.
— Îmi cer scuze, domnule Judecător. De obicei nu sunt chiar atât de grosolan. M-ai... iritat puţin. Te rog să mă scuzi.
Pe Keel începuseră să-l doară genunchii şi îşi întinse picioarele pe sub măsuţă.
Gallow rupse o bucată de pâine şi restul îl oferi Judecătorului.
— Ai luat-o pe Scudi Wang prizonieră? întrebă Keel.
— Bineînţeles.
— Şi pe Norton, tânărul Insular?
— I-am cazat împreună. N-au păţit nimic rău.
— Nu vei reuşi, îl avertiză Judecătorul. Dacă te foloseşti de răpiri, prizonieri şi crime pentru a pune mâna pe putere, guvernarea ta va fi ameninţată de aceleaşi nenorociri. Nici un înţelept nu ar accepta să fie stăpân peste oameni disperaţi. Regii sunt făcuţi dintr-un material mai de calitate decât al tău.
Urechile lui Gallow fură gâdilate de cuvântul "rege". Keel îi vedea buzele exersându-l.
— De ce nu mănânci, domnule Judecător?

— După cum am mai spus, am probleme cu stomacul.
— Totuşi, trebuie să mănânci. Altfel cum vei putea trăi?
Keel zâmbi:
— Nu voi trăi.
Gallow aşeză prudent lingura pe masă, ştergându-şi buzele cu mâneca. Sprâncenele se încruntară, îngrijorate.
— Dacă nu vrei să mănânci, vei fi hrănit cu forţa! ameninţă el. Scuteşte-te de un asemenea... disconfort. Doar nu-ţi închipui că am să te las să mori atâta vreme cât te am în custodie.
— Te înşeli. Problema asta nu depinde de voinţa mea. Mâncatul îmi produce durere, iar hrana trece prin intestine fără a mai fi digerată.
Gallow se lăsă puţin pe spate.
— Nu te teme, domnule Gallow. Boala mea nu este contagioasă.
— Dar atunci ce este?
— Un defect. Bioinginerii m-au ajutat până acum, însă cazul meu a trecut deja într-o Instanţă Superioară.
— Instanţă Superioară? întrebă Tritonul. Adică există o grupare politică ocultă mai presus decât voi?
Keel începu să râdă, aducând nemulţumire şi uimire pe faţa altfel calmă a lui Gallow.
— Instanţa Superioară are mai multe denumiri, explică el. Este un grup subversiv, într-adevăr. Unii îl mai numesc Navă, alţii îi spun Iisus — care n-are nici o legătură cu Jesus Lewis din lecţiile noastre de istorie. După cum îţi poţi da seama, este o comisie mult mai severă decât cea pe care o conduc eu. Ameninţările tale îşi pierd orice semnificaţie.
— Vrei să spui că... mori?
Keel încuviinţă zâmbind:
— Da. Şi indiferent ce vei face, oamenii îşi vor închipui că tu m-ai ucis.
Gallow îl privi îndelung, apoi îşi strivi buzele cu faţa de masă şi se ridică în picioare.

— În acest caz, rosti el sumbru, dacă vrei să salvezi viaţa celor doi tineri vei face exact ceea ce îţi spun eu!

... se întâmplă că aceleaşi nenorociri au tulburat mereu toate epocile istoriei.
— Niccolo Machiavelli,
Discursuri, Arhivele Navei

DIN SCAUNUL SĂU DE COMANDĂ, BRETT contempla strălucirea purpurie a norilor aprinşi de razele de soare. Asfinţitul se apropia cu paşi repezi, iar hidropterul avansa cu uşurinţă peste valurile stârnite de furtună. Talazurile înspumate se repezeau să le micşoreze viteza, însă aparatul recupera imediat după ce trecea de creasta fiecăruia. Era un ritm pe care tânărul îl înţelesese fără a face vreun efort conştient. Trupul şi simţurile se adaptaseră perfect.

O cortină cenuşie de vapori plutea undeva în dreapta, la două sute de metri deasupra apei. Probabil frontul unei furtuni. Din fericire, se îndepărta de ei.

Brett, cu atenţia împărţită între Dirijor şi condiţiile meteo, reduse brusc tracţiunea motoarelor. Aparatul începu să patineze pe suprafeţele portante, deplasându-se cu viteză minimă la marginea unui câmp de alge care se pierdea în depărtare. Schimbarea bruscă îi trezi pe toţi din moţăială, împrăştiindu-i — cu excepţia lui Bushka — prin cabină. Se străduiră să îşi găsească din nou o poziţie stabilă. Bushka ocupa singur fotoliul de comandă, într-o maiestuoasă izolare, neafectat de agitaţia produsă şi mângâind o bucată de algă lipită pe genunchi. Ochii săi aruncau priviri absente, iar faţa trăda o intensă concentrare.

Alga se agăţase de cablul cu care Twisp legase gondola şi nimeni nu-i acordase mare atenţie, cu excepţia istoricului care se hotărâse s-o păstreze. Tritonul captiv fusese mutat în hală, alături de supravieţuitorii naufragiului.
Panille, care şi el aţipise de oboseală, rosti cu o voce îngrijorată:
— S-a întâmplat ceva?
Brett arătă spre hexagonul verde prezent pe monitor.
— Ne-am apropiat la câţiva kilometri.
Îl auziră pe Twisp rostind în spatele lor:
— Bushka, eşti sigur că vrei să mergi până la capăt?
— Nu am de ales.
Vocea sunase ca din depărtări. Alga se acoperise cu o crustă uscată, însă Bushka o mângâia în continuare.
Pescarul împinse bărbia spre mormanul de arme confiscate de la naufragiaţi.
— Atunci ar fi mai bine să ne înarmăm cu toţii.
— Am să mă mai gândesc.
Din nou, mâna istoricului trecu lin pe deasupra crustei verzi.
— Panille, întrebă Twisp, cunoşti sistemul defensiv al Postului de Observare?
Scudi, care se aşezase pe podea în faţa lui Twisp, răspunse în locul Tritonului:
— Se presupune că Posturile de Observare nu au nevoie să fie apărate.
— Au sonar, alarme la perimetru — ca să semnaleze prezenţa Nemiloşilor — şi tot felul de chestii din astea, rosti Panille. Fiecare Post de Observare are în dotare un dirijabil pentru supra-vegherea condiţiilor meteorologice.
— Dar armamentul? insistă pescarul.
— Uneltele lor de lucru, spuse Scudi.
Bushka împinse cu piciorul armele depuse îngrămădite la picioarele sale:
— Vor fi înarmaţi cu pistoale-laser. Gallow a avut grijă de asta.

— Însă nu le pot folosi decât în interiorul clădirii, îl completă Panille.
— De aceea am şi oprit aici, explică Brett. Crezi că au aflat de prezenţa noastră?
— Au aflat, răspunse Bushka. Însă nu-şi dau seama cine suntem. După care dezlipi alga de pe materialul pantalonilor, lăsând-o să cadă pe podea.
Scudi se ridică în picioare şi veni lângă Brett, sprijinindu-şi braţul de spătarul scaunului:
— Vor avea lansatoare de flăcări, cuttere, scuturi de protecţie, cuţite, berbeci. Uneltele sunt arme foarte eficiente. (Întoarse capul spre Bushka.) De altfel, masacrarea Insulei Guemes ne-a dovedit clar acest lucru.
Panille roti scaunul pentru a privi spre coridorul ce conducea spre hală:
— Cei de-acolo ar putea fi la curent cu unele detalii importante...
— Dar este absurd! sări Brett. Ce putem face noi împotriva lui Gallow şi a armatei sale?
— Vom aştepta căderea nopţii, hotărî Bushka. În întuneric, toţi oamenii seamănă între ei. (Apoi se adresă Sirenei.) Zici că ai lucrat aici. Ne poţi desena un plan cu punctele de acces, staţia de alimentare cu energie, magaziile cu scule, hangarele, şi toate celelalte obiective importante?
Scudi îndreptă ochii spre Brett. Acesta ridică din umeri. Twisp aruncă o scurtă privire spre pistolul din mâna lui Bushka, apoi spre figura acestuia:
— Tu chiar vrei să-i atacăm?
— Bineînţeles.
— Fără arme?
— Surpriza va fi arma noastră de bază.
Pescarul scoase un hohot amar.
— Lasă-mă să vorbesc cu Kareen, propuse Panille. Nu este de-a lor. Dacă a aflat...

— Nu putem avea încredere în ea! lătră istoricul. A fost femeia lui Ryan Wang, iar acum îi aparţine lui Gallow!
— Nu este adevărat!
— Bărbaţii s-au lăsat întotdeauna fraieriţi de femeile frumoase! făcu dispreţuitor Bushka.
Faţa întunecată a lui Panille căpătă nuanţe şi mai grave, însă reuşi să se stăpânească. Apoi:
— Algele! Algele ne vor oferi toate informaţiile necesare.
— Nici în alge nu putem avea încredere deplină, se împotrivi din nou istoricul. În universul acesta, fiecare creatură conştientă se gândeşte mai întâi la sine. Deocamdată nu ştim care sunt temerile sau dorinţele algelor.
Panille arătă spre bucata de algă întinsă pe podea:
— Scudi, tu ce părere ai? Ai stat în compania algelor mai mult decât oricare dintre noi.
— Este fiica lui Ryan Wang! izbucni Bushka. Ai înnebunit? Ceri sfat duşmanului?
— Întreb acolo unde am şanse să pot primi răspuns! Şi nu mai agita arma aia în toate direcţiile, mai ales dacă n-ai de gând s-o foloseşti! (Îşi luă privirea de pe figura interzisă a istoricului.) Scudi, din experienţa ta, cât de mare este influenţa telepatică a algelor?
— Acoperă întreaga planetă, şi se manifestă aproape instantaneu.
— Atât de repede?
Scudi ridică din umeri:
— Şi nu uită niciodată ceea ce învaţă. (Sesiză expresia de uimire întipărită pe faţa lui Panille.) Am trimis multe rapoarte. Majoritatea factorilor de decizie nu muncesc în mediul nostru, aşa că pun totul pe seama narcozei. Ca tratament, timp de o săptămână nu avem voie să pătrundem în apele adânci.
— Mai ştii ceva ce ne-ar putea ajuta?

— Acum nu mai putem fi siguri pe ele. Algele tinere sunt simpli conductori. Cele mature au căpătat conştiinţă de sine.
— Ce vrei să spui? întrebă Twisp.
— Dacă eu ating o algă tânără, iar tu una matură, ne simţim unul pe celălalt şi putem comunica telepatic. Însă acum... acum a apărut un alt fenomen. Bushka are dreptate. Algele au dobândit o oarecare independenţă şi acţionează pe cont propriu.
— Au învăţat să ucidă! interveni istoricul.
— Întotdeauna am crezut că nu sunt capabile decât să transmită. Acum îmi dau seama că pot să şi interpreteze.
— Câţi oameni poate adăposti clădirea? se interesă Bushka.
Scudi stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:
— Au spaţiu, hrană şi toate cele necesare vieţii pentru aproximativ trei sute de persoane. Însă în centru există un spaţiu foarte mare, încă nefolosit. Ar putea ascunde o armată întreagă!
— Gallow are mai mult de trei sute de oameni? întrebă Brett.
— Da, încuviinţă Bushka.
— Atunci nu ne putem măsura cu ei! izbucni Twisp. Ai înnebunit, Iz!
— Am să-l omor pe Gallow!
— Şi după aia gata? Cum îţi închipui că au să reacţioneze oamenii lui? Au să-şi strângă jucăriile şi au să plece acasă?
Bushka evită privirea pescarului.
— Bun! spuse el agitând arma. Să vedem ce are de spus Kareen Ale. Cuplează pilotul automat, Brett.
— Pilotul automat? De ce?
— Pentru că vom merge împreună să discutăm cu ambasadoarea. Aveţi grijă să nu faceţi gesturi bruşte.
Nimeni nu se gândi să protesteze. Brett şi Scudi porniră primii de-a lungul culoarului. Ajunşi la poarta halei, Bushka îi făcu semn lui Twisp.

— Deschide mai întâi sasul exterior, porunci el. S-ar putea să aruncăm pe cineva peste bord.
Încet, împotriva voinţei sale, pescarul se conformă. Culoarul fu inundat de o briză proaspătă mirosind a sare şi iod. Auzeau cu toţii izbiturile violente ale valurilor încercând să învingă rezistenţa carcasei de metal.
— Deschide poarta halei şi stai deoparte, continuă Bushka.
Twisp ridică bara de siguranţă, desfăcu lacătul şi trase de mânerul porţii.
Pe neaşteptate, Brett fu doborât din spate de ceva umed şi alunecos. Un tentacul trecu şerpuind peste el, coti la stânga şi îi prinse pe supravieţuitorii dirijabilului într-o strânsoare implacabilă, lipindu-i de perete. Apărură şi alte tentacule. Peste tot se auzeau bubuituri terifiante. Brett se prinse de un suport, îşi regăsi echilibrul, apoi zări trăsăturile fascinate ale lui Bushka.
Iz stătea în picioare cu ambele braţe ridicate, ţinând încă pistolul-laser în mâna dreaptă. Tentaculele algelor îi mângâiau trupul, mai ales faţa şi mâinile. Alte tentacule înaintară de-a lungul podelei, căutând. Scudi şi ceilalţi dispăruseră.
O ramificaţie se depărtă de prizonieri pentru a-l cerceta pe Brett. Filamentele înaintară spre faţa băiatului, atingându-i şi gâdilându-i pielea.
Auzi şuierul vântului frecându-se de carcasa hidropterului; sesiza fiecare componentă tonală. Simţurile sale căpătaseră o acurateţe cristalină, înregistrând toate detaliile — atingerea podelei, ceilalţi oameni din jur... apoi mulţi alţii... mii de oameni. Apoi o simţi pe Scudi împreună cu toate gândurile ei clare şi luminoase. Până şi Iz Bushka era acolo, o fiinţă extaziată sorbind din rezervorul de amintiri al algelor. Paradisul istoricului: istoria aflată de la sursă.
Cuvintele lui Scudi îi răsunară limpede în minte: "Racheta a fost lansată. Au plecat să aducă celulele de hibernare."

Brett văzu şi imagini: o traiectorie de foc străpungând plapuma de nori, devenind apoi o strălucire difuză şi portocalie pe fondul cenuşiu... până când dispăru cu totul şi nu mai rămaseră decât norii. Imaginile fuseseră însoţite de un gând interogator, o curiozitate profundă şi neumană. În acest gând, racheta era un tentacul trimis spre negurile misterului, spre descoperirea marilor surprize.
Gândul şi imaginile dispărură. Brett se regăsi întins pe podea cu privirea aţintită spre hala pustie. Bushka stătea în capul oaselor lângă el, plângând cu suspine. Algele dispăruseră.
În acel moment auzi glasurile celorlalţi, printre care se distingea perfect cel al lui Scudi:
— Brett! Eşti în regulă?
Se ridică cu greu în picioare şi întoarse capul. Scudi era acolo, urmată de restul echipajului, însă băiatul nu-şi putea focaliza privirea decât asupra ei.
— Atâta vreme cât suntem împreună n-am să păţesc nimic, rosti el.

Simbolurile nu au nici o valoare.
— Duque Kurtz

19(?) ALKI, 468.
Postul de Observare Douăzeci şi Doi.
Atunci când ceilalţi îmi spun "domnule Judecător", simt balanţa legii şi viaţa îngheţând în palma mâinii mele. Pentru ei nu sunt Ward Keel — omul cu cap mare, gât lung şi mers rigid -ci un zeu care ştie să discearnă între bine şi rău, alegând binele. Iar binele

va veni. Dumnezeu şi bine, diavol şi rău... cuvintele sunt simbolurile care dau contur şi substanţă lumii noastre. Le intuim, iar acţiunile noastre se bazează, pe ele.
Speranţele deşarte duc la resentimente. Recunosc, crizele prin care au trecut pandoranii au fost mari; însă noi, oamenii, trăim pentru a depăşi crizele. Deşi nici un zeu nu ne-a promis vreodată că vom reuşi.
Simone Rocksack îşi închipuie că ştie care sunt promisiunile Navei. Asta este meseria ei — spune ea. Îi lămureşte pe credincioşi asupra intenţiilor Navei şi este crezută. Însă eu am citit Cronicile şi am ajuns la concluzia că nu suntem nici răsplătiţi, nici pedepsiţi. Suntem. Funcţia mea de Şef al Justiţiei a fost să fac astfel încât să existăm într-un număr cât mai mare.
Existenţa Comisiei se bazează pe ştiinţă şi teamă. Problema, la origine, a fost foarte simplă: ucide-l sau ai grijă de el. Dacă este periculos, distruge-l. Într-o perioadă caracterizată prin foarte multă moarte, puterea asupra vieţii şi a morţii a conferit Comitetului o aură pe care acesta n-ar fi trebuit s-o accepte. Comitetul s-a substituit legii.
Este adevărat că PP-ul promovează legile Navei. Este de asemenea adevărat că oamenii ei ajută la impunerea acestor legi. Ei dau Navei ceea ce se cuvine Navei. Prin noi toţi omenirea îşi va urma cursul.
"Curs" este un cuvânt foarte potrivit. Noi, Insularii, înţelegem curenţii, cursul şi deriva. Condiţiile şi vremurile se schimbă mereu. Deci este normal să ne schimbăm. Comitetul reflectă această flexibilitate. Majoritatea legilor sunt lipsite de rigiditate, reprezentând de obicei contracte şi acorduri între persoane. Tribunalul rezolvă neînţelegerile care apar între cele două părţi. Preocuparea Comitetului este viaţa şi numai viaţa. Într-un anume fel, s-a ajuns la politică... la problema supravieţuirii în grup. Suntem independenţi, noi înşine alegem membrii Comitetului, iar cuvântul nostru are putere de lege pentru orice

Insular. Ei nu au încredere în ceea ce este fix. Legile rigide le dau fiori, la fel ca şi statuile reci.
Desfătarea pe care o găsim în artă se datorează în mare măsură caracterului său tranzitoriu. Este mereu nouă şi dacă vrea să supravieţuiască timpului trebuie să se regăsească pe scena memoriei. Noi, Insularii, avem foarte mult respect pentru minte. Este un loc deosebit de interesant, instrument esenţial, cameră de tortură, adăpost şi depozit al simbolurilor. Cu ajutorul simbolurilor creăm mai multe lumi decât ne-au fost date, devenim mai mult decât suma părţilor noastre componente.
Cel care ameninţă existenţa minţii sau a simbolurilor sale pune în pericol însăşi matricea umanităţii. Am încercat să-i explic asta lui Gallow. A avut urechi să audă. Dar nu îi pasă.

Atunci când migrează centrii de putere, oamenii migrează şi ei.
— George Orwell,
Arhivele Navei

PROBLEMA ERA DACĂ SĂ I SE DEA SAU NU armă lui Nakano. Bushka se declarase pentru, Twisp contra. Aleşi Panille se păstrau deoparte, ascultând fără a trage cu ochiul. Stăteau în picioare, ţinându-se de talie şi privind spre cerul cenuşiu, vizibil prin deschiderea sasului de acces. Hidropterul era comandat de pilotul automat şi evolua pe o traiectorie circulară într-o mare zonă liberă încadrată de alge. Postul de Observare se afla la zece kilometri depărtare — un stâlp din piatră cu baza înspumată. În afara unui cerc cu o rază de un kilometru şi cu centrul în clădirea postului, algele se întindeau la nesfârşit.

Pe Brett îl neliniştea schimbarea care îl afectase pe Bushka. Ce îi făcuseră algele? Şi unde dispăruseră ceilalţi Tritoni capturaţi? Dintre cei salvaţi în urma prăbuşirii dirijabilului nu mai mai rămăseseră decât Ale, Panille şi Nakano.
Twisp puse întrebarea cu voce tare, în numele tuturor:
— Ce ţi-au făcut algele, Iz?
Bushka îşi aplecă ochii spre grămada de arme ce zăcea la picioarele sale. Căută cu privirea pistoalele-laser pe care le distribuise deja celorlalţi. Nakano era singurul rămas fără armă. Pe figura istoricului se întipări o expresie de uimire copilărească.
— Mi-a spus... mi-a spus. (Se aprinse deodată.) Mi-a spus că trebuie să-l ucid pe Gallow şi mi-a arătat cum trebuie să procedez.
Se întoarse, aruncându-şi privirea dincolo de Ale şi Panille, spre algele frământate de valuri. Pe faţă i se citea acum entuziasmul.
— Şi tu ai fost de acord, Nakano? întrebă pescarul.
— Ce importanţă are? se burzului matahala. Algele îl vor mort, însă el nu va muri!
Twisp ridică din umeri şi i se adresă lui Brett:
— Mie nu mi-a spus aşa ceva. Dar ţie, puştiule?
Brett închise ochii. Scudi se lipi de el, punându-şi capul pe umărul lui. Băiatul nu avea cum să uite experienţa pe care o trăiseră împreună: mii de oameni supravieţuiseră în memoria algelor. Agonia Insulei Guemes fusese şi ea prezentă, împreună cu ultimele gânduri şi visuri ale guemesienilor masacraţi. O auzise pe Scudi strigându-i în minte: Acum ştiu cum este să fii Mut!
Sirena se desprinse puţin din îmbrăţişarea lui Brett.
— Algele declară că-mi sunt prietene din cauză că eu am fost unul dintre profesorii lor, îi explică ea lui Twisp.
— Ţie ce ţi-au spus, Twisp? se interesă băiatul, deschizând ochii mari şi fixându-l pe bărbatul cu braţe prea lungi.
Acesta luă o gură mare de aer şi rosti limpede:

— Mi-au vorbit despre mine însumi.
— Mie mi-au spus că au o minte independentă şi le place să-şi păstreze gândurile pentru sine, interveni Nakano. Cică în privinţa asta seamănă cu oamenii. Aşa e, Twisp?
— Mai mult sau mai puţin, rosti stânjenit pescarul.
— Au mai adăugat că specia noastră este periculoasă pentru acei conducători care cer supunere oarbă, continuă matahala. Algele au un mare respect pentru această trăsătură de caracter.
— Poftim! Aţi văzut? sări Bushka.
Zâmbi spre ei, ridicând un pistol-laser din grămada de arme confiscate de la supravieţuitorii naufragiului. Îl cântări în palmă, privindu-l intens.
— Acceptaţi cu toţii? interveni Panille cu vocea sa bine stăpânită. (Îl fixă pe Nakano.) Doar tu, Kareen şi cu mine am mai rămas! (Împinse bărbia spre sas.) Unde sunt ceilalţi?
Asupra tuturor se aşternu tăcerea.
Umbră întoarse capul spre câmpul de alge. Lumina zilei era pe sfârşite, scăzând dramatic vizibilitatea. Îşi aminti că se luptase să scape din încâlceală pentru a ajunge la Kareen. Sirena ţipase, însă tentaculul o eliberase fără a-i face nimic rău. Îl prinsese de mână şi se lipiseră unul de celălalt în timp ce strigăte de groază răsunau peste tot în jurul lor.
În acel moment de conştienţă superioară fusese inundat de gândurile lui Kareen: Gallow o luase prizonieră, trimiţând-o ca momeală pentru a-l prinde în cursă pe Panille cel Negru. Mai erau şi probleme de alianţă. Familia ei, în ciuda puterii pe care o deţinea, dorea să aibă un element de control asupra lui Gallow în cazul în care acesta ieşea victorios. Însă Kareen îl dispreţuia pe Gallow.
Degetele Sirenei i se înfipseseră în părul ud în timp ce-i urla speriată în ceafă. Apoi algele reveniseră, atingându-i încă o dată. Simţiseră amândoi furia lor selectivă, văzuseră frunzele şi tentaculele încordându-se şi pulsând sălbatic. Apoi, dintr-o dată,

cerul cenuşiu apăruse din nou prin deschiderea sasului, împreună cu marea agitată. Nici urmă de oamenii care fuseseră răpiţi din hidropter... şi înecaţi!
Dar toate acestea aparţineau acum de domeniul trecutului.
Bushka îşi drese glasul, scoţându-i pe Panille din reverie:
— Erau oamenii lui Gallow. Ce contează?
— Nakano a fost şi el omul lui Gallow, le aminti Twisp.
— Îmi este dificil să aleg, spuse Nakano. Gallow mi-a salvat cândva viaţa. La fel şi tu, Twisp.
— Aşa că treci de partea celui care te-a salvat mai recent! pufni pescarul.
— Am trecut de partea algelor, rosti matahala cu o voce stranie, aproape absentă. Acolo se află nemurirea mea.
Brett îşi simţi gâtul uscat. Tonul acesta îl mai auzise la fanaticii din Guemes, cel mai tare nucleu al Adoratorilor.
Twisp avu o reacţie similară. Clătină din cap, neliniştit. Lui Nakano nu îi pasă pe cine ucide. Pentru el nu contează decât ca algele să-i ofere o justificare!
— Gallow o vrea pe Vata, spuse Bushka. Nu putem permite aşa ceva.
Întinse pistolul spre Nakano, care îl luă ascunzându-i în holsterul prins de coapsă.
La gestul istoricului, pescarul puse mâna pe propria armă. Chiar dacă Nakano îi zâmbea acum arătându-i mâinile goale, neliniştea nu vroia să plece din sufletul lui.
— Nu suntem decât şapte, mârâi el. Şi trebuie să atacăm o fortăreaţă care adăposteşte mai mult de trei sute de oameni înarmaţi!
Bushka închise sasul înainte de a-i răspunde:
— Algele m-au învăţat cum să-l ucid pe Gallow. Nu ai încredere în alge?
— Poţi să fii sigur că nu am!
— Indiferent de părerea ta, Gallow trebuie să piară.

Trecu pe lângă Twisp, îndreptându-se spre cabina de pilotaj. Brett o prinse pe Scudi de mână şi porni în urma lui. Îi auzea şi pe ceilalţi venind. Pescarul, exasperat, începuse să mormăie:
— Idiot, idiot, idiot...
Pentru băiat, vocea lui Twisp se pierdea sub imperativul pe care algele i-l implantaseră în centrii vocali. Cu siguranţă, Bushka recepţionase acelaşi mesaj.
Scoateţi-l pe Gallow de acolo. Restul lăsaţi-l în seama lui Avata.
Cuvintele acestea îi vibrau în minte, constituind un fundal pentru o imagine tulburătoare: Ward Keel sechestrat într-o celulă din plasmasticlă şi făcându-i semn cu mâna. Brett era sigur că Judecătorul fusese luat prizonier de Gallow şi închis în clădire.
Panille se aşeză pe scaunul din stânga pilotului, verificând instrumentele. Hidropterul continua să deseneze cercuri în zona liberă de alge.
Brett se opri lângă scaunul pilotului. Simţind mâna lui Scudi tremurând uşor, o strânse cald şi ferm. Fata se sprijini de el. Undeva în dreapta, dincolo de peretele cabinei, se putea zări suprafaţa agitată a oceanului. Sub influenţa unui vânt puternic, ploaia cădea oblic. Frunzele algelor se ridicau şi dansau în valurile înalte, domolindu-le. În plafonul cabinei se aprinseră automat tuburile luminoase, ca reacţie la întunericul ce îi învăluise pe nesimţite. Vectori luminoşi clipeau pe ecranele din faţa lui Panille.
Twisp se oprise în pragul uşii, cu mâna pe pistolul-laser şi cu atenţia concentrată asupra lui Nakano.
Văzându-i, matahala zâmbi. Se deplasă prin faţa lui Brett, luă loc pe scaunul pilotului şi aprinse luminile exterioare. Un far puternic începu să măture suprafaţa apei până la marginea câmpului cu alge. Brusc, în zona luminată se produse agitaţie.
— Nemiloşi! exclamă Panille.
— Ia uite-l pe ăla din frunte! Ce mare e!

Brett şi Scudi priveau în tăcere haita de Nemiloşi şi întinderea de alge.
— N-am mai văzut niciodată un exemplar atât de uriaş! recunoscu Ale.
Haita venea în urma şefului, plutind la suprafaţa apei urmărită de farul lui Nakano. Dădu ocol pe la marginea zonei libere, apoi se adăposti printre frunze.
Nakano părăsi postul de control şi deschise un hublou, lăsând umezeala şi vântul rece să pătrundă în cabină. Ridică pistolul şi trimise un fascicul fierbinte spre haită, omorând masculul din frunte şi alte două exemplare de lângă el. Sângele verde se răspândi peste frunze, înghiţit de spuma valurilor.
Ceilalţi Nemiloşi se năpustiră asupra camarazilor morţi, împrăştiind sânge şi bucăţi de carne în conul de lumină. Brusc, tentacule groase cât talia unui bărbat răsăriră din apă şi începură să lovească sălbatic, alungând animalele de la locul festinului şi făcând ca sângele să dispară într-o pătură de spumă.
Nakano închise repede hubloul şi se trase doi paşi îndărăt:
— Aţi văzut?
Nimeni nu răspunse. Văzuseră cu toţii.
— Vom coborî sub suprafaţa apei, hotărî Bushka, şi ne vom îndrepta spre clădire. Nakano, tu ocupă o poziţie de unde să poţi fi văzut din exterior. Până în ultima clipă, noi ceilalţi vom juca rolul de prizonieri.
Brett lăsă mâna lui Scudi şi veni până în faţa istoricului:
— Nu sunt de acord ca Scudi să fie folosită drept momeală!
Bushka dădu să ridice ţeava pistolului, dar băiatul îl prinse de încheietură. Muşchii tineri, obişnuiţi să ridice plasele de pescuit, se încordară şi răsuciră braţul istoricului. Pistolul căzu la podea. Brett îl lovi cu piciorul, trimiţându-l spre Twisp. Bushka trase cu ochiul în direcţia armelor îngrămădite în faţa uşii.

— N-ai să ajungi până acolo, aşa că mai bine calmează-te! îl sfătui pescarul ridicând pistolul şi îndreptându-l spre istoric. Deşi strângea neglijent arma, cu mâna moale, atitudinea sa trăda o fermitate de nestrămutat.
— Acum ce facem? întrebă Ale.
— Am putea da o fugă până la Baza de Lansare şi să-i punem la curent cu ce se întâmplă aici, sugeră Panille.
— Veţi porni un război civil între Tritoni, iar Insularii vor fi primii care vor avea de suferit! protestă Bushka, frecându-şi încheietura.
— Mai este ceva, rosti Scudi plimbându-şi privirea între Brett şi Twisp. Şeful Justiţiei a fost luat prizonier şi adus aici.
— De unde ştii? întrebă Twisp.
— De la alge.
— Şi mie mi-au trimis imagini cu Judecătorul Keel în captivitate, o susţinu Brett.
— Imagini! Viziuni! făcu pescarul.
— Singurul lucru important este să-l ucidem pe Gallow, murmură Bushka.
Twisp întoarse capul spre Kareen Ale:
— Să vedem ce ne sfătuieşte ambasadoarea. Că doar pentru asta ne aflam cu toţii pe culoar, înainte de atacul algelor.
— Să ne folosim de ajutorul pe care ni-l oferă algele, începu ea. Să mergem sub acoperirea lor până la perimetrul din jurul Postului de Observare... şi să aşteptăm. Scudi şi cu mine vom ocupa o poziţie din care să putem fi văzute. Gallow va fi tentat să ne captureze. În plus, Scudi are dreptate: Judecătorul Keel se află acolo. L-am văzut şi eu.
— Eu zic să ne îndreptăm spre Vashon! propuse Brett.
— Nu uita că celulele de hibernare vor fi aduse aici, continuă Ale. Echipa de recuperare...

— Echipa de recuperare este formată fie din oamenii lui Gallow, fie din prizonierii săi, râse Twisp făcând haz de necaz. Deci oricum ai lua-o, celulele de pe orbită îi aparţin.
Ale îşi aruncă ochii spre ceasul de lângă panoul de bord:
— Dacă totul se desfăşoară fără probleme, celulele de hibernare vor fi aici în aproximativ opt ore.
— Suntem doar şapte oameni, spuse Panille. Nu putem rezista opt în ore în faţa armatei lui Gallow.
Hohotele lui Bushka îi luară pe toţi prin surprindere.
— Discuţii sterile, făcu el. Cuvinte goale. Algele nu ne vor permite să plecăm de-aici până ce nu le îndeplinim dorinţa. Trebuie să-l ucidem pe Gallow. În momentul de faţă, nimic altceva nu mai contează.
În liniştea de după aceea nu se auzi decât vocea lui Nakano.
— Atunci ar fi mai bine să ne pregătim temeinic, mormăi el. Mie personal îmi place planul ambasadoarei, însă cred că ar fi indicat să trimitem şi o echipă de cercetare.
— Iar tu te oferi voluntar, nu-i aşa? sări Twisp.
— Dacă ai o idee mai bună, arunci spune! îl invită matahala.
Se îndreptă spre peretele din spate al cabinei şi deschise un dulap, scoţând de acolo butelii cu aer comprimat, măşti şi costume de scafandru.
— Ai văzut cum au sfărâmat algele submersibilul acela, îi aminti Brett lui Twisp. Şi ai văzut ce-au păţit Nemiloşii.
— Bine, atunci voi merge eu! se hotărî pescarul. Cei de la Postul de Observare nu mă cunosc. Voi avea grijă să priceapă mesajul nostru!
— Nu, Queets! se opuse Brett.
— Ba da!
Twisp îi privi pe rând, oprindu-se câte o clipă asupra fiecărei figuri.

— Ambasadoarea nu poate merge acolo, pentru că Gallow abia aşteaptă să pună mâna pe ea. Deci eu sunt candidatul cel mai potrivit. De altfel, omul ăsta de aici mă va însoţi.
Şi pescarul surâse spre Nakano, care păru plăcut surprins de încrederea acordată.
— De ce tocmai tu? sări Brett. Eu aş putea la fel de...
— Ai putea intra foarte uşor în rahat! N-ai avut niciodată de-a face cu indivizi de teapa lui Gallow. N-ai avut niciodată ocazia să te târguieşti pentru a-ţi vinde peştele. Eu mă descurc mult mai bine.
— Gallow nu este un amărât de comerciant, îi aminti Bushka.
— Ne vom târgui pentru viaţa noastră şi pentru toate celelalte. Tot aia e! Puştiul rămâne aici cu Panille. Vor sta cu ochii pe tine, Bushka, aşa că ai grijă ce faci: Eu merg să-i comunic lui Gallow ce-l aşteaptă. Atât şi nimic mai mult!

Fă ceea ce este bine şi nici un rău nu te va atinge.
— Rafael,
Apocrife, Cartea Creştină a Morţilor

LA MAI PUŢIN DE UN MINUT după ce coborî prin trapa destinată scafandrilor, Twisp pierdu ritmul şi începu să dea ineficient din labele picioarelor. Braţele lungi se dovedeau un handicap. Privi neajutorat cum distanţa dintre el şi Nakano se măreşte considerabil. Ce-i cu graba asta pe capul lui Nakano?
Ca majoritatea Insularilor, Twisp fusese învăţat să utilizeze măştile cu oxigen în caz de urgenţă. La un moment dat, cochetase chiar cu ideea de a deveni unul dintre rarii Insulari

adaptaţi folosirii peştilor-cu-aer. Însă aceştia erau extrem de scumpi, iar operaţia costa o avere. În plus, braţele sale perfect adaptate ridicării plaselor de pescuit îl încurcau atunci când trebuia să înoate pe sub apă.
Se strădui din răsputeri să nu-l piardă pe Nakano din vedere. Înota aproape de fundul apei, labele picioarelor agitând nisipul de-a lungul defileului albăstriu, iluminat de faruri montate în stâncă. Suprafaţa apei rămânea o realitate îndepărtată, învăluită de întunericul nopţii.
Atunci când Panille ancorase hidropterul într-o zonă stâncoasă populată cu alge, îl prevenise:
— Viteza curentului este între două şi patru noduri. Nu ştiu de unde vine, însă te va ajuta să ajungi la Postul de Observare.
— Curentul a fost iscat de alge, le explicase Bushka.
Brett, în continuare nemulţumit, protestase:
— Cum vă veţi întoarce aici?
— Vom fura un vehicul, rostise simplu matahala.
După ce închisese ermetic trapa în urma lui, pregătindu-se să inunde camera de presurizare, Nakano îl sfătuise:
— Să nu rămâi în urmă, Twisp. Peste zece minute vom ajunge la punctul de acces în clădire. Pe ultimii metri am să te trag după mine, ca şi cum te-aş fi luat prizonier.
Însă acum i-o luase mult înainte, şi de-abia îl mai vedea prin apa rece şi verde. Bulele de aer eliberate de expiraţia lui se ridicau spre suprafaţă, provocând — în lumina artificială — stranii efecte vizuale. Tritonul evolua în elementul lui, pe când Twisp se simţea ca un peşte pe uscat.
Ar fi trebuit să mă aştept!
Deodată, Nakano coti viguros la stânga şi se prinse de unul dintre elementele de montare a farurilor, în aşteptarea lui Twisp. Butelia cu oxigen strălucea pe spatele său sub un halo galben-verzui, iar masca de pe faţă îi conferea un aspect grotesc.

Twisp, cu inima ceva mai uşoară, încercă să schimbe şi el direcţia de înaintare. Însă n-ar fi reuşit să ajungă lângă Nakano dacă acesta din urmă n-ar fi întins braţul, prinzându-l de valva buteliei. După aceea înaintară lejer, unul lângă altul. Curentul slăbise mult în intensitate la poalele falezei pe care fusese construit Postul de Observare.
Pescarul zări un perete negru din piatră, o parte din el arătând ca şi cum ar fi făcut parte din fundaţia naturală a complexului. Cealaltă parte părea a fi fost supusă modificărilor aduse de oameni. Se puteau distinge forme mari şi întunecate îngrămădite una peste alta. În această construcţie fusese montat un imens sas construit din plaz şi iluminat din interior. Nakano acţionă repede câteva comenzi plasate pe perete, în partea laterală a sasului şi în scurt timp deasupra lor se deschise o trapă circulară. Pătrunseră în camera de presurizare. Nakano nu lăsase din mâna valva buteliei lui Twisp, trăgându-l în urma lui.
Se treziră într-un spaţiu oval scăldat de puternicele raze albastre trimise de tuburile montate în pereţi. O a doua trapă transparentă dezvăluia prezenţa unui pasaj pustiu ce pleca din peretele îndepărtat.
Trapa exterioară se închise automat şi auziră vibraţia pompelor de evacuare. În scurt timp, nivelul apei din încăpere începu să scadă. Imediat ce capetele lor răsăriră la suprafaţă, Nakano luă mâna de pe Twisp. Apoi, după ce scoase muştiucul din gură, i se adresă pescarului:
— Eşti foarte inteligent pentru un Mut. În orice moment ţi-aş fi putut rupe furtunul. Ai fi devenit hrană pentru peşti.
Twisp scoase şi el muştiucul furtunului, însă nu făcu nici un comentariu. Trebuia să ajungă la Gallow. În rest, nimic nu mai avea importanţă.
— Să nu încerci vreo şmecherie cu mine, îl avertiză Nakano. Te fac fărâme cu o singură mână, dacă vreau.

Sperând că Nakano juca teatru pentru eventualii martori ai sosirii lor, Twisp îşi plimbă privirea peste trupul musculos al matahalei. Tritonul nu exagerase, era probabil capabil să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Însă va fi surprins de forţa ce sălăşuia în braţele de pescar... chiar dacă păreau rezultatul unor simple mutaţii monstruoase.
Nakano îşi dădu jos butelia şi masca, ţinându-le în mână. Twisp aşteptă evacuarea ultimei picături de apă, apoi desfăcu legăturile propriei butelii. O agăţă de braţ, conştient de greutatea ei. Dacă o azvârlea cu putere putea deveni o armă redutabilă.
Trapa interioară alunecă în lateral, iar Twisp simţi gustul aerului cald şi umed. Nakano îl împinse în faţă, pătrunzând amândoi într-un spaţiu rectangular fără alte ieşiri vizibile.
Apoi, deodată, auziră o voce răstită venind dinspre plafon:
— Nakano! Trimite-l sus pe Mutul ăla. Te aştept la nivelul nouă. Ţin foarte mult să aflu de ce nu ai venit cu hidropterul acela încoace!
— A fost Gallow, rosti matahala privind spre Twisp. După ce cobor eu, tu continui să urci.
Pescarul simţi un mare gol în stomac. Câţi oameni adusese Gallow aici? Avea chiar atât de mare încredere în serviciul său de Securitate încât îi permitea unui prizonier să se plimbe fără însoţitor? Sau ăsta nu era decât un şiretlic pentru a-l dezarma pe prostul de Insular?
Nakano ridică privirea spre grila de deasupra. Twisp, trăgând şi el cu coada ochiului spre plafon, distinse lucirea unui video-senzor tritonian.
— L-am luat prizonier pe omul ăsta, spuse Nakano. Presupun că va fi preluat de nişte paznici.
— Mutul nu are pe unde să scape, izbucni vocea lui Gallow. Dar ar fi mai bine pentru el să aştepte lângă uşa ascensorului. Nu ar folosi nimănui să-l vânăm prin toată clădirea.

Twisp se simţi dintr-o dată mai greu... şi îşi dădu seama că întreaga încăpere începuse să urce cu repeziciune. Ascensorul se opri la scurt timp după aceea, iar uşa subţire disimulată în pe-retele din spate alunecă uşor într-o parte, permiţându-i să vadă un culoar bine luminat, înţesat cu Tritoni înarmaţi.
Gallow prinse curelele buteliei lui Twisp:
— Am să iau eu asta. Cine ştie? Poate-ţi trece prin minte să o foloseşti pe post de armă.
Pescarul dădu drumul echipamentului fără a scoate un cuvânt, iar Gallow ieşi închizând uşa.
Ascensorul porni din nou şi nu se opri decât mult mai târziu. Lui Twisp, urcarea i se păruse interminabilă. Ieşirea era înconjurată de un halo luminos. Trecu prudent pragul, simţind aerul fierbinte şi uscat. Îşi roti privirea, uimit să vadă faleze înalte şi negre, cerul liber... Se apropiau zorile şi majoritatea stelelor dispăruseră. Aproape imediat, Marele Soare răsări pe deasupra falezelor, trimiţându-şi razele peste amfiteatrul natural înţesat cu construcţii tritoniene. Nu foarte departe se afla o bază de lansare a dirijabilelor.
Pământ sub cerul liber!
Auzi pe cineva în apropiere folosind un ferăstrău. Sunetul îi aducea linişte în suflet — putea fi întâlnit adesea în magazinele Insularilor, unde metalul şi plasticul erau tăiate şi folosite ca ambalaje.
Pietrele îi răneau tălpile goale... Marele Soare îl orbea cu strălucirea sa.
— Abimael, Prostuţule! Vino-ncoace dacă nu vrei să te prăjeşti!
Fusese vocea unui bărbat, provenind dintr-o clădire situată la o oarecare distanţă în faţa sa. Văzu o siluetă învăluită de umbră. Sunetul ferăstrăului nu încetase.
Aerul fierbinte îi dădea o senzaţie aparte. Nu era impregnat cu umezeala metalică a buteliilor de scafandru şi nici cu vaporii de apă ce învăluiau atât de des Vashon-ul. Suprafaţa de sub

picioare rămânea fermă şi stabilă. Twisp o percepu ca pe un lucru străin şi periculos. Punţile ar trebui să se mişte, să pulseze!
Toate colţurile sunt dure, gândi el înaintând cu greu spre clădire.
Ferăstrăul se opri din lucru, dându-i ocazia să distingă o formă umană... un bărbat cu pielea închisă la culoare şi îmbrăcat cu o pânză uşoară. Părul lung, negru, fusese pieptănat pe spate, iar barba sură îi atârna până la buric. Twisp nu văzuse de foarte multe ori în viaţă aşa ceva, deşi auzise că Tritonii îşi lăsau barbă, iar gena respectivă apărea uneori şi în rândul Insularilor. Ori-cum, aceasta era de-a dreptul impresionantă prin lungime şi consistenţă.
Bărbatul se bucura de o statură robustă. Umerii puternici şi pectoralii ar fi făcut din el un foarte bun pescar. Doar burta ieşea în evidenţă, trădându-i vârsta: patruzeci de ani, poate chiar patruzeci şi cinci. Avea un ten aproape tuciuriu, ceea ce constituia o ciudăţenie la Tritoni. În penumbră, pielea răspândea o strălucire roşiatică.
— Apropie-te, Abimael! îl îndemnă bărbatul. Altfel ai să te arzi la picioare. Hai să-ţi dau o prăjitură până vine mami să te ia de-aici!
De ce îmi spune Abimael? Pescarul se întoarse pentru a cerceta încă o dată depresiunea înconjurată din toate părţile de faleze înalte şi negre. O echipă de Tritoni lucra la câteva sute de metri depărtare, măturând solul cu jeturile lansatoarelor de flăcări. Era o scenă aproape ireală sub razele fierbinţi ale Marelui Soare. Twisp simţi inima tresărindu-i în piept: dacă se afla sub efectul unei narcoze? Panille îl prevenise: "Nu te aventura la adâncime mare, ai grijă să respiri rar şi profund. Altfel te paşte beţia." Beţie era termenul folosit de Tritoni pentru narcoza cu azot, o intoxicaţie ce apărea uneori în timpul folosirii buteliilor cu oxigen la mare adâncime. Circulau multe poveşti despre

scufundători beţi, care aruncaseră buteliile şi înotaseră aiurea până când moartea îi ajunsese din urmă; sau care ofereau peştilor aerul din rezervoare; sau care începeau un euforic şi epuizant dans subacvatic.

— Aud lansatoarele de flăcări, rosti bătrânul dulgher.

Această banală afirmaţie alungă neliniştile lui Twisp. Nu... nu sunt beat... păşesc pe o bucată de pământ, sub cerul liber. Sunt aici şi nu sunt beat.

— Îşi închipuie că sterilizează solul, continuă dulgherul. Îşi închipuie că Tentaculele Nervoase n-au să mai apară niciodată. Ce neghiobi! Ouăle demonilor sunt peste tot în ocean. Oamenii vor avea mereu nevoie de lansatoarele de flăcări.

Bărbatul porni — fără a părăsi zona protejată de umbră — spre o băncuţă. Se aşeză pe ea şi deschise un săculeţ maroniu, scoţând de acolo câteva prăjituri glazurate învelite în hârtie.

Twisp adulmecă mirosul dulce. Dulgherul prinse o prăjitură între degetele sale cu articulaţii umflate şi i-o întinse.

De-abia în acel moment îşi dădu Twisp seama că bărbatul era orb. Ochii acoperiţi cu un film cenuşiu-lăptos nu păreau să recunoască nimic în jurul lor.

Nehotărât, pescarul acceptă în cele din urmă prăjitura şi gustă din ea. Fructul suculent din interior îi desfătă limba.

Din nou, cercetă atent împrejurimile. Văzuse imagini cu pământ sub cerul liber — în picturi şi holograme — însă nimic nu îl pregătise cu adevărat pentru o asemenea experienţă. Se simţea atras şi totodată respins de ceea ce vedea. Pământul acesta nu va pluti în voia curenţilor oceanului. Stabilitatea solului îi dădea o senzaţie de siguranţă absolută, însă îi ciuntea libertatea. Prea multe restricţii în jur! Omul risca să privească lumea printr-o fereastră prea îngustă!

— Încă o prăjitură, Abimael, şi după aia pleci acasă, rosti dulgherul.

Twisp făcu un pas înapoi încercând să se retragă discret, însă călcă pe o piatră şi căzu cu fundul pe un bolovan colţuros. Scoase un strigăt involuntar de durere.
— Nu plânge, Abimael!
— Nu sunt Abimael! protestă pescarul ridicându-se în picioare.
Dulgherul îşi îndreptă ochii nevăzători spre direcţia din care venise vocea, tăcu preţ de câteva clipe, apoi murmură:
— Acum mi-am dat seama. Sper că ţi-a plăcut prăjitura. Îl vezi cumva pe Abimael?
— Nu mai e nimeni pe-aici în afara celor cu lansatoare de flăcări.
— Neghiobii! (Înghiţi o prăjitură întreagă şi se linse pe degete.) Au început deja să-i aducă pe Insulari?
— Nnnn... nu ştiu. Cred că sunt primul.
— Numele meu este Noe, se prezentă dulgherul. Poţi s-o iei drept glumă. Să zicem că eu am sosit primul aici, în aer liber. Ce diformităţi ai, Insularule?
Twisp îşi înăbuşi un acces de mânie. Brutalitatea întrebării îl luase pe nepregătite.
— Am braţe prea lungi, însă sunt perfecte pentru trasul plaselor de pescuit.
— Mutaţiile utile nu pot fi considerate monstruozităţi, îşi dădu Noe cu părerea. Cum te cheamă?
— Twisp... Queets Twisp.
— Twisp. Twisp. Îmi place numele tău. Are o vibraţie plăcută. Mai vrei o prăjitură?
— Nu, mulţumesc. Sunt foarte bune, dar mie nu-mi prea prieşte dulcele. Cu ce te ocupi aici?
— Lucrez lemnul. Închipuie-ţi! Lemn adevărat, autohton! În momentul de faţă şlefuiesc nişte piese pentru mobilierul directorului. L-ai întâlnit? Gallow e numele lui.
— N-am avut... plăcerea, se abţinu Twisp.
— O vei avea. Se întâlneşte personal cu toţi. Mă tem însă că în inima lui nu prea este loc şi pentru Muţi.

— Cum ai... adică... ce-ai păţit la ochi?
— Nu m-am născut aşa. Am orbit din cauză că m-am holbat prea mult la soare. Pariez că nu ştiai! Dacă te aşezi pe un teren stabil şi nu te-nvârţi aiurea poţi privi soarele drept în ochi... Numai că există pericolul să orbeşti. Eu m-am împăcat cu soarta mea.
— Aha! făcu pescarul, negăsind alte cuvinte.
— Abimael! strigă dulgherul.
Nici un răspuns!
— O să vină el! I-am păstrat o prăjitură. Ştie că mereu îi păstrez.
Twisp încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi îşi dădu seama de inutilitatea gestului. Privi în partea cealaltă a bazinului natural. Solul fierbinte strălucea aproape dureros, scăldat de razele nemiloase ale Marelui Soare. Clădirile de un alb imaculat aveau, din loc în loc, dungi maronii. Oglinda unui lac sclipea lângă falezele îndepărtate. (Dacă nu cumva era o iluzie!) Tritonii care lucraseră până atunci cu lansatoarele de flăcări intraseră într-o clădire plasată în centrul bazinului. Totul încremenise: nu se auzeau nici vântul, nici cântecul păsărilor, nici Abimael care ar fi trebuit să răspundă la chemarea tatălui său. Nimic! Twisp nu mai fusese niciodată înconjurat de o asemenea linişte. Nici măcar în adâncuri.
— Vrei să ştii de ce mi se spune Noe? întrebă dulgherul, care între timp se întorsese la ocupaţia sa. Mergi la arhive şi aruncă o privire peste cronici. Primului meu născut i-am dat numele de Abimael. Ai visat vreodată lucruri stranii, Twisp? Eu de exemplu am visat despre o barcă uriaşă numită "arcă". Se făcea că Pământul fusese acoperit de ape, iar arca a salvat multe vieţuitoare de la înec... Visul seamănă oarecum cu realitatea de pe Pandora, nu ţi se pare? Totul este acoperit de ape... celulele de pe orbită adăpostesc oameni şi animale...
Twisp descoperi că vocea dulgherului îl impresiona profund. Bărbatul acesta era un povestitor talentat, ştia să găsească inflexiunile potrivite pentru a atrage atenţia celorlalţi.

— Cei care n-au avut loc pe arcă au murit, continuă Noe. După ce apele s-au retras, supravieţuitorii au dat peste nenumărate cadavre aflate în putrefacţie. Arca fusese construită astfel încât animalele şi oamenii să nu urce la bordul ei decât cu invitaţie şi doar atunci când se cobora pasarela.
Găsi o cârpă de culoare roşie cu care îşi şterse transpiraţia de pe frunte.
— Cadavrele putrezeau la soare şi puţeau îngrozitor, murmură el.
O briză uşoară alunecă de-a lungul pereţilor stâncoşi, împrăştiind mirosurile grele rezultate în urma folosirii lansatoarelor de flăcări. Twisp avea impresia că simte miasmele cărnii des-compuse de care vorbea Noe.
Dulgherul luă două bucăţi finisate şi le agăţă într-un cui pe peretele din spatele său.
— Nava i-a promis lui Noe că-l va ţine în viaţă. Însă spectacolul acela nu era deloc plăcut. Când aproape toată lumea moare şi foarte puţini supravieţuiesc, gândeşte-te cât de groaznic se simt aceştia din urmă! Aveau nevoie de miracolul Lazăr, care însă le-a fost refuzat.
Noe reveni şi ochii săi orbi scânteiară în lumina puternică. Twisp văzu că pe obraji şi piept îi curgeau lacrimi de nefericire.
— Nu ştiu dacă mă crezi, continuă dulgherul, dar Nava mi-a vorbit.
Pescarul privi fascinat faţa neagră şi brăzdată de lacrimi. Pentru prima oară în viaţă simţea prezenţa unui autentic mister.
— Da, Nava mi-a vorbit. Putoarea cadavrelor mi-a rănit nările şi am văzut oase zăcând printre pietre. Carnea putrezea încă pe ele. Nava mi-a spus: "Nu voi mai blestema niciodată pământul de dragul omenirii."
Cuvintele lui Noe aveau o forţă irezistibilă. Twisp se simţi cuprins de fiori.
Dulgherul făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi Nava a spus: "Imaginaţia din inima omului este malefică încă din fragedă tinereţe." Tu ce crezi?
De dragul omenirii, gândi Twisp.
Vocea puternică a lui Noe îl făcu din nou să tresară:
— De dragul omenirii! Ca şi cum noi am fi cerut aşa ceva! Ca şi cum n-am fi putut găsi o soluţie mai bună decât moartea!
Pescarul începu să simtă o puternică simpatie pentru dulgher. Bărbatul acesta era un filosof! Abia acum îşi dădu seama că Insularii şi Tritonii puteau ajunge la o înţelegere. Gallow şi Nakano nu reprezentau întreaga societate tritoniană.
— Ştii ceva, Twisp? întrebă Noe. Mă aşteptam la ceva mai bun din partea Navei. În nici un caz la măcel! Şi când mă gândesc că cică a făcut-o pentru binele omenirii!
Făcu din nou câţiva paşi prin umbră, ocoli băncuţa ca şi cum ar fi văzut-o, apoi se opri chiar în faţa lui Twisp.
— Îţi aud respiraţia, rosti el. Nava mi-a vorbit. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, eu ştiu că s-a întâmplat.
Mâna sa atinse umărul pescarului, coborî de-a lungul braţului şi în cele din urmă îi pipăi faţa.
— Ai într-adevăr braţe lungi, şopti el. Nu văd nici o problemă în asta, mai ales dacă sunt folositoare. Îmi place faţa ta. E plină de riduri, ceea ce înseamnă că petreci mult timp în aer liber. Îl vezi cumva pe Abimael?
Twisp înghiţi în sec:
— Nu.
— Să nu te temi de mine din cauză că vorbesc cu Nava. Arca noastră se află pe pământ ferm şi stabil, o dată pentru totdeauna. Vom părăsi oceanul.
Apoi se întoarse la preocupările sale.
Twisp simţi o mână atingându-i umărul. Se întoarse brusc pe călcâie şi întâlni figura lui Nakano. Matahala se apropiase fără a face nici cel mai mic zgomot.
— Gallow vrea să te vadă! anunţă el.

— Unde-o fi Abimael? întrebă Noe.

Porumbelul s-a întors la el spre seară; şi iată că în ciocul lui era o frunză de măslin ruptă de curând.
— Geneza 8:11,
Cartea Creştină a Morţilor

DUQUE NU LUĂ ÎN SEAMĂ exclamaţiile martorilor adunaţi în jurul Piscinei Vata. Urechile sale nu sesizară geamătul sugrumat care ieşi din gâtlejul larg şi flasc al Preotesei-psihiatru. Atenţia îi era concentrată asupra degetelor grele cu care Vata îi apucase organele genitale. Fervoarea ei îl scosese brusc şi dureros din pseudo-somn, dar atingerea devenea din ce în ce mai blândă şi mai plăcută. Exclamaţiile din jurul piscinei fură înlocuite de murmure sporadice şi câteva chicote înfundate. Când mâna lui Duque porni să mângâie în mod corespunzător trupul Vata-ei, în încăpere coborî liniştea. Vata începu să suspine. Coapsele sale imense se mişcau ritmic creând valuri puternice care depăşiră marginea piscinei împroşcându-i pe curioşi.
— Să vezi că au să se împerecheze!
— Ochii ei sunt deschişi! şopti un altul. Se mişcă!
Vata îşi linse buzele şi îl lipi pe Duque de fundul piscinei, cuprinzându-i între coapse. Creştetul şi umerii săi ieşiră la suprafaţa lichidului. Apoi dădu capul pe spate şi începu să respire lung, cu gura larg deschisă.
— Da! rosti ea.
Primul ei cuvânt după aproape trei sute de ani, gândi Simone. Dar cum să le explice credincioşilor circumstanţele acestui prim cuvânt?

Face asta ca să mă pedepsească! A văzut totul! Apoi se întrebă ce fel de pedeapsă i se pregătise lui Gallow.
Abia atunci îşi dădu seama că valurile din Piscina Vata nu fuseseră create doar de mişcarea frenetică a celor doi. Podeaua însăşi se legăna în acelaşi ritm.
— Ce se întâmplă?
Întrebarea îi scăpase printre buze, murmurată. Privi în jur să vadă dacă o auzise cineva.
Vata scoase o serie de gemete surde, apoi încă un "Da!" exploziv. Duque dispăruse aproape complet sub sânii imenşi şi braţele groase.
PP-ul holbă ochii îngrozită dar, în acelaşi timp, umilită. Spectacolul oferit de Vata şi Duque era o grotescă parodie a ultimelor ore pe care ea le petrecuse împreună cu Gallow. Iar funcţia ei nu-i permitea să părăsească încăperea, să scape de ruşinea care îi ardea pieptul şi urca încet pe sub gulerul robei spre obraji. Broboane de transpiraţie îi umeziră buza superioară şi tâmplele.
Cineva năvăli strigând panicat:
— Algele!
Vocea lui se chinuia să acopere strigătele asistenţei care ajunsese deja în pragul isteriei:
— Algele! Algele clatină Insula! Afurisitul de ocean se agită de parcă ar fi înnebunit!
Mesagerul, un bărbat cu picioare scurte şi boante, îşi acoperi deodată gura cu mâna sa lipsită de degete. Remarcase prezenţa Preotesei-psihiatru.
Se auziră trei gemete care aduseră fiori pe spinarea Simonei. Vata strânse spasmodic coapsele de câteva ori apoi căzu pe spate, zâmbind, cu ochii mari plutind în extaz, legată în continuare de Duque prin priponul scurt dar viguros.
Pulsaţiile violente ale podelei se domoliră. Mulţimea amuţi o dată cu orgasmul Vata-ei. PP-ul îşi dădu seama că acest

moment nu trebuia scăpat. Înghiţi cu noduri, îşi ridică roba până la glezne şi îngenunche la marginea piscinei.
— Să ne rugăm! porunci ea aplecând capul.
Gândeşte! Gândeşte repede! Închise strâns pleoapele, ca pentru a alunga frica, realitatea din jur şi... şi lacrimile acelea trădătoare!

Din punct de vedere fizic, noi suntem creaţi de propria noastră reverie — creată şi limitată de ea însăşi — deoarece reveria trasează viitoarele limite ale minţii.
— Gaston Bachelard,
Poezia visurilor,
din Manualul Preotului-psihiatru

PE DRUMUL SPRE ÎNTÂLNIREA CU GALLOW, Twisp se hotărî să ignore video-senzorii disimulaţi în plafon şi i se adresă deschis lui Nakano. Era sigur că matahala intrase într-un complicat joc dublu. De fapt, ce importanţă mai avea? Discuţia purtată cu dulgherul îi luase o greutate de pe suflet. Gallow va fi obligat să se încline în faţa noilor realităţi ale Pandorei. Algele îl doreau mort... deci va muri. Pământul scăldat de razele soarelui aparţinea tuturor, iar Gallow nu putea decât să întârzie inevitabilul; nimic mai mult. Devenise, la rândul lui, prizonier. Împreună cu toţi oamenii săi.
Auzind acestea, Nakano râse:
— Ştie că este prizonier. Ştie că Scudi şi Kareen se află acolo unde deocamdată el nu poate ajunge.
— Nu va ajunge niciodată! rosti pescarul.

— Poate că nu. Însă Şeful Justiţiei se află în mâinile lui. Gallow are posibilitatea să încheie un târg.
— Ciudat, făcu Twisp. Înainte de a discuta cu dulgherul nu ştiam care era adevărata miză.
— Care dulgher?
— Bărbatul de sus. Noe. Nu l-ai auzit povestind despre arcă? Mi-a spus că a vorbit de câteva ori cu Nava.
— Nu era nici un bărbat acolo! Doar tu!
— Cum să nu, dacă-ţi spun? Nu-nţeleg cum de nu l-ai văzut! Avea o barbă până aici! (Twisp îşi lipi palma de centură.) Şi striga după fiul său. Abimael îl chema.
— Ai avut halucinaţii, concluzionă matahala. Am înotat la o adâncime prea mare şi narcoza a pus ghearele pe tine.
— Mi-a dat o prăjitură, murmură Twisp.
Amintindu-şi de gustul plăcut al prăjiturii, de glazura ei lipicioasă, pescarul ridică mâna până la nivelul ochilor şi îşi frecă degetele. Nu se lipeau. Apoi. le mirosi. Nu miroseau a prăjitură. Le atinse cu vârful limbii. Nici urmă de dulce. Începu să tremure.
— Hei! Linişteşte-te, îl sfătui Nakano. Oricine poate păţi aşa ceva.
— L-am văzut, şopti Twisp. Am stat de vorbă. Nava i-a făcut o promisiune: "Nu voi mai blestema niciodată pământul de dragul omenirii."
Matahala făcu un pas în lateral:
— Ai înnebunit! Stăteai singur sub razele soarelui.
— Nu era un atelier acolo? întrebă pescarul cu voce aproape plângăcioasă. Şi un bărbat cu barbă lungă, care stătea la umbră?
— Nu. Nici un fel de umbră. Probabil că ai făcut insolaţie. N-ai avut pălărie şi Marele Soare te-a lovit în cap. Las-o baltă!
— Nu pot. I-am simţit atingerea, degetele lui mi s-au plimbat pe faţă. Era orb.

— Bine, atunci lasă că te gândeşti mai târziu la asta. Acum mergem la întâlnirea cu GeLaar Gallow şi trebuie să fii în toate minţile dacă vrei să închei un târg bun.
Ascensorul opri brusc şi uşa se deschise. Nakano şi Twisp ieşiră într-un culoar, fiind luaţi imediat în primire de şase Tritoni înarmaţi.
— Pe aici, grăi matahala. Gallow te aşteaptă.
Twisp luă o gură mare de aer şi se lăsă condus de-a lungul coridorului cu colţuri drepte şi pereţi tari. Podeaua solidă nu făcea nici o mişcare.
Nu am avut halucinaţii. Noe a fost într-adevăr acolo, îşi spuse el. Nu sesizase nimic ireal în experienţa trăită. Algele! Curenţi electrici minusculi începură deodată să-i alerge spre vârfurile degetelor. Algele i se insinuaseră în minte şi puseseră stăpânire pe simţurile sale!
Conştientizarea acestui fapt îl umplu de groază. Genunchii i se înmuiară.
— Hei, Mutule! strigă unul din escortă. Mergi mai repede!
— Fii calm, băiete! rosti Nakano aruncând o privire cruntă spre cel care vorbise. Nu e obişnuit să păşească pe podele imobile.
Pescarul fu surprins să distingă tonul protector din vocea lui Nakano şi severitatea cu care îl admonestase pe gardian. Nakano a trecut oare de partea mea?
Se opriră în faţa unei încăperi a cărei poartă mare şi dreptunghiulară fusese deschisă şi lipită de perete. Încăperea era spaţioasă — după standardele insulare. Avea cel puţin şase metri până la peretele opus porţii şi aproximativ zece sau unsprezece metri lăţime. Gallow stătea aşezat în faţa unui şir de monitoare, lângă peretele îndepărtat. Întoarse capul spre Nakano şi Twisp, care intraseră lăsând escorta în pragul porţii.
Twisp fu imediat frapat de regularitatea trăsăturilor lui Gallow, de părul auriu şi mătăsos care îi ajungea până aproape de umeri. Simţi privirea rece şi curioasă a ochilor albaştri oprindu-

se insistent asupra braţelor sale lungi. Tritonul se ridică în picioare cu o mişcare fluidă şi veni până la doi paşi în faţa lor.
— Mă bucur că te văd, îl întâmpină Gallow. Te rog să nu te consideri prizonierul nostru. Te consider un negociator venit să susţină interesele Insularilor.
Pescarul încruntă sprâncenele. Deci Nakano dăduse totul pe faţă!
— Bineînţeles, nu vei fi singurul negociator, adăugă Tritonul. Imediat va sosi aici şi Şeful Justiţiei.
Vocea sa era blândă şi convingătoare, însoţită de un zâmbet călduros.
Îşi foloseşte vocea şi cuvintele ca pe o armă, gândi Twisp. Un individ de două ori periculos!
Gallow îl despuie din nou cu ochii aceia reci şi albaştri.
— Mi s-a spus, făcu Tritonul întorcând capul spre Nakano apoi din nou spre Twisp, că nu ai încredere în alge.
Matahala sesiză privirea fierbinte a Insularului:
— Am spus adevărul, nu?
— Da, este adevărat, recunoscu Twisp deşi n-ar fi vrut.
— Prin ridicarea algelor la nivelul actual de conştiinţă am zămislit un monstru, declară Gallow. Vreau să-ţi spun un secret: eu n-am crezut niciodată în caracterul benefic al acestui proiect. L-am considerat degradant şi imoral... o ameninţare la adresa tuturor oamenilor.
Făcu un gest neglijent cu mâna, dând de înţeles că se explicase suficient de clar. Apoi îndreptă ochii spre Nakano:
— Eşti bun să-i întrebi pe gardienii de afară dacă Şeful Justiţiei şi-a revenit de pe urma indispoziţiei? Aş vrea să fie adus aici!
Matahala se întoarse pe călcâie şi ieşi pe culoar unde începu să discute în şoaptă. Gallow continua să-i zâmbească lui Twisp.
Nakano reveni în încăpere.
— Ce-a păţit Keel? întrebă pescarul. Ce indispoziţie?
Apoi, în sinea sa: Tortură? Nu-i plăcea deloc zâmbetul lui Gallow.

— Şeful Justiţiei, aşa cum prefer să-l numesc eu, îl lămuri Tritonul, a avut o problemă cu digestia.
Pescarul auzi paşi târşâiţi apropiindu-se de intrare şi îşi îndreptă imediat atenţia într-acolo. Doi gardieni îl aduseră pe Judecătorul Ward Keel înăuntru, sprijinindu-l de subsuori.
Keel este aproape mort! se cutremură Twisp. Părţile expuse ale pielii erau umede şi nesănătos de albe. Privirea sticloasă nu reuşea să se coordoneze — un ochi stătea îndreptat spre ieşire, celălalt în faţă, spre podeaua pe care păşea cu foarte multe chinuri. Gâtul, deşi primea sprijinul protezei, nu părea în stare să suporte greutatea capului.
Nakano aduse un scaun scund, iar cei doi gardieni îl ajutară pe Keel să se aşeze. Acesta rămase câteva clipe nemişcat, cu gura larg deschisă în căutare de aer. Gardienii părăsiră încăperea.
— Îmi pare rău, domnule Judecător Keel, începu Gallow. Dar trebuie să folosim la maximum timpul disponibil. Vreau să obţin câteva lucruri.
Keel ridică încet ochii:
— Când Gallow vrea ceva, obţine! făcu el cu o voce slabă şi nesigură.
— Cică aveţi o problemă cu digestia! se interesă Twisp.
Privirea sa se odihnea asupra Insularului care vreme îndelungată reprezentase nucleul societăţii de la suprafaţa oceanului.
Unul dintre ochii lui Keel se roti spre Twisp, remarcând stigmatul purtat de acesta: braţele prea lungi. În plus, accentul de Insular ieşea net în evidenţă.
— Cine eşti tu? întrebă el întărindu-şi puţin vocea.
— Sunt din Vashon, domnule. Mă numesc Twisp. Queets Twisp.
— Aha. Pescar. Pentru ce te afli aici?
Twisp înghiţi cu greu. Pielea lui Keel semăna cu ambalajul comestibil al cârnaţilor. Avea neapărată nevoie de asistenţă

medicală, şi nu de această confruntare cu Gallow. Nu răspunse la întrebarea Judecătorului, ci se întoarse spre Triton:
— Judecătorul Keel ar trebui să fie internat într-un spital!
Un zâmbet discret se ivi pe buzele lui Gallow:
— Şeful Justiţiei a refuzat asistenta medicală.
— Acum nu mai are rost să discutăm despre asta, interveni Keel. Care este scopul acestei întâlniri, Gallow?
— După cum ştiţi, Vashon a eşuat pe fundul apei în apropierea uneia dintre barierele noastre. A supravieţuit furtunii dar pagubele sunt însemnate. În momentul de faţă, am putea-o distruge cu mare uşurinţă.
— Dar voi sunteţi prizonieri aici! sări Twisp.
— Adevărat, recunoscu Gallow. Însă vă daţi seama că oamenii mei nu s-au strâns cu toţii aici. Mulţi dintre ei sunt plasaţi strategic în punctele cheie ale societăţilor tritoniană şi insulară. Abia aşteaptă un semn se la mine!
— Ai oameni printre Insulari? făcu uimit pescarul.
— Da, cu PP-ul în frunte.
Zâmbetul îi mângâie din nou buzele.
— Iată ceva remarcabil, mai ales după ce a scufundat Insula Guemes, spuse Keel.
Vorbise aproape normal, însă eforturile de a sta drept şi conştient erau evidente. Broboane de transpiraţie îi apăruseră pe fruntea înaltă.
Gallow îndreptă degetul spre Twisp, fulgerându-l cu privirea:
— Tu o ai pe Kareen Ale, pescarule! Vashon o are pe Vata. Eu le voi avea pe amândouă!
— Foarte interesant, comentă Judecătorul întorcându-se spre Twisp.
— Kareen este cu tine?
— Se află în hidropter, dincolo de perimetru. Printre alge, acolo unde Gallow şi ai lui nu pot ajunge.
— Cred că Nakano poate, zâmbi Gallow. Ce spui, Nakano?

— E posibil.
— Algele nu i-au pricinuit nici un rău la venirea încoace, continuă Gallow. Nu crezi că a căpătat imunitate împotriva lor?
Twisp îşi îndreptă privirea spre Nakano, care adoptase o atitudine pasivă: asculta cu ochii pironiţi în gol.
Pescarul avu impresia că Nakano aparţinea, într-adevăr, algelor. Matahala făcuse un pact cu monstrul oceanului! În ochii săi, Nakano reprezenta întruparea tuturor viciilor criminale ale Tritonilor, ascunse în spatele unei măşti de om modest. Asta doreau algele de la el?
"Nemurirea mea se află printre alge", afirmase Nakano.
Vocea sa fusese plină de fanatism.
— Hai să ne înţelegem, propuse Gallow. Crimele şi violenţa nu-şi mai au rostul. Suntem oameni rezonabili. Voi vreţi ceva, eu vreau ceva. Trebuie să ne înţelegem.
Gândurile lui Twisp reveniră la acea stranie întâlnire cu dulgherul Noe. Dacă totul fusese doar o halucinaţie, cu ce scop i-o proiectaseră algele în minte? Care era mesajul?
Masacrul nu este bun. Chiar dacă Nava însăşi îl cere, masacrul nu se justifică. Twisp simţise asta în cuvintele şi atitudinea lui Noe.
Arca a ajuns în port iar pământul nu va mai cunoaşte niciodată blestemul Navei. Legenda arcei i se întipărise vag în minte... oare Nava le trimitea un mesaj, prin intermediul algelor?
Pe de altă parte, Gallow întruchipa trădarea. Era dispus să recurgă la orice mijloace pentru a-şi atinge scopurile. Simone Rocksack lucra pentru el? Dacă da, atunci cei doi fuseseră legaţi printr-un pact malefic.
Şi dacă Nakano are dreptate? Dacă narcoza adâncurilor pusese stăpânire pe mine?
Nakano se întoarse deodată spre Twisp, întrebându-l:
— De ce nu ai greţuri?

Fusese o intervenţie atât de neaşteptată încât pescarul tresări. Îşi dădu seama că matahala îi citise gândurile, şi se concentră puţin asupra posibilelor implicaţii.
— Eşti şi tu bolnav? întrebă Keel ridicând privirea spre Twisp.
— Nu, mă simt foarte bine.
Se concentră mai atent asupra lui Gallow, sesizând urmele îngăduinţei de sine întipărite pe faţa acestuia, zâmbetul perfid, cutele de pe frunte, ridurile care-i încadrau gura. Îşi dădu seama ce avea de făcut. Vorbi încet şi clar, trimiţând cuvintele ca pe nişte pietre:
— Imaginaţia din inima ta este malefică încă din fragedă tinereţe.
Aceleaşi cuvinte pe care Nava i le spusese lui Noe!
Îi ieşiseră foarte uşor pe gură, şi imediat simţi că erau juste.
— Nu eşti un diplomat foarte priceput! mârâi Gallow încruntându-se.
— Adevărat. Eu sunt un simplu pescar.
— Pescar, dar nu fraier! rosti Keel.
Râsul său se transformă într-o tuse uscată şi anemică.
— Crezi că Nakano a căpătat imunitate împotriva algelor, continuă Twisp. Te înşeli. Eu am fost paşaportul lui. Fără mine s-ar fi alăturat celorlalţi tovarăşi cu care venise. Ţi-a povestit despre ei, nu?
— Vă spun că algele au scăpat de sub control! strigă Tritonul. Au devenit un monstru care domină Pandora. Strămoşii noştri nu s-au înşelat. Au procedat corect ucigându-le.
— Probabil, fu de acord Twisp. Însă noi nu vom mai fi în stare să facem acelaşi lucru.
— Ba da! Cu otrăvuri şi lansatoare de flăcări!
— Nu! izbucni Nakano pironindu-l pe Gallow cu o privire aspră.
— Le vom reduce numărul astfel încât să nu mai scape de sub control, încercă Tritonul să-l liniştească. Nu atât cât să-şi

păstreze conştiinţa, dar suficient pentru a asigura nemurirea fraţilor noştri.
Matahala coborî bărbia în piept, păstrând aceeaşi expresie pe faţă.
— Spune-i, Nakano, porunci Twisp. Te poţi întoarce la hidropter fără mine?
— Chiar dacă algele m-ar lăsa să trec, cu echipajul mi-ar fi greu să mă descurc.
— Pe de altă parte, făcu Judecătorul Keel, nu văd cum ai să scufunzi Vashon-ul când deja a atins fundul apei.
În colţul gurii îi apăru un zâmbet chinuit.
— Vă închipuiţi deci că nu mai pot face nimic?
Twisp privi pe furiş spre uşa deschisă, acolo unde gardienii se prefăceau că nu sunt atenţi la ceea ce se discuta înăuntru.
— Oamenii tăi nu ştiu în ce capcană i-ai vârât? rosti el cu voce răsunătoare. Cât timp tu ai să trăieşti, ei sunt prizonieri aici!
Un flux violent de sânge înroşi faţa lui Gallow:
— Dar Vashon...
— Vashon este înconjurat de alge! Oamenii pe care i-ai trimis acolo nu se vor mai întoarce niciodată! (Coborî privirea spre Keel.) Domnule Judecător, poate că ar trebui...
— Nu, nu, şopti acesta. Continuă. Te descurci foarte bine.
Gallow depuse eforturi disperate pentru a-şi stăpâni mânia. Inspiră adânc de câteva ori, apoi se umflă în piept:
— Dirijabilele...
— Dirijabilele nu pot face mare lucru, îl întrerupse Nakano. Ştii bine ce a păţit cel în care am fost eu. Sunt foarte vulnerabile.
Gallow se întoarse spre el de parcă atunci îl vedea pentru prima oară:
— Mi se pare mie, sau l-am auzit vorbind pe credinciosul meu Nakano?

— Nu înţelegi? întrebă matahala pe un ton pătrunzător. Nu contează ce ni se întâmplă. Vino, voi merge cu tine printre alge. Ne vom abandona lor.
Gallow făcu doi paşi înapoi.
— Vino! insistă Nakano. Şeful Justiţiei este pe moarte. Vom merge toţi trei, împreună. Nu vom muri. Vom trăi de-a pururi fuzionând cu algele.
— Idiotule! răcni Gallow. Algele pot muri! Au mai fost ucise o dată!
— Algele nu sunt de acord cu tine, ridică Nakano vocea. Avata trăieşte la nesfârşit!
O lumină sălbatică îi străluci în privire.
Gallow încercă o nouă stratagemă, punând în voce toată puterea sa de convingere:
— Nakano, Nakano, tu eşti cel mai devotat tovarăş al meu. Hai să nu ne pierdem raţiunea din cauza unei discuţii ceva mai aprinse. (Îşi îndreptă neliniştit ochii spre gărzile postate la intrare.) Desigur, algele pot trăi la nesfârşit... dar nu într-un număr atât de mare încât să ne ameninţe existenţa.
Expresia lui Nakano rămase neschimbată.
Keel, contemplând desfăşurarea discuţiei prin ochii torturaţi de durere, îşi spuse: Nakano îl cunoaşte! Nu mai are încredere în el!
Twisp gândea la fel. Acum descoperise cea mai eficientă armă pentru a-l învinge pe Gallow. Nakano poate fi asmuţit împotriva stăpânului său.
Gallow îşi compuse un zâmbet sumbru pe care-l adresă lui Keel:
— Domnule Judecător, ţine cont că PP-ul se află acolo şi îmi slujeşte interesele. În plus, nu uita că eu sunt în posesia celulelor de hibernare.
Asta a fost atacul lui cel mai bun! aprecie Keel.
— Pun pariu că Simone nu ştie că tu ai scufundat Insula Guemes, reuşi el să pronunţe.

— Dar cine îi poate dezvălui secretul? întrebă Gallow privind în jurul lui de parcă nu mai vedea pe nimeni.
Acesta să fie actul prin care suntem condamnaţi la moarte? se întrebă Twisp. Vom fi reduşi definitiv la tăcere? Se hotărî să atace curajos:
— Dacă nu ne întoarcem la hidropter, vor difuza ştirea prin radio, iar Bushka o va confirma.
— Bushka? (Ochii lui Gallow trădau atât stupefacţie cât şi încântare.) Te referi la Bushka, Insularul care ne-a furat submersibilul? (Zâmbi spre Nakano.) Ai auzit? Cică l-au descoperit pe hoţul submersibilului.
Matahala nu reacţionă în nici un fel.
Gallow consultă ceasul de lângă com-consolă.
— Poftim! A sosit timpul dejunului. Twisp, ce-ar fi să rămâi aici cu domnul Judecător Keel? Am să trimit pe cineva cu mâncarea. Eu am să iau masa împreună cu Nakano şi ne vom consulta asupra posibilelor compromisuri. Sunt sigur că şi voi veţi face acelaşi lucru.
Apoi se apropie de matahală:
— Haide, prietene. Nu ţi-am salvat viaţa ca să-mi fii adversar.
Nakano privi pe furiş spre Twisp. Gândul i se citea clar pe faţă: De ce mi-ai salvat viaţa?
Pescarul se hotărî să răspundă întrebării nerostite:
— Ştii foarte bine de ce.
Iar în gând: Te-am salvat pentru că erai în pericol.
Nakano se opuse presiunii exercitate de Gallow asupra braţului său.
— Haide, prietene, doar nu te-ai supărat pe mine! Vom merge amândoi să fuzionăm cu algele, dar la momentul potrivit. Acum e prea devreme. Mai avem atâtea de realizat!
Încet, nehotărât, Nakano se lăsă condus afară din încăpere.
Keel întoarse cu greu privirea spre pescar. Muşchii îi tremurau atât de tare încât capul i se zgâlţâia violent, în ciuda protezei.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el. Fă loc pe masa aia din colţ şi ajută-mă să mă întind pe ea.
Twisp mătură toate obiectele de pe masă apoi îl luă în braţe pe Judecător, surprins să descopere că acesta cântărea mai puţin chiar decât un copil. Keel se transformase într-o grămadă de oase învelite în piele. Traversă camera şi îl depuse cu mare atenţie pe tăblia mesei.
Judecătorul ridică degetele spre proteză.
— Ajută-mă să scot blestemăţia asta! gâfâi el sugrumat.
Pescarul desfăcu legăturile, îndepărtă proteza de pe umerii lui Keel şi o lăsă să cadă cu zgomot pe podea. Judecătorul răsuflă ceva mai uşurat.
— Prefer să părăsesc lumea asta aşa cum am venit, horcăi el. (Fiecare cuvânt îi sorbea din bruma de energie vitală.) Nu, nu protesta. Amândoi ştim că voi muri.
— Nu pot face nimic pentru dumneavoastră?
— Ai făcut deja. Mi-era teamă că am să mor în mijlocul străinilor.
— Sunt sigur că se mai poate...
— Nu, nu se mai poate. Cei mai buni doctori din Vashon mi-au transmis deja verdictul Instanţei Superioare. În momentul de faţă tu eşti cel mai potrivit să susţii interesele oamenilor. Îmi dau seama că-ţi pasă.
— Domnule... dacă pot face ceva... orice...
— Foloseşte-ţi înţelepciunea pentru a împiedica planurile lui Gallow. Ai văzut deja că Nakano poate fi întors împotriva lui.
— Într-adevăr.
— Un ultim lucru...
— Orice!
— Nu-i lăsa să mă dea algelor. Nu vreau. Viaţa trebuie să aibă un trup al său, chiar şi o carcasă amărâtă cum este cea pe care o voi părăsi în curând.
— Am să...
Se întrerupse. Sinceritatea îl obliga să tacă. Ce putea face?

Keel îi înţelese dilema:
— Ştiu că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă. Iar dacă n-ai să reuşeşti, nu eu îţi voi fi judecător.
Ochii lui Twisp se umplură de lacrimi:
— Am să fac... tot ce pot. Tot ce pot!
— Să n-o judeci prea aspru pe Simone, murmură Keel.
— Poftim?
Pescarul îşi apropie urechea de buzele Judecătorului. Acesta repetă, adăugând:
— Simone este o femeie sensibilă şi complexată. L-ai văzut pe Gallow. Închipuie-ţi ce putere de atracţie a avut asupra ei.
— Înţeleg.
— Sufletul meu tresaltă de fericire văzând că Insulele au putut da naştere unor oameni ca tine. Acum sunt pregătit. Mă pot înfăţişa în faţa Instanţei Superioare.
Twisp îşi şterse lacrimile din ochi, aplecând şi mai mult urechea de parcă ar fi vrut să mai audă câteva cuvinte. Însă Keel amuţise. Trapul vlăguit încetase să mai respire. Pescarul puse un deget pe artera de la gâtul Judecătorului, încercând să simtă pulsul. Nimic.
Se ridică în picioare.
Cum să fac?
În cameră nu se afla nici un fel de material cu ajutorul căruia să-l incinereze pe Keel. Privi neajutorat spre trupul întins pe masă.
— A murit?
Fusese vocea lui Nakano.
Twisp se răsuci descoperindu-i pe Triton stând în pragul porţii. Lacrimile sale ofereau un răspuns destul de concludent.
— Nu trebuie să fie dat la alge, glăsui el.
— Prietene Twisp, Keel a murit însă nu este obligatoriu să rămână mort. Te poţi întâlni cu el în Avata.
Twisp încleştă pumnii atât de tare încât muşchii braţelor începură să-i tremure:

— Nu! Mi-a spus că nu vrea să fie dat la alge!
— Dar asta nu depinde de noi, spuse Nakano. Dacă a fost un om merituos, Avata va dori să-l păstreze.
Twisp se interpuse între el şi masă.
— Lasă-mă să-l duc la Avata, rosti Nakano făcând un pas înainte.
Când matahala intră în raza de acţiune a braţului său, pescarul îşi repezi pumnul concentrând în el toată greutatea trupului. Lovitura îşi atinse ţinta, explodând în falca lui Nakano. Muşchii groşi ai gâtului absorbiră cea mai mare parte a şocului, însă ochii săi deveniră sticloşi. N-apucă să-şi revină, când Twisp se repezi şi-i răsuci un braţ la spate, cu intenţia de a-l arunca la podea.
Nakano încordă muşchii, împiedicând tentativa pescarului, apoi se întoarse lent, ca o imensă tulpină de algă.
Gardienii năvăliră brusc în cameră. Mâini ostile îl prinseră pe Twisp, lipindu-l de perete.
— Să nu-i faceţi vreun rău! strigă Nakano.
Presiunea asupra pescarului se diminuă, dar nu dispăru.
Nakano se aplecă spre el, cu o expresie tristă pe faţă şi o dâră de sânge în colţul gurii.
— Te rog, prietene Twisp, nu vreau să-ţi fac rău. Vreau doar să cinstesc amintirea Şefului Justiţiei şi Preşedintelui Comitetului Formelor Vitale. Amintirea unui bărbat care vreme îndelun-gată a slujit binele omenirii.
Unul dintre gardieni pufni în râs.
Nakano îl prinse fulgerător de umăr, ridicându-l ca pe un peşte uscat şi azvârlindu-l într-un colţ al camerei.
— Insularii aceştia de care voi vă bateţi joc îi sunt dragi lui Avata! bubui matahala. Avata nu face diferenţe între Tritoni şi Insulari. Acela care uită acest lucru va avea de-a face cu mine!
Gardianul lovit se ridică încet, cu spatele lipit de perete şi cu figura deformată de spaimă.

Îndreptând un deget gros spre Twisp, Nakano se adresă celorlalţi:
— Lăsaţi-l să se ridice, dar nu-l scăpaţi din mână.
Apoi se apropie de masă şi ridică în braţe trupul lui Keel. Porni cu el spre ieşire, oprindu-se o clipă în prag.
— După ce plec eu, îl duceţi pe acest pescar la şeful nostru. GeLaar Gallow a urcat la suprafaţă şi vrea să facă nişte declaraţii. (Se aplecă asupra lui Twisp, cu o mină gânditoare.) Are nevoie de ajutorul tău pentru a aduna celulele de hibernare. Încep să sosească!

Hibernarea este faţă de stază tot aşa cum este moartea faţă de somn. Mai aproape de moarte decât de viaţă, hibernarea poate fi oprită doar prin actul de graţie al Navei.
— Cronici

KAREEN legă ciotul de braţ al lui Bushka folosind un garou din trusa de supravieţuire, în timp ce Brett îl ţinea nemişcat. Istoricul zăcea lângă sasul principal, urmărind cu ochi tulburi suprafaţa oceanului. Marele Soare, care ajunsese la jumătatea traiectoriei diurne, picta forme efemere printre frunzele algelor, când strălucitoare, când întunecate, în funcţie de trecerea norilor.
Un geamăt scăpă printre buzele lui Bushka.
Hidropterul se legăna uşor pe apele liniştite. Ale se sprijinise cu spatele de peretele culoarului, pentru a fi mai sigură în mişcări.
— Aşa! spuse ea după ce făcu nod garoului.
Pete mari de sânge mânjiseră totul în jur: podeaua, costumele de scafandru...

Ale întoarse capul şi strigă:
— Umbră! Ai pregătit targa?
— Vin acum cu ea!
Brett inspiră adânc şi privi prin hublou spre algele liniştite. Păreau atât de inofensive! Orizontul căpătase o culoare aproape absurdă — roz-cenuşie — acolo unde Micul Soare urma să apară pentru a-şi ajunge din urmă tovarăşul.
Recapitulă în minte ultima jumătate de oră. Fusese de-a dreptul infernală!
Bushka, plimbându-se neîncetat şi aparent fără ţintă prin cabina pilotului, îi făcuse să uite preţ de câteva clipe ameninţarea. Apoi, fără veste, se repezi pe culoar şi acţionă comanda manuală a sasului principal. Apa explodase în cabină, venind cu o presiune enormă — se aflau la treizeci şi cinci de metri adâncime. Bushka era pregătit. Se feri din calea fluxului de apă şi puse mâna pe una dintre buteliile cu aer aranjate lângă sas, pe care şi-o montă cu multă îndemânare.
Brett şi Panille, porniţi în urmărirea sa, fuseseră răsturnaţi la impactul cu apa şi duşi de-a berbeleacul, înapoi spre cabină. Doar prezenţa de spirit a lui Scudi, care izolase rapid un sector aflat între cabină şi sasul principal, salvase hidropterul şi ocupanţii lui de la un dezastru.
Bushka împinse în picioare şi ieşi în jungla de alge din jurul aparatului.
Scudi, luptând împotriva tonelor de apă intrate în toate compartimentele, renunţă la balast şi acţionă pompele de evacuare a apei. Apoi strigă spre Kareen să-i ajute pe Brett şi pe Umbră. Hidropterul se ridica încet printre tulpinile algelor.
Cei doi bărbaţi, înotând în apa care le ajungea până la brâu, acceptară mâna întinsă de Kareen şi intrară în cabină. Scudi, după ce aruncă o privire scurtă pentru a se asigura că Brett era teafăr, îşi concentră atenţia asupra lumii subacvatice vizibile prin parbriz.

— Îl sfâşie! exclamă ea deodată.
Se strânseră cu toţii în jurul ei, urmărind înfriguraţi ceea ce se petrecea afară. Prin apa verzuie îl zăriră pe Bushka, foarte aproape de peretele transparent. Un tentacul uriaş i se înfăşură în jurul pieptului, ţinându-l pe loc, în timp ce altul îl prinse de mână. Nu trecu nici o clipă şi braţul lui Bushka începu să împroaşte un lichid întunecat.
Kareen icni îngrozită.
După câteva fracţiuni de secundă, Brett înţelese şi el. Lichidul acela împrăştiat de Bushka era sânge. Braţul îi fusese smuls din trup.
Ca şi cum ar fi vrut să scuipe, tentaculele îl azvârliră pe istoric spre suprafaţa apei.
Scudi înclină hidropterul cu nasul în sus şi porni după Bushka. Îl descoperiră plutind în semiinconştienţă şi sângerând abundent. Algele respinseră atacul unor Nemiloşi atraşi de mirosul de sânge.
După ce Iz primi ultimele îngrijiri, Brett şi Panille îl aşezară pe targă şi porniră spre cabină. Ale se grăbea să ţină pasul cu ei.
— A pierdut foarte mult sânge, spuse ea. Artera brahială era larg deschisă.
Scudi rămase la comandă, aruncând doar o scurtă privire spre faţa palidă a lui Bushka atunci când targa pe care era aşezat acesta fu depusă pe podea, în spatele ei. Se strădui să menţină hidropterul pe o evoluţie circulară într-o zonă liberă de alge. Valuri micuţe loveau ritmic carcasa metalică. Pompele evacuaseră apa nedorită, însă podeaua era încă umedă.
Imaginile rănilor lui Bushka nu vroiau să-i iasă din minte. Navă, salvează-ne! Algele au început să omoare!
Panille se aplecă asupra rănitului. Deşi figura ex-Insularului căpătase o culoare cenuşie, acesta părea conştient.
— Ce-ai vrut să faci? întrebă Tritonul.
— Sşşşt! se opuse Ale.

— Lasă... nu face nimic, reuşi să îngaime Bushka. Plecasem să-l omor pe Gallow.
Panille nu reuşi să-şi stăpânească indignarea:
— Era să ne ucizi pe toţi!
Kareen îl trase deoparte.
Brett se aşeză în scaunul copilotului alături de Scudi şi cercetă cu privirea clădirea întunecată a Postului de Observare, cu baza sa înconjurată de spumă. Micul Soare urcase sus pe cer şi suprafaţa apei reflecta acum de două ori mai multă lumină.
— Algele! murmură Bushka.
— Taci din gură, îl certă Ale. Păstrează-ţi forţele.
— Trebuie să vorbesc. Toţi guemesienii masacraţi... se află în alge. Toţi! Au spus că am smuls un braţ omenirii... şi m-au pedepsit în acelaşi mod. La naiba! La naiba!
Încercă să-şi îndrepte ochii spre umărul din care lipsea braţul, însă legăturile nu-i permiseră.
Scudi întoarse ochii spre Brett. Era posibil ca algele să fi dobândit personalitatea tuturor morţilor pe care-i absorbiseră? Vor începe răzbunările contra celor vii şi vinovaţi? După ce căpătaseră conştiinţă şi posibilitatea de a se exprima, algele acţionaseră cu violenţă. Frunzele verzi care înconjurau hidropterul îi provocară fiori de nelinişte.
— Nemiloşii mişună peste tot, anunţă ea.
— Unde... unde-mi este braţul? gemu Bushka.
Închise pleoapele. Capul mare părea că se umflase.
— L-am pus în congelator, îl linişti Ale. Vom interveni cât mai puţin asupra ţesutului rănit. Astfel, şansele de a-l putea lipi la loc cresc considerabil.
— Algele ştiu că n-am fost decât un fraier... de care a profitat Gallow, mormăi istoricul rotind capul dintr-o parte într-alta. De ce m-au rănit pe mine?
O rafală puternică de vânt lovi hidropterul dintr-o parte, împingându-l spre alge. Carcasa începu să vibreze asurzitor, iar

aparatul se înclină periculos de mult, redresându-se apoi cu un şuier strident.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Ale. Ce sunt alea?
Brett arătă cu degetul spre cerul de deasupra Postului de Observare:
— Cred că algele au dorit să ne atragă atenţia asupra unui lucru. Priviţi acolo! Aţi mai văzut vreodată atâtea dirijabile?
— Dirijabile pe naiba! sări Panille. Pe maţele Navei! Alea sunt aerostate... mii de aerostate!
Brett rămase cu gura deschisă şi ochii cuprinşi de uimire. Ca toţi copiii pandorani, văzuse hologramele care înfăţişau purtătorii de spori ai algelor. Însă fenomenul acesta dispăruse de pe cerul Pandorei în urmă cu multe generaţii. Panille nu se înşeală. Aerostate!
— Sunt minunate! murmură Scudi.
Băiatul fu de acord cu ea. Aerostatele — gigantice baloane organice umplute cu hidrogen — dansau sub razele celor doi sori, aureolate de toate culorile curcubeului. Pluteau pe deasupra Pos-tului de Observare împinse de un vânt ce sufla constant spre sud-vest.
— Algele nu mai au nevoie de noi, constată Panille. De acum încolo se vor ocupa singure de propria propagare.
— Încep să coboare, rosti Brett. Priviţi! Unele dintre ele îşi târăsc tentaculele prin apă.
Grupul de aerostate trecuse binişor de clădirea cenuşie şi, purtat de vânt, cobora spre suprafaţa oceanului.
— Ai zice că sunt comandate de la distanţă, observă Scudi. Vedeţi cum evoluează toate împreună?
Din nou, ceva greu izbi carcasa hidropterului. Lângă ei se deschise un canal ce se îndrepta spre locul în care aerostatele ar fi urmat să atingă apa. Luat de curent, aparatul se încadră pe noul traseu.
— Cred că e bine să nu ne opunem, propuse Panille.

— Dar Twisp este încă acolo, la Postul de Observare! protestă Brett.
— Nu noi suntem dirijorii spectacolului, ci algele. Prietenul tău va trebui să se descurce singur.
— Cred că Umbră are dreptate, interveni Scudi arătând spre turnul care ieşea din apă. Vezi? Au apărut alte aerostate. Aproape că au atins stânca.
— Dar dacă Twisp se întoarce şi noi nu...
— Ne vom întoarce imediat ce algele ne vor permite, îi promise Scudi pornind statoreactoarele.
— Nu! Eu am să iau două butelii cu aer şi...
— Brett! îl opri Sirena atingându-i braţul. Ai văzut ce-a păţit Bushka.
— Dar eu n-am rănit nici o algă... nici un om... cu excepţia Tritonului care a vrut să mă omoare.
— Nu ştim ce intenţii au.
— Are dreptate, rosti Panille. Dacă rămâi fără braţe, cu ce-l mai poţi ajuta pe prietenul tău?
Brett se scufundă înapoi în scaun.
Scudi împinse maneta de gaze şi scoase suprafeţele portante. Hidropterul câştigă viteză, se ridică şi începu să patineze pe deasupra canalului care conducea spre aerostate.
Insularul nu mai scoase o vorbă. Avu deodată impresia că ceilalţi — Tritoni, cu toţii — se întorseseră împotriva lui. Chiar şi Scudi. De unde ştiau ei ce vroiau algele? De acord, deschiseseră un canal printre frunzele dese. De acord, creaseră un curent care să circule prin acel canal. Însă poate că Twisp avea nevoie de ei acolo unde ar fi trebuit să-l aştepte.
Clătină deodată din cap. Îşi închipui cum ar fi reacţionat Twisp la astfel de proteste. De ce eşti idiot? Algele se exprimaseră fără echivoc. Iz... canalul... curentul — cuvintele nu puteau fi mai elocvente decât faptele. Scudi şi ceilalţi înţeleseseră şi acceptaseră înaintea lui, atâta tot!

Cu un gest scurt şi tranşant, Scudi opri motoarele. Hidropterul se lăsă din nou pe apă, formând valuri pe ambele părţi ale carcasei.
— Canalul se înfundă aici, anunţă ea.
Priviră cu toţii prin parbriz. Algele nu numai că închiseseră canalul, dar se şi ridicaseră — tulpini, frunze şi tentacule — mult deasupra apei, formând o pădure verde şi deasă în faţa lor.
Brett roti capul spre stânga. Postul de Observare se contura pe cer la nici trei klick-uri depărtare. Aerostatele continuau să coboare în grup.
— În holograme nu erau atât de divers colorate, rosti Panille.
— Probabil că e vorba de o nouă specie, fără îndoială, se pronunţă Kareen.
— Ce facem acum? întrebă Brett.
— Stăm pe loc până aflam de ce am fost aduşi aici, hotărî Scudi.
Insularul ridică privirea spre aerostate, ale căror tentacule întunecate se întindeau spre apă. Razele sorilor desenau halouri luminoase în jurul imenselor baloane.
— Cronicile afirmă că algele produc hidrogenul folosind acelaşi procedeu ca şi voi, Insularii, spuse Panille. Baloanele sunt formate prin extruziune, umplute şi trimise spre cer pentru a răspândi sporii. Unul dintre strămoşii mei a călătorit cu aerostatul. (Cuvintele sale deveniră şoapte pline de entuziasm.) Dintotdeauna m-au fascinat. De când visez această zi!
— Ce vor să facă? se interesă Scudi. De ce să aducă sporii tocmai aici? E plin de alge!
— Tu presupui că sunt dirijate de o inteligenţă, încercă Ale o explicaţie. Însă probabil că se îndreaptă încotro le duce vântul.
— Nu! făcu Panille mişcând hotărât capul. Nu. Cel care controlează curenţii controlează şi distribuţia de temperatură la suprafaţa oceanului. Iar cel care controlează asta poate direcţiona curenţii de aer.

— Atunci ce vor să facă? repetă Scudi întrebarea. Viteza lor a scăzut mult. Ca şi cum se vor aduna în locul acesta.
— Celulele de hibernare? încercă din nou Ale.
— Cum ar putea algele să..., începu Scudi. (Se opri, apoi reluă.) Acesta este locul în care vor lua contact cu suprafaţa oceanului?
— Cam pe-aici, cred! ridică Ale din umeri. Umbră?
— Da, aici s-a prevăzut că va fi zona de contact, răspunse el. (Apoi aruncă o privire ceasului.) Văd că deja s-a produs o întârziere faţă de orarul programat iniţial.
— Uite-acolo, ce aerostat neobişnuit! sări Brett. Sau este un dirijabil?
Arătă cu degetul spre cer, aproape atingând parbrizul.
— Paraşută! se învioră Panille. Pe maţele Navei! Aia este prima celulă de hibernare!
— Priviţi aerostatele! interveni Scudi.
Baloanele colorate începură să se rotească, deschizând un spaţiu liber în centru. Întreg grupul se deplasă uşor spre sud-vest, formând cu ajutorul tentaculelor un fel de plasă cu care să prindă paraşuta.
Acum puteau distinge cu toţii un obiect legănându-se sub corola paraşutei: un cilindru argintiu care reflecta razele strălucitoare ale sorilor.
— Pe Navă! se minună Panille. Obiectul ăla este foarte mare!
— Sunt curioasă ce-o fi înăuntru, murmură Kareen.
— Vom afla în curând, spuse Brett. Priviţi! Deasupra paraşutei... mai vine una... şi încă una.
— Ohhh, suspină Panille. Dacă aş putea atinge un aerostat... măcar unul singur!
Prima celulă de hibernare ajunsese acum la mai puţin de o sută de metri deasupra apei. Coborî încet, dispărând în mijlocul aerostatelor şi nu reuşiră să o vadă atingând valurile. O a doua celulă pătrunse în cercul deschis, apoi o a treia... a patra... Numărară douăzeci, unele mai mari decât hidropterul.

Cercul format de aerostate se închise în momentul în care ultima celulă de hibernare atinse apa. Algele deschiseră imediat un canal, legând poziţia hidropterului cu locul în care se adunaseră aerostatele.
— Suntem invitaţi să mergem într-acolo, decise Scudi.
Porni motoarele şi puse hidropterul să înainteze cu o viteză mai mică decât cea de decolare. Prora spărgea valurile şi, pe măsură ce se apropiau de capătul culoarului, văzură aerostatele dându-se la o parte. În curând ajunseră într-o zonă circulară liberă de alge, presărată cu celule de hibernare.
Contemplară cu toţii spectacolul ce se oferea ochilor. Tentaculele aerostatelor se îndreptară spre mecanismele de etanşare a celulelor de hibernare, le deschiseră şi pătrunseră şerpuind spre misteriosul lor conţinut. Sasuri largi şi curbate se dădură la o parte în faţa lor. Una dintre celule se înclină brusc, luând apă. Imediat îşi făcură apariţia câteva mamifere marine şi plonjară în valuri.
— Orci! exclamă Panille. Priviţi! (Arătă cu degetul spre un punct aflat în spatele lui Brett.) Balene cocoşate! Exact aşa cum arată în holograme.
— Balenele mele, şopti Scudi.
Canalul coti la stânga, dirijându-i spre un grup de şase celule aşezate una lângă alta într-o zonă compactă de alge. Tentaculele aerostatelor cotrobăiau în ele.
Apropiindu-se mai mult, zăriră un tentacul negru ieşind cu o formă umană care se zbătea să scape. Un om dezbrăcat, cu pielea deschisă la culoare. Tentaculele ridicară un alt om... şi încă unul... şi încă unul... toate culorile pielii apărură pe rând. Unele mai întunecate decât cea a lui Scudi, altele mai deschise decât cea a lui Kareen Ale.
— Ce intenţii au cu sărmanii oameni? întrebă Kareen.

Figurile oamenilor scoşi din celule trădau o teamă evidentă, care dispăru însă treptat sub privirea ocupanţilor hidropterului. Încet-încet, aerostatele începură să transporte oamenii spre aparat.
— Iată de ce am fost aduşi aici, înţelese Brett. Haide, Umbră. Să deschidem trapa.
Scudi opri statoreactoarele.
— Nu putem face faţă atâtor oameni, se plânse ea arătând cu bărbia spre numeroasele aerostate care ridicau oameni din celulele de hibernare.
Peste o sută fuseseră scoşi până în acel moment, iar tentaculele cotrobăiau în continuare.
— Ne vom scufunda! adăugă ea.
Brett se opri la intrarea în coridor şi privi în direcţia arătată de Scudi:
— Îi vom remorca până la Postul de Observare. Merg să caut un cablu corespunzător.
Se răsuci brusc şi porni în grabă spre sasul principal. Auzi paşii lui Panille urmându-l îndeaproape.
Atunci când deschise sasul, descoperi că aerostatele se adunaseră deja în jurul intrării. Pe neaşteptate, un tentacul se strecură şi îl prinse. Brett încremeni. Cuvintele îi umpleau mintea, clare, nedistorsionate.
Nu te teme, fiinţă gingaşă. Tu eşti prietenul lui Scudi, pe care Avata o îndrăgeşte. Vă aducem Navigatori-Cloni să trăiască în pace alături de voi, cei care aţi supravieţuit pe Pandora alături de Avata.
Brett începu să respire des şi superficial. Simţi lângă el gândurile lui Panille: gânduri tulburi care nu aveau deloc claritatea celor provenite prin intermediul tentaculelor. Panille proiecta gânduri de admiraţie, amintiri din timpul şcolii, holograme înfăţişând aerostate, povestiri de familie referitoare la primul Panille pandoran… apoi teama că masa de oameni adusă de baloanele imense vor scufunda hidropterul.

Aerostatele vă vor susţine la suprafaţa apei, transmiseră tentaculele. Nu vă temeţi. Ce zi splendidă! Ce surprize minunate am primit în dar de la Navă!

Insularul îşi regăsi progresiv propriile simţuri. Tentaculul negru nu se desprinsese de el. Unul după altul, oameni dezbrăcaţi erau introduşi pe culoar. Oameni deosebit de înalţi! Câţiva dintre ei fură nevoiţi să aplece capul pentru a nu se lovi de plafon.

Panille, şi el în contact cu un tentacul, părea cuprins de zăpăceală. Le făcea semn Navigatorilor-Cloni să înainteze pe coridor şi să intre în cabină.

— Puteţi intra şi în hală, dacă vreţi! strigă Brett.

Oamenii ascultau de îndrumările celor doi pandorani... fără întrebări, fără proteste. Păreau a fi încă în stare de şoc după trezirea provocată de tentaculele aerostatelor.

— Suntem traşi spre Postul de Observare, anunţă Panille întorcând privirea spre stânca neagră vizibilă prin deschiderea punctului principal de acces.

Începea să se audă foarte clar zgomotul brizanţilor spărgându-se la baza clădirii.

— Gallow! tresări Brett.

Nici nu rosti bine cuvântul, şi tentaculul se desprinse de trupul lui. Panille fu eliberat şi el. Spaţiul era foarte aglomerat cu siluete tăcute. Mulţi alţii puteau fi văzuţi plutind în tentaculele aerostatelor care se prinseseră de marginea deschiderii principale. Începu să înainteze încet, scuzându-se, simţind atingerea trupurilor goale care îi făceau loc.

Cabina de pilotaj nu era chiar atât de aglomerată precum coridorul. Se lăsase loc liber în jurul tărgii pe care zăcea Bushka şi în jurul scaunelor de comandă ocupate de Scudi şi Kareen. Parbrizul era aproape în întregime acoperit de o reţea densă formată din tentacule împletite. Cele două Sirene de-abia mai

puteau privi prin câteva breşe. Clădirea cenuşie se înălţa semeaţă, înconjurată de spuma brizanţilor.
— Algele au ajuns până la bază, spuse Kareen. Ia priviţi! Nu a mai rămas nici un pic de spaţiu liber.
Unul dintre Navigatorii-Cloni, un bărbat atât de înalt încât aproape atingea plafonul, făcu doi paşi în faţă şi privi prin breşele reţelei de tentacule. Apoi se roti brusc şi acordă atenţie Sirenelor, remarcând că labele picioarelor erau înzestrate cu o membrană transparentă. În cele din urmă întoarse capul spre Brett, atras de ochii mari şi neobişnuiţi.
— Doamne, apără-ne! făcu el. Dacă ne vom reproduce pe această planetă, urmaşii noştri se vor naşte cu deformaţii?
Pe Brett îl surprinseră mai întâi accentul — un accent melodios, straniu — şi de-abia după aceea mesajul. Bărbatul acesta îi privea atât pe Insulari cât şi pe Tritoni cu aceeaşi expresie re-voltată.
Kareen, indignată, privi furiş spre Brett, apoi spre siluetele care umpleau cabina. Încet-încet, starea de şoc dispărea de pe feţele Navigatorilor-Cloni. Oare cum se puteau recunoaşte între ei... altfel decât după culoarea pielii? Semănau atât de mult unii cu alţii!
Înţelese deodată că aceştia erau Navigatori normali... oameni normali, care impuneau standardul caracteristicilor umane. Ea, Kareen putea fi considerată un adevărat monstru din cauza staturii scunde şi a membranei de la degetele picioarelor!
Navă! Nici nu îndrăznea să-şi închipuie cum va reacţiona un nou-venit atunci când va vedea oameni ca Şeful Justiţiei sau chiar Queets Twisp, cu braţele sale dizgraţioase. Dar dacă ar vedea-o pe Preoteasa-psihiatru?
Hidropterul se lovi de un bolovan... apoi de încă unul... şi de încă unul. Fu ridicat uşor şi depus pe o suprafaţă solidă.
— Am ajuns, anunţă Scudi.

— Într-un fel sau altul, vom fi obligaţi să-l înfruntăm pe GeLaar Gallow, spuse Panille.
— Poate că algele au rezolvat deja problema în locul nostru, murmură Kareen.
— Cine ştie ce vor face algele? Mă tem că Twisp are dreptate. Nu putem avea încredere în ele.
— Totuşi, sunt foarte convingătoare, rosti Brett amintindu-şi de atingerea tentaculului.
— Iată de ce consider că sunt periculoase! se încăpăţână Panille.

Neghiobii! Au ucis vitele sacre ale regelui-soare; pentru fapta lor, zeul nu le-a mai permis să-şi vadă patria.
— Homer,
Arhivele Navei

OAMENII LUI GALLOW se adunaseră pe suprafaţa plată a bazinului, şoaptele lor înfrigurate confirmându-i faptul că în acest moment deţinea o poziţie importantă. Gallow îl invitase să urce câteva trepte înguste tăiate în piatră. La capătul lor, se trezi pe un promontoriu care domina oceanul în partea de sud-vest a Postului de Observare. O briză destul de puternică îi sufla în faţă.
— Într-o zi am să-mi construiesc aici reşedinţa administrativă, rosti Gallow cuprinzând cu un gest generos întreg promontoriul.
Twisp privi în jur, remarcând piatra neagră a stâncii în care străluceau fragmente minerale scăldate de razele sorilor. Văzuse multe zile ca aceasta — amândoi sorii pe cer, oceanul fremătând liniştit sub o pătură de alge — însă niciodată de la o asemenea altitudine. Nici cel mai înalt punct de observare al

Vashon-ului nu îi oferise vreodată această senzaţie de calm şi fermitate.
Gallow va construi aici?
Încercă să prindă fragmente din conversaţiile purtate sub ei, dar majoritatea trădau o stare de nervozitate care i se transmisese şi lui Gallow.
— Celulele de hibernare vor coborî curând, anunţă el, şi vor fi ale mele!
Twisp aruncă o privire spre întinderea nesfârşită de alge, amintindu-şi cuvintele lui Nakano: "Are nevoie de ajutorul tău."
— Cum vei pune mâna pe ele? întrebă el pe un ton care să nu trezească iritare.
Nu avea deloc nevoie să menţioneze prezenţa algelor care înconjuraseră această stâncă ieşită din ape. Îşi dădu seama că acestea avansaseră mult faţă de poziţia în care se găseau atunci când intrase în clădire însoţit de Nakano.
— Cu ajutorul dirijabilelor, spuse Gallow.
Şi arătă spre cele trei baloane care aşteptau cuminţi momentul decolării. Tritonii din jurul lor păreau singurele fiinţe animate de un scop clar.
— Ne-ar fi mult mai uşor, desigur, dacă am avea la dispoziţie hidropterul vostru, continuă Gallow. Sunt gata să ofer multe în schimbul aparatului.
— Ai şi tu un hidropter. L-ai ancorat la adăpost de rafalele vântului.
Vorbea detaşat, amintindu-şi de câte ori se aflase într-o situaţie asemănătoare, negociind cel mai bun preţ pentru peştele prins.
— Ştim amândoi că algele nu vor permite aparatului meu să treacă printre ele, rosti Gallow. Dar dacă te-ai întoarce pe hidropterul tău împreună cu Nakano…
Pescarul inspiră adânc. Exista o diferenţă profundă între negocierea preţului pentru peşte şi situaţia de faţă. Îi respecta pe angrosişti, chiar şi atunci când interesele sale se băteau cap

în cap cu ale lor. Însă Gallow îi provoca repulsie. Se strădui să nu lase acest sentiment să-i răzbată prin voce.
— Nu-mi dau seama ce-ai putea să-mi oferi, grăi el.
— Putere! Vei lua parte la administrarea noi lumi pandorane!
— Doar atât?
— Doar? făcu Gallow, sincer surprins.
— Am impresia că Pandora se va schimba oricum. Nu văd ce rol vei juca tu pe noua scenă atâta vreme cât algele sunt pornite să te omoare.
— Nu înţelegi nimic, ripostă celălalt. Comerţul Tritonian controlează majoritatea resurselor de hrană şi prelucrarea acesteia. Kareen Ale se va dovedi maleabilă şi va împărţi acţiunile ei cu...
— Kareen Ale nu se află în mâinile tale.
— Da, dar cu hidropterul tău... şi cu cei dinăuntru...
— Din câte am văzut eu, Kareen îi aparţine lui Panille Umbră. Iar în ceea ce o priveşte pe Scudi Wang...
— Este un copil care...
— Care stăpâneşte o imensă avere.
— Exact! Hidropterul tău şi oamenii de la bord reprezintă cheia!
— Dar tu nu o ai. Eu o am.
— Iar eu te am pe tine, rosti Gallow punând un pic de ameninţare în voce.
— În timp ce algele îl au pe Judecătorul Keel.
— Dar nu mă au pe mine. Mai am încă posibilitatea de a recupera celulele de hibernare. Dirijabilele au o evoluţie nesigură şi înceată, însă se vor descurca.
— Deci îmi oferi o poziţie de subordonat în organizaţia ta. Cum mă vei împiedica să obţin întreaga putere? Odată ajuns la bordul hidropterului...
— Prin Nakano.
Pescarul îşi muşcă buza de jos pentru a nu izbucni în râs. Gallow nu prea avea putere de cumpărare. De fapt, acum nu mai putea

cumpăra nimic: algele se porniseră împotriva lui şi hidropterul se afla în mâinile unuia care vroia să-i împiedice accesul la celulele de hibernare. Ridică privirea spre cer. De aici vor putea observa căderea celulelor în ocean. Aşa spusese Gallow. Oamenii săi de la Baza de Lansare îl preveniseră că acestea vor sosi în foarte scurt timp. Iată totuşi un lucru demn de a fi luat în considerare: Tritonul avea adepţi în multe locuri importante... chiar şi printre Insulari.

Însă celulele de hibernare...!

La acest gând, Twisp începu să freamete. Copilăria sa fusese împănată cu povestiri ce făceau speculaţii vizavi de conţinutul celulelor de hibernare. În imaginaţia tuturor, acestea deveniseră un sac plin cu daruri menit să umanizeze planeta Pandora. Algele îl pot împiedica pe Gallow să ajungă la ele?

Întoarse capul spre dirijabile. Fără îndoială, lucrurile acelea se puteau ridica la o înălţime inaccesibilă pentru alge. Dar algele le vor permite să smulgă preţioasele trofee din ocean? Totul depindea de traiectoria pe care soseau celulele de hibernare. Din acest punct de observare putea zări o suprafaţă liberă de alge. Acolo vor cădea? Şansele i se păreau foarte mici.

Gallow veni lângă el pentru a admira bazinul interior şi dirijabilele.

— Acesta este atuul pe care-l ţin ascuns în mânecă, rosti el îndreptând bărbia spre dirijabile.

Pescarul ştia cum să pună pe jar un angrosist încăpăţânat. Îl ameninţa că se duce la alt cumpărător. Adopta un ton sarcastic şi îi dădea celuilalt de înţeles că era prea mic pentru un joc atât de mare.

— Cred că în momentul de faţă tu nu mai valorezi nici măcar cât un peşte mort, şarjă el. De fapt, îţi dai seama şi singur. Dacă celulele de hibernare ajung printre alge, eşti terminat. Fără os-tateci, nu alcătuiţi decât o mână jalnică de oameni adăpostiţi pe

o fărâmă de pământ. Chiar dacă ai adepţi peste tot, te vor părăsi imediat ce vor înţelege cât de neputincios eşti.
— Te am pe tine, scrâşni Gallow. Te pot face să regreţi că nu ai fost mai cooperant.
— Nu-mi poţi face nimic, declară Twisp pe un ton cât mai calm. Suntem singuri aici. Nu trebuie decât să te apuc de ceafă şi să mă arunc cu tine în ocean. Algele ne vor prinde.
Gallow zâmbi şi scoase un pistol-laser din buzunarul de la piept.
— Nu mă iei prin surprindere, spuse pescarul. Mi-am dat seama că joci murdar.
— Aş fi încântat să te fac bucăţele, zâmbi Tritonul printre dinţi.
— Dar ai nevoie de mine. Gallow, tu nu ştii să joci. Ţie nu-ţi plac decât lucrurile sigure.
Celălalt se încruntă.
Pescarul întoarse capul spre dirijabile. Cineva pompa hidrogen în ele.
— Alea nu sunt lucruri sigure, adăugă el.
Zâmbetul ar fi vrut să abandoneze figura rece a lui Gallow, însă acesta îl mai reţinu câteva clipe.
— Nu înţeleg de ce discutăm în contradictoriu, mârâi el privind spre armă.
— Asta ai impresia că facem?
— Tragi de timp. Vrei să vezi unde vor cădea celulele de hibernare.
Twisp zâmbi.
— Eşti destul de isteţ pentru un Insular, glăsui Tritonul. Ştii foarte bine ce-ţi ofer. Ai putea avea orice-ţi doreşti. Bani... femei...
— De unde ştii ce vreau eu?
— Nu eşti altfel decât ceilalţi. Mă uit la braţele tale şi-mi spun ca ai putea găsi unele Sirene care să te considere acceptabil.
Gallow puse pistolul la loc în buzunar şi întinse palmele goale în faţă:

— Vezi? Ştiu cum să te iau. Ştiu ce-ţi trebuie.
Pescarul clătină încet din cap, apoi privi în direcţia dirijabilelor. Acceptabil? Nu trebuia să facă decât un pas ca să-l ia de gât pe cel mai inacceptabil om care infecta planeta cu prezenţa lui. Nu trebuia să facă decât doi paşi şi se vor prăbuşi amândoi în abis. Dar aşa nu voi afla niciodată sfârşitul poveştii.
Reflectă la posibilitatea de a-şi recăpăta conştiinţa în marele rezervor unificator al algelor. Îşi spuse că reacţia lui Keel fusese cu totul justificată. Gândul de a-şi pierde identitatea printre alge îi provoca şi lui aceeaşi repulsie. La naiba! N-am putut face nimic pentru Judecător! Gallow va plăti pentru asta!
O umbră trecu pe deasupra lui şi briza care îi mângâia faţa deveni deodată rece. Crezu că e vorba de încă un nor, însă Gallow icni şi holbă ochii... Twisp simţi o atingere pe umeri, pe obraz. Ceva aspru care semăna cu o sfoară.
Dădu capul pe spate şi descoperi un aerostat! Tentaculele lungi şi negre se înfăşurară în jurul lui. Undeva în depărtare auzi un strigăt. Parcă ar fi fost al lui... Gallow?
O voce perfectă îi inundă simţurile: auzul, pipăitul, văzul...
Bine ai venit la Avata, pescar Twisp. Care este dorinţa ta?
— Dă-mi drumul! exclamă Twisp.
Ahhhhhh, însă tu vrei să-ţi păstrezi trupul, nu? Deci Avata nu te poate lăsa aici căci trupul îţi va fi rănit sau distrus. Fii liniştit şi nu te teme. Avata te va duce la prietenii tăi.
— Şi Gallow?
Gallow nu este prietenul tău!
— Ştiu!
Şi Avata ştie acest lucru. Lui Gallow i se va da drumul, aşa cum ai cerut şi tu, însă de la o înălţime foarte mare. Gallow nu mai reprezintă decât o curiozitate, o aberaţie. Este mai bine să-l considerăm o boală infecţioasă şi mortală. Avata va alunga boala din trupul bolnav.

Twisp deveni conştient că plutea prin aer şi vântul îi şuiera pe la urechi. Sub el se întindea o imensă zonă cu alge. O senzaţie bruscă de ameţeală îi înfipse ghearele în gât şi în piept.
Nu te teme, rosti vocea cristalină. Avata creşte din nou în oceanul-mamă. Avata a regăsit Piatra. Ceea ce oamenii au distrus, oamenii au refăcut. Deci aţi învăţat din propriile greşeli.
O senzaţie puternică de amărăciune izvorî deodată din sufletul lui Twisp:
— Deci o să puneţi totul în ordine. Gata cu greşelile! Totul va fi perfect pe cea mai perfectă dintre lumi.
Impresia unui hohot surd îi străbătu întreaga fiinţă, apoi auzi din nou vocea perfectă:
Nu-ţi proiecta temerile asupra lui Avata. Avata este oglinda în care te vei descoperi pe tine însuţi. Tonul vocii se schimbă deodată, devenind aproape strident. Iată! Aici îţi sunt prietenii. Poartă-te frumos cu ei şi fă-i părtaşi la toate bucuriile tale. Dovedeşte că Insularii au învăţat din greşelile trecutului.

Dacă vine războiul, cel mai inteligent lucru pe care-l poţi face este să rămâi în viaţă şi să sporeşti astfel numărul celor cu mintea sănătoasă.
— George Orwell,
Arhivele Navei

SE LĂSASE ÎNTUNERICUL, dar Insula Vashon se afla suficient de aproape pentru ca Brett să poată distinge luminile celor mai înalte clădiri. Luă loc lângă Scudi, în faţa panoului de comandă, şi trase cu urechea la conversaţiile purtate în spatele lui. Majoritatea Navigatorilor-Cloni fuseseră cazaţi la Postul de

Observare, în mijlocul Nemiloşilor Verzi — care îi întâmpinaseră cu teamă şi căinţă în priviri. Hrănirea tuturor acestor oameni devenise o problemă prioritară. Doar câţiva reprezentanţi ai celor din celulele de hibernare rămăseseră la bordul hidropterului. Clonul numit Bickel se apropie de Brett urmărind spectacolul creat de luminiţe pe fondul negru al nopţii.
Brett decise că Bickel merita studiat cu atenţie, căci emana în jurul său o aură de autoritate şi forţă. De fapt, toţi Navigatorii-Cloni dădeau această impresie, fiind înalţi şi bine legaţi.
Problema cu mâncarea ameninţa să devină foarte spinoasă.
Cineva din spatele cabinei se apropie de Bickel:
— Va fi necesar să întocmim un raport detaliat imediat cum ajungem acolo.
Insularul recunoscu vocea ambasadoarei Ale. Apoi îl auzi pe Twisp tuşind. Rapoarte? Probabil. Unele dintre vechile procedee aveau în continuare valabilitate. Experienţa trăită de Twisp între tentaculele aerostatului trebuia să fie adăugată la celelalte informaţii achiziţionate între timp.
... Scudi, pe care Avata o îndrăgeşte.
Întoarse privirea spre profilul iubitei conturat clar în lumina palidă a panoului de bord. Ori de câte ori se gândea la ea, o căldură plăcută îi umplea pieptul. Mi-e dragă mi-e dragă mi-e dragă...
Dublul şir al luminilor albastre, care marca intrarea în portul principal al Vashon-ului apăru în faţa lor. Scudi reduse viteza şi aparatul începu să plutească pe apă.
— O echipă de medici este gata să se ocupe de Bushka imediat cum sosim, anunţă ea. Transportaţi-l spre sasul principal.
— Bine.
Auziră paşii Sirenei Ale îndepărtându-se.
— Ceea ce se vede dincolo de Insulă este pământ? întrebă Bickel.
Brett tresări. Navigatorii-Cloni vorbeau atât de tare!

— Da, este pământ, răspunse Scudi.
— Cred că are cel puţin două sute de metri înălţime, rosti Brett. Apoi îşi dădu seama că nici Scudi şi nici bărbatul de lângă ei nu distingeau foarte clar detaliile.
Hidropterul intră în port. Brett deschise trapa de urgenţă şi lăsă vântul să-i dezmierde obrajii, bucurându-se de reîntâlnirea cu contururile familiare ale acestui loc pe care-l cunoscuse atât de intim. Parcă trecuseră eoni de când valul seismic îl dăduse pradă oceanului. Poziţia pe care o ocupa în cabina de comandă îi permitea să zărească totul — ţărmul, Insularii care se grăbeau să prindă parâmele aparatului în timp ce Scudi acţionase reversoarele de jet... Şuierul încetă aproape imediat. După câteva oscilaţii uşoare, hidropterul se lipi de materialul organic al cheiului. Scudi aprinse luminile în interior.
Figuri cunoscute priveau silueta lui Brett... Insulari pe care-i remarcase de multe ori în plimbările pe ţărm. Împreună cu ei veniră şi miasmele.
— Phhuahhhh! făcu Bickel. Locul ăsta pute!
Băiatul simţi braţul lui Scudi cuprinzându-i pe după gât, apoi capul ei lipindu-i-se de umăr.
— Pe mine nu mă deranjează mirosul, iubitule, îi şopti ea.
— O să facem curat după ce ne mutăm pe pământ, promise Brett.
Înălţă ochii spre blocul masiv de stâncă ce domina cerul în spatele Vashon-ului. Luminiţe micuţe scânteiau pe peretele negru, reflectând strălucirea primită de la stele. Acolo va merge împreună cu Scudi? Sau se va întoarce în adâncuri pentru a ajuta la ridicarea continentelor?
O voce strigă spre el:
— Brett Norton, tu eşti?
— Da!
— Vezi că ai tăi abia aşteaptă să te revadă. Îi găseşti la Galeriile de Artă.

— Fii bun şi spune-le să vină la Asul de Cupă! Am acolo nişte prieteni cu care vreau neapărat să mă întâlnesc!
— Iisuse! exclamă Bickel. Ia te uită la diformităţile lor! Cum naiba pot trăi oamenii ăştia?
— Trăiesc foarte fericiţi, veni replica lui Brett. Ar fi bine să te obişnuieşti cu ei, Navigatorule-Clon. Mie mi se par minunaţi!
Se aplecă spre Scudi, dându-i de înţeles că ar vrea să părăsească hidropterul. Se ridicară împreună din faţa panoului de bord şi se apropiară de silueta înaltă a lui Bickel.
— Cum mi-ai spus? întrebă acesta.
— Navigator-Clon. Toate fiinţele umane aduse de Navă pe Pandora sunt Cloni.
— Mmmmdah... Da.
Bickel îşi frecă bărbia şi întoarse capul spre mulţimea adunată pe chei. Navigatorii-Cloni erau cu cel puţin un cap mai înalţi decât Insularii.
— Iisus să ne ajute, şopti el. Atunci când am creat Nava... n-am bănuit niciodată...
Dădu din cap fără a termina fraza.
— Ai grijă cui povesteşti despre originile Navei, îl povăţui Brett. Unora dintre Adoratori s-ar putea să nu le placă.
— Nu-mi pasă, mormăi Bickel. Nava a fost creată de oameni ca mine. Scopul nostru a fost să creăm o conştiinţă mecanică.
— Iar atunci când aţi obţinut această... această conştiinţă, îl iscodi Scudi, ea a...
— A preluat controlul. Ne-a comunicat că este dumnezeul nostru şi că trebuie să ne hotărâm asupra modalităţii în care o vom adora.
— Ce ciudat, murmură Sirena.
— Ai face bine să mă crezi. Are careva vreo idee cât timp am stat în hibernare?
— Ce importanţă are? întrebă Brett. Trăieşti acum, aici, şi trebuie să te descurci în condiţiile existente.

— Hei, puştiule! (Era vocea lui Twisp, strigându-l de pe coridor.) Haide! Te-am aşteptat pe chei. Multe lucruri s-au întâmplat între timp. Echipe de Tritoni patrulează în adâncuri, prăjindu-i pe Nemiloşi. Demonii îşi reclamă şi ei dreptul de a trăi pe uscat.

— Venim acum!

Băiatul o prinse de mână pe Scudi şi porniră spre ieşire.

— Vata şi Duque au dispărut, îi anunţă Twisp. Cineva a rupt Piscina Vata. Când s-au adunat primii curioşi, cei doi nu mai erau acolo.

Brett simţi transpiraţia acoperindu-i deodată palmele. Gallow? Nu... Gallow pierise. Atunci, cine? Unul dintre oamenii lui? Grăbi pasul.

Un sunet aspru veni dinspre chei.

— Ce-a fost asta? întrebă Scudi.

— N-aţi auzit niciodată cocoşi cântând? întrebă Bickel, care îi ajunsese din urmă.

— I-a adus un aerostat, le explică Twisp. Se numesc găini. Seamănă cu păsările de pe luntrea mea.

În existenţa fizică veţi avea de suferit; însă nu vă pierdeţi curajul, căci eu am depăşit existenţa fizică.

— Cartea Creştină a Morţilor

VATA SE LEGĂNA pe un pat format din frunze de alge, ţinând capul uşor ridicat pentru a-l privi pe Duque care dormea pe imensul ei braţ stâng. Micul Soare abia răsărise şi arunca o lumină crudă asupra scenei. Oceanul ridica ritmic valuri uşoare ale căror creste erau netezite de frunzele verzi.

Atunci când Vata sau Duque se simţeau încolţiţi de foame, cili minusculi provenind de la alge se insinuau în venele lor şi substanţele nutritive începeau să curgă — dinspre alge spre Vata... dinspre alge spre Duque. Iar dinspre Vata curgea informaţia genetică stocată în celule, sub forma ei cea mai pură: Vata spre Avata.

Ce trezire minunată! gândi ea.

Algele se târâseră până la marginea piscinei, în centrul Vashon-ului, aducând în acelaşi timp un mare val de apă care măturase toţi supraveghetorii, în frunte cu Preoteasa-psihiatru.

Tentaculele îi înveliseră pe amândoi şi îi duseseră la ţărm. Un curent iute îi îndepărtă apoi de trupul zdrelit al Insulei.

La o oarecare distanţă de Insulă, fură luaţi de aerostate şi aduşi în zona aceasta, unde nu exista altceva decât ocean şi alge.

La contactul cu tentaculele aerostatelor, Vata cunoscu trezirea deplină.

Ce minunat... toate acele vieţi păstrate... vocile... Minunat!

Foarte ciudat, dar unele voci protestau împotriva includerii în conştiinţa globală. De exemplu, auzise schimbul de replici dintre Avata şi cineva pe nume Keel.

— Mi-ai adus modificări! (Acesta fusese Keel.) Vocea mea era plină de imperfecţiuni şi le sesizam întotdeauna. Făceau parte din mine!

— Acum trăieşti în Avata.

Ce vibraţie atotcuprinzătoare, ce calm!

— Mi-ai dat o voce perfectă. N-o vreau!

Când auzi din nou glasul lui Keel, descoperi că avea un ton diferit, întrerupt mereu de hârâituri şi accese de tuse.

— Ai impresia că vorbeşti limba semenilor mei! îl acuză Keel. Ce absurditate!

— Avata vorbeşte toate limbile.

Bine i-a zis-o! gândi Vata. Însă Duque, a cărui conştienţă înregistra şi ea această discuţie, era de acord cu Keel.

— Fiecare planetă are propriul ei limbaj, propriile mijloace subtile de comunicare.
— Tu nu-l înţelegi pe Avata?
— A, ba da! Văd că ai învăţat bine cuvintele. Şi cunoşti modalităţi de exprimare prin acţiune. Dar nu ai pătruns până în inima mea. Altfel nu ai fi încercat să mă modifici, să mă ameliorezi.
— Ce doreşti de la Avata?
— Să mă laşi în pace!
— Nu vrei să fii păstrat în Avata?
— Ba da, curiozitatea mă împinge să accept. Mi-ai arătat efectul Lazăr şi mă bucur că am scăpat de durerile trupului.
— Asta nu-i o ameliorare? De ce ai acceptat-o?
— Nu mă poţi ameliora! Doar eu pot face asta. Tu şi cu Nava luaţi-vă miracolele şi spălaţi-vă pe cap cu ele. Poftim! Ai de-a face cu unul dintre secretele limbajului meu.
— Mi se pare un pic cam brutal, dar am prins sensul.
— Limbajul acesta s-a născut pe planeta unde Lazăr a trăit, a murit şi a înviat. Acolo au învăţat semenii mei să vorbească. Primul Lazăr — cel original — m-ar fi înţeles la perfecţie. Aşa să ştii!
Când Vata îl trezi pe Duque pentru a-i împărtăşi nedumerirea, acesta râse.
— Ai văzut? strigă el. Pentru noi contează foarte mult să ştim cine ne impune propriile visuri!
